

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

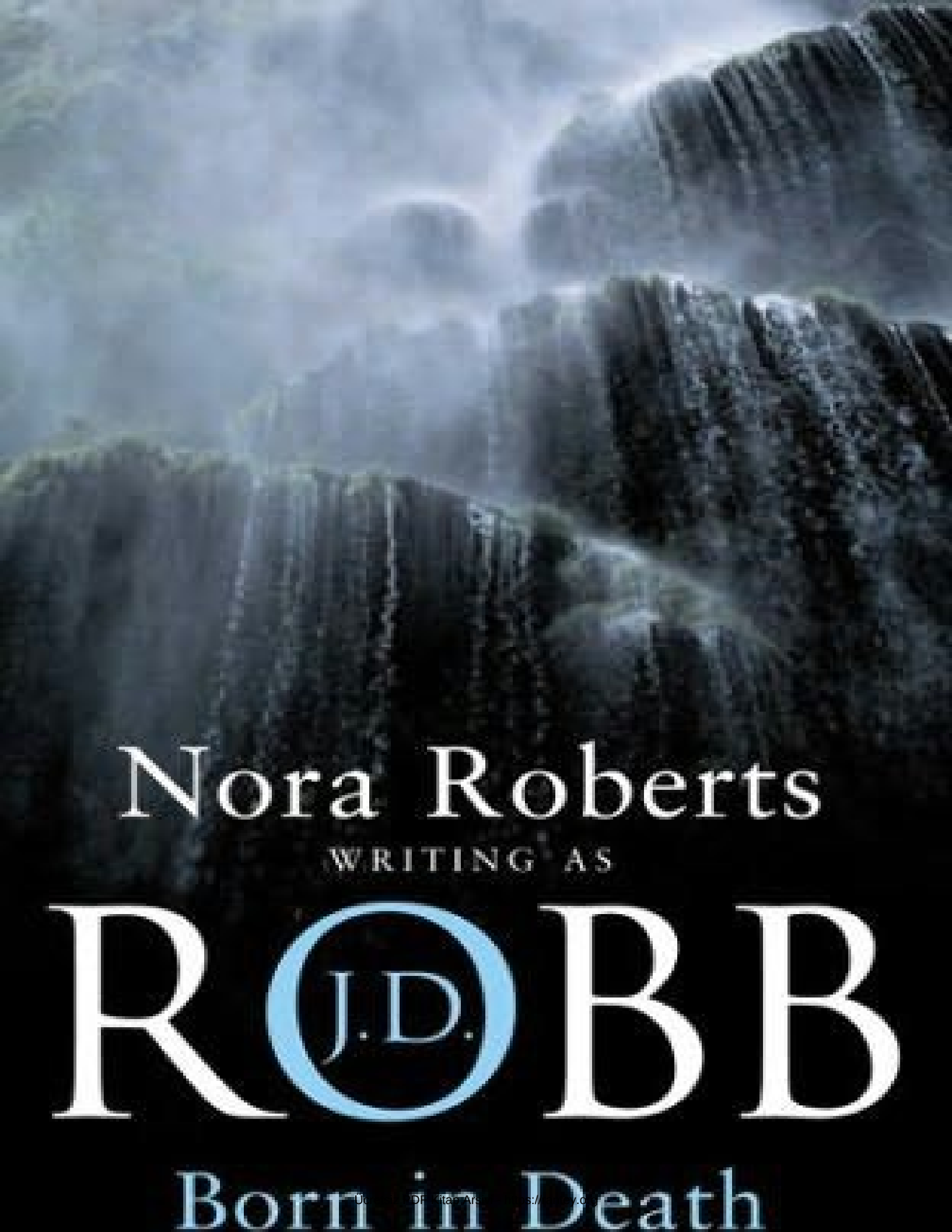
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nora Roberts

WRITING AS

ROBB

Born in Death

Udacity Digital Arts & Sciences: <https://www.udacity.com>

ÖLÜMLE DOĞDU

J. D. ROBB

G. P. PUTNAM'S SONS
NEW YORK

J. D. ROBB'UN BAŞLIKLARI

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde Ölümsüz
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Gece Yarısı
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Ara
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken
Ölümdeki Hafıza

NORA ROBERTS TARAFINDAN YAZILAN BAŞLIKLAR

Dürüst
Yanılsamalar
Özel Skandallar
Gizli
Zenginlikler
Gerçek
İhanetler
Montana
Gökyüzü Ateşte
Doğanlar Buzda
Doğanlar
Utanç İçinde
Doğmak Hayal
Kurmaya
Cesaret Etmek
Rüyayı Tutmak
Rüyayı Bulmak
Sığınak Homeport
Deniz
Süpürdü
Yükselen
Gelgitler
Inner Harbor
The Reef
River's End
Carolina Moon
Güneşin
Mücevherleri
Ayın Gözyaşları
Denizin Kalbi Kalpten Gelen
Villa
Midnight Bayou
Havada dans et
Gök ve Yer Ateşle
yüzleş
Üç Kader
Chesapeake Mavisi
Birthright
Işığın Anahtarı
Bilginin Anahtarı
Cesaretin Anahtarı
Kuzey Işıkları

Mavi
Dahlia
Siyah Gül
Kırmızı
Zambak
Mavi Duman

Melekler Düşer

NORA ROBERTS VE J. D. ROBB TARAFINDAN

Hatırla Ne Zaman

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (ABD) Inc, 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD - Penguin Group (Canada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.) - Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere - Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India - Penguin Group (NZ), Cnr Airborne and Rosedale Roads, Albany, Auckland 1310, New Zealand (a division of Pearson New Zealand Ltd) - Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, London WC2R 0RL, England

Copyright © 2006 by Nora Roberts

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik formda izinsiz olarak dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izinli baskıları satın alın. Kanada'da eş zamanlı olarak yayınlanmıştır

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Robb, J. D., tarih.

Ölümlerle doğdu / J. D. Robb.

s. cm.

ISBN 978-1-1012-0588-4

1. Dallas, Eve (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Polis-New York (Eyalet)-New York-Kurgu. 3. Kayıp kişiler-Kurgu. 4. New York (N.Y.)-Kurgu. 5. Hamile kadınlar-Kurgu. 6. Kadın polisler-Kurgu. I. Başlık.

PS3568 O243B668 2006 2005053485

813'.54-dc22

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve her türlü benzerlik

yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan ilişkisi tamamen tesadüfidir.

Yazar, yayın sırasında doğru telefon numaraları ve internet adresleri sağlamak için her türlü çabayı göstermiş olsa da, ne yayıncı ne de yazar, hatalar veya yayınlandıktan sonra meydana gelen değişiklikler için herhangi bir sorumluluk kabul etmez. Ayrıca, yayıncının yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve sorumluluk kabul etmez.

ÖLÜMLE DOĞDU

Ben Alfa ve Omega'yım,
başlangıç ve sonum, ilk ve
sonum.

-YOLCULUK

Aşk aşkı doğurur.

-ROBERT HERRICK

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

1

ARKADAŞLIĞIN YOLLARI VE ARAÇLARI ÖLDÜRÜCÜYDÜ. Bu dolambaçlı labirentte yol almak için bir arkadaştan yardım istenebilirdi.

herhangi bir zamanda uygunsuz, rahatsız edici veya düpedüz dehşet verici eylemler gerçekleştirebilir.

Eve Dallas'a göre arkadaşlığın en kötü, en kötü şartı, bütün bir akşam boyunca doğum derslerine katılmaktı.

Orada olup bitenler -görüntüler, sesler, tüm duyulara yapılan saldırı- insanın kanını donduruyordu.

O bir polisti, on bir yıldır New York'un sert ve acımasız sokaklarını koruyan ve savunan bir Cinayet Masası teğmeniydi. Görmediği, dokunmadığı, koklamadığı ya da içine girmedığı pek az şey vardı. Çünkü ona göre insanlar her zaman ve her zaman daha yaratıcı şeyler bulabilirdi. ve hemcinslerini öldürmenin aşağılık yollarını, insan bedenine ne tür işkenceler yapılabileceğini biliyordu.

Ama kanlı ve vahşi bir cinayet, doğum yapmakla kıyaslanamazdı.

Bedenleri içlerindeki varlık tarafından devasa ve garip bir şekilde deforme edilmiş tüm o kadınlar nasıl bu kadar neşeli, olan biten hakkında bu kadar sakin olabiliyorlardı? -Ve onlara ne olacağı onun kapsamının dışındaydı.

Ama Mavis Freestone, en eski arkadaşı, küçük peri vücudu göbeğinin şişkinliği tarafından yutulmuş, canlı doğum görüntüleri duvar ekranında oynarken zihinsel engelli gibi gülümsüyordu. Ve yalnız da değildi. Diğer kadınlar

Yüzlerinde aşağı yukarı aynı Tanrı çarpmış bakışı vardı.

Belki de hamilelik bazı sinyallerin beyne ulaşmasını engellemiştir.

Şahsen Eve kendini biraz hasta hissetti. Roarke'a baktığında, onun melek öpücüğü kondurulmuş yüzündeki buruşukluk, onun da kendisiyle aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. En azından bu, Evlilik Yanlısı sütununda büyük bir kırmızı işaretti. Kendini sürüklemelisin kişisel kabuslarınıza ve sizinle birlikte o dolambaçlı arkadaşlık labirentine girecek.

Eve görüntülerin bulanıklaşmasına izin verdi. Bir olay yeri kaydını -toplu cinayet, sakatlama, kopmuş uzuvlar- incelemeyi, doğum yapan bir kadının kasıklarına bakıp bir kafayı izlemeye tercih ederdi.

Açılın. Roarke'ın koleksiyonunda daha az korkunç olan korku filmleri vardı. Mavis'in varlığın müstakbel babası Leonardo'ya fısıldadığını duyabiliyordu ama kelimeleri duymuyordu.

Ne zaman, sevgili Tanrım, ne zaman bitecek?

Doğum merkezini değerlendirerek dikkatini dağıtmaya çalışırken, burada bir düzen var, diye düşündü. Bütün bu lanet

Bina gebe kalma, gebelik, doğum ve bebekler için bir tür katedraldi. Mavis'in kendisine tüm binayı gezdirme girişimini, işi bahane ederek savuşturmayı başarmıştı.

Bazen iyi yerleştirilmiş bir yalan arkadaşlıkları ve akıl sağlığını kurtarır.

Eğitim kanadı yeterliydi. Bir derse, onlarca yıl rüyalarına girecek birkaç gösteriye katılmış, Mavis'in koçluk ekibinin bir parçası olarak doğum droidi ile sahte bir doğuma yardımcı olmaya zorlanmış ve ciyaklayan droid bebek.

Ve şimdi de bu iğrenç video vardı.

Bunu düşünme, diye kendini uyardı ve odayı incelemeye geri döndü.

Pastel duvarlar, mutluluğun çeşitli aşamalarındaki bebeklerin veya hamile kadınların resimleriyle kaplı. Hepsi film gibi ve coşkulu.

Sanatsal bir şekilde düzenlenmiş bir sürü taze çiçek ve gelişen yeşil bitkiler. Rahat sandalyeler, sözüm ona

rahatlamaya yardımcı olmak için tasarlanmış.
Kadınlar yüklü bedenlerini yukarı çekerken. Ve üç şımarık

Sorular, dersler, demolar ve sağlıklı ikramlar için hazır bulunan eğitmenler.

Eve, hamile kadınların sürekli yemek yediğini ya da işediğini belirtti.

Arkada çift kapı, önde bir çıkış, video ekranının solunda. Kaçamaması çok kötü oldu.

Eve kendini bir tür transa bıraktı. Uzun boylu, sırık gibi bir kadındı ve kahverengi saçları vardı. Yüzü köşeliydi ve her zamankinden daha solgundu, viski kahvesi gözleri şu anda buğuluydu. Silah kayışının üzerine giydiği ceket koyu yeşildi ve kocası aldığı için kaşmirdi.

Eve gidip son üç saatin anısını bir litre şarapla yıkamayı düşünüyordu ki Mavis elini tuttu.

"Dallas, bak! Bebek geliyor!"

"Ha? Ne?" O donuk gözler kocaman açıldı. "Ne? Şimdi mi? Tanrım. Nefes al, tamam mı?"

Eve ayağa fırladığında etraflarında kahkahalar patladı.

"Bu bebek değil." Mavis kıkırdarak basketbol karnını okşadı. "O bebek."

İçgüdüsel olarak Eve, Mavis'in işaret ettiği yöne baktı ve zavallı bir kadının bacaklarının arasından kayan, böğüren, kıpırdayan, sümüklü yaratığın geniş ekran görüntüsünü aldı.

"Oh, adamım. Oh, Tanrım." Kendi bacakları altından çıkmadan önce oturdu. Bunun onu hanım evladı yapıp yapmayacağını artık umursamadan Roarke'ın elini yokladı. Roarke elini kavradığında, kendi eli kadar nemli olduğunu gördü.

İnsanlar, ağlayan, kaygan görünümlü form annesinin sönmüş karnına ve dolgun göğüslerinin arasına yatırıldığında alkışladı, hatta alkışladı ve tezahürat yaptı.

"Kutsal olan her şey adına..." Eve, Roarke'a mırıldandı.
"2060 yılındayız, 1760 değil. Bu süreci idare etmek için daha iyi bir yol bulamazlar mı?"

Roarke'ın tek söylediği "Amin" oldu. Zayıfça.

"Çok güzel değil mi? Bu ult, aşırı ult." Mavis'in safir mavisine boyanmış kirpikleri gözyaşlarıyla parlıyordu.
"Küçük bir çocuk. Awww, bak ne kadar tatlı...."

Baş eğitmenin gecenin koçluk dersinin sona erdiğini duyurduğunu - Tanrı'ya şükür - ve insanları ikramlar veya sorular için kalmaya davet ettiğini belli belirsiz duydu.

"Hava," diye mırıldandı Roarke onun kulağına.
"Umutsuzca havaya ihtiyacım var."

"Hamile kadınlar yüzünden. Sanırım tüm oksijeni emiyorlar. Bir şeyler düşün. Bizi buradan çıkar. Düşünemiyorum. Beynim doğru çalışmıyor."

"Benimle dur." Bir elini kızın kolunun altına soktu ve onu yukarı çekti.

"Mavis, Eve ve ben seni ve Leonardo'yu bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkarmak istiyoruz. Burada sunulanlardan daha iyisini yapabiliriz."

Eve onun sesindeki gerginliği duyabiliyordu. Onu onun kadar iyi tanımayan biri sadece İrlandaca'nın o kolay, akıcı akışını duyabilirdi.

Çok fazla sohbet oluyordu ve kadınlar yemek ya da tuvalet için arı gibi koşturuyorlardı. Ne söylendiğini ya da yapıldığını düşünmek yerine, Eve Roarke'un yüzüne odaklandı.

Eğer bir kadının dikkatini dağıtamıyorsa, bunu dert edemeyecek kadar ileri gitmiştir.

Biraz solgun olabilirdi ama beyaz teni sadece gözlerinin vahşi mavisini yoğunlaştırıyordu. Saçları siyah ipek gibiydi. Bir kadının kalp atış hızını yükseltmek için tasarlanmış bir yüzün etrafındaki çerçeve.

Ve onun ağzı. Şu anki durumunda bile Biraz eğilip güzel bir ısırık almak cazip geliyor.

Vücudu da bu fanteziyi daha da güçlendiriyordu: uzun boylu, zayıf kaslı ve mükemmel bir şekilde dikilmiş iş takımlarından birinin içinde kaygan bir duruşu vardı.

Roarke sadece bilinen evrendeki en zengin adamlardan biri değildi, aynı zamanda iyi de görünüyordu.

Ve şu anda, koluna girip onu o kâbustan çıkardığı için, onun en büyük kahramanıydı. Hemen ceketini kaptı.

"Yayıldık mı?"

"Bir arkadaşlarının bize katılıp katılamayacağını sormak istediler." Hâlâ Eve'in elini tutuyordu ve hızla çıkışa doğru yürüyordu. "Onlara arabayı alıp ön tarafa getireceğimizi söyledim. Onları adım atmaktan kurtarıyoruz."

"Sen bir dahisin. Lanet olası beyaz şövalye. Eğer bu travmadan kurtulursam, beynini dağıtırım."

"Umarım eninde sonunda beyin hücrelerim bunu mümkün kılacak kadar yenilenir. Tanrım, Eve. Tanrım."

"Burada tam bir tandem var. Ne zaman nasıl kaydığını gördün mü?"

"Yapma." Onu asansöre çekti ve kapalı otoparkın kendi katına çağırdı. "Eğer beni seviyorsan, beni oraya geri götürme." Arkasını duvara yasladı. "Kadınlara her zaman saygı duyduğum. Bunu biliyorsun."

Burnunun kenarındaki kaşıntıyı ovuşturdu. "Birçoğunu hakladın. Ama evet," diye ekledi adam ona donuk bir bakış attığında. "Sana saygı duyuyorum."

"Bu saygı şimdi İncil boyutlarında bir hayranlığa dönüştü. Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Az önce nasıl olduğunu gördük. Hem de en ince ayrıntısına kadar. Mavis'i gördün mü?" Eve başını sallayarak dışarı çıktı.

Asansör. "Gözleri ışıltı ışıltıydı. Ve bu korku değildi. Tüm bunları yapmak için sabırsızlanıyordu."

"Leonardo biraz yeşil görünüyordu aslında."

"Evet, şey, kanla ilgili bir şeyi var. Kan ve başka şeyler de vardı."

"Bu kadar yeter. Başka şeylerden bahsetmeyeceğiz."

Ocak ayının sonlarında hava berbat olduğu için, arazi araçlarından birini sürmüştü. Büyük, siyah ve kaslıydı. Kilitlerin şifresini çözdüğünde Eve, o kapıyı açamadan yolcu kapısına yaslandı.

"Buraya bak, as. Bununla yüzleşmeliyiz, sen ve ben." "Ben istemiyorum."

Şimdi gülüyordu. Onun ölümle daha soğukkanlı bir şekilde yüzleştiğini görmüştü. "Orada yaptığımız şey, sadece bir ön gösterimdi. O şeyi dışarı ittiğinde biz de onunla birlikte odada olacağız. Orada olmalı, ona kadar saymalı, nefes almasını ya da mutlu olduğu yere gitmesini söylemeliyiz. Her neyse."

"Şehir ya da ülke dışında olabiliriz. Hayır, gezegen dışına çağrılabiliriz. Bu gerçekten en iyisi olur. Dünyayı bazı suçlulardan kurtarmak için gezegen dışına çağrılacağız. beyni."

"Ah, keşke. Ama sen de ben de orada olacağımızı biliyoruz. Muhtemelen çok yakında, çünkü içindeki bomba saat gibi işliyor."

İç çekti, sonra alnını onunkine yaslamak için eğildi. "Tanrı bize acısın, Eve. Tanrı bize acısın."

"Eğer Tanrı bize acısaydı, dünyayı ortadaki adam olmadan doldururdu. Aracı kadın. Hadi içelim. Çok içelim."

Restoran rahattı, biraz gürültülüydü ve tam da ebenin sipariş ettiği gibiydi. Mavis, neredeyse kendisi kadar ısıltılı olan bir çeşit egzotik meyve kokteylini yudumladı. Gür gümüş buklelerinin uçları kirpikleriyle aynı safir rengindeydi. Gözleri bu gece - Eve'in tahminine göre - üzerine oturan kazağın tonuyla uyumlu, canlı, doğaüstü bir yeşildi.

Göğüsleri ve karnı neon elastiki gibiydi. Kulaklarından sayısız ilmek ve dalgalı çizgiler sarkıyor ve başını hareket ettirdiğinde ışık kıvılcımları saçıyor. Safir mavisi pantolonu ikinci bir deri gibi üzerine oturuyordu.

Mavis'in hayatının aşkı onun yanında oturuyordu. Leonardo bir kızılağaç gibi yapılıydı ve bir moda tasarımcısı olduğu için ne o ne de Mavis göz kamaştırıcı bir kıyafet bulmakta zorlanmazdı.

O da bir kazak giymişti, altın rengine karşı renklerden oluşan çılgın ve karmaşık bir geometrik desen. Her nasılsa - Eve bunun onun güçlü formuna ve yanık bakır tenine yakıştığını söyleyebilirdi.

Yanlarında getirdikleri arkadaşları da en az Mavis kadar hamile kalmıştı. Hatta belki de daha fazla, eğer böyle şeyler mümkünse. Ama Mavis'in yörünge dışı tarzının aksine,

Tandy Willowby beyaz bir tişörtün üzerine sade siyah bir V yaka giydi. Soluk mavi gözleri ve küt uçlu burnuyla çay ve gül gibi bir sarışındı.

Yolculuk sırasında Mavis, Tandy'nin Londralı olduğunu ve New York'a geleli sadece birkaç ay olduğunu söyleyerek tanışma faslına geçmişti.

"Bu gece seni gördüğüme çok sevindim. Tandy derse gelmedi," diye devam etti Mavis.

Roarke'ın sipariş ettiği mezeler. "Sonlara doğru ebeye Beyaz Leylek'in fişlerini vermek için uğradı.

Tandy'nin çalıştığı tamamen magazinsel bir bebek butiği."

"Çok hoş bir dükkan," diye onayladı Tandy. "Ama buraya uğrayıp karnımı doyurmayı ve su içmeyi beklemiyordum."

Roarke'a bir

utangaç bir gülümseme. "Çok naziksiniz. İkiniz de," diye ekledi Eve. "Mavis ve Leonardo bana sizden çok söz ettiler. Çok heyecanlı olmalısınız."

"Ne hakkında?" Eve merak etti.

"Mavis'in koçluk ekibinin bir parçası

olmak." "Oh. Oh, evet. Biz..."

"Nutku tutuldu," diye bitirdi Roarke. "Londra'nın neresindensin?"

"Aslında aslen Devon'luyum. Gençken babamla birlikte Londra'ya taşındık. Şimdi de New York'tayım. Biraz gezme tutkum olmalı. Yine de bir süre cezalı olacağımı tahmin ediyorum." Hülyalı bir şekilde eliyle karnını okşadı. "Ve sen bir kadın polissin. Bu harika olmalı. Mavis, Dallas'la nasıl tanıştığınızı bana anlattığını hiç sanmıyorum."

"Beni tutukladı," dedi Mavis ısırmalar arasında.

"Bana sahip oluyorsun. Değil mi?"

"Eskiden dolandırıcılık yapardım. Bu işte iyiydim." "Yeterince iyi değil," diye yorumladı Eve.

"Her şeyi duymak istiyorum! Ama şimdi tuvalete gitmem gerekiyor. Yine."

"Ben de seninle geliyorum." Tandy gibi Mavis de kendini kaldırdı. "Dallas mı? Geliyor musun?"

"Ben almayayım."

"Sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. mesaneme bir şey dikildi." Tandy masadakilere bir gülümseme gönderdikten sonra Mavis'le birlikte paytak paytak yürüdü.

"Yani..." Eve Leonardo'ya döndü. "Tandy ile sınıfta mı tanıştın?"

"Oryantasyon," diye onayladı. "Tandy, Mavis'ten yaklaşık bir hafta önce doğacak. Onun da gelmesine izin vermen çok hoş. Bütün bunları partneri olmadan yaşıyor."

"Babasına ne oldu?" Roarke ona sordu ve Leonardo omuz silkti.

"Bu konu hakkında pek konuşmuyor. Sadece karışmadığını ya da ilgilenmediğini söylüyor. Eğer durum böyleyse onu ya da bebeği hak ediyor." Leonardo'nun geniş yüzü gerildi

ve sert. "Mavis ve benim çok şeyimiz var, ona elimizden geldiğince yardım etmek istiyoruz."

Eve'in alaycı antenleri mırıldandı. "Finansal olarak mı?"

"Hayır. İhtiyacı olsa bile para alacağını sanmıyorum. Orada iyi görünüyor. Destekten, arkadaşlıktan bahsediyorum." O

biraz solgun görünüyordu. "Onun koçluk ekibinin bir parçası olacağım. Mavis için bir kostümlü prova gibi olacak."

"Ödün bokuna karıştı, değil mi?"

Tuvaletlerin olduğu yöne baktı, sonra tekrar Eve'e döndü. "Çok korkuyorum. Bayılabilirim. Ya bayılırsam?"

"Üzerime düşmediğinden emin ol," dedi Roarke ona.

"Mavis gergin değil. Azıcık bile değil. Ve yaklaştıkça ...içimdeki ses daha da artıyor..." Büyük ellerini kaldırdı, sıktı. "Siz ikiniz orada olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum. Bana destek olurdunuz."

Oh, kahretsin, diye düşündü Eve ve Roarke'la bakıştı. "Başka nerede olabilirdik ki?" Garsona bir kadeh şarap daha getirmesini işaret etti.

İki saat sonra, Leonardo ve Mavis'i evlerine bıraktıktan sonra Roarke arabasını güneye ve doğuya, Tandy'nin apartmanına doğru sürdü.

"Gerçekten, metroya binebilirim. Metro. Çok zahmetli ve sadece birkaç blok ötede."

"Sadece birkaç blok ötedeyse," dedi Roarke, "hiç sorun olmaz."

"Nasıl tartışabilirim ki?" Tandy bir kahkaha attı. "Ve sıcak bir arabada oturmak çok güzel. Dışarı çok soğuk. bu gece." İç çekerek arkasına yaslandı. "Kendimi şımartılmış ve bir balina kadar şişman hissediyorum. Mavis ve Leonardo, onlar en iyileri. İkisinin yanında beş dakika durup da mutlu hissetmemek mümkün değil. Arkadaşları konusunda da şanslı olduklarını görüyorum. Oops."

Eve'in başı o kadar hızlı döndü ki omuzlarından uçup gidebilirdi. "Oops yok. Tühlemek yok."

"İçeride biraz dolaşıyor sadece. Endişelenmeyin. Mavis gelecek hafta onun için düzenleyeceğin bebek partisi için çok heyecanlı. Çok heyecanlanıyor."

"Bebek partisi. Doğru ya. Gelecek hafta."

"İşte buradayız. Bu bloğun tam ortasında. İkinize de çok teşekkür ederim." Tandy eşarbını düzeltti, bavul büyüklüğündeki çantasını kaldırdı. "Bu güzel yemek, arkadaşlık ve lüks yolculuk için. Cumartesi günü bebek partisinde görüşürüz."

"Yardıma ihtiyacın var mı, ah..."

"Hayır, hayır." Tandy Eve'e el salladı. "Bir balina bile kendi başının çaresine bakmalı. Bugünlerde ayaklarımı göremesem de nerede olduklarını hatırlıyorum. Şimdi iyi geceler ve teşekkürler tekrar."

Roarke, Tandy kendini binaya kilitleyene kadar motor rölantide bekledi. "Hoş bir kadına benziyor. Kararlı ve mantıklı."

"Mavis gibi değil. Balina faktörü dışında. Hamile kalmak, tek başına olmak ve kendi ülkende bile olmamak zor olmalı. İdare ediyor gibi görünüyor. Biliyor musun Roarke, nasıl oluyor da sırf arkadaşsınız diye koçluk dersleri, doğumlara tanıklık etmek ve bebek partileri vermek?" "Bu sorunun cevabını bilmiyorum." Bir nefes verdi. "Ben de öyle."

Havva dişlek dişli, çok kollu bebeklerin hayalini kuruyordu. Mavis'in içinden fırlayıp odanın içinde dolaşmaya başladı, Mavis mırıldanırken ebe çığlık atarak geri çekildi: Değil mi? Onlar mag mi? Onlar ult değil mi?

Başucundaki 'link'in sinyali onu rüyadan dışarı fırlattı. Bir kez ürperdi.

"Videoyu engelle," diye emretti. "Işıklar yüzde on açık. Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Jane Sokağı 51 numara, daire 3B'deki memurlarla görüşün. Muhtemel cinayet.

"Anlaşıldı. Peabody ile bağlantı kurun, Dedektif Delia. Yola çıkıyorum."

Anlaşıldı. Sevkiyat tamam.

Eve başını çevirdiğinde Roarke'ın lazer mavisi gözlerinin açık ve kendisinde olduğunu gördü. "Özür dilerim," dedi.

"Sabahın dördünde sıcak yatağından kaldırılan ben değilim."

"Bu konuda haklısınız. İnsanlar birbirlerini makul saatlerde uğurlama nezaketini göstermelidir."

Yataktan kalktı ve hızlı bir duş almak için banyoya girdi. Çıplak ve kurutma tüpünün sıcaklığıyla geri döndüğünde, adam bir fincan kahve yudumluyordu.

"Neden ayaktasın?"

"Uyandım," dedi basitçe. "Ve bak, eğer arkamı dönüp uyumaya devam etseydim neler kaçıracaktım." Ona elini uzattı programladığı ikinci fincan kahveyi içti.

"Teşekkürler." Onu da yanına alarak kıyafetlerini çıkardığı dolaba gitti. Dışarısı çok soğuk olmalı, diye düşündü. Ve gömleğin üzerine, ceketin altına giymek üzere bir V yaka çıkarmak için şifonyerine yöneldi.

Tropik bölgelerde birkaç gün geçirme planlarını iki kez ertelemişlerdi. Mavis, artı bebek, eşittir hamile

koçluk ekibinin bir kısmının teslimat zamanına bu kadar yakın bir zamanda kum ve sörfle dans edeceği düşüncesine kapılıyor.

Ne yapabilirsin ki?

"Bebeklerin dişleri çıkmaz, değil mi?"

"Hayır. Nasıl olduğunu anlamıyorum..." Roarke fincanını indirdi ve ona şaşkın bir bakış attı. "Neden böyle düşünceleri aklıma sokuyorsun? kafa?"

"Onlar benimkinde dostum, seninkinde."

"Bakalım sana yine kahve yapacak mıyım?"

Çabucak giyindi. "Belki de bu cinayet beni gezegen dışına çıkaracak bir suç dehasının işidir. Bana karşı iyisin, seni de yanımda götürebilirim."

"Benimle oyun oynama."

Güldü ve silahını kuşandı. "Seni gördüğümde görüşürüz." Ona doğru yürüdü ve çünkü - sabahın dördünde bile çok güzeldi - iki yanağına birer öpücük kondurdu, sonra da uzun ve sıcak bir öpücük kondurdu.

"Güvende kalın,
Teğmen." "Bunu
planlayın."

Koşar adımlarla merdivenlerden indi ve paltosunu tırabzanın üzerine örttü. Kullanışlı olduğu için ve Roarke'ın kâhyası ve dünyasının baş belası Summerset'i rahatsız ettiğini bildiği için paltosunu oraya atmaya alışkanlık haline getirmişti.

Onu giydi, bir mucize olduğunu ve eldivenlerinin aslında cebinde olduğunu fark etti. Orada olduğu için kaşmir atkısını taktı. Dışarı adımını attığında soğuk hâlâ vücudunda bir şok etkisi yaratıyordu.

Yine de, aracınızı ısıtıcı çalışırken evin önüne uzaktan kumanda ile getirmeyi düşünen bir adamla evlendiğinizde şikayet etmenin zor olduğuna karar verdi.

Soğukta ilerledi, sıcağa tırmandı.

Arabayı kapılara doğru sürerken dikiz aynasına baktı. Roarke'ın inşa ettiği ev aynayı dolduruyordu, taş ve cam, çıkıntılar ve kuleler ve yatak odalarının penceresinde parlayan ışık.

Yatak odasındaki ekranda hisse senedi raporlarını, medya bültenlerini, iş dünyası haberlerini incelerken, ikinci bir fincan kahve içeceğini düşündü. Muhtemelen biraz denizaşırı ya da gezegen dışı yayınlar. Güne şafaktan önce başlamanın Roarke için önemli olmadığını biliyordu.

Sık sık yanından geçtiği çılgın polis ritmine bu kadar kolay kapılan bir adamla birlikte olduğu için yine şanslıydı.

Arkasından sessizce kapanan kapılardan geçti.

Bu birinci sınıf ve pahalı emlak sektörü sessizdi. Zenginler, ayrıcalıklılar ya da talihliler, atmosferi düzenlenmiş evlerinde, apartmanlarında, dairelerinde yorganlarının altına kıvrıldılar. Ancak birkaç blok ötede, şehir gergin, zıplayan bir hayata büründü.

Şehrin yeraltı dünyası sokakların ve kaldırımların altında hareket edip sallanırken ızgaralardan buhar halinde ısı fışkırıyordu. Tepedeki reklam zeplinleri çoktan günün pazarlığını yapıyorlardı. Bu saatte Sky Mall'daki Sevgililer Günü indirimleri kimin umurundaydı ki? Eve merak etti. Hangi akıllı başında insan kendini bir kalp şekerden birkaç dolar tasarruf etmek için alışveriş merkezindeki kalabalığın çılgınlığına ne demeli?

Animasyonlu bir reklam panosunun önünden geçti. İnanılmaz derecede mükemmel insanlar, beyaz şeker kumların üzerinde mavi sörf yapıyorlar. Bu, en azından, daha çok böyleydi.

Rapid Cabs'in sarı çizgileri çoktan uçuşmaya başlamıştı. Çoğunlukla ulaşım merkezlerine koşuyor, diye düşündü. Bir yerlere erken uçuşlar. Birkaç minibüs geçirerek ilerliyordu, muhtemelen

erken vardiyadaki zavallıları ya da mezarlık turundan sonra eve yatmaya giden daha şanslıları taşıyor.

Broadway'deki bitmek bilmeyen partinin etrafından dolandı. Gündüz ya da gece, kavurucu ya da dondurucu, turistler ve onları seven sokak hırsızları bu gürültü, ışık ve hareket merkezine akın ediyordu.

Dokuzuncu Cadde'de birkaç mesai sonrası mekânı hâlâ açıktı. Aşırı dolu ceketleri ve çizmeleriyle aylak aylak dolaşan ve büyük olasılıkla yasadışı maddeler içen bir grup sokak kabadayısı gördü. Ama eğer bela arıyorlarsa, sıcaklık 12 derece civarında seyrederken sabah 5'ten önce bulmakta zorlanacaklardı.

Chelsea'nin işçi sınıfının yaşadığı bir bölgesinden geçip Village'ın daha gösterişli bölgesine girdi.

Siyah-beyaz araç Jane'de restore edilmiş bir konağın önündeki kaldırıma yanaştı. Yarım blok ötede bir yükleme alanına girdi, Görevde ışığını yaktı ve sonra tekrar soğuğa çıktı. Saha kitini alıp kilitlerini ayarladığında Peabody'nin köşeden geldiğini gördü.

Ortağı, paslanmış metal renginde kalın, kabarık bir paltoya sarınmış, boynuna bir mil uzunluğunda kırmızı bir eşarp dolanmış ve koyu renk saçlarının üzerinden aşağıya doğru çekştirilmiş uyumlu bir şapka takmış bir kutup kaşifine benziyordu. Nefesi motor buharı gibi puf puf çıkıyordu.

"Neden insanlar güneş doğduktan sonra birbirlerini öldüremiyorlar?" Peabody soluk soluğa bağırdı.

"O paltonun içinde reklam balonuna benziyorsun."

"Evet, biliyorum ama çok sıcak tutuyor ve çıkardığımda kendimi zayıf hissettiriyor."

Birlikte konağa doğru yürüdüler ve Eve kayıt cihazını açtı. "Güvenlik kamerası yok," diye gözlemledi Eve. "Avuç içi plakası yok. Kapı kilidi kurcalanmış."

Alt pencerelerde parmaklıklar olduğunu fark etti. Kapı ve pencere kaplamalarının boyası grileşmiş, soyulmuştu. Binanın sahibi her kimse bakım ve güvenlik.

Kapıdaki üniformalı kadın kapıyı açarken onlara başıyla selam verdi. "Teğmen, Dedektif. Çok soğuk," dedi. "Dokuz bir bir, üç kırk ikide geldi. Vic'in kız kardeşi başarmış. Ortağım onu yukarıda tutuyor. Müdahale ettik, üç kırk altı gibi vardık. Binanın giriş kapısının tehlikede olduğunu gördük. Vic üçüncü katta, yatak odasında. Koridor kapısının kilidi de bozulmuş. Görünüşe göre mücadele etmiş. Elleri ve ayakları eski güvenilir koli bandıyla bağlanmış. Onu yapmadan önce biraz çalıştım. Hâlâ boynunda olduğu için bornozunun bağıyla boğulmuş gibi görünüyor."

"Bunlar olurken kız kardeş neredeydi?" Eve sordu.

"Yeni geldiğini söyledi. İş için seyahat ediyor. New York'a geldiğinde kız kardeşinin evini kullanıyormuş. Adı Palma Copperfield. World Wide Air'de servis görevlisi. Olay yerini biraz kirletti - içeride yere pisledi, dokuz-bir-bir'i yerleştirmek için tekrar dışarı koşmadan önce cesede dokundu."

Memur asansöre doğru baktı. "Biz geldiğimizde merdivenlerde oturmuş hüngür hüngür ağlıyordu. O zamandan beri de ağlıyor."

"Bu her zaman eğlencelidir. Buraya geldiklerinde Olay Yeri İnceleme'yi gönderin."

Eve, bakımın kalitesizliğini düşünerek merdivenlere döndü ve tırmanırken soğuk hava giysilerini çıkardı.

Her katta bir birim olduğunu belirtti. İyi alan, mahremiyet.

Üçüncü katta, birimin yepyeni bir güvenlik gözetleme sistemi ve polis kilidine sahip olduğunu gördü

sistemi. Her ikisi de amatör ve etkili olduğunu gösteren bir şekilde kırıldı.

İçeri adımını attı, ikinci bir oturma alanının bulunduğu Kadın memur battaniyeye sarılmış, titreyen bir kadının başında durdu.

Eve'in ölçülerine göre yirmili yaşların başındaydı, uzun sarı saçları gözyaşlarının makyajını sildiği yüzünden geriye doğru taranmıştı. Elinde şeffaf bir bardak vardı. İki elle tutuşta su olduğu varsayılır.

Hıçkırıklara boğuldu.

"Bayan Copperfield, ben Komiser Dallas. Ortağım, Dedektif Peabody."

"Cinayet masası polisi. Cinayet polisi," diye Eve Midwest'i anlatan basık sesli bir aksanla geveledi.

"Bu doğru."

"Biri Nat'i öldürdü. Biri kız kardeşimi öldürdü. O öldü. Natalie öldü."

"Özür dilerim. Bize ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

"İçeri girdim. Geleceğimi biliyordu. Bu sabah hatırlatmak için onu aradım. Geç geldik ve diğer görevli Mae ile bir şeyler içtik. Kapı, Alt katta... kapı kırıkta ya da öyle bir şeydi. Ben yapmadım. Anahtarıma ihtiyacım var. Benim anahtarım var. Yukarı geldim ve kilidi - yeni bir kilidi vardı ve bu sabah aradığımda bana kodunu verdi? Ama kırık görünüyordu. Kapı kilitli bile değildi. Bir terslik var diye düşündüm, bir sorun olmalı,' çünkü Nat yatağını kilitlemeden. Ben de yatmadan önce onu kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Ve gördüm ki... Tanrım, Tanrım, yerdeydi ve her şey kırılmıştı, yerdeydi ve yüzü. Yüzü."

Palma tekrar ağlamaya başladı, gözyaşları yağ gibi akıyordu. yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Her yeri morarmış ve kızarmıştı.

Gözler... Koşup yanına gittim ve adını söyledim. Sanırım adını söyledim ve onu uyandırmaya çalıştım. Yukarı çekmeye. Uyumuyordu. Uyumadığını biliyordum ama onu uyandırmaya çalışmak zorundaydım. Kız kardeşimi. Biri kız kardeşime zarar verdi."

"Şimdi onun icabına bakacağız." Eve önce kendisinin, sonra da süpürgecilerin olay yerini incelemesinin ne kadar zaman alacağını düşündü. "Kısa bir süre sonra seninle tekrar konuşmam gerekecek, bu yüzden seni Merkez'e götüreceğim. Orada bekleyebilirsin."

"Nat'i terk etmem gerektiğini sanmıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum ama Nat'le kalmalıyım."

"Artık onu bize emanet etmelisin. Peabody."

"Ben hallederim."

Eve, kapıya doğru başıyla işaret eden üniformalıya baktı.

Havva ağlayarak uzaklaştı. Sonra mühürlenerek ölüme yürüdü.

2

Sokak tarafında küçük, rahat bir oturma alanı olan iyi büyüklükte bir yatak odasıydı. Natalie'nin orada oturup dünyanın geçip gidişini izlediğini hayal etti.

Yatak kadınsı ve telaşlı görünüyordu. Bir sürü yastık Odanın dört bir yanına saçılmış -bazıları artık kanlı- dantelli pembe-beyaz örtünün üzerine yığılmıştı. Bazı kadınlar bunu yapmayı severdi.

Yataktan ya da oturma alanından görülebilecek şekilde açılı küçük bir duvar perdesi, çerçeveli çiçek resimleri ve uzun bir şifonyer vardı. Yerde, muhtemelen şifonyerin üzerinde bir kız düzeninde duran şişeler ve ıvır zıvırlar vardı - birkaçı kırık.

Zemini birkaç kabarık halı süslüyordu. Natalie Birinin üzerine yayılmış, bacakları bükülmüş ve ayak bileklerinden bağlanmış, elleri önde bağlı ve çaresizce dua ediyormuş gibi birbirine kenetlenmişti.

Mavi-beyaz kareli bir pijama giyyordu. Benekliydi ve kanla kaplanmıştı. Bir bornoz, o da maviydi. bir köşeye atılmıştı. Eşleşen kravat kadının boğazına sarılmıştı.

Kabarık halıların her ikisinde de kan lekesi ve bir kusmuk lekesi vardı. kapının yanında birikmiş. Oda hem idrar hem de sidik kokuyordu.

Eve cesede doğru ilerledi, standart kimlik testini yapmak ve ölüm zamanını ölçmek için çömeldi.

"Kurban beyaz kadın, yirmi altı yaşında, Copperfield, Natalie olarak teşhis edildi, bu bölgede ikamet ediyor. Yüzündeki morluklar perimortem travmaya işaret ediyor. Burun kırık görünüyor. Sağ elin iki parmağı da kırık görünüyor. Pijama üstünün yırtıldığı omuzda yanıklar görülüyor.

Her iki ayağın altında daha fazla yanık var. Deride mavi-Boğulmayla uyumlu gri renkte. Gözler kan çanağı ve şişkin. Bulunduğunda cesede dokunulmuş. olay yeri kirliliği. TOD, saat 1.45, keşiften yaklaşık iki saat önce."

Peabody içeri girmeye başlayınca yerinden kaydı. "Kusmuğa dikkat et," diye uyardı.

"Teşekkürler. İki üniformam ve kız kardeşi almaya gelen bir bölüm danışmanım var."

"Güzel. Kurban hâlâ pijamalarını giyiyor. Cinsel saldırı olası değil. Şuraya bak, ağız çevresine. Bir keresinde ağız kapatılmış. Yüzünde bant yapıştırıcısı var. Sağ serçe ve yüzük parmaklarını görüyor musun?"

"Ah. Kırıldılar."

"Parmaklarını kırdı, burnunu kırdı. Onu yakmış. Eşyalarında bir kavgada ya da katil tarafından bir noktaya dikkat çekmek için yapılmış olabilecek pek çok hasar var."

Peabody bir kapı aralığına geçti. "Banyo buradan. Yatağın yanında bağlantı yok, bir tane de burada yerde."

"Bu sana ne anlatıyor?"

"Görünüşe göre kurban bağlantıyı kapıp tuvalete kaçmış. Belki de kendini içeri kilitleyip yardım çağırmayı umuyordu. Başaramamış."

"Görünüşe göre. Uyandığında dairede birinin olduğunu duymuş. Muhtemelen kız kardeşi olduğunu anlamıştır. Belki seslenir ya da geri dönmeye başlar. Kapı açılır. Kız kardeş değil. Bağlantıyı kapıp kaçmaya çalışıyor. Olabilir. Kapıda yeni bir kilit var.

iyi bir tane, güvenlik gözetlemeli. Belki birileri onu rahatsız ediyor. Onu araştırın, son birkaç ay içinde herhangi bir şikayette bulunup bulunmadığına bakın."

Ayağa kalktı, koridor kapısına doğru yürüdü. "Katil bu taraftan gelirse onu yataktan görür. Bağlantıyı kapıp, ters yönde koşarak bir odaya gitmek akıllıca olur.

Kilit. Eğer derin bir uykudan yeni uyandıysanız, oldukça akıllıca ve hızlı bir düşünce."

Yatağa geri döndü, etrafında dolaştı ve banyoya doğru baktı ve yatağın hemen altında bir şeyin parladığını gördü. Çömeldi, sonra bir mutfak eşyasını kaldırdı.

mühürlü parmaklarıyla bıçak. "Yatak odasında neden bir oyma bıçağı olsun ki?"

"Koca kıçlı bıçak," diye karşılık verdi Peabody. "Katilin mi?"

"O zaman neden kullanmıyorsun? Eminim onun mutfağındandır. Yeni kilitler," diye devam etti Eve, "ve yatağın yanında bir bıçak. Birisi için endişeleniyordu."

"Dosyada şikayet yok. Eğer endişelendiyse, bunu bildirmemiştir."

Eve yatağı, şiltenin altını aradı, yastıkları salladı. Sonra banyoya girdi. Küçük, düzenli, yine kız gibi. Katilin banyoda olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ama Eve dolabı karıştırıp erkek deodorantı, Beard-B-Gone ve erkek kolonyası bulduğunda dudaklarını büzdü.

"Bir erkeği vardı," dedi Eve, komodinin çekmecelerini karıştırmak için geri dönerken. "Prezervatifler burada, yenilebilir vücut yağı."

"Kötü bir ayrılık olabilir. Eğer daha önce eski sevgilerinize erişim izni verdiyseniz yeni bir kilit verilebilir. Eski sevgilisinin atıldım."

"Olabilir," diye tekrarladı Eve. "Bu tür anlaşmalar genellikle cinsel saldırı içerir. Son birkaç gündeki giriş ve çıkışlar için 'link'ini kontrol edin. Evin geri kalanını da görmek istiyorum."

Dışarı çıktı, yaşam alanını tekrar gözden geçirdi. Kötü bir ayrılıktı, eski sevgilisinin bir süre kapıyı çalmasını beklerdi. Hadi Nat, lanet olsun! Beni içeri al. Konuşmamız lazım. Adam yeterince kızgın ve kapı da yeterince dayanıksız, büyük ihtimalle tekmeleyip aşağı atabilirsin. Ama asla bilemezsin. Mutfağa gitti.

İyi büyüklükte ve görünüşe bakılırsa kurbanın kullandığı bir yerdi. Tertemiz beyaz tezgahın üzerinde bir tanesi eksik bir bıçak bloğu duruyordu.

Ev ofisi olarak düzenlenmiş ikinci yatak odasına doğru ilerledi. Kaşlarını kaldırdı. Burası daha önce tamamen atılmıştı. Eve'in parlak çelik masanın üzerinde durduğunu hayal ettiği veri ve iletişim merkezi kayıptı.

Peabody'ye "Ofiste d-and-c birimi yok" dedi. "Bu nasıl bir ofis böyle?"

"Aynen öyle. İçinde tek bir disk bile yok. Kolayca kaldırılıp rehin alınabilen diğer elektronik cihazlar hala olay yerinde olduğu için hedef bilgisayarmış. Bilgisayar ve kurban. Peki Natalie'de başkasının istediği ne vardı?"

"Sadece onu öldürecek kadar değil, önce canının yandığından emin olmak için." Cesede doğru bakarken Peabody'nin sesinde acıma duygusu ağır basıyordu. "Bu 'link'te kız kardeşin bu sabah onda araması ve sabah yedi buçukta Sloan, Myers ve Kraus'a yapılan bir çağrıdan başka bir şey yok. Hasta olduğunu söylemiş. Bu bir muhasebe firması, Hudson'daki ofisleri. Bundan önceki girişler -aslında dün sabah- silinmiş. EDD onları bulup çıkarabilir. Ne olduğunu dinlemek ister misin?"

"Evet, ama onları içeri alalım. Kız kardeşi tekrar görmek istiyorum."

Merkeze giderken Peabody, PPC'sinden kurbanın geçmişiyile ilgili bilgileri okudu. "Doğum, Cleveland, Ohio. Ebeveynleri

-İkisi de öğretmen, hala evliler. Bir kardeş, üç yaş küçük kız kardeş. Sabıkası yok. Son dört yıldır Sloan, Myers ve Kraus'ta muhasebeci. Evlilik ya da birlikte yaşama kaydı yok. Son on sekiz yıldır Jane Sokağı'ndaki adreste ikamet etmiş.

aylar. Daha önce Sixteenth in Chelsea'de. Ondan önce Cleveland'daymış, ailesinin adresi. Orada bir muhasebe firmasında yarı zamanlı çalışıyormuş. Bir tür stajyerlik gibi görünüyor.

üniversitedeydi."

"Sayılar uzmanı, New York'a taşınıyor. Buradaki firmanın durumu nedir?"

"Dur bakalım. Tamam, büyük firma," diye başladı Peabody, PPC'sindeki verileri okuyarak. "Yüksek dolarlık müşteriler, birkaç şirket. Hudson Caddesi'ndeki adreste üç kat var, iki yüz kadar çalışanı var. Kırk yılı aşkın süredir buradalar. Kurban üst düzey bir müşteri yöneticisiydi."

Eve yeraltına doğru ilerlerken onu çiğnedi. Polis Merkezine park etmiş. "Sanırım o yüksek dolarlı müşterilerden bazılarını öğrenebilir. Eğer birisi ikinci bir defter tutuyorsa, aklama. Vergi kaçakçılığı. Mafyalaşmış. Başka bir çalışan daha. Şantaj, gasp, zimmete para geçirme."

"Firmanın iyi bir ünü var."

"Bu tüm müşterilerinin ya da çalışanlarının öyle olduğu anlamına gelmez. Bu bir bakış açısı."

Park edip asansörlere doğru yöneldiler. "Geçmişteki ya da şimdiki erkek arkadaşının adına ihtiyacımız var. Binasındaki kapıları çalın. Kız kardeşine işle ya da kişisel sorunlarla ilgili neler söylemiş olabileceğine bakın. Görünüşe göre kurban bir sorun bekliyormuş ya da bir soruna hazırlıklıymış ve bunu bildirmek istememiş ya da bildirmeye karar vermemiş. En azından polislere."

"Belki bir iş arkadaşına ya da işle ilgiliyse bir amire."

"Ya da bir dost."

Asansörde yükseldikçe daha fazla insan asansöre biniyordu. Eve birinden naneli sabun kokusu alabiliyordu. Turdan gelen ve uzun bir turdan çıkan birinin eski teri. Kendi seviyesinde kaslarını kullanarak ilerledi.

"Bir görüşme odası ayarlayalım," diye söze başladı Eve. "Onunla salonda konuşmak istemiyorum. Dikkatini dağıtacak çok şey var. Yas danışmanına ihtiyacı var, onunla birlikte olabilir."

Eve boğa ağılından geçti ve önce ofisine girdi. Ceketini çıkardı, sonra da tanığın mazeretini kontrol etti. Palma Copperfield Las Vegas'tan gelen mekikte çalışmış ve kız kardeşinin boğulduğu sırada şehir merkezindeki uçuş merkezine iniş yapmıştı.

"Dallas."

Eve, ekibindeki dedektiflerden biri olan Baxter'a baktı. "İki saattir kahve içmedim," diye uyardı. "Ya da belki üç."

"Beşikte bir Palma Copperfield olduğunu duydum."

"Evet, tanık. Kız kardeşim bu sabah erken saatlerde boğuldu." "Ah, kahretsin." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Iyanlışı anladığımı

umuyordum." "Onları tanıyor musun?"

"Palma, biraz. Kurban değil. Palma ile birkaç ay önce tanıştım. Bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşı, bir partide. Birkaç kez çıktık."

"Yirmi üç yaşında."

Kaşlarını çattı. "Yakın zamanda emeklilik başvurusunda bulunmayacağım. Her neyse, önemli bir şey değildi. Hoş bir kadındı. Gerçekten hoş bir kadın. Yaralandı mı?"

"Hayır. Kız kardeşini, kız kardeşinin dairesinde ölü buldum." "Zor. Lanet olsun. Sanırım sıkı fıkıydılar. Palma nasıl olduğunu söyledi New York'a geldiğinde kız kardeşiyle kalmıştı. Bir keresinde yemek yedikten sonra onu Jane Street'teki binaya bırakmıştım."

"Hâlâ işin içinde misin?"

"Hayır, değildik. Birkaç kez dışarı çıktık, hepsi bu." Baxter sanki onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerini ceplerine soktu. "Dinle, eğer tanıdık bir yüz yardımcı olacaksa, onunla konuşabilirim."

"Belki. Evet, belki. Peabody bir görüşme odası hazırlıyor. Salon bunun için fazla halka açık. İlk ifadesini aldığım da kötü durumdaydı. Kız kardeşinin biriyle ilişkisi olup olmadığından bahsetti mi?"

"Ah, evet. Bir adam vardı, para yöneticisi, komisyoncu, Onun gibi bir şey. Ciddi, sanırım, belki de nişanlı. Buna pek dikkat ettiğimi söyleyemem. Kız kardeşin peşinde değildim, anlıyor musun?"

"Espriyi anladın mı, Baxter?"

"Hayır." Biraz gülümsedi. "Dediğim gibi, iyi bir kadın."

Bu da birlikte yatmadıkları anlamına geliyordu ve görüşmeye katılmasını daha az yapışkan hale getiriyordu. "Tamam, Peabody'nin 'link' üzerinde çalışmasını sağlayayım. Zekâyı biz alacağız."

Eve, Baxter'ın önünden Röportaj'a girmesine izin verdi ve kadın ona doğru baktığında Palma'nın gözyaşlarına boğulmuş yüzünü inceledi. Sanki yeni bir bilgiyi işlemeye çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra bir dizi duygu içinden geçti Yüzü. Tanıma, rahatlama, dehşet ve nihayet keder tekrar yüzüne yerleşti.

"Bax. Oh, Tanrım." Kadın iki elini birden uzattı, adam masaya geçtiğinde ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Palma, çok üzgünüm."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Nat. Kız kardeşimi biri öldürdü. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sana yardım edeceğiz."

"O hiç kimseyi incitmedi. Bax, hayatı boyunca kimseyi incitmedi. Yüzü..."

"Bu çok zor. En zor şey. Ama ona yardım etmemize yardım edebilirsin."

"Tamam, tamam. Tamam, ama sen kalabilirsin, değil mi? O kalabilir mi?" diye sordu Eve.

"Elbette. Şimdi kayıt cihazını açacağım ve size bazı sorular soracağım."

"Benim... Ona zarar verdiğimi düşünmüyorsun değil mi?"

"Kimse öyle düşünmüyor, Palma." Baxter onun eline bir hızlıca sıkmak. "Sorular sormamız gerekiyor. Ne kadar çok şey bilirsek, bunu yapan kişiyi o kadar hızlı bulabiliriz."

"Onları bulacaksın." Bunu yavaşça söyledi, sanki bunun da bir süreci varmış gibi. Sonra bir an için gözlerini kapattı. "Onları bulacaksın. Sana elimden gelen her şeyi anlatacağım."

Eve kayıt cihazını çalıştırdı ve gerekli verileri okudu. "Bu sabah erken saatlerde New York'a iniş yaptınız, doğru mu?"

"Evet, Vegas seferinde. Saat iki gibi girdik, yirmi dakika kadar sonra çıktık. Aşağı yukarı doğru. Sonra Mae - o da benimle koştu - biz Havaalanındaki barda durup bir kadeh şarap içtik. Biraz gevşedik. Şehre taksiyle gittik. Önce onu bıraktım. Doğu Yakası'nda birkaç görevliyle birlikte bir yer tutuyor. Sonra Nat'e gittim."

Durdu, bir nefes aldı, sonra plastik bardaktan bir yudum aldı. Masanın üzerinde bir bardak su. "Taksinin parasını ödedim ve içeri girdim. Anahtarım yanımdaydı ve Nat'in şifresini biliyordum. Ama kilit kırılmıştı. Bazen olur böyle şeyler, o yüzden üzerinde fazla düşünmedim. O zaman düşünmedim. Ama dairesine gittiğimde, kilidi -Bana yeni bir kilit taktığını söyledi, o da kırılmıştı. Karnımda küçük bir sıçrama oldu. Ama düşündüm ki, bilmiyorum, kendi kendime kilidi doğru takmadığını söyledim."

Eve, "İçeri girdiğinizde bir şey fark ettiniz mi, ilk olarak yaşam alanında," dedi.

"Gerçekten dikkat etmedim. Güvenlik zincirini taktım, o da benim için takmamıştır. Gece çantamı da kapının yanında bıraktım çünkü içeri bakıp her şeyin yolunda olduğundan emin olacağımı düşündüm. Ama değildi."

Gözyaşları titredi, tekrar döküldü ama devam etti.
"Yerdeydi, kan vardı ve oda sanki bir kavga olmuş gibiydi.
Parfüm şişelerinin ve biriktirmeyi sevdiği küçük kaselerin
camları kırılmıştı. Yerdeydi.
Zemin. Pembe halılar. Onları aldığında yanındaydım. Kediler
gibi yumuşaktı. Evcil hayvanı olamazdı. Halılar yumuşaktı.
Özür dilerim."

"İyi gidiyorsun," dedi Baxter ona. "Gayet iyi gidiyorsun."

"Koştum. Sanırım her şey bulanık. Bağurdım mı? Sanırım
onun adını haykırdım, koştum ve onu kaldırmaya çalıştım.
onu sarsarak uyandırmak istedim... Ölmesini istemediğimi
bilmeme rağmen. Yüzü morarmış ve kanlıydı, gözleri de.
Öldüğünü biliyordum. Ellerin etrafında bant vardı."

Sanki yeni hatırlamış gibi Eve'e şok olmuş bir bakış
gönderdi. "Tanrım, elleri, ayak bilekleri. Bantlanmışlardı."
Palma titreyen elini ağzına bastırdı. "Yardım çağırmam
gerekiyordu ama dışarı çıkamadan hastalandım,
çantamdan linkimi çıkardım, hastalandım. Sonra dışarı
kaçtım. Orada kalamazdım, bu yüzden dışarı koştum ve
dokuz-bir-bir'i aradım ve merdivenlere oturdum. Geri
dönüp onunla kalmalıydım. Onu o şekilde yalnız
bırakmamalıydım."

"Tam olarak doğru şeyi yaptın." Baxter su bardağını aldı
ve tekrar ona uzattı. "Tam olarak doğru şeyi."

"Size onu rahatsız eden biri olduğunu söyledi mi?" Eve
sordu. "Hayır, ama bir şey onu rahatsız ediyordu. Bunu
anlayabiliyordum. O
Onunla daha önce konuştuğumda üzgün görünüyordu ama
sorunun ne olduğunu sorduğumda endişelenecek bir şey
olmadığını söyledi. Sadece aklında çok şey varmış."

"Biriyle mi görüşüyordu? Bir erkekle mi?"

"Bick! Aman Tanrım, Bick. Onu düşünmemiştim bile."
Gözleri tekrar doldu; iki elini de ağzına bastırdı.
"Nişanlandılar. Gelecek Mayıs'ta evlenecekler.
Aman Tanrım, ona söylemeliyim."

"Tam adı ne?"

"Bick, Bick Byson. Birlikte çalışıyorlar, yani aynı şirket için. Farklı departmanlarda. Nat kıdemli bir Sloan, Myers ve Kraus'da muhasebe yöneticisi. Bick orada para yöneticisi. Neredeyse iki yıldır birlikteler. Ona nasıl söyleyebilirim?"

"Bunu yaparsak daha iyi olur."

"Ve ailem." Sallanmaya başladı, ileri geri, ileri geri. "Onlara söylemek zorundayım. Bunu 'link' üzerinden yapmak istemiyorum. Burada kalmak zorunda mıyım? Eve, Cleveland'a gitmem ve onlara Nat'in öldüğünü söylemem gerek. Nat'in."

Eve ona, "Bunu buradaki işimiz bittikten sonra konuşabiliriz," dedi. "Kız kardeşin ve nişanlısının herhangi bir sorunu var mıydı?"

"Hayır. Hiç bilmiyorum. Birbirleri için deli oluyorlar. Sanırım kavga ettiklerini ve bu yüzden üzgün olduğunu düşündüm. Tüm düğün planları. stresli. Ama birlikte gerçekten mutlular. Birlikte harikalar."

"Nişan yüzüğü var mıydı?"

"Hayır." Palma uzun bir nefes daha aldı. "Paralarını kurtarmak için bir tane almamaya karar verdiler. Bick harika biri ama oldukça tutumlu. Nat aldırmadı. Nat de aynı şekilde, biliyor musun? "Kötü günler için sakla."

"Onunla yaşamadı mı? Kira ödemekten kurtulurdu."

"Ona izin vermezdi." Palma ilk kez yeniden gülümsedi ve Eve Baxter'ın nasıl etkilendiğini görebiliyordu. "Bunun için, kendi evlerine gidene kadar bekleyeceklerini söyledi.

Evliyim. Ailemde oldukça eski kafalıyızdır. Sanırım ailem Nat'in Bick'le seks yapmadığına inanmak istiyor. Birbirlerini seviyorlardı," diye mırıldandı. "Birlikte iyidiler."

"İş yerinde herhangi bir sorun var mıydı?"

"Hiç söylemedi. Onu yaklaşık üç haftadır görmedim. On günlüğüne New L.A.'den Hawaii'ye gitme şansım oldu, sonra da birkaç kız arkadaşım ile tatile çıktım. Vegas'tan New York'a koşudan yeni dönmüştüm. Onunla birkaç kez konuştum ama... Arayı kapatacaktık, alışverişe çıkacaktık, düğün planlarını gözden geçirecektik. O asla işle ya da başka bir sorunla ilgili bir şey söylemedi, ama bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Sadece yeterince dikkat etmemiştim."

Eve, Baxter'la birlikte dışarı çıktı. "Kurbanın nişanlısı hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Palma dedi ki Kız kardeşinin nişanlanmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Bu konuda çok heyecanlıydı, bu yüzden geri çekildim. Böyle şeyler yakalamak."

"Bağlılıkla ilgili sorunlarınız devreye girmiyor, bu yüzden onları bir kenara bırakın. Orada onunla birlikte olman sana yardımcı oldu, tanıdık bir yüz. Onu biraz dengeledim. Neden onu bir mekiğe götürmüyorsunuz- saat başında kal. Ailesinin yanına gittiğinden emin ol."

"Minnettarım, Teğmen. Bunu yapmak için zaman kaybedebilirim. O."

"Gözün saatte olsun," diye tekrarladı. "Emin olun ki ona ihtiyacım olduğunu anlıyor. Nerede olduğunu, ne zaman döneceğini bilmek istiyorum. Her zamanki rutin."

"Sorun değil. Onun için çok üzülüyorum. Erkek arkadaşına bakacaksın."

"Sonraki durak."

Byson ofise gelmedi." Peabody, Eve'in arkasında süzölmeye başladı. "Asistanının söylediğine göre, bu normal değilmiş. Neredeyse hiç kaçırmazmış ve her zaman

ya da geç kalacaktı. Endişelendiği için onu evde ve cep telefonunda aramış ama ulaşamamış."

"Ev adresini aldın mı?"

"Evet, Tribeca'da Broome'da. Konuşkan asistanına göre, o ve kurban çatı katını yeni satın almışlar.

"Düğünden önce bazı tadilatlar yapılırken orada kalıyorlar."

"Onu orada deneyeceğiz."

"Tavşan olabilirdi," dedi Peabody bir süzülüştten sonra aceleyle garaj asansörüne giderken. "Nişanlısıyla kavga ediyor, ona saldırıyor, eve kaçıyor. Kaçar."

"Kişisel bir şey değildi."

Asansörden inip garajın karşısına geçerken Peabody'nin kaşları çatıldı. "Bu tür yüz yaralanmaları ve yüz yüze boğulmalar genellikle böyledir."

"Olay yerinde herhangi bir alet bulduk mu?" "Alet mi?"

"Tornavida, çekiç, lazer dürbünü?"

"Hayır. Ne... Oh." Peabody başını sallayarak yolcu koltuğuna kaydı. "Koli bandı. Eğer hiç yoksa temel aletler, neden koli bandı olsun ki? Katil yanında getirmiş, bu da tutku cinayeti ihtimalini azaltıyor."

"Buna cinsel saldırı eklenmemiş. Kırık kilitler. Kurbanın kız kardeşi cinayetten saatler önce onunla konuştuğunda Cennette sorun olduğuna dair hiçbir belirti yok. Kişisel bir şey değildi," diye tekrarladı Eve. "İşle ilgiliydi."

Çatı katı, insanların sıcak yaz akşamlarında kapı önlerini boyayıp oturdukları bir mahallede, eski ve iyi korunmuş bir binadaydı. Pencereler Cadde, kiracıların trafiği görebilmeleri için geniş tutulmuştu ve dükkanlar, anne-baba fırınından/şarküterisinden, bir çift ayakkabının en pahalı olduğu şık küçük butiklere kadar uzanıyordu.

Paris'e hızlı bir yolculukla eşdeğerdir ve ayaklarınızı sefalet içinde bir çalışmaya dönüştürecektir.

Bazı birimlerde, Eve'in hayal ettiği gibi, insanların güzel havalarda oturup soğuk bir şeyler yudumlarken dünyalarını izleyebilmeleri için bitki ve sandalyeler koydukları balkon lüksü vardı.

Dış görünüşüne bakılırsa, Jane Street'teki adrese göre büyük bir adımdı ve Birkaç genç, şehirli profesyonelin toplam geliri yükselişte.

Byson zile cevap vermedi ama Eve efendisini kullanamadan hoparlörden bir kadın sesi yükseldi. "Bay Byson'ı mı arıyorsunuz?"

"Bu doğru." Bir güvenlik ekranı vardı ve Eve rozetini kaldırdı. "Polis. Bizi içeri almak ister misiniz?"

"Bekle."

Kapı zil çaldı; kilitler tıkırdadı. Küçük bir ortak lobiye adım attılar. yapraklı yeşil bir bitkiyi renkli bir saksıya koymakta zorlandı. Asansörün aşağı inerken çıkardığı sesi duyan Eve bekledi.

İnen kadın kırmızı bir kazak ve gri bir pantolon giymişti, kahverengi saçları güzel yüzüne doğru küt bir kuyruk şeklinde toplanmıştı. Kalçasına tünemiş, yaşı ve cinsiyeti belirsiz bir bebek vardı.

"Sizi ben çağırdım," dedi. "Ben Bay Byson'ın komşusuyum. Sorun nedir?"

"Bu onunla konuşmamız gereken bir konu."

"Evde olup olmadığını bilmiyorum." Konuşurken bebeği salladı. Çocuk baykuş gibi Eve'e baktı, sonra da Başparmağını ağzına soktu ve sanki içinde afyon varmış gibi emdi. "Günün bu saatinde işte olması gerekirdi."

"O değil."

"Bu garip, çünkü genelde gittiğini duyuyorum. Biz Aynı kattayız ve asansörün sesini duyuyorum. Bugün yakalayamadım. Meğer tesisatçıyı ayarlamış. Ekiplerden birini içeri aldıklarında - tadilat yapıyorlar - uğrayıp onları içeri alıp alamayacağımı soruyor, anlıyor musun? Bugün bunu yapmadı, ben de yapmadım. Emin olamazsın. Elinde boru anahtarı olan biri burayı soymak için içeri girmiş olabilir."

"Yani evinin anahtarı sende mi?"

"Evet, anahtar ve kod. Bir sorun var, değil mi? Seni içeri almamı mı istiyorsun? Bana bir fikir vermelisin. Bir şeyler olduğunu bilmezsem seni içeri almam doğru olmaz."

"Bir şeyler oluyor." Eve rozetini tekrar havaya kaldırdı. "Bay. Byson'ın nişanlısı öldürüldü."

"Oh, hayır." Başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Hadi ama. Nat olmaz."

Sesi yükseldi ve çatladı. Buna karşılık bebek ağzını açtı ve feryat etti.

"Onu tanıyordun." Eve bebeğin yanından bir adım uzaklaştı.

"Tabii. Buraya çok gelirdi. Birkaç ay içinde evlenecekler." Bebeğini daha yakından tutmak için kıpırdandığında kadının gözleri doldu. "Ondan çok hoşlandım. Hepimiz dört gözle bekliyoruz.

komşu olmaya. Bick ve Nat, ben ve kocam. Biz... Buna inanamıyorum. Ne oldu? Nat'e ne oldu?"

"Bay Byson'la konuşmamız gerek."

"Tanrım. Tanrım. Tamam, tamam." Sarsıldığı belli olan kadın asansörü çağırmak için döndü. "Bu onu öldürecek. Şşş, Crissy, şşş."

Bebeği zıplattı, salladı ve okşadı.

asansöre sıkışmış. "Birbirleri için çıldırıyorlardı

-Ama bu konuda mide bulandırıcı değil, eğer beni anlarsanız. Ondan çok hoşlandım. Belki de bir hata vardır."

Eve'in tek söylediği "Özür dilerim" oldu. "Herhangi bir sorundan bahsetti mi? Herhangi bir şey, onu rahatsız eden biri?"

"Hayır, pek sayılmaz. Biraz düğün heyecanı, tipik şeyler işte. Cleveland'da evleniyorlardı, onun geldiği yerde. Hunt ve ben gidiyorduk, Crissy geldiğinden beri ilk seyahatimizdi. Hunt benim kocam. Bak, gidip anahtarı getireyim," diye ekledi kapılar bir koridora açıldığında. "Şurası onun evi. Aynı katı paylaşıyoruz."

"Sadece buradaki iki birim mi?"

"Evet. Güzel bir yer. İyi ışık alıyor. Hunt ve ben dairemizi hamile kaldığımda satın aldık. Güzel bir mahalle ve üç yatak odamız var."

Kendi kapısının kilidini açtı, şimdi tatmin olmuş bir esrarkeşin gevşek çeneli, sıırıslıkam bakışlarına sahip olan bebeği yorulmak bilmeden salladı. Bir kalçasıyla kapıyı açık tutarak, kapının yanındaki masanın üzerinde duran kâsedan bir dizi anahtar aldı.

Eve ona, "Adınızı öğrenemedik," dedi.

"Ah, pardon. Gracie, Gracie York." Anahtarı kilidin içinde çevirdi ve üzerindeki mini ekrandan bir kod yazdı. "Belki Bick'in ayak işleri falan vardı. Daha önce dışarı çıktığını duymadım, o yüzden erken çıkmış olmalı. Crissy huysuzlandı, ben de biraz uyudum. Bu sabah biraz. Diş çıkarıyor." Gracie kapıyı açmaya başladı ama Eve onu engellemek için elini kaldırdı.

"Bir dakika." Eve kapıyı çaldı. "Bay Byson," diye seslendi. "Ben polisim. Kapıyı açın lütfen."

Gracie, "Gerçekten evde olduğunu sanmıyorum," diye söze başladı. "Öyle bile olsa, içeri girmeden önce bir dakika bekleyeceğiz." Eve Tekrar kapıyı çaldı. "Bay Byson, ben NYPSD'den Teğmen Dallas. İçeri geliyoruz."

Eve kapıyı açar açmaz Byson'ın evde olduğunu ve komşusunun daha önce söylediklerinin doğru olduğunu anladı. Natalie Copperfield'in cinayeti onu öldürmüştü.

Ya da Eve bankacıydı, katili kesinlikle bankacıydı.

"Ohmygodohmygodohmygod!" Gracie, bebeğinin yüzünü omzuna bastırırken kelimeleri tek bir tiz histerik akışta çıkacak şekilde geveledi ve kapı aralığından tökezleyerek geri çekildi.

Eve, "Bayan York, dairenize geri dönün," diye emretti. "İçeri girin ve kapınızı kilitleyin. Ya ortağım ya da ben bir dakika içinde geleceğiz."

"Bu Bick. Bick mi? Koridorun tam karşısında. Koridorun tam karşısındayız."

Eve'in sözsüz bir işaretiyle Peabody kadının koluna girdi. "Crissy'yi eve geri götür," dedi Peabody nazikçe. "Onu içeri götürün. Ona hiçbir şey olmayacak. Sadece içeri gir. ve bekle."

"Anlamıyorum. Ölmüş olmalı. Koridorun tam karşısında."

Peabody komşuyu içeri aldı ve yüzünde istifa etmiş bir ifadeyle Eve'e döndü. "Sanırım onu benim götürmemi istiyorsun."

"Çok haklısın. Önce ihbar et, Peabody, sonra içeri gir, komşunun resmi ifadesini al. Ben saha kitlerini alıp olay yerine gideceğim."

3

EVE, antalaları geri aldıktan sonra ellerini mühürledi ve Botlarında dolgu macunu vardı. Kayıt cihazı takılı halde olay yerine girdi.

Yan pencerenin komşu binaya baktığını ve dar bir balkona sahip olduğunu belirtti. "Güneye bakan pencere açık," dedi ve daha yakından bakmak için odanın dış kenarına doğru ilerledi. "Dışarıdan zorla açılmış gibi görünüyor. Acil durum tahliyesi burada, muhtemelen erişim sağlamak için kullanılmış. Muhtemelen aynı yoldan çıkılmış."

Böylesi daha güvenli, diye düşündü Eve. Yan komşuların sizi gelirken ya da giderken yakalama şansı yok.

Katilin girdiğine inandığı yerden döndü. "Cesedin yüzü yukarıda, elleri ve ayakları koli bandıyla bağlı, önceki kurban gibi. İkinci kurban karışık ırktan bir erkek, yirmili yaşların sonunda, üzerinde sadece beyaz bir boxer var. Uyandın, değil mi Bick, burada birinin olduğunu duydun. Ona biraz sorun çıkarmış. Boğuşma izleri belli. Devrilmiş masa, kırık lamba. Bu kanın hepsi kurbanı ait olmayacak, yani bizim taraf için bir mola var. Kurbanın yüzünde ve vücudunda çürükler ve kesikler var."

İçeri doğru ilerledi, sonra cesedin yanına çömeldi. "Burada da bazı yanık izleri var ama bunlar göğsün ortasındaki bir bayıltıcıdan kaynaklanan temas yanıklarına benziyor. Kavga ediyorlar, katil Byson'ı bayıltarak etkisiz hale getiriyor, bağlıyor ve dövüyor. Onu sorguluyor musun? Boğmak için kullanılan bir tür mavi plastik kordon."

Olduğu yerde büzüşerek odayı tekrar taradı. "Odanın kuzey köşesinde bazı inşaat malzemeleri var.

Kurbanın boynundaki gibi mavi plastik kordonla bağlanmış."

Kimliğini doğrulamak için parmak izlerini aldı, ellerini poşetledi. Göstergesini okurken "Ölüm zamanı" dedi, "Sabah iki kırk beş. Copperfield'ı yaptıktan sonra buraya geldim." Daha yakına eğildi. "Önceki kurbanda olduğu gibi ağız çevresinde yapışkan izleri var. Neden çekip çıkarmış? Ona söylemen gerekiyordu. Bir şey mi? Seni boğarken boğulduğunu mu duymak istedi? Belki ikisinden de biraz."

Cesedin yanından oturma alanının dışındaki odaya geçmek için doğruldu. Bekârların yatakhane olduğu sonucuna vardı. Muhtemelen efendinin değil, ama rehabilitasyon sırasında uyuduğu yerdi. Yatak bir paletin üzerindeydi ve kırık lambanın eşi yatağın yanındaki iki masadan birinin üzerindeydi. Giysiler etrafa saçılmıştı ama bu, aramadan ziyade dağınık bir adam olduğunu gösteriyordu.

"Uyandım. Silah için lambalardan birini kaptı. Kadın bağlantısına sarıldı ve kaçmaya çalıştı ama adamın içgüdüleri farklıydı. Mağarayı korumak. Dışarı çıkıyor, katille boğuşuyor. Belki onu şaşırtır. Dövüş. Kurbanın parmak eklemlerindeki çürükler birkaç darbe aldığını gösteriyor.

Tam temaslı sersemletme ve yere düşüyor."

Tekrar dışarı çıktı, pozisyonu tekrar inceledi. "Katil ellerini ve ayaklarını bantlıyor, ağzını tıkıyor. O zaman onu hemen öldürmez. Sersemlemişse neden ağzını tıkasın? Var Önce söylenecek ya da yapılacak bir şey, sonra. Sorulacak sorular. Natalie'ye ne yaptığını ona anlattın mı? Eminim anlatmışsındır."

Hızlı bir ön inceleme yaptı. Komşusunun söylediği gibi çatı katında üç yatak odası vardı. Bunlardan en büyüğü boştu ama daha fazla inşaat malzemesi vardı. Sonuncusu ise ofis olarak düzenlenmişti. Ama bilgisayar ünitesi yoktu.

O muhtemelen inşaat sırasında koruyucu bir bezle örtülmüş

bir yer olduğunu görebiliyordu. Orada

Masa olarak kullanılan katlanır masanın üzerinde bir toz tabakası ve bilgisayarın durması gereken yerde açık bir nokta vardı.

Peabody içeri girdiğinde oturma odasına dönmüş, açık pencereyi inceliyordu.

"Komşu sarsıldı ama sağlam. Kocasını arayıp işten eve gelmesini istedim. Bu arada, bu sabah saat yedi gibi çıktı. Wit, kocası ve kurbanın bazen işten önce birlikte sağlık kulübüne gittiklerini söylüyor. Belli ki bu sabah takılmamışlar."

"Ölüm zamanı Copperfield'inkinden yaklaşık bir saat sonra. Aynı yöntem. Tesislerde bilgisayar yok, disk yok."

Peabody, "Birinin üzerinde bir şey bulmuşlar," diye sözlerini tamamladı. "Muhtemelen işle ilgili. Bir şey biliyordu, bir şey duymuştu, bir şey üzerinde çalışıyordu. Bu şekilde mi içeri girmiş?" diye sordu, çenesini pencereye doğru kaldırdı.

"Zorlanmış. Tahliye bu seviyede, ama muhtemelen bu taraftan çıktı. Yerden yukarı göndermiş olabilir. Süpürgecilerin kontrollerin tozunu almasını isteyeceğiz. Parmak izi olmaz ama onları meşgul eder."

Ortağı için sahneyi ve kendi yorumunu gözden geçirdi.

"Belki bazı DNA'lar lambanın parçalarında, bazıları da kurbanın yumrukları." Peabody cesede baktı. "Adam iyi durumdaydı. Görünüşe göre saldırgana biraz sorun."

"Yeterli değil."

Olay yerini süpürgecilere bırakıp muhasebe firmasına doğru yola çıktılar.

"Biliyor musun, çocuğu orada görmek bana şunu hatırlattı. Dün geceki koçluk dersi nasıl geçti?"

"Bu konu tartışılmayacak," dedi Eve.

"Asla." "Ah, hadi ama."

"Hiç."

Peabody sırtışını gizlemek için yan camdan dışarı baktı ve köşedeki kayar arabaya özlemle baktı. "Bebek partisi hemen geliyor. Hazır mısın?"

"Evet, evet, evet." Ya da öyle olmasını umuyordu.

"Tatil boyunca dokuma modundayken ona bu tatlı bebek battaniyesini yaptım. Hepsi gökkuşağı renklerinde. Bu sevimli küçük patikleri ve şapkayı da yapıyorum. Ona ne aldın?"

"Bilmiyorum."

"Ona daha duş hediyesi almadın mı? Az kaldı." "Birkaç günüm var." Eve düşüncelere daldı. "Sen gidip bir şeyler alabilirsin. Parasını veririm."

"Uh-uh. Bu doğru değil." Peabody kollarını kavuşturdu. "O senin en eski arkadaşın, en iyi dostun, ilk bebeğini doğuruyor. Onu kendin almalısın."

"Lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun."

"Ben de seninle geleceğim. Ofise gittikten sonra uğradığı şu bebek mekanına uğrayabiliriz. Öğle yemeği de yeriz belki."

Eve bir bebek butiğinden alışveriş yapmayı hayal etti ve bir ürpertiyle savaştırmak zorunda kaldı. "Kendi başına gitmen için sana yüz dolar veririm."

Peabody, "Bu belden aşağı vurmak olur," diye cevap verdi. "Ama ben rüşvet verilemeyecek kadar güçlüyüm. Bunu yapmak zorundasın, Dallas. Bu Mavis."

"Koçluk dersleri, bebek partileri, şimdi de alışveriş. Arkadaşlığın bir bedeli yok mu?"

Eve onu bir kenara koyup gömdü ve Sloan, Myers ve Kraus'un ana resepsiyon alanına doğru ilerledi.

Üst düzey müşterilere sundukları hizmete uygun olarak, alan pelüş, cam duvarlı ve yeşil, yapraklı bitkilerle doluydu. Bu

Geniş taş grisi banko, hepsi kulaklık takan ve klavyelerinde yoğun bir şekilde çalışan üç resepsiyonist için bir çalışma alanı olarak hizmet veriyordu. Üç bekleme alanı güneş ışınları gibi yayılıyor, derin koltuklara, medya ekranlarına ve çeşitli eğlence disklerine sahipti.

Eve rozetini üç parçalı takım elbiseli, sarı saçları kısa, sık bukleler halinde dağılmış bir adamın önündeki tezgâha bıraktı. "Yetkili biriyle görüşmek istiyorum."

Ona neşeli bir gülümseme verdi. "Bu kesinlikle ben olamam. Belirli bir departmandan mı sorumlu, yoksa tamamen mi?"

"Küçükten başlayalım. Natalie Copperfield ve Bick Byson'ın amirlerini istiyorum."

"Bir bakalım. Copperfield'ın Kıdemli Müşteri Yöneticisi, Kurumsal, Yabancı ve Uluslararası. Bu katta. Cara Greene'i isteyeceksin. Ve Byson, Byson. Byson, Bick," diye şarkı söylüyordu ekranı okurken. "Başkan Yardımcısı, Kişisel Finans, Yurtiçi. Bu bir üst kat ve Myra Lovitz olmalı."

"Önce Greene'i
alacağız." "Şu an
toplantıda."

Eve rozetine dokundu. "Artık değil, o değil."

"Bana uyar. Arayacağım. Oturmak ister misin?" "Hayır, sadece Greene."

Havalı bir yer, diye düşündü Eve beklerken. Bu kapıdan çok para giriyordu. Ve hiçbir şey cinayeti çok para kadar cezbedemezdi.

Cara Greene koyu kırmızı bir takım elbise giymişti ve düğmeleri boğazına kadar ilikli olmasına rağmen, güzel ve dik göğüslere sahip olduğunu gösterecek şekilde kesilmişti. Ayrıca pürüzsüz, karamel tonlarındaki yüzünde sabırsız bir ifade vardı ve resepsiyona buz gibi topuklu ayakkabılarla çıkmıştı.

"Siz polis misiniz?" diye sordu ve Eve'e suçlayıcı bir parmak salladı.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Siz Greene misiniz?"

"Bu doğru, ve az önce beni bir önemli bir toplantı. Oğlum yine okulu asarsa, onunla ben ilgilenirim. Polislerin ofisime gelmesinden hoşlanmıyorum."

"Oğlunuz için burada değiliz. Natalie Copperfield için buradayız ve eğer isterseniz ofisime gelebilirsiniz. Şimdi."

Kızgınlık hemen yerini temkinliliğe bıraktı. "Peki ya Natalie? Bana onun başının belada olduğunu söylemeyeceksin. O asla yasaları çiğnemez."

"Bunu ofisinize götürebilir miyiz, Bayan Greene?"

İfade tekrar değişti ve bu kez şişe yeşili gözlerde korkunun ipuçları vardı. "Ona bir şey mi oldu? Bir kaza mı geçirdi? O iyi mi?"

"Ofisiniz en iyisi olacaktır."

"Benimle gelin." Cara hızla ilerleyerek resepsiyon masasının etrafından dolandı ve yaklaştığında açılan bir çift cam kapıdan geçti. Hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Dronların köle gibi çalıştığı küplerden oluşan ormandan, muhasebecilerin rakamlarla uğraştığı ofislerden geçerek kendi pozisyonuna uygun köşe ofise ulaştı.

Kapıyı arkalarından kapattı ve Eve'e döndü. "Bana hızlıca anlat. Lütfen."

"Bayan Copperfield bu sabah erken saatlerde öldürüldü."

Nefesi kesildi, elini kaldırmadan önce hızlıca bir girip çıktı. Artık o kadar da hızlı olmayan bir tempoyla bir duvar boyunca uzanan içecek istasyonuna doğru ilerledi ve bir şişe soğuk su çıkardı.

Ve kapıyı açmadan bir sandalyeye çöktü.

"Nasıl? Nasıl? Anlamıyorum. Bilmem gerekirdi. Dün hasta olduğunu söyleyip bu sabahki toplantıya gelmediğinde bir şeyler ters gidiyordu. Bilmem gerekirdi. Ona çok kızmıştım. Bu toplantı..." Tekrar elini kaldırdı. "Özür dilerim. Özür dilerim. Bu büyük bir şok."

Eve konuşmadan ayağa fırladı. "Tanrım, Bick. Nişanlısı. O biliyor mu? Kişisel finanstan sorumlu başkan yardımcılarından biriyle nişanlı. Üst katta olmalı. Oh, Tanrım. Mayıs'ta evleniyorlar."

"Doğrudan sizin için mi çalışıyordu?"

"Kıdemli müşteri yöneticilerimden biri ve hızlı bir yolda ilerliyor. Çok iyi. Yani... Tanrım, Tanrım, çok iyiydi. Mükemmel. Cana yakın, zeki, çalışkan. Onu terfi ettirmeyi ve başkan yardımcılığı teklif etmeyi planlıyordum."

Peabody, "Siz arkadaştınız," diye araya girdi.

"Evet. Çok iyi arkadaş değiliz. Patronu olduğum için biraz mesafeli durmak zorundayım ama evet." Gözlerini kapatarak soğutulmuş şişeyi alnına bastırdı. "Çok arkadaş canlısıydık. "Çok arkadaş canlısıydık. Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Neden bize gece yarısı ile bu sabah dört arasında nerede olduğunuzu söylemiyorsunuz?"

"Sence..." Cara tekrar oturdu ve bu sefer su şişesini açtı ve içti. "Evdeydim, kocam ve on iki yaşındaki oğlumuzla birlikteydim. Kocam ve ben gece yarısından hemen sonra yattık. Tanrım, nasıl öldürüldü?"

"Şu anda bunun ayrıntılarını açıklamıyoruz. Dostça davrandığınız ve yetkili bir konumda olduğunuz için, Size endişelendiğine ya da rahatsız olduğuna dair bir şey söyledi mi? Tehdit etti mi?"

"Hayır. Hayır. Hayır. Geçmişten biraz uzak görüldüğünü söyleyebilirim. birkaç hafta, ama bunu dikkat dağınıklığına bağlıyorum. Düğün planları. Biri onu rahatsız etseydi Bick'e söylerdi. Ona her şeyi anlattı."

Evet, diye düşündü Eve, büyük ihtimalle öyleydi. Ve bu yüzden ölmüştü.

"Ne üzerinde çalışıyordu?"

"Çok sayıda hesabı var, birçoğunun başında ve diğerlerini elinde tutan ekiplerde yer alıyor."

"Tüm hesaplarının bir listesine ihtiyacımız olacak ve dosyalarını görmemiz gerekecek."

"Bunu yapamam. Yapamam. Müşterilerimizin mahremiyetini korumak zorundayız. Gizli dosyaları polise teslim edersem hakkımızda dava açılır."

"Arama izni alacağız."

"Lütfen yap. Bunu içtenlikle söylüyorum. Lütfen bir arama emri çıkartın ve ben de şahsen sizin elinizdeki tüm verileri hukuk talep ediyor. Bay Kraus'la irtibata geçmem gerekiyor," diye devam etti ayağa kalkarken. "Ona neler olduğunu anlatmalıyım. Neler olduğunu. Ve Bick'e. Bick'le konuşman gerekecek."

"Bick Byson da bu sabah erken saatlerde öldürüldü."

Tüm rengini, her damlasını kaybetti. "Düşünemiyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu korkunç bir şey."

"Özür dilerim. Bunun bir şok olduğunu anlıyorum. Bay Byson'ın amiriyle konuşmamız gerekiyor."

"Um, bu-oh, Tanrım, düşünemiyorum. Myra. Myra Lovitz. Sizin için onunla irtibata geçebilirim."

"Biz konuşana kadar onunla konuşmamanızı tercih ederim. Başka kim Bayan Copperfield ile hesaplar üzerinde çalışabilir ki?"

"Size bir isim listesi getireyim. Üzgünüm." Masasına gitti, bir çekmeceyi açtı ve bir mendil çıkardı. "Üzgünüm, kafama dank etmeye başladı. Üst katı arayıp Myra'nın yöneticisine geleceğinizi söyleyebilirim. Bunun yardımı olur mu?"

"Bu iyi olur. İşbirliğiniz için teşekkürler. Dosyalar için arama emriyle birlikte geri geleceğiz."

Üst katta yönetici tarafından karşılandılar ve doğruca Cara'ninkine benzer bir ofise götürüldüler.

Myra Lovitz dosyalar, diskler ve notlarla kaplı bir masanın arkasında oturuyordu. Eve'in tahminine göre altmışlı yaşlarının başındaydı ve saçlarını kendisine çok yakışan bir şekilde kırlaştırmıştı, keskin açılı bir yüzü vardı. Mavi çizgili bir takım elbise

giymişti ve tamamen işle ilgiliydi. Eve ve Peabody içeri girerken suratı asık bir şekilde gülümsedi.

"Tamam, nedir bu, baskın mı?"

"Bick Byson için buradayız."

Ekşi gülümsemesi bile soldu. "Çocuğa bir şey mi oldu? Sabahtan beri ona ulaşmaya çalışıyoruz."

"O öldü. Dün gece öldürüldü."

Dudakları kıvrıldı, elleri masanın üzerinde yumruk oldu. "Lanet şehir. Lanet olsun. Soyuldun mu?"

"Hayır."

Eve bu sefer sözü Peabody'ye bıraktı, soruları sordu, açıklamaları aldı. Neredeyse ilk görüşmenin tekrarı gibiydi ama Myra'nın daha sert üslubuyla.

"O çok iyi bir çocuk. Akıllı, güvenilir. İhtiyaç duyduklarında müşterileri nasıl tavlayacağını, nasıl iş yapacağını biliyor. Bunu istediklerinde. İnsanları iyi okuyor, biliyor musun? O ve alt kattaki tatlı çocuk mu? İkisi de mi? Tanrım, ne dünya ama."

"Ne üzerinde çalışıyorlardı?" Peabody ona sordu. "Onlar mı? Bick ve Natalie aynı şey üzerinde çalışmıyordu. hesaplar. Adam bireysel, yurtiçi, kadın ise kurumsal, özellikle de yurtdışı."

"Son birkaç haftadır sana nasıl görünüyordu?"

"Biraz gerginim, şimdi sen söyleyince anladım. Düğün yaklaşıyor ve Tribeca'da yeni bir yer aldılar. Tadilat, dekorasyon ve mobilya alışverişi yapıyorlar. Adamın ürkek olmak zorunda."

"Size herhangi bir endişesinden bahsetmedi mi?"

"Hayır." Gözleri keskinleşti. "Bu rastgele bir cinayet değildi, değil mi? Bana birinin o iki çocuğu kasten öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Hayır, hanımefendi," diye araya girdi Eve. "Şu anda size hiçbir şey söylemiyoruz."

Arama emriyle ilgili çalışmalara başladıktan sonra Eve'in istediği tek bir şey vardı. Merkeze geri dönmek ve oradan hem yazılı hem de sözlü raporlarını hazırlamak, zaman çizelgesini yazmak, cinayet kurulunu başlatmak.

Ama Peabody reddedilmeyecekti.

"Ertelersen pişman olursun ve bebek eşyaları için tek başına alışveriş yapmak zorunda kalırsın."

"Seninle ya da sensiz alışveriş yapmayacağım. Sadece bir şey alacağım. Ve on dakikadan fazla srmese iyi olur."

"O zaman yemek yiyebiliriz, değil mi?"

"Her zaman yanınızda bir şey vardır. Muhtemelen park edecek bir yer olmayacak. İnternette bir şeyler almalıyım. Bana ne almam gerektiğini söylersin, ben de alırım. Öyle değil mi? yeterli mi?"

"Hayır."

"Kaltak."

"Mavis yumuşayıp yapış yapış olduğuanda bana teşekkür edeceksin."

"ikolatalı olmadığı sürece yumuşak ve yapışkan şeyleri sevmem." "ikolatadan bahsetmişken, ne tür bir pasta yiyeceğiz? duş için?"

"Bilmiyorum."

içtenlikle şok olan Peabody koltuğuunda sarsıldı. "Pasta almadın mı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen." Duş fikri, yapması gerekenler, yapmadıkları, yapması gerekenler midesini bulandırdığı için Eve kıpırdandı. "Bak, yemek şirketini ben aradım, tamam mı? Kendim yaptım. Roarke'ın üzerine yıkmadım, ben istemedim.

-Tanrı korusun, Summerset halleder."

"Peki, ne istediniz? Tema nedir?"

Heyecan giderek bir çalkantıya dönüştü. "Ne demek istiyorsun, tema?"

"Temanız yok mu? Teması olmayan bir bebek partisi nasıl olur?"

"Tanrım, bir temaya mı ihtiyacım var? Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Yemek şirketini aradım. İşimi yaptım. Ona bunun bir bebek partisi olduğunu söyledim. Aşağı yukarı kaç kişi olacağını söyledim. Ne zaman ve nerede olacağını söyledim. Bana her türlü soruyu sormaya başladı, bu da başımı ağrıttı ve ona bana her türlü soruyu sormamasını yoksa kovulacağını söyledim. Sadece ne gerekiyorsa yapmasını söyledim. Bu neden yeterli mi?"

Peabody'nin iç çekişi uzun ve içtendi. "Bana yemek şirketinin bilgilerini ver, ben de onunla görüşeyim. Süslemeleri de o mu yapıyor?"

"Aman Tanrım. Dekorasyona ihtiyacım var mı?"

"Sana yardım edeceğim, Dallas. Yemek şirketine müdahale edeceğim. Günün erken saatlerinde gelip hazırlanmasına yardım edeceğim."

Eve gözlerini kıstı ve göğsünde kabaran sevinç ve rahatlamayı görmezden gelmeye çalıştı. "Peki bu bana neye mal olacak?"

"Hiçbir şey. Bebek partilerini severim." "Sen hasta, hasta bir kadınsın."

"Bak, bak! Şu araba çekilecek. Yer açın! Boşluğu alın! İlk katta, neredeyse kapıda. Bereket tanrıçasının bir işareti ya da öyle bir şey."

"Lanet olası Free-Ager," diye mırıldandı Eve ama park yeri için bir Minibug'ı geride bıraktı.

Bir bebek butiğinden alışveriş yapmaktan nefret edeceğini düşünüyordu. Ve Eve kendini iyi tanıyan bir kadındı.

Devasa pelüş hayvanlar ve akıllara durgunluk veren uyuşturan müzik. Duvarlardan ve tavandan sarkan minik sandalyeler, garip kafesler, başka hayvanlar ya da pofuduk yıldızlar vardı. Raflar tuhaf minyatür kıyafetlerle doluydu.

Orada

başparmağından daha büyük olmayan ayakkabılardı. Başparmak büyüklüğündeki ayakkabıların doğal olmadığını düşündü. O kadar küçük bir şey iki ayak üzerinde yürüyemezdi, öyleyse neden ayakkabıya ihtiyaç duyuyordu?

Eşyalar sallanıyor, sallanıyor ve eğer onlara eğri büğrü bakarsanız daha tıngırtılı bir müzik çalıyordu.

Ve bir dizi hamile kadın ve rahimlerinin meyvesini renkli askılarda veya omuzlarına asılan garip yastıklı koltuklarda taşıyan diğerleri vardı.

O meyvelerden biri ince, yabancı bir çığlıkla feryat ediyordu.

Diğerleri de vardı, daha büyük olanlar, el arabalarında oturanlar ya da hayvanları yumruklamak ya da gördükleri her şeyin üzerine tırmanmak için serbestçe dolaşanlar.

"Cesaret," diye yatıştırdı Peabody ve Eve kaçmaya çalışmadan önce bir eliyle Eve'in kolunu sıktı.

"Sadece bir şeyi işaret et ve ben de onu alayım. Ne olursa olsun. Maliyet önemli değil."

"O şekilde çalışmıyor. Ekranlardan birine gidiyoruz, gördün mü? Kayıt yaptırdı. Böylece ne istediğini ve insanların onun için daha önce ne aldığını öğreniyoruz. Burada harika şeyler var."

"Yürüyemeyen, konuşamayan ya da kendini besleyemeyen bir şey neden bu kadar çok şeye ihtiyaç duyar?"

"Tam da bu sebeplerden dolayı. Bebeklerin uyarılmaya ve rahatlamaya ihtiyacı vardır. İşte başlıyoruz." Peabody bir ekranı devreye soktu. Neşeyle gülümseyen, taze yüzlü genç bir kadın belirdi.

"Beyaz Leylek'e hoş geldiniz! Size nasıl yardımcı olabiliriz?" "Mavis Freestone için kayıt listesi lütfen."

"Hemen! Bayan Sullivan'ın tüm listesini görmek ister misiniz? Freestone'un seçimleri mi, yoksa yerine getirilmesi gereken ne kaldı?" "Geriye ne kaldı," dedi Eve çabucak. "Sadece ne kaldıysa." "Sadece bir dakika!"

"Neden böyle konuşuyor?" Eve, Peabody'ye sordu.
"Sanki beyin ölümü gerçekleşmiş gibi."

"O değil-"

"Dallas mı?"

Eve'in sinirleri o kadar gergindi ki, adını duyunca neredeyse sıçrayacaktı. Döndüğünde Tandy Willowby'yi gördü.

Ona doğru paytak paytak yürüyordu. "Bu Peabody, değil mi? Bir keresinde Mavis'in yerinde tanışmıştık."

"Elbette, hatırlıyorum. Nasılsın?"

"Gerçekten iyi." Tandy karnını okşadı. "Neredeyse geri sayım başlıyor. Mavis için mi geldin?"

"Bana sadece ne alacağımı söyle." Eve yalvarmaya hazırdı. "Zamanım kısıtlı."

"Sorun değil. Aslında, tam da aradığım şeyi buldum. Kayıt aramasını iptal edin," diye emretti. "Harcamak istediğinizden daha fazla olabilir-"

"Umurumda değil. Sadece sar şunu."

"Biraz fazla büyük. Biliyor musun, Mavis'i defalarca oyalamak zorunda kaldım, onu burayı satın almaması, duştan sonraya kadar beklemesi için ikna ettim. Kalbini bu rocker sistemine kaptırmış."

Tandy koridorlarda ilerliyor, güneşli saçlarını sallayarak bebek eşyalarının bulunduğu orman ve çayırlara doğru yol alıyordu. "Patronumla Mavis'in renklerinde bir tane sipariş etmesi için konuştum. Eğer hediye olarak almazsa, Duştan sonra kapacaktı. Size teşhir modelimizi göstereceğim, sonra da sipariş ettiğimiz modele ekrandan bakabilirsiniz. Depoda duruyor."

"Her şey yoluna girecek. Harika. Sadece parasını ödeyeceğim. Hey!" Peabody ona dirsek atınca Eve tersledi.

"En azından bir bak."

"Tandy de aynı fikirdeydi, bebek mavisi gözleri geniş ve kurnazdı. "Kesinlikle büyülü."

Tandy eliyle işaret ettiğinde Eve'in gördüğü şey nane yeşiliydi. Uzun bir S harfi şeklindeki rahat anlaşıma, nedense Peabody'yi coşturdu.

"Yatıyor, sallanıyor, sallanıyor, titreşiyor ve müzik çalıyor. Varsayılan olarak yirmi melodi vardır ve diğerlerini kaydedip oynatabilir veya indirebilirsiniz. Ya da sadece Annenin sesi, babanın sesi, ne istersen." Tandy nazik bir eli üst kıvrımın üzerinde gezdirdi. "Malzeme leke tutmaz, suya dayanıklı ve çok yumuşak. Sadece hisset."

Bu açıkça bir gereklilik olduğu için Eve sandalyeyi okşadı. "Güzel. Yumuşak. Rahat. Bunu alacağım."

"İçine oturmak zorundasın," diye ısrar etti Tandy. "Ben-"

"Devam et, Dallas." Peabody Eve'i dürttü. "Dene bakalım. Yapmak zorundasın."

"Tanrım, tamam, tamam." Kendini aptal gibi hisseden Eve sandalyeye doğru eğildi ve sandalyenin canlı bir şey gibi hafifçe kaydığını hissetti. "Bu taşındı."

"Jel yastıklar şeklinize göre şekilleniyor." Tandy ışınlandı. "Size göre ayarlanacak veya tercih ettiğiniz bir ayarı programlayabilirsiniz - manuel olarak veya ses tanıma ile. Pozisyonlar, hareketler, hepsi manuel olarak veya sesle ayarlanabilir - kontroller her iki kol yastığının altındadır - sağ veya sol elle kullanım için. Sadece parmağınızla çevirerek açın."

Tandy tahtayı göstererek gösterdi. "Ve Mavis'in delirdiği Delux modelinde yeni bir özellik var. Bebek uyuyor, anne yorgun mu?" Tandy üç düğmeye dokundu ve sandalye hafifçe mırıldanarak yan tarafı açıldı ve küçük, yastıklı bir kutu yukarı doğru kalktı.

"Siz sadece yer değiştirin, bebeği sandalyenin yanındaki beşiğe yatırın ve ikiniz de biraz kestirin."

"Bu tamamen şehir dışı." Peabody yine yas tutan bir güvercin gibi öttü.

"Yirmi kiloya kadar güvenli, sandalyeden bağımsız olarak da sallanabiliyor. Ayrıca diğer tarafta gaz çıkarma bezlerini, emzirme pedlerini ve ekstra battaniyeleri koymak için küçük bir saklama bölmesi var. Yemin ederim, bebeği beslemek ve altını değiştirmek dışında her şeyi sizin için yapacak."

"Tamam." Eve biraz rahatlayarak kendini sandalyeden çekti.

"Baby Style, Parenting ve Today's Family dergilerinden en yüksek puanları aldı. Mommy Channel geçen yıl en iyi seçim olarak gösterdi."

"Satıldı."

"Gerçekten mi?" Tandy'nin yanaklarında mutlu bir pembelik belirdi. "Oh, bu harika. Bu mag."

"Duş için eve götürebilirsin, değil mi?"

"Kesinlikle. Ve buralarda biraz nüfuzum olduğu için Mavis'in dairesine ikinci teslimatın da dahil edilmesini ayarlayacağım. Ekstra ücret yok."

"Minnettarım." Eve sonradan aklına gelmiş gibi sandalyeyi tekrar inceledi. "Bu şey ne kadar?"

Tandy fiyatı söylediğinde Peabody sesli bir şekilde yutkundu. Eve öylece baktı ve "Vay anasını" dedi.

"Biliyorum, çok pahalı ama bu fiyata gerçekten değer. Ve eğer bir Beyaz Leylek hesabı açarsanız, bugün satın aldığınız her şeyde yüzde on indirim sunabilirim."

"Hayır, hayır teşekkürler." Eve ellerini yüzüne sürerken bunun kadere meydan okumak olabileceğini düşündü. "Tam shot ödeyeceğim. Mavis'in sevdiği renklerde olanı."

Peabody ona, "Bu tamamen harika bir hediye, Dallas," dedi. "Öyle. Gerçekten öyle." Tandy'nin gözleri gerçekten de nemlendi.

"Senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

"Aynen öyle."

Eve işlemi tamamlarken bunun sadece para olduğunu kendine hatırlattı. Sadece bir sürü para. Eve etiket şoku yaşarken, Peabody ve Tandy bebekler, duş, bebek aletleri hakkında konuşmaya devam ettiler. Emzirme konusuna girdiklerinde Eve çizgisini çekti.

"Gitmemiz gerek. Suç ve diğer şeyler."

"Buraya uğradığınıza çok sevindim, sadece satış için değil. Cumartesi günkü partiye kadar sabırsızlanıyorum. Bugünlerde sosyal hayatım biraz zayıf," diye ekledi gülerek. "Mavis'in bebek partisi takvimimdeki en önemli olay. Bunun doğum günü hariç." Karnını okşadı. "Rocker sistemi bir gün önce öğlene kadar teslim edilecek. Herhangi bir sorun olursa bana buradan ulaşabilirsiniz."

"Yapacağım. Teşekkürler,

Tandy." "Yakında

görüşürüz!"

Eve, sıcak, kokulu, müzikli havadan çıkıp şehrin soğuk, rüzgârlı gürültüsüne adım attığı için minnettarlık duyuyordu. "Saat kaç Peabody?"

"Ah, on üç buçuk civarı."

"Karanlık bir odaya gidip uzanmak

istiyorum." "Şey..."

"Görev başındayken, travma geçirenlere dinlenmek yok. Soya kızartması unutulmanın rahatlığını ikame etmek zorunda kalacak."

"Yemek mi yiyeceğiz?" Peabody neredeyse dans edecekti. "Daha sık alışverişe gitmeliyiz."

"Dilini ısır."

4

EVE KENDİSİ HAKKINDA NE SÖYLENDİĞİNDEN EMİN DEĞİLDİ
bir bebek butiğinden çok morgda rahat ederdi. Ve aslında umurunda da değildi. Soğuk beyaz duvarlar, temizleyicilerin çam kokusu altındaki ölüm kokusu tanıdıktı.

Baş adli tabip Morris, Bick Byson'ın beynini kafatasından bir tartıya aktarırken kalın kapıyı iterek otopsiye girdi.

"Bir alana bir bedava, anlıyorum." Morris -o günkü şık takım elbisesi şeffaf plastik bir başlıkla korunuyordu-verileri girmek için durakladı. Sonra beyni bir tepsiye yerleştirdi.

Uzun boylu değildi ama çikolata kahvesi takım elbisesi ve donuk altın rengi tişörtünden yararlanacak şekilde yapılıydı. Koyu renk, hafif çekik gözleri ve sıkı, karmaşık bir örgüyle geriye taranmış mürekkep siyahı saçlarıyla tuhaf bir şekilde seksiydi.

"Ben de öyle görüyorum," diye kabul etti Eve. "Sen de katılıyorsun. Aynı yöntem, aynı katil mi?"

"Fiziksel güç ve travma. Teknik terimlerle, onları kırbaçlamış. Bağlama, ayak bilekleri, bilekler. Olay yeri inceleme iki kurbanda da aynı banttı kullanıldığını bulmazsa çok şaşırırm. İkisi de boğularak öldürülmüş. Erkek kurban sersemletilmiş. Göğüs kafesinin hemen üstünde tam temas var. Ayrıca, sizin de olay yerinde belirttiğiniz gibi, parmak eklemlerinde çürükler ve kesikler var. Karşı koymuş. Birkaç parçasını çıkardım. Sırtından ve kalçasından seramik."

"Kırık lamba. Görünüşe göre onu yatak odasından almış, oturma alanına çıkmış ve davetsiz misafir üzerinde silah olarak kullanmaya çalışmış."

"İkisinde de ölüm sonrası travma yok. Katilinizin işi bittiğinde, bitmişti. İkisinde de cinsel saldırı yok. Kadınlarınız

vic..."

Morris mühürlü ellerini sildi, sonra Natalie'nin temizlenmiş, çıplak ve etiketlenmiş halde yattığı yere doğru yürüdü.

Eve cesedi incelerken kaşlarını çatarak, "Bu senin Y-kesimin değil," dedi.

"ok iyi bir gözün var, Dallas." Ve kendi eğlenerek parıldadı. "Hayır, yeni bir ME'yi denetledim. Buradaki sloganımız öğrenmek için ölmektir. Dişi lmeden önce işkence görmüş. Parmakları kırılmış. Kırıkların açısı ve konumu geriye doğru itildiğini gösteriyor."

Morris kendi elini kaldırdı, diğer eliyle serçe parmağını kavradı ve geriye ve aşağıya doğru çekti. "Etkili ve acı verici."

Eve, babasının kolundaki kemiği kırdığı zamanki nefes kesici, şok edici acıyı hatırladı. "Evet, yle. Evet, yle."

"Omuz, göbek ve ayak diplerinde yanma. Lazer işaretleyici ya da benzeri bir şeyle temas yanığı gibi görünüyor. Dairesel şekli görüyor musunuz? Sadece deriyi yakmakla kalmayıp bu kadar belirgin bir yanık bırakması için çok sert bir şekilde bastırılması gerekiyordu."

Daha iyi görebilmek için bir çift mikro gözlüğü taktı. "Bunlarda bulanıklık yok ya da çok az. Ayakları bileklerinden sıkıca bağlanmıştı, ama adam ayaklarını sıkıca bağladığında sarsılıyor ve debeleniyordu. onu yaktı. Eliyle ayağını sıkıştırıp sabit tutmak zorunda kalmış. İşinde çok ciddiye."

Gözlükleri ıkardı. "Burnu kırılmış."

"Evet, ama mikroskobu kullandığımızda burun deliklerinin her iki yanındaki detaylı morarmaları görebilirsiniz." Bir ift aldı

Eve bir kenara koymuştu, sonra Eve partnerine başparmağını salladığında Peabody'ye uzattı.

Onları giyerken Peabody eğildi. "Sadece büyük bir morluk karmaşası görüyorum." Morris, Natalie'nin burnunun yan tarafına iğne ucu kadar bir ışık tutarken kaşlarını çatarak

odaklandı.

"Tamam, evet. Şimdi anladım. Bunu görebileceğimi sanmazdım ama şimdi anlıyorum. Ağzını bantlamış, sonra da başparmağı ve parmağıyla burnunu sertçe kapatmış. Havasını kesmiş."

"Kırık burnuyla nefes almakta büyük güçlük çekerdi. O bunu zorlaştırdı."

Eve, Morris'e "Onu sorguluyor," dedi. "Eğer bu doğrudan bir işkence cinayeti olsaydı, daha fazlasını yapardı. Onu biraz keser, daha fazla kemiğini kırar, daha ciddi bir şekilde ve vücudunun daha büyük bir kısmını yakardı. Büyük olasılıkla cinsel istismar ya da göğüslerde ve cinsel organlarda travma olurdu."

"Katılıyorum. Sadece ona zarar vermek istedi. Erkeklerde, o programın sorgulama kısmını atladi. Dayaktan boğmaya geçti."

Peabody sözlerini şöyle tamamladı: "Çünkü kadın ona bilmesi gerekenleri söyledi, sahip olması gerekenleri verdi."

"Ve ikinci kurban ölmek zorundaydı çünkü ilki katile erkek arkadaşının onun bildiklerini bildiğini ya da onun gördüklerini gördüğünü söyledi. Sebep onun içinde," diye mırıldandı Eve.

Eve, Merkez'de masasında oturmuş kahve içiyor ve ilk raporlarına veri ve notlar ekliyordu. Arama iznini kontrol etmek için savcının ofisini bir kez daha aradı ve geri dönüş aldı.

Avukatlar, diye düşündü. Muhasebe şirketinin avukatları arama emrini engellemek için hemen harekete geçmişlerdi. Beklenmedik bir şey değildi, Eve düşündü, ama alacaklardı - iş günü bitmeden önce almaları pek mümkün değildi.

Dizlerinin bağı çözöldü ve laboratuvarı arayıp taciz etti. Kanıtlar toplanmıştı, işleniyordu. Onlar mucize işçiler değildi. Vesaire, vesaire.

Elinde, birkaç blok ötedeki ayrı evlerinde, yaklaşık bir

saat arayla öldürölmüş iki ceset vardı.

Önce kadın. Aynı işveren, farklı departmanlar. Şiddet içeren ölümler, kayıp tazminat birimleri ve veri diskleri.

Bilinen düşmanı yok.

Katilin kişisel ulaşım aracı olmalı, diye düşündü. D ve C birimlerini cinayet mahallinden cinayet mahalline taşıyamaz.

Kaşlarını çatarak, Peabody'nin kurbanların sahip olduğu birimlerin türlerini belirleyip belirlemediğini görmek için gelenleri kontrol etti. Ve verimli ortağının her ikisine de kayıtlı birimlerin listesini kendisine kopyaladığını gördü. İki masa birimi, iki PPC.

Ve buna, CompuGuard'a kayıt zorunluluğu olmayan, sahip olmaları gereken not defterleri de dahil değildi.

Modellere göz atarken iyi ekipman ve oldukça kompakt diye düşündü, ancak katili göremedi Copperfield'ın makinelerini Byson'ın acil çıkışına taşıyor.

Hayır, onları taşımak için bir aracı vardı, geceki işini bitirirken onları güvenli bir şekilde kilitlemek için.

Nereye park etti? İki olay yerine de yakın mı yaşıyordu? Yalnız mı çalışıyordu?

Bağlama bandını ve muhtemelen bayıltıcıyı, lazer işaretleyiciyi ya da yanık hazırlığı için kullandığı aleti yanında getirmiş. Cinayetler için elindeki silahları kullanmış. Fırsatçı.

Kadın kurbanın binasında güvenlik kamerası ve alarm olmadığını biliyordum. Ve ikinci olay yerinde daha iyi güvenlik vardı. Önce onları araştırdı, tekrar hazırlandı. Ve / veya sahneler hakkında kişisel bilgisi vardı.

Cinayetlerden önce içeride miydi?

Kurbanlarla önceden kişisel teması var mıydı?

Ayağa kalktı, tahtasını kurdu, sonra tekrar oturdu, ölülerinin yüzlerini inceleyebilmek için sandalyesine açtı verdi.

"Ne biliyordun Natalie? Neye sahiptin? Neyi anladın? Seni endişelendiren her neyse."

Cinayet sabahı hasta olduğunu söyledin. Birkaç ay içinde taşınacağınız bir yere fazladan kilit taktınız, güvenliğini gözetlediniz. Evet, endişeliydin.

Ama kız kardeşine ya da dost olduğu iddia edilen patronuna söyleyecek kadar değil.

Ama Bick o sabah işe gitti. Belki o kadar endişeli değildi, belki de bir kulağı yerde olacaktı.

Ve endişelenmedi, erkek arkadaşının gelip gece kalmasını sağlayacak kadar korkmadı.

Eve, yatak odasındaki bıçağa rağmen hayatından endişe etmediği sonucuna vardı. Sarsılmış, üzgün, gergin ve dikkatli. Ama hayatınız için korkmadınız. Muhtemelen o bıçağı yatak odasına getirdiğinde kendini aptal gibi hissettin, hatta biraz utandın. Ama polisi arayacak, hatta birkaç günlüğüne nişanlının yanına taşınacak kadar korkmadın.

Belki bir şey üzerinde çalışıyordur. Alanını, sessizliğini sevdim. Ama hava kararıyor, biraz kıpır kıpırsın.

Kendini tazelemek için Palma'nın cep bağlantısından tekrar yayını çağırdı ve kız kardeşine aktarımı gözden geçirdi.

Hey, Nat!

Avuç içi. Neredesin?

Montana üzerinde bir yerde. Vegas/New York seferleri, unutmayın. Bugün onlarla doluyuz. Bir ileri bir geri, dolu servisler. New York'a geç varacağım. Seninle kalsam sorun olmaz, değil mi?

Tabii. Seni gerçekten görmek istiyorum. Seni çok özledim. Ben de özledim. Hey, bir sorun mu var?

Hayır. Hayır. Sadece aklımda çok şey var. Bick'le kavga etmişsin.

Hayır. Biz iyiyiz. Ben sadece... çok şey oluyor.
Dinle, yarın izinlisin, değil mi?

Böyle bir vardiyadan sonra, emin olabilirsiniz. İşi bırakıp kız kıza bir gün geçirmek ister misin?

Gerçekten istiyorum. Biraz alışveriş yapabiliriz.
Düğün planları.

Evet. Kafamı boşaltabilirim, belki sana bir şey danışırım.

Renklerini değiştirmiyor musun?

Ne? Hayır, hayır. Bununla bir ilgisi yok. Konu

-

Kahretsin, Beş A yine bipliyor.

Sen git. Yarın sabah konuşuruz. Oh,
Bu sabah sana gönderdiğim yeni anahtar sende mi?

Tam buraya. Tatlım, çok yorgun görünüyorsun.
Ne-oh, Tanrı aşkına. Bip, bip, bip. Üzgünüm, Nat.

Sorun yok. Sen git. Yakında görüşürüz. Palma, biraz zamanımız olacağı için çok mutluyum.

Ben de öyle. Kahvaltıda krep?

Tabii ki.

Güle güle!

Eve, kurbanın stres seviyesinin yüksek olduğunu düşündü. Ses analizi yapmaya gerek yoktu. Bunu açıkça duyabiliyor ve kurbanın gözlerinde görebiliyordu. Korku değil, gerginlik ve yorgunluk.

Ne olursa olsun kız kardeşine anlatacaktı. Eve, nişanlısına anlattığı gibi ona da anlatacağından emindi. Palma'nın şansına, cinayetler işlendiği sırada olayların dışındaydı.

Tavsiye arıyorum, yükümü paylaşacak birini. Bu şeyi biliyorum, bu şeyi buldum, bu şeyden şüpheleniyorum. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Gözlerini kapatan Eve, Natalie'nin dairesini zihnine geri getirdi. Dişı, düzenli, ona uygun ve buna uygun. Eve'in didik didik ettiği kıyafetler Aynı. Belli bir tarzı var. Çalışkan muhasebeci. Pratik ve düzenli. Yeni kilit. Dikkatli ve temkinli.

Onu öldüren her neyi biliyor ya da sahipse, uzun zamandır bilmiyor ya da sahip değildi. Eve, Natalie Copperfield'ı aklını kullanan bir kadın olarak değerlendirdi.

Belki de bilgiyi erkek arkadaşından başka biriyle paylaşmıştır. Eğer öyleyse, yanlış kişiydi.

Eve, verilen listeyi alarak kurbanın iş arkadaşlarına, üstlerine ve şirket yöneticilerine yönelik standart bir çalışma başlattı.

Sonra Peabody'yi bölümler arası 'bağlantı'da etiketledi. "Copperfield'ın binasındaki diğer kiracıları araştırın. Belki evde ya da çevrede bir şey görmüştür."

"Ben de oraya gidiyordum. Komşuların ifadesini inceledim, her iki olay yerini de. İkisinde de yüzeyde bir şey yok."

"Yani batıyoruz. Mali tablolarını araştırırken tıkladım. Oraya bakacağım."

"Onlar şantajcı değildi. Ortada bir titreşim yok."

"Yine de bakıyoruz."

Havası yok, diye kabul etti Eve ama Natalie'nin verilerini getirdi. Bulduğu şey, bir rakam kırıcıdan beklenen şeydi. Düzenli, tutumlu, dengeli hesaplar. Ara sıra yapılan çılgınlıklar ve üç ay önce Beyaz Düğün'de elbise, duvak ve iç çamaşırları için ortaya konan büyük bir miktar.

Dairede süslü bir gelinlik yoktu. Eve de aynısını Peabody'ye iletti.

"Takılması gerekecek," diye bilgilendirildi. "Muhtemelen dükkânda tutacaklar ve bir ay sonrasına kadar

Büyük günden bir hafta kadar önce."

"Ah. Doğru. Yine de kontrol edelim, emin olalım."

"Birinci kattaki kiracıda birkaç küçük eşya -yasadışı madde- bulundu, ilk sahne. Pauli, Michael. Sonuncusu üç yıl önceydi. İkinci olay yerindeki kiracı hakkında da hırsızlık suçlaması var. İkisi de yeni değil."

"Ofisi ben yönetiyordum. Verileri sana göndereceğim, sen devam et ve EDD'ye git. Bakalım cebinden bir şey çıkarmışlar mı?"

"EDD'ye gidebilirim."

"Seni oraya McNab ile kapışmaya göndermiyorum."

"Aw."

"İsimleri araştır Peabody. Bir şey çıkarsa beni etiketle. Aksi takdirde, sonuçları buradaki ve evdeki birimime geri gönderin. İşiniz bittiğinde çıkış yapın. Eve gidip kış kapmaca oynayabilirsiniz."

"Tutacak pek bir şeyi yok, ama ne var-"

Eve kendini kurtarmak için iletimi kesti. EDD'ye gitmek için asansör yerine kızaklara binerek kendini bir kez daha kurtardı. Tur değişiminde, asansörler bir kutu dolusu cesetle doluydu.

ve kokular. Slaytlar yeterince kötüydü, polisler gelip gidiyor, sorgulanmak üzere denekleri getiriyor, diğerlerini Rezervasyona götürüyordu.

Eve kıvranarak çıktı ve merdivenleri son kata kadar çıktı. EDD biriminin koridoruna çıktı ve mavinin vahşi dalgalı deseni tarafından neredeyse kör oldu. Sadece Ian McNab'ın gömlek diyebileceği şiddetli pembe üzerinde şimşekler.

"Nereden alışveriş yaptığını bilmek istiyorum," diye sordu. "Ha? Hey, Dallas."

"Çünkü asla ölümcül bir hata yapmak istemiyorum. oraya gidiyorum." Kredileri çıkardı. "İnsanların otomat dediği o alaycı, sadist şeyden bana bir tüp Pepsi getir. makine."

"Elbette." Kızın ona attığı kredileri yakaladı.

Peabody haklıydı, en azından fazla kıcı olmadığı konusunda. Bir kamış gibi yapılıydı, bir sirk yıldızı gibi giyinmişti ve bir e-geek ruhuna sahipti.

Saçları sarı bir kuyruk şeklinde geriye doğru taranmış, ince ve güzel yüzü çerçevesiz kalmıştı. Sol kulağında sayısız gümüş halka vardı. Yürürken neden o tarafa bakmadığını merak etti.

"Çantanı yakaladım," dedi ve tüpü ona fırlattı. "Bir mola vermekten dönüyordum. Seni etiketlemek üzereydim."

"Benim için bir şeyin var mı?"

"İlk kurbanın transını aldım, yedi gün önce. Daha fazlasını bulabilirim. Bağlantıyı temizlediğinizde bile trans sabit diskte kalıyor-"

"İnekçe bir ders istemiyorum, sadece sonuçları istiyorum." "Geri gel."

Eğer Homicide rahat bir işse, EDD haute couture'dür. Venüs'te. McNab'in şimşekleri, birbiriyle çatışan renkler, parlak malzemeler, jel çizmeler ve kilolarca vücut süsleri. Cinayet Masası'nın mırıldandığı yerde, EDD şarkı söylüyordu. Aslında çığlık atıyordu, diye düşündü Eve, bip sesleri, vızıltılar, sesler, müzik ve elektronik ısıklarla.

Bu koşullar altında bir saat içinde delirirdi ve sık sık eski ortağı, bölümün kaptanı Feeney'nin nasıl hayatta kaldığını merak ederdi. Aslında, tavus kuşları ve çarkıfelek çiçekleri arasında geliştiğini düzeltti.

McNab çalışma masasından bir disk aldı. "Bir kabin alacağız."

Ormanda kendi yolunu çizdi. EDD'nin çoğu kulaklıkla konuşarak etrafta dans ediyordu. Bu ona gerginlik. McNab'i, bir düzine şeffaf kabinin askerler gibi sıralandığı cam kapılardan geçerek takip etti. Yarısından fazlası doluydu.

McNab bir tane kaptı, sonra diski şık, küçük bir bilgisayar ünitesindeki bir yuvaya kaydırıldı. "Transların çoğu ikinci kurban. Bazıları annesine, kız kardeşine, ofise. Diğerleri de dükkanlara falan -evleniyordu, değil mi?"

"Planımız buydu."

"Evet, çiçekleri, elbiseyi, bu tür şeyleri kontrol ediyorum."

"Bunları atlayabilir miyiz?"

"Ben de öyle düşündüm ve iki dosya hazırladım. Bu dosyada sadece erkek arkadaşına geçiş var. İhtiyacınız olursa diğerini inceleyebilirsiniz. Tekrar oynat," diye emretti.

Bilgisayar iletimin tarihini, saatini ve kullanılan kodları okudu. Byson, Natalie'nin cep ünitesinde olduğu gibi ekrana geldi.

Eve, yüzünü parçalamadan önce yakışıklı bir adamdı, diye düşündü.

Hey, Nat.

Bick. Yalnız mısın?

Evet, bir toplantıya girmek üzereyim. Ne var ne yok?

Seninle konuşmam gerek. Araştırdığım şey hakkında. Öğle yemeği yiyebilir misin?

Gelemem. Planlanmış bir randevum var. Neymiş o?

Bence bu konuyu 'link'te konuşmamalıyız. İşten sonra benim evime gideriz. Sana göstermem gerek. İşin bitince aşağı gel, tamam mı? Bence bu gerçekten önemli.

Tamam, sonra görüşürüz.

Bilgisayar iletimin sona erdiğini, zamanın geçtiğini duyurdu.

Eve, "Biraz stresli, biraz ürkek ama aynı zamanda heyecanlı," diye düşündü. "Bak ne buldum gibi."

Bir gün sonra da bir gelen oldu.

Selam, bebeğim. Bu yemekli toplantıyı ilerletmeye çalışıyorum ama çok uzadı. Sonra uğramamı ister misin?

Hayır, hayır, sorun değil. Çalışıyorum. Bick, daha fazlasını buluyorum. Sanırım çok daha fazlasını. Yarın seni bilgilendiririm. Benimle kahvaltıda buluşur musun? Bizim yerimiz.

Orada olacağım. Yedi buçuk iyi mi?

Mükemmel. Tanrım, Bick. Bütün bunlara inanamıyorum. Hepsini bulmak zorundayız. Durdurulmalı.

Polise gidebiliriz.

Henüz değil. Kesinlikle emin olmalıyız. Bu işin içinde kimin olduğunu bilmiyoruz. Kesin olarak değil. Dikkatli olmalıyız. Sabah sana anlatırım.

Çok geç saate kadar çalışma.

Seni seviyorum. Ben de seni seviyorum.

Giderek gerginleşen, aynı derecede şifreli birkaç tane daha vardı ve gece yarısına yakın, ilk cinayetden sadece birkaç saat önce sona eriyordu.

Sadece seninle konuşmak istedim. Yüzünü görmek istedim.

Nat, dinle, hemen geliyorum.

Geç oldu ve çok uzun bir gün geçirdin. Ben iyiyim, Gerçekten. Sadece sinirliyim sanırım. Palma daha sonra burada olacak. O burada kalırken senin burada uyuman bana hep garip geliyor.

Seni
püriten.

Sanırım
öyleyim.

Ama biraz güldü.

Ona söyleyeceğim, Bick, onunla konuşacağım.

Sana yaklaşma şeklini beğenmedim. Nat, sana rüşvet vermeye çalıştılar.

Ve bildikleri kadarıyla bunu düşünüyorum.

Rüşvetten çok ultiमतomdu. Sana zarar vermeye çalışabilirler.

Düşünmek için kırk sekiz saat istedim. Zamanım var. Ben cevabımı vermeden bir şey denemeleri için bir sebep yok. Yeni kilidi, güvenlik gözetleyicisini aldım, Palma geliyor. Artık bu işin içindeyim, Bick. Bitirmek istiyorum. Her şeyi bir araya getirip Palm'la konuşmak istiyorum. Yarın her şeyi yetkililere anlattım.

Sabah geleceğim. Birlikte gideriz.

Dosya kopyalarınızı getirmeyin. Sadece... sigorta gibi, bilirsin. Polisler işe yaramazsa, medyaya gideriz. Bu açığa çıkmalı.

Öyle ya da böyle, Nat. Kızlarını kızartacağız.

Ve hayatlarımıza geri dönelim. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum.

Senin için deli oluyorum. İyi uykular, bebeğim. Bu iş yarın bitecek.

Ben de sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum. İyi geceler.

"Siviller," dedi Eve acıma ve öfke karışımı bir duyguyla. "Dedektifçilik oynuyorlar. Polise gitselerdi hayatta olurlardı."

"Sıcak bir şeyler vardı," diye kabul etti McNab. "Rüşvet ve tehditler, kanlı bir cinayetle sonuçlandı. Daha da geriye gideceğim,

Belki oyunun başlarında daha fazla ayrıntı vermiştir. İş yerinde karşılaştığı bir şey olduğu oldukça açık görünüyor."

"Hâlâ dosyaları için arama emrini bekliyorum. Avukatlar. Lanet olsun. Birileri istiyor, bir sürü avukatları var.

suçlayıcı bir şeyler yapmak, büyük bir örtbas yapmak için çok zaman var." "Her şey bir iz bırakır. EDD tazıları koklayacak dışarı." Diski çıkardı ve Eve'e uzattı. "Yazıklar olsun onlara. Gerçek bir şey yaptıklarını görebiliyordunuz."

"Rakamlara bağlı kalsalardı, kötü adamları bize bıraksalardı, hala devam ediyor olurlardı."

Ama kabinden dışarı çıkarken acıma duygusu ağır basıyordu.

"Geri dön," dedi McNab'a. "Geri dönmeye devam et. Bana öyle geliyor ki, birisi onunla bu şeydeki 'link' aracılığıyla bağlantı kurmuş olsaydı, iletimin bir kaydını tutardı. Bir dava açtığını sanıyordu. Muhasebeciler, sütunlarla ilgilenir ve her şeyi dengelerler, kayıt tutarlar. Eğer elektronik bir bağlantı varsa, bir yerlerde vardır."

Ya da vardı, diye düşündü Eve minnetle Kulüp EDD'den çıkarken. Onunla işi bitmeden önce katiline bilmek istediği her şeyi anlatabilirdi.

Eve eve dönerken laboratuvara uğradı. Amacı, laboratuvarın baş teknisyeni Dick Berenski'yi o ana kadar ellerinde ne varsa aktarması için sıkıştırmaktı. Ancak tüneller, cam duvarlı laboratuvarlar ve küpler arasında ilerlerken, daha önce birlikte çalıştığı teknisyen Harvo'yu gördü.

Harvo'nun kısa, dikenli kızıl saçları bir örtü ile kaplıydı. Eve, koruyucu şapkanın çıplak erkeklerle boyanmış olduğunu fark etti. "Güzel şapka."

"Bulduğun yerde eğlen." Harvo sağlıklı ciğerler renginde bir sakız attı. "Dickhead'i mi arıyorsun, o gitti. İzinli, birkaç gün güneyde -muhtemelen şimdiye kadar yarı sarhoş olmuştur ve sadece huzur içinde piña colada içmek isteyen talihsiz bir kadına vurmak."

"Akıl hastanesini kim yönetiyor?"

"Bu tur Yon'da ama o sahada. Doğu Nehri'nden bir şamandıra çıkardı. En sevdiği tür olduğu için,

olay yerine gitti. İsterseniz, ifte cinayetle ilgili elimizdeki bilgileri size aktarabilirim."

"Kıymetini
bilin." "Hizmet
etmek için
yaşayın."

Harvo, Eve'i Berenski'nin alanına götürmek yerine labirentin içinden geçerek kendi iş istasyonuna doğru ilerledi. "Sen Saha alışması mı yapmak istiyorsun, Harvo?"

"Hayır, kovanımı seviyorum." Taburesinin üzerine çıktı, kalın tabanlı, yüksek topuklu siyah ve yeşil spor ayakkabılarını giydi basamak. "Ceset meselesi de itiraz listemde pek yer almıyor. Ben sadece kanıtlara bakarım, anlıyor musun?" Kıçını taburenin üzerinde oynatarak uzun uzun oynadı, bir klavyenin üzerinde vernikli tırnaklar.

"Kasetinizi ben işlemedim. Bunu yapan teknisyen bugünlük gitti. Muhtemelen raporu daha önce ekmişimdir ama madem buradasınız..."

"Buraya geldiğimden beri."

"İki cinayetin kaseti de aynı rulodan ıktı. Şurayı görüyor musunuz? Kadın kurbanın ayak bileklerindeki bantla, erkek kurbanın ellerindeki bant eşleşiyor. Bunları düzeltmek saatler aldı ama sen eşleşmeyi buldun. "Bahçe tipi koli bandı."

"Bir mucize olduğunu ve parmak izi bulduğumuzu sanmıyorum." "Bir tane bile yok. Yine de bazı DNA'lar.

Kadın cesedinde yok, Tırnaklarının altında bir şey yok. Olay yerindeki parmak izleri, bir kurbanın, ikinci kurbanın, ilk kurbanın kız kardeşinin. Kan sıçraması, hepsi kurbanı aitt. Hiç zarar vermedi. Ama erkek DB'niz biraz yalamış."

"İkinci olay yerinden DNA aldınız."

"İkinci olay yerindeki kanın tamamı kurbanınıza aitt değildi.

İkinci kurbanın parmak eklemlerinden güzel örnekler aldım. Piç kurusunu patlattı. Onu yakalarsan, eşleştirebiliriz. İkinci olay yerindeki parmak izleri."

"Orada tadilat yapıyorum."

"Evet, anladık. Temizlemeniz gereken çok şey var. Onları sizin için araştıracağız, size isimleri ve yerleri vereceğiz. İlk söylediğimize göre cesette bir şey yok. Ama erkek kurbanın üzerinde kan ve tükürük bulduk, onun değil. İkinci kurbanı boğmak için kullanılan kordon olay yerinde kesilmiş."

"Eğlencesini de bulduğu yere götürdü."

"Şöyle diyebilirsiniz. Burada küçük bir şey var. Kadın binasının dış kilitleri tamamen baktandı. Düz, yuvarlak bir cisimle kırdım. Küçük bir çekiç olabilir. Vur, vur, içerdesin. Üst kattaki kilitler daha iyi. Çilingir aletleri kullandım. Bunlar."

Bunu kendisi de görmüştü ama Eve başını salladı.
"Hazırlıklı geldim. Yeni kilidi biliyordum."

"Her neyse, ikinci sahnede parmak izleri üzerinde kimliğinizi alacağız, böylece onları çalıştırabilirsiniz."

"Minnettarım."

Eve, huysuz trafik duvarının arasından eve doğru ilerlerken, gözünün onun üzerinde olduğunu düşündü. Önce ona rüşvet verdi - muhtemelen onu yine de öldürecekti. Copperfield rüşvetin ona zaman kazandırdığını düşünüyordu ama katile de zaman kazandırmıştı. Planlama ve hazırlık süresi.

İki kez öldürmek için yeterince sıcak olan bir şey, bir ödeme ile riske atılamayacak kadar sıcaktı.

Muhasebe şirketine dönmek zorundaydı. O lanet dosyalara ihtiyacı vardı. Tire bağlantısını kullanarak Savcı Yardımcısı Cher Reo'yu aradı.

"Yola çıkıyorum," dedi Reo. "Gerçek bir randevum var. Benimle uğraşma."

"Morgda iki ceset var. Arama iznimi istiyorum. Benimle uğraşma."

"Bir avukatın birkaç saat içinde ne kadar kağıt üretebileceğini biliyor musunuz?"

"Bu, bir toplu iğnenin başında kaç meleğin dans edebileceği gibi sorulardan biri mi?"

Reno ekşi ekşi gülümsedi. "Aynı kanaldan geçiyor."

"Melekler neden bir iğnenin üzerinde dans etsin ki? Bulutlarda dans etmeyi tercih etmezler mi?"

"Yapardım." Reo'nun dudakları sinsice kıvrıldı. "Ama ben bir melek değilim." "Ben de değilim. Şimdi, bu kadar felsefe yeter. Hakkında o avukatlar, arama iznim hakkında."

"Alacağım Dallas, ama sabah olmadan alamayacağım. Burada sadece avukatlardan bahsetmiyoruz, büyük ve yüklü avansları olan çok zengin avukatlardan ve samanlıkta emsal bulabilecek bir sürü hukukçudan bahsediyoruz."

"Saman yığını mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Boş ver." Reo uzun ve derin bir iç çekti. "Bir gün oldu, bu konuda söyleyebileceğim en iyi şey bu. Bir yargıçım var şu anda son bloklarını gözden geçiriyor. Eğer gerçek bir yemek ya da yaşam konusunda çok büyük değilse, birkaç saat içinde bu konuda karar verebilir. Ben duydum, sen de duydun."

Eve, "Bir dakika," dedi ve sonra sözünü kesti.

Çok fazla zaman, diye düşündü. Sistemin etrafında dolanmak için çok fazla zaman. Natalie ve Bick'i kim öldürdüyse -ya da öldürölmelerini kim emrettiyse- muhtemelen dosyaları hemen ayarlamak.

McNab'ın EDD av köpekleri konusunda haklı olduğunu umuyordu. Avukatlar samanlıklarını kazarken bile örtbas edildiğini hissettiği kokuyu kazıyordu.

Ama EDD onu hayal kırıklığına uğrattıysa, onun da kendine ait çok şık, çok akıllı bir tazısı vardı.

Böyle düşünerek evin kapısından içeri girdi.

5

AKLI BAŞKA ŞEYLERDE OLDUĞU İÇİN Summerset kapıdan içeri girdiğinde Eve'i hazırlıksız yakaladı.

"Adres değişikliği formlarına ihtiyacınız var mı?"

"Ha? Ne?" Kendini o ana geri çekti, sonra hemen pişman oldu. O anın içindeydi, kemikli, siyah takım elbiseli baş belası. "Uğrayacak başka bir yer bulamıyor musun? Doğu On İkinci Cadde'de boş bir yer olduğunu duydum."

Dudakları inceldi -eğer, diye düşündü, dudak olarak geçen şeyin daha da sıkı bir çizgi halinde sıkışması mümkün olsaydı. "İ

Artık burada yaşamadığınızı varsayarsak, uygun formlara ihtiyacınız olacaktır."

Paltosunu çıkarıp tırabzanın üzerine attı. "Evet, şu formları getir, onları dolduracağım." Merdivenleri çıkmaya başladı. "Summerset'te kaç tane M var ki?"

Onu büyük fuayede bıraktı. Roarke Muhtemelen evde, diye karar verdi, ama evdeki tarayıcılardan birini kontrol etmeden önce o iblis kulakların duyamayacağı bir yere gelene kadar bekleyecekti.

Doğruca yatak odasına gidip yirmi dakika boyunca yatağa uzanmak istedi. Ancak davanın ağırlığıyla ofisine doğru ilerlemeye devam etti.

Oradaydı, şarap dolduruyordu.

"Sizin için uzun bir gün, Teğmen. Bunu kullanabileceğinizi düşündüm."

"Zararı olmaz." Ya adam medyumdu ya da kadın oldukça tahmin edilebilirdi. "Uzun zamandır mı evdeydin?"

"Birkaç saat."

Kaşlarını çattı ve saate baktı. "Düşündüğümde daha geç oldu. Özür dilerim. Muhtemelen evi arama olayını yapmalıydım."

"Zararı olmazdı." Ama ona doğru ilerledi ve bardağı ona uzattı. Sonra boştaki eliyle çenesini tuttu ve Dudaklarını onunkilere değdirmeden önce yüzüne baktı.

"Uzun, zor bir gündü." "Ben daha kısa ve daha kolayını yaşadım."

"Ve sana bakılırsa, bunu daha da uzatacaksın. Kırmızı et mi?"

"Neden burada herkes şifreli konuşuyor?"

Gülümsedi ve parmak ucunu çenesindeki çukurda gezdirdi. "Bir biftek işine yarayabilir. Evet, masanızda pizza yemek daha kolay olur," diye devam etti, onu tahmin ederek. "Giriş yapmadığın için çatal bıçak gerektiren bir yemek yemeyi düşün."

"Sanırım bu adil."

"Konservatuarda yiyeceğiz." İtirazları önlemek için kızın koluna girdi ve onu asansöre götürdü. "Kafanı boşaltacak."

Muhtemelen haklıydı ve Roarke'ın dünyasında gerçek et ve tüm süslemeler sipariş etmek, şaraplı, hatta mumlarla süslü bir ortamda yemek yemek basit bir meseleydi Şehrin ışıkları siyah camın ötesinde parlıyor ve ısılıyor ve neşeli bir ateş çıtırdıyordu.

Bazen kültür şokundan kırbaçlanıp kırılmadığını merak ediyordu.

"Güzel," dedi ve zihnini, ruh halini ayarlamaya çalıştı.

"Bana kurbandan bahset."

"Kurbanlar. Bekleyebilir."

"Onlar senin kafanda. Bunu konuşarak halledersen ikimiz de daha iyi oluruz."

"Yani akşam yemeğinde siyasetten, hava durumundan, ünlülerin son dedikodularından konuşmak istemiyor musun?"

Gülümsedi, arkasına yaslandı, kadehiyle işaret etti.

Ona her iki cinayeti, zamanlamayı, yöntemi ve arka planı adım adım anlattı.

"Birbirleriyle konuşmalarını dinlemek mi? Birden vurdu. Aralarında bir şey vardı. Yüzeyin ötesine geçti, anlıyor musun? Cazibenin o yapışkan ilk aşamasının ötesinde."

"Sahip oldukları potansiyel... Yok edilen sadece bir ya da iki kişi değil, birlikte yapabilecekleri şeylerin potansiyeli."

"Evet, sanırım bu kadar." Siyah camdan, en iyiyi ve en kötüyü sunan bir şehrin ışıklarına baktı. "Beni kızdırıyor."

"Nadiren katillere kızmaktan başka bir şey yapmıyorsun." "Bu kesin. Yani beni kızdırıyorlar, kurbanlar. Ne?

ne düşünüyorlardı?" Hayal kırıklığı gözlerine ve sesine yayıldı. "Neden polise gitmediler? Sadece birileri onları öldürmek istediği için değil, kazanamayacakları bir şeyle oynadıkları için öldüler."

"Birçoğumuz otomatik olarak polise koşmuyoruz."

"Bazılarınız onlardan kaçıyor," dedi kuru bir sesle. "Yeni kilidi daha iki gün önce taktırdı. Bana bazı endişeleri olduğunu söyledi. Yatak odasına bir bıçak götürdü - ya da olay yerini okuduğumda öyle olduğunu varsaymak zorundayım.

Bana korktuğunu söyledi. Ama..." Bir lokma bifteği acımasızca bıçakladı. "Aynı zamanda geceyi geçirmek için gelen savunmasız kız kardeşine hiçbir şey söylemiyor. En azından erkek arkadaşıyla birlikte saklanmıyor."

Ve biraz da sen acı çekiyorsun, diye düşündü Roarke, çünkü senin gibi birine gelseydi bu önlenebilirdi. "O zaman bir bağımsızlık duygusu vardı ve durumun üstesinden geldiğinden ve gelebileceğinden emindi."

Eve başını salladı. "Bu 'Gerçekten benim başıma gelemmez' tavrı. İnsanların kötü mahallelerde dolaşmasına ya da iyi bir iş için yapılan harcamaları görmezden gelmesine neden olan

Güvenlik. Şiddet diğer adamın başına gelir. Ve başka ne var biliyor musunuz?" diye ekledi çatalını sallayarak. "İşin içindeydiler.

Vay canına, bakın neyi ortaya çıkardık. Bunu açığa çıkaracağız ve röportajlar yapacağız, önemli olacağız."

"Sıradan insanlar, sıradan hayatlar ve sonra onları bundan çekip çıkaran bir şey. Muhasebe firmasının mükemmel bir itibarı var."

"Ama onları kullanmıyorsun. Kontrol ettim. Çoğunlukla, eğer kullanırsan ne kadar büyük ve karmaşık bir karmaşa olacağını düşündüğüm için."

"Bir zamanlar onları düşünmüştüm. Sloan'ı çok havasız ve katı buldum."

"Muhasebecilerin tanımını bu değil mi?"

"Yazıklar olsun sana," dedi gülerek. "Ne kadar klişe. Sevgili Eve, sayılardan ve finanstan hoşlanan ve bu konuda yetenekli olan insanlar var ve bunlar ne kibirli ne de katı."

"Ben de senin kuralın istisnası olduğunu düşünmüştüm. Hayır, sadece sinirleniyorum," diye itiraf etti. "Sinirli hissediyorum. Şirketin avukatları bütün gün arama emriyle uğraştı. İki çalışanları öldürüldü ve onlar işimi yapmamı engelliyor."

"Kendilerininkini yaparak," diye işaret etti. "Üzgünüm Teğmen, ama müşterilerinin mahremiyetini korumak için ellerinden geleni yapmak üzere güçlerini ve yasaları kullanmasalardı, sahip oldukları itibara sahip olamazlardı."

"İçeriden biri Copperfield ve Byson'ın bildiklerini biliyor. Onlar çarkın merkezine doğru hareket eden dişlilerdi ama yine de dişlilerdi. Daha yakından biri biliyor."

Bir dilim daha biftek kesti. "Üstün bilgisayar korsanlığı becerilerine sahip birinin Copperfield'ın ofis birimindeki dosyalara erişmesi imkânsız değildir."

Bir an için hiçbir şey söylemedi çünkü o da aynı şeyi düşünmüştü. Bu basitleştirilmiş yaklaşımı düşünmüştü. "Bunu yapamam."

"Yapabileceğini düşünmemiştim. Ve bunun nedeni, firmanın avukatlarına PA'ya kağıt vermeleri için neden para ödediğiyle aynı. Bu bir iş. Bu noktada, başka hayatların tehlikede olduğunun farkında değilsiniz. Kestirme yolu haklı çıkaramazsınız."

"Hayır, yapamam."

"Tahminimce çarkın içine doğru ilerliyorsunuzdur. Copperfield'ın yakın amiri."

"Onunla görüştüm, onu araştırdım. Onun üstünü çizmiyorum ama Copperfield'ın ölümü karşısında gerçekten şok olmamış ve üzülmemişse görevini yerine getirememiş demektir. Bu, Copperfield'ın keşfettiği şeylerin bir kısmından haberdar olmadığı anlamına gelmez. Copperfield neden - sözde- dostane bir ilişkisi olan amirine gitmedi? Amiri Greene'in sırrı bildiğini varsaymak zorundayız. Ya da bundan korkuyordu."

"Şirkette keşfedilen bir şey olduğundan bu kadar emin misiniz?" "Her şey oraya işaret ediyor. Kara para aklama, vergi kaçakçılığı, dolandırıcılık, kaymak mı? Yasal olmayan bir şey için yasal bir paravan." Omuz silkti. "Her türlü şey olabilir. Muhtemelen firmayı kullanan insanları tanıyorsundur."

"Eminim öyledir."

"Arka cep için bir şey," diye ekledi. "Öyle ufak tefek bir şey değil," diye devam etti. "Yarattığı sinir ve heyecan seviyesiyle değil. cinayetlerin şiddeti. Büyük bir anlaşma. Rüşvet teklifiyle başlayan ve iki kişinin ölümüyle sonuçlanan bir olay."

Şaraplarını doldurmayı düşündü ama boşa gidecekti. Kendini işine adanmış polisi Eğer işe geri dönecekse, ikinci bardağa bakacaktı. "Profesyonel hitlere mi bakıyorsun?"

"Öyle hissettirmiyor, öyle görünmüyor. Peki öyleyse neden bunu örtbas edip daha ileri gitmiyorsunuz? Hırsızlık gibi görünmesini sağlayın. Tecavüz, kişisel intikam. Ama özensiz de değildi. Onu yakaladığım zaman, ilk işinin bu olmasına şaşıracağım. öldürür."

Yine ofisinde, Merkez'de olduğu gibi bir pano hazırladı. Roarke, bacaklarının arasındaki kedi kurdelesıyla durdu ve izledi. Ve inceledi.

"Öfkeli ve korkak."

Durdu, döndü. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Yüzü, birincisi. Yüzüne bunu yapmak için birkaç darbe gerekti. Bu gerekli olmazdı. Değil mi?"

"Hayır. Devam et."

Roarke bir omzunu kaldırdı. "Ellerini ve ayaklarını o morlukları bırakacak kadar sıkıca bağlamak. Bu öfke, ben olsam

Düşün. Yanıklar, ayaklarının altı. Orada bir alçaklık var. Ve o bağlıyken onu boğmak korkakça.

-Aynı erkek kurban gibi. Ve bayıltıcı kullanımı. Bu beni çok etkiledi."

"Beni de aynı şekilde vurdu. Ama birini kaçırdın. Bundan biraz zevk alıyordu. Yoksa onları öldürdüğünde yüzlerini görmenin bir anlamı olmazdı. Bu da onu samimi yapıyor. Cinsel değil ama samimi. Ve onları öldürmeden önce ağızlarındaki bandı çıkardı. Fazladan bir adım atmış. Hayatın sönüşünü izlemek, sebep olurken onu görmek ve duymak çok güçlü. Bunu başka şekillerde de yapabilirdim ama bu yöntem?"

Yapıştırdığı resimlere bakarken gözleri dümdüz oldu. "Hissediyorsun, kaslarını, ellerini. Boğulmaları, kasetin boğduğu nefesleri duyuyorsun. Evet, burada öfke var ama güç daha büyük."

İşe koyuldu, kedi Roarke'ın peşinden dışarı çıktığında şaşırmadı - şüphesiz daha dikkatli olacaktı

önümüzdeki birkaç saat boyunca yapacağından daha fazla.

Peabody'nin kendi birimine gönderdiği verileri inceledi. Ona göre Copperfield'ın komşuları listede alt sıralardaydı. Potansiyel probleminiz sizi koridorda, tuvalette ya da başka bir yerde yakalayabilecekken neden yeni bir kilitle uğraşasınız ki?
Asansör mü?

Byson'ınkiler de ona uymadı. Kaynak Copperfield'dı, nişanlısı değil.

Uluslararası hesaplar, diye düşündü Eve. Bu Copperfield'ın uzmanlık alanıydı. Kaçakçılık her zaman popülerdi. Yasadışı göçmenler, silahlar, insan kaçakçılığı yapan parlak bir müşteri mi?

İki kurban arasındaki konuşmaları tekrar oynattı, yüzleri izledi, seslere kulak kabarttı. Üzgün olduğu sonucuna vardı, Biraz şok, heyecan, ama dehşet ya da gerçek korku değil.

Buldukları şey can kaybına yol açmış olsaydı bu olmaz mıydı?

Ona göre beyaz yaka suçu. Yüksek meblağlı, beyaz yakalı ve en azından onların bildiği kadarıyla şiddet içermeyen.

Aklına gelen bir düşünceyle ayağa kalktı ve kendi ofisiyle Roarke'inki arasındaki kapıya doğru yürüdü. Ama onunki

Boş. Kadın kaşlarını çatarken, adam arkasından konuştu.

"Beni mi arıyordunuz?"

"Tanrım, lanet kediden bile daha az ses çıkarıyorsun."

"Domuz yağı küvetleri pek de gizli değildir. Yatağa gel."

"Ben sadece-"

"Yirmi saat yeterli." Bir kez daha onun koluna girdi.

"Arama izniniz çıktı mı?"

"Yaklaşık yarım saat önce. Ben sadece-"

"Sabaha geri dön."

"Tamam, tamam." Kabul etti çünkü adam onu engellemeden sürükleyebiliyorsa, yorgunluk tepki süresini

yavaşlatıyordu. "Sadece merak ediyordum, bir mogul olarak,

Bir kölenizin size ulaşması için kaç katmandan geçmesi gerekiyor?"

"Bu, dalkavuğa ve bana ulaşmak istemesinin nedenine bağlı."

"Ama her neyse, kim olursa olsun, Caro katmanı olacaktı, değil mi?" diye sordu, yöneticisine atıfta bulunarak.

"Evet, büyük olasılıkla."

"Dalkavuk saçma bir sebep uydursa bile Caro bir randevu, bir toplantı olduğunu bilirdi."

"Elbette."

"Ve şirketteki en iyi adamların her birinin bir Caro'su olacaktı."

"Sadece bir Caro var ve o da benim. Ama yine de, evet, bir idarecileri var ve etkili bir idareci olduğunu varsayıyorum."

Yatak odasında botlarını çıkardı, ardından işten uzaklaştığında elinde ne kaldıysa düştüğünü söyleyen bir bulanıklık içinde soyunmaya başladı.

"Sabah erkenden oraya gidiyorum," diye mırıldandı. "O lanet dosyaları elime alacağım. Pislik avukatlar bana bir güne mal oldu. Kızlarına tekmeyi basmak istiyorum."

"Bu doğru, sevgilim."

"O sırtışı duydum."

Yatağa doğru kaydı, yakın ve sıcak olmaları için onu içine çekmesine izin verdi. "Bugün bebek partisi hediyesi aldım."

"Güzel."

Karanlıkta kendi kendine sırtıttı. "Mavis buradaki anlaşma sırasında doğuma girerse, onu doğum merkezine götürmek zorundasın."

On saniye boyunca tam bir sessizlik oldu. "Bana kâbus gördürmeye çalışıyorsun. Çok küçüksün."

"Bugün biri bana eğlenceyi nerede bulursan orada yaşa dedi."

"Öyle mi? Peki o zaman." Eli kaygan bir şekilde geceliğinin altına girdi ve göğsünü avuçladı. "Bak ne buldum."

"Burada uyuyorum."

"Hiç sanmıyorum." Dişleri ensesini ısırırken başparmağı göğüs ucunu okşadı. "Ama mecbursan uyumaya devam et. Ben hem eğlenip hem de kâbuslardan uzak duracağım. Çoklu görev."

Adamın ağzı ve elleri çok meşgul olduğu için Adamın birden fazla işi nasıl yapacağını bildiğine şüphe yoktu. Ve uyarılmanın yavaş, istikrarlı kaynaması, zevkten kavislenene kadar yorgunluğu yakıp yok etti.

Zihni sessizleştirdi; kanı ısındı.

Ona döndü, ona uzandı, ağzı onunkini arıyordu.

Onun, kadının tadı, sıırıslıklam olana kadar adamın içine sızdı. Kadının uzun çizgisi elleri kayıyordu, onun hissi baştan çıkarıcıyı baştan çıkarıyordu.

Onun tenini, boğazındaki nabzın hızlı atışını, göğsünün sert kıvrımını istiyordu. Yumuşak, güçlü ve sıcak. Nefesi kesildi, alçak bir onay sesiyle serbest kaldı; kalçaları hem davet hem de taleple yükseldi.

Onunla birlikte hareket ettikçe, onun için titredikçe, içindeki asla tam olarak evcilleştirilemeyen ihtiyaç serbest kaldı.

Evet, şimdi, diye düşündü. Şu anda.

İçine girdiğinde parladı ve yandı, alınmanın görkemli şoku. Onun gözlerini görebiliyordu, tepenin üzerinden uçarken bile onu izliyordu. Tepenin üzerinden hız ve ısı fırtınasına doğru.

"Benimle," diye başardı. "Benimle gel."

Dudakları onunkilere yapıştığında ve fırtına doruğa ulaştığında, onun da kendisiyle birlikte uçtuğunu hissetti.

Nefes nefese kalmış, sistemi uzun bir geri çekilme sürecine girmiş bir halde yatağın üzerindeki karanlık gökyüzü penceresine gözlerini kırıştırdı. Adam onun üzerinde yatıyordu, ağırlığı kadıninkini yatağa bastırıyor, kalbi kadıninkiyle birlikte çarpıyordu.

Hayal ettiği gibi tekrar harika bir şekilde uykulu hissetti. Galahad beklenmedik bir kase krema ile karşılaşmış tıka basa doymuş olabilir.

"Sanırım eğlenceyi nerede bulacağınızı asla bilemezsiniz."

Dudakları kızın saçlarını okşadı, sonra kayarak onu tekrar kendine doğru çekti. "Seviyorum."

Ona sarılmış bir halde, yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Uyandığında Roarke yatak odasının oturma bölümündeydi ve alışkanlığı olduğu üzere sabah raporlarını gözden geçiriyordu. Kahve kokusu aldı ama önce duş almak için içeri girdi.

Duştan çıktığında, koku onu tekrar çarptı. Bir tazı gibi koklayarak arkasını döndü ve lavabonun yanındaki tezgâhta duran kalın bir fincanı gördü.

Bu onu gülümsetti ve içi biraz yumuşadı. uykuya dalarken içmişti. Çıplak ve damlayan kahvenin ilk görkemli darbesini aldı, sonra kurutucuyu kullanmak için bıraktı. tüpü ve bir bornoz çekin.

Yanında fincanı taşıyarak dışarı çıktı ve doğrudan onun yanına gitti. Eğilerek ona neredeyse kahve kadar güçlü bir öpücük verdi.

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Size katılmayı ve kanınızı farklı bir şekilde hareketlendirmeyi düşündüm ama zaten giyindim." Hâlâ Eve'e bakmakta olan Roarke parmağını soluna doğru uzattı ve kedi bir kase meyveye doğru göbek atmaya çalışırken Galahad'ı uyardı. "Oldukça iyi dinlenmiş görünüyorsun."

"Uykulu seks sonra altı katı. Fena değil."

"Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle söyledi, sadece aliterasyonunuzu bitirmek için."

"Hah. Sen keskin, seksi bir orospu çocuğusun. Gördün mü, kendi aliterasyonlarımı kendim tamamlıyorum."

Gülmek zorunda kaldı. "Şimdi oturun ve biraz kahvaltı edin, ben de size en iyi muhasebecileriniz hakkında bir iş ortağınızdan öğrendiklerimi anlatayım."

"Ne ortağı?" İçmeye başladığı kahveyi indirdi. "Ne zaman?"

"Onu tanımazsın, hem de kısa bir süre önce." "Ben giyinirken söyle."

"Ye."

İçini çekti ama yere çöktü ve meyvelerin bir kısmını daha küçük bir kâseye aldı. "Dökül."

"Jacob Sloan, firmayı şu anda antetli kağıtta adı bulunan Carl Myers'ın babası Carl Myers ile birlikte kurdu. Sloan'ın denetlemeye devam ettiği çok küçük bir avuç hesabı var kişisel olarak. Bununla birlikte, kaynağıma göre, şirketin işleyişinde çok aktif bir rol oynuyor."

"Topunun nereye zıpladığını izlemek istiyor."

"Öyle diyebilirim, evet. Myers yerel, kurumsal ve bireysel -babasının da yaptığı gibi- en üst düzey bireysel hesaplarla ilgileniyor. Robert Kraus, yaklaşık bir yıl önce ortak oldu. On yıl önce hukuk departmanının başına geçti ve yabancı ve uluslararası işlerin kaymak tabakasını denetliyor."

Roarke şüpheli bir şekilde ağaç kabuğu parçalarına benzeyen bir kâseyi ona doğru itti.

"Ortağınız, onlardan herhangi birinin ya da hepsinin günlük hayatta ne kadar aktif olduğunu biliyor mu?"

"Bana çok şey anlatıyor. Onlar çok katmanlı ve çeşitli departmanlara sahip çok yönlü bir firma, departman

başkanları ve benzerleri, haftalık bir ortaklar toplantısı yapıyorlar - bu sadece üçü olacak - günlük bir brifing ve her ortağın kopyalandığı üç aylık hesap raporları ve çalışan değerlendirmeleri var. Çok uygulamalı."

"Ve eğer öyleyse, birinin diğer ikisinin yanından sallantılı bir şey geçirmesi zordur."

"Öyle görünüyor, ancak zor imkansız değil, hatta olasılık dışı bile değil."

"Sloan en tepedeki adam," diye mırıldandı Eve.
"Muhtemelen bir müşteri temsilcisi için bire bir ulaşılması en zor kişi. Ve bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğinizde arayıp bulmaya çalışmanızın en mantıklı olacağı kişi. En azından onun bu işin içinde olmadığına inanıyorsanız."

"Ve eğer yaptıysanız ya da emin değilseniz, yetkililere gitmeden önce mümkün olduğunca çok bilgi ve kanıt toplamaya çalışmanız için bir neden."

"Evet, evet." Ağaç kabuğundan biraz yedi bunu düşünmek. "Sloan hakkında edindiğim biyografik bilgiler kendi kendini yetiştirmiş olduğu yönünde. Çalışarak yükselmiş, risk almış, kendi davulunu çalmış, firmasını ve itibarını tuğla tuğla inşa etmiş. Bir evlilik yapmış, aileden gelen parası ve prestiji var, bir de erkek çocuğu var, muhafazakar eğilimli. Cayman Adaları'nda ikinci bir evi var."

"Vergi açısından çok mantıklı," dedi Roarke. "Ve geliri saklamak için iyi bir yol. Oradaki tüm giriş ve çıkışları biliyordur."

"Copperfield yabancı hesaplarla ilgileniyordu. O olabilir bir şeye rastladı. Adam yıllar içinde büyük bir parıltı kazanan bir şirket kuruyor, ona onca zaman ve emek harcıyor, bununla gurur duyuyor ve çok şey riske atıyor."

Ayağa kalktı. "Gidip onun hakkında ne düşündüğümü göreceğim." Eğilerek onu öptü. "Eğer yardıma ihtiyacım olursa

"Bazı rakamları yorumlamaya hazır mısın?"

"Olabilirim."

"Bildığım iyi oldu. Sonra görüşürüz."

Peabody ve McNab ile muhasebe firmasının bulunduğu binanın lobisinde buluştu. Sipariş edildiği gibi, eşyaların taşınması için banker kutuları ile dört üniforma zaten yerindeydi.

McNab, hiperaktif bir çocuk tarafından parmak boyası için tuval olarak kullanılmış gibi görünen bir palto giyyordu.

"Polis gibi görünmeyi deneyemez miydin?"

Sadece sırttı. "Oraya çıktığımızda yüzüme sert bir ifade takınacağım."

"Evet, bu bir fark yaratacaktır."

Lobiye doğru yürüdü, rozetini ve arama emrini güvenliğe gösterdi. Güvenlik görevlisi zaten sert bir ifade takınmıştı ve kimlikleri ve evrakları tararken de bu ifadesini korudu.

"Emirlerim size yukarı kadar eşlik edilmesini gerektiriyor."

"Bunları görüyor musun?" Eve hem rozete hem de arama iznine dokundu.

"Bunlar emirlerinizi geçersiz kılar. Bizimle birlikte asansöre binmek istersen sorun değil. Ama şimdi yukarı çıkıyoruz."

Hızla başka bir muhafıza işaret etti, sonra adım attı Eve'in arkasından asansöre doğru ilerledi. Sessizlik içinde yukarı çıktılar. Kapılar açıldığında her iki cinsiyetten birer takım elbise bekliyordu.

"Kimlik ve yetki lütfen." Kadın küçümseyerek konuştu, sonra üç rozeti ve arama emrini inceledi.

"Bunlar düzgün görünüyor. Ortağım ve ben size Bayan Copperfield'ın ofisine kadar eşlik edeceğiz."

"Sen bilirsın."

"Bay Kraus yolda. Eğer beklerseniz-"

"Az önce bunu okudun mu?" Eve arama emrini tekrar kaldırdı. "Beklememi gerektirmiyor."

"Sadece nezaket-"

"Soruşturmamı yirmi dört saatten fazla rehin tutmadan önce nezaket kurallarını düşünmeliydiniz."

Eve, Peabody ile bir gün önce gittikleri yöne doğru ilerledi.

"Mahremiyet önemlidir," diye söze başladı kadın, Eve'in adımlarına ayak uydurmak için hızını artırırken.

"Evet, cinayet de öyle. Beni oyaladın. Kraus benimle konuşmak istiyor, biz dosyaları ve elektronik aletleri alırken konuşabilir." Natalie'nin ofisine girdi. "Bu arama emri bana her türlü veriye, diske ve basılı kopyaya, her türlü dosyaya, nota, iletişime, kişisel eşyaya el koyma yetkisi veriyor. Tüm verileri, diskleri ve basılı kopyaları Her şey bu odanın içinde. Hadi yükleyelim," dedi Peabody ve McNab'e.

"Müşteri dosyalarımız son derece hassastır."

Eve bir anda onun üzerine yürüdü. "Başka ne var biliyor musun? Hassas mı? İnsan vücudu. Natalie Copperfield'inkine ne yapıldığını görmek ister misin?" Eve dosya çantasına uzanmak için bir hamle yaptı.

"Hayır, bilmiyorum. Ve biz çok üzgünüz. Bayan Copperfield ve Bay Byson'ın başına gelenler. Ailelerinin acısını paylaşıyoruz."

"Evet, dün senin üzüntüne ve sempatine birkaç kez tokat attım." Eve masanın çekmecelerinden birini açtı.

"Teğmen Dallas."

İçeri giren adam iyi giyimliydi, ellili yaşlarının ortalarında, taş grisi bir takım elbise ve göz kamaştırıcı beyaz bir gömlek giymişti. Belirgin bir burnu, koyu renk gözleri ve zeytin tenli güçlü bir yüzü vardı. Saçları mürekkep siyahıydı ve dalgalar halinde geriye taranmıştı.

Ya şakaklarına girmesine izin verdiği ya da etki için oraya koyduğu gümüşten kanatlar yapan.

Onu Robert Kraus olarak eriştiği kimlik fotoğrafından tanıdı.

"Bay Kraus."

"Kısa bir süre için sizi zorlayabilir miyim acaba? Eğer ortaklarınız bu işle ilgilenmeye devam edebilirlerse, ortaklarım ve ben sizinle konferans salonumuzda konuşmak istiyoruz."

"Sırada Byson'ın ofisi var."

Biraz acı çekmiş gibi görünüyordu ama başını salladı. "Anlaşıldı. Sizi fazla tutmamaya çalışacağız."

Eve, Peabody'ye döndü. "Her şey. Kutulandı ve etiketlendi. İşiniz bitmeden dönmezsem üniformalar taşınacak. Seni bulacağım."

Kraus, Eve'e koridoru işaret ederken, "Öncelikle gecikme için özür dilememe izin verin," diye söze başladı. "Etik ve yasal olarak müşterilerimizi korumakla yükümlüyüz."

"Etik ve yasal olarak mağdurların haklarını korumakla yükümlüyüm."

"Anlaşıldı." Ofis asansörlerinin önünden geçerek özel bir arabaya doğru yürüdü. "Hem Natalie'yi hem de Bick'i tanırdım ve hem mesleki hem de kişisel saygımı kazanmışlardı. Kraus'tan altmış beşe," dedi hoparlöre.

"İkisinden biri sizinle kişisel ya da mesleki potansiyel bir sorun hakkında konuştu mu?"

"Hayır. Ama ikisinin de bunu yapması son derece olağandışı olurdu, özellikle de kişisel bir durum söz konusuysa. Eğer hesaplarından biriyle ilgili bir sorun ya da soru varsa, departman müdürlerine giderlerdi, o da gerekirse bana ya da diğer ortaklardan birine rapor verirdi. Kuşkusuz ortaklar, çözüme kavuşturulmuş olsa bile böyle bir durumla ilgili bir rapor veya bilgi notu bekleyeceklerdir."

"Peki size böyle bir rapor veya bilgi notu geldi mi?"

"Hayır, söylemedim. Onlara olanların Sloan, Myers ve Kraus ile bir ilgisi olduğuna neden inandığınızı ya da şüphelendiğinizi anlayamıyorum."

"Size neye inandığımı ya da neyden şüphelendiğimi söylemedim," dedi Eve sakın bir sesle. "Hayatlarının her alanını, hareketlerini, iletişimlerini araştırmak standarttır ve rutin."

"Tabii ki."

Araba durdu ve bir kez daha Eve'e önünü işaret etti.

Güç merkezinin burası olduğunu fark etti. Çoğu zaman olduğu gibi, güç -tıpkı ısı gibi- zirveye yükseliyordu.

Soluk altın parlaklığındaki camdan bir duvar, sanayi ve zenginliği ifade eden yaldızlı bir ışıkla şehri içeri alıyordu. Koyu kırmızı pelüş halılar koyu, kalın ahşapla çevrelenmişti. Burada ne bir resepsiyon alanı ne de bir bekleme odası vardı. Eve, bu kata layık herhangi bir müşterinin asla check-in yapmasının veya topuklu ayakkabılarını soğutmasının beklenmeyeceğini hayal etti.

Bunun yerine, gayri resmi veya kişisel sohbetler için düzenlendiği belli olan yemyeşil kanepeler ve kalın masalardan oluşan bir oturma alanı vardı. Küçük, şık bir bara sahipti ve burada şık müşterilerin tercih ettikleri içkiyi isteyebileceklerini varsayıyordu.

Burada boşluk ve sessizlik ön plandaydı. Ofis kapıları az sayıda ve mesafeliydi ve hepsine altın camdan bir iç duvar hâkimdi. Kraus ona duvara kadar eşlik etti ve küçük bir güvenlik gözünün önünde elini hafifçe salladı. Cam hızla açılarak arkasındaki büyük konferans odasını ortaya çıkardı.

Şehir arkalarında yükselirken, diğer iki ortak bir mil uzunluğundaki masaya oturdu.

Genç olan Carl Myers ayağa kalktı. Siyah takım elbisesi ince bir gümüş tebeşir şeridiyle yumuşatılmıştı. Üzerinde siyah bir

Sol kolunun etrafında yas bandı vardı. Saçları dalgalı, orta kahverengiydi ve alnına doğru taranmıştı. Masaya gelip elini uzatırken yumuşak ela rengi gözleri doğrudan Eve'in gözleriyle buluştu.

"Teğmen Dallas, ben Carl Myers. Sizinle böyle trajik koşullar altında tanıştığımız için üzgünüz."

"Çoğu insanla trajik koşullar altında tanışırım."

"Tabii ki." Hızını hiç kaybetmedi. Yakışıklı ve formdaydı, Jacob Sloan'ın oturduğu masanın başına doğru eliyle işaret etti. "Lütfen oturun. Sizin için getirebileceğimiz bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler."

"Jacob Sloan, Teğmen Dallas."

"Roarke'un polisi."

Artık alışık olduğu bir terimdi, hatta alaycı bir ifadeyle söyledi. Yine de kemerine astığı rozete dokundu. "Bu beni NYPSD'nin polisi yapar."

Bunu gümüş kaşlarını hafifçe kaldırarak onayladı. Yüzü ve vücudu, bilenmiş gibi görünüyordu. kendini saf güce indirgedi. Gözleri taş grisiydi, kıyafeti simsiyahtı. Yüzü gibi vücudu ve elleri de inceydi ama çelik gibi bir güce sahipti.

Eve'e teklif etmedi.

"Siz, polis departmanının bir temsilcisi olarak, müvekkillerimizin haklarını ihlal ediyorsunuz."

"Birileri Natalie Copperfield ve Bick Byson'ın haklarını gerçekten ihlal etmiş."

Ağzı gerildi ama gözleri hiç kırpışmadı. "Bu firma her iki zor durumu da çok iyi değerlendiriyor.

Ciddiyim. İki çalışanımızın ölümü-" "Cinayet," diye

düzeltilti Eve.

"Dediğiniz gibi," diye başını sallayarak onayladı. "İki çalışanımızın öldürülmesi şok edici ve trajik bir olay. soruşturmanızda yasalara uygun olarak işbirliği yapacaktır."

"Fazla seçeneğiniz yok Bay Sloan. İşin ruhuna ne dersiniz?"

"Lütfen, size kahve getireyim," diye başladı Myers.

"Kahve istemiyorum."

"Yasanın ruhu özneldir, öyle değil mi?" Sloan devam etti. "Sizin anlayışınız benimkinden çok farklı olabilir ve kesinlikle müşterilerimizin anlayışından da farklı olacaktır - ki onlar bizden mahremiyetlerini korumamızı beklerler, talep ederler. Bu korkunç olayın koşulları bu firmanın her yerinde yankılanacaktır. Hassas finansal bilgilerin Verilerin bu firma tarafından onaylanmamış gözler tarafından görülmesi müşterilerimizi üzecektir. Güçlü, nüfuzlu ve varlıklı bir adamın eşi olarak bunu anladığınızdan eminim."

"Birincisi, buraya kimsenin karısı olarak değil, çifte cinayetin baş soruşturmacısı olarak geldim. İkincisi, her kim olurlarsa olsunlar, müvekkillerinizin sıkıntıları benim için öncelikli değil."

"Sen alaycı, zor bir kadınsın."

"Ellerimde dövülmüş, işkence görmüş ve boğulmuş birkaç ceset olması, benim güneşli taraf."

"Teğmen." Myers ellerini iki yana açtı. "Anlıyoruz ki tamamen yerine getirmeniz gereken bir sorumluluğunuz var. Bizim gibi. Ve inanın bana, buradaki herkes Natalie ve Bick'in başına gelenlerden sorumlu olanların yakalanıp cezalandırılmasını istiyor.

İkinci bir endişemiz ise bize güvenen ve bağlı olan müvekkillerimiz içindir. İş hayatındaki hasımlar, eski eşler, medya, müvekkillerimizin kişisel bilgilerinin içeriğini öğrenmek için büyük çaba sarf edecek kişiler - rakipler de diyebilirsiniz - vardır.

Bugün el koyduğunuz dosyalar."

"Bu bilgiyi aktarmam için bu taraflardan birinden rüşvet alabileceğimi mi ima ediyorsunuz?"

"Hayır, hayır, hiç de değil. Ancak sizin dürüstlüğünüzden yoksun olan başkaları baştan çıkabilir."

"Bu bilgilere erişimi olan herkes Bu dosyalar ben ya da komutanım tarafından özenle seçilecek. Verilerin güvende kalacağına dair güvence istiyorsanız, güvenceyi aldınız. Söz veriyorum. Bu bilgilerin, cinayetlerin arkasında yatan sebep olduğu ya da cinayetlerle bağlantılı olduğu tespit edilmediği sürece. Copperfield ve Byson. Elde edebileceğinizin en iyisi bu."

Bir süre bekledi. "Hepimiz burada olduğumuza göre, bazı işleri halledelim. Cinayetlerin işlendiği gece nerede olduğunuzu öğrenmem gerekiyor. Gece yarısından sabah dörde kadar."

Sloan ellerini önündeki masanın üzerine koydu. "Bizi şüpheli olarak mı görüyorsun?"

"Ben alaycı bir falancayım. Nerede olduğunuz, Bay Sloan."

Burnundan nefes aldı ve dışarı verdi. "Yaklaşık on iki buçuğa kadar eşim ve ben torunumuzu ve arkadaşını ağırlıyorduk. O sırada onlar evimizden ayrıldılar ve eşimle ben emekli olduk. Ertesi sabah ofise gidene kadar evde eşimle birlikte kaldım. Saat yedi buçuk."

"İsimler lütfen? Torun ve arkadaşı."

"Onun adı benim. Ona benim adımları verdiler. Arkadaşı Rochelle DeLay."

"Teşekkür ederim. Bay Myers?"

"Şehir dışından gelen müşterilerimi ağırlıyordum - Bay ve Bayan. Frankfurt'tan Helbringer, oğulları ve gelinleri- gece bire kadar Rainbow'daydık.

Oda." Silik bir şekilde gülümsedi. "Ve doğal olarak makbuzlar da bende. Karım ve ben eve döndük, sanırım ikiden hemen önce yattık. Ertesi gün sekiz buçuk gibi işe gitmek için ayrıldım."

"Peki müşterilerinizle nasıl iletişime geçebilirim?"

"Oh, Tanrım." Bir elini saçlarının arasından geçirdi.
"Sanırım yapmalısın. Sarayda kalıyorlar. Kocanızın.
inan."

"Dünya küçük. Ve Bay Kraus."

"Ayrıca müşterilerimi eşimle birlikte evimde ağırlıyorum.
Madeline Bullock ve Bullock Vakfı'ndan oğlu Winfield Chase.
New York'ta bulundukları sırada birkaç günlüğüne
misafirimiz oldular. Akşam yemeği yedik ve kağıt oynadık.
Sanırım gece yarısına kadar."

"Onlarla irtibata geçmem
gerekecek."

"Seyahat ediyorlar. Vakfın bulunduğu Londra'ya
dönerken bir iki yere uğrayacaklarına inanıyorum.
temelli."

Yani, onları takip edecekti.

"Bay Kraus, kurbanlardan hiçbirinin kendisine herhangi
bir soru veya sorunla yaklaşmadığını belirtmiştir.
işleriyle ya da özel hayatlarıyla ilgili. İkinizden birine
yaklaştılar mı?"

"Hayır." Sloan bunu açıkça söyledi.

Myers, "Bu olaydan birkaç gün önce Bick ile konuştum,"
diye söze başladı. "Bir müvekkilimin yeni torunu için bir
vakıf fonu oluşturulmasıyla ilgili olarak. Bir sorundan hiç
bahsetmedi."

"Teşekkür ederim. Hepinizle tekrar konuşmam gerekebilir
ve bu konuda mağdurların amirleri ve ortaklarıyla
görüşmem kesinlikle gerekli olacaktır."

"Beyler, bize müsaade eder misiniz?" Sloan elini kaldırdı.
"Teğmen Dallas'la özel olarak konuşmak istiyorum."

"Jacob," diye başladı Kraus.

"Hukuk danışmanına ihtiyacım yok, Tanrı aşkına, Robert.
Bizi yalnız bırak."

O sırada Sloan masadan kalktı ve cam duvara doğru yürüdü. "O kızıdan hoşlandım."

"Affedersiniz?"

"Natalie. Ondan hoşlanmıştım. Taze, parlak, içinde bir kıvılcım vardı. Torunumla arkadaş canlısıydı. Arkadaş canlısıydı," diye tekrarladı Sloan dönerken. "Aynı departmanda çalışıyorlardı. Bölüm başkanı onu terfi ettirmek üzereydi.

Alabilirdi. Bu sabah ailesiyle konuştum. Sence burada hiç merhamet yok mu? Hayır. Sempatî mi? Dahası da var."

O ince eller yumruk oldu. "Öfke var. Bu şirket benim için bir yuva. Onu ben inşa ettim. Birisi evime geldi ve iki adamımı öldürdü. O piçi bulmanızı istiyorum. Ancak soruşturmanız sırasında bu firmanın müşterileriyle ilgili gizli bilgiler sızarsa, işinizi elinizden alırım."

"O zaman birbirimizi anlıyoruz, Bay Sloan. Soruşturmam sırasında bu cinayetlerde doğrudan ya da dolaylı olarak herhangi bir rolünüz olduğunu öğrenirsem sizi kafese tıkacağımı anladığınız sürece sorun yok."

Ona doğru yürüdü ve bu kez elini uzattı. "O halde mükemmel bir anlayışımız var."

6

EVE, PEABODY ve ekibin geri kalanını Byson'ın ofisinde işlerini bitirirken buldu.

"McNab, tüm bu eşyaları Merkez'e taşımak için memurlarla birlikte gitmeni istiyorum. Yolun her adımında kutuların ve içindekilerin yanında olmanı istiyorum. Girişlerini bizzat sen yapacaksın. Ve onları konferans odası 5'e kilitleyin. Bunu komutanla görüştüm. Elektronikleri doğrudan Feeney."

"Evet, efendim."

"Bu elektronik cihazlar, sizin ve Feeney'in kodlarıyla birlikte EDD'ye ikinci kez kaydedilecek."

Kaşlarını kaldırdı. "Burada ulusal güvenlik mi var?"

"İçeride kışlarımız var, eğer sizinkileri istemiyorsanız her adımı kaydedin ve belgeleyin. Peabody, sen ve ben ortaklardan bazı ifadeler alacağız. Sen bu bölümü ve Byson'ın adamlarını al. Amiriyle bir tur daha yap. Ben Copperfield'inkileri alacağım."

Dışarı çıkmaya başladı. "Her adımda McNab," diye tekrarladıktan sonra Natalie'nin bölümüne giden asansöre bindi. Nereden başlamak istediğini biliyordu.

"Torunu Jacob Sloan ile konuşmam gerekiyor."

Bu sefer resepsiyonist tereddüt etmedi, ama sadece ofisler arası bir 'bağlantı' bip sesi çıkardı. "Jake? Teğmen Dallas seninle konuşmak istiyor. Elbette."

"Üçüncü kapı, solda," dedi Eve. "Affedersiniz? Acaba -Anma töreni hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır. Üzgünüm. Eminim aile bir duyuru yapacaktır."

Yönü takip etti ve Jake Sloan'ı ofis kapısının hemen dışında beklerken buldu. Büyükbabası gibi yapılıydı ama gençlik onu sırık gibi yapmıştı. Saçları koyu sarıydı ve ensesinde küçük, kalın bir kuyruk şeklinde toplanmıştı. Gözleri kasvetli bir deniz köpüğüydü.

"Natalie ve Bick'in cinayetlerinden sorumlu olan kişi sensin. Cinayetlerini araştırmaktan yani. Ben Jake Sloan."

"Sizinle konuşmak istiyorum. Özel olarak."

"Evet, içeri gel. Bir şey ister misin?" diye sordu kapıyı arkasından kapatırken.

"Hayır, teşekkürler."

"Yerleşemiyorum." Duvarlarında geometrik şekiller ve ana renkler olan posterler bulunan küçük bir ofiste volta atıyordu. Masasının üzerinde oyuncaklar vardı -ya da kızın oyuncak olarak düşündüğü şeyler. Boynuzlu bir şeytan gibi yapılmış parlak kırmızı bir sıkma topu, şişman bir yay üzerinde bir çizgi film köpeği, bir ip üzerinde sallanan ve hareketlerle renk değiştiren kıvrıkcık bir tüp.

Küçük bir içecek alanına doğru yürüdü ve minifriggie'den bir şişe su çıkardı.

"Bugün neredeyse gelmeyecektim," dedi Eve'e. "Ama evde kalma fikrine dayanamadım. Yalnız kalmaya."

"Sen ve Natalie birbirinizi iyi tanıyordunuz."

"Biz dosttuk." Gülümsemesi titrek ve kısaydı. "Haftada birkaç gün birlikte öğle yemeği yedik, belki Bick de gelebilirse. Dinlenme odasında dedikodu yapar, takılırdık. Genellikle ayda birkaç kez birlikte dışarı çıkardık. Nat ve Bick, ben ve görüştüğüm kız. Son altı ayda tek bir kızla."

Sandalyesine çöktü. "Saçmalıyorum. Bunların hiçbirisi umurunda değil."

"Aslında biliyorum. Natalie'ye zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"Hayır." Adam yüzünü çevirmeden önce gözyaşlarının parıltısını gördü.

başını duvara çerçevelemiş kırmızı bir üçgenin içindeki mavi daire resmine sertçe baktı. "İnsanlar Nat'i severdi. Ben sevmiyorum.

Bunun nasıl olabileceğini anlayamıyorum. O ve Bick. İkisi de. Korkunç bir hata olacağını ve kafasını kapıdan içeri sokup "Skinny" diyeceğini düşünüp duruyorum. latte?"

Arkasına döndü, yine o gülümsemeyi denedi. "Mola odasında latte alırdık."

"Natalie ile hiç romantik ya da cinsel bir ilişkiniz oldu mu?"

"Oh, Tanrım, hayır. Öyle bir şey değildi." Yanaklarında renk lekeleri belirmişti. "Üzgünüm, kız kardeşimi çivilemeyi düşünmek gibi bir şey, anlıyor musun? Daha ilk günden kaynaşmıştık. Arkadaştık, sanki birbirimizi önceden tanıyormuşuz gibi. İkimizin de diğerinin aradığı kişi olduğunu sanmıyorum. Nat, Bick'i arıyordu. Kader gibiydiler, anlıyor musun? Sen görebiliyordum. Tanrım."

Dirseklerini masaya dayadı, başını ellerinin üzerine eğdi. "Onlara ne olduğunu düşünmek beni hasta ediyor."

"Size herhangi bir endişesi ya da sorunu hakkında bir şey söyledi mi? Yakın olduğunuz için, onu rahatsız eden bir şey olsa size söyler miydi?"

"Yapacağını düşünmüştüm ama yapmadı. Ve bir şey vardı."

Eve sıfırladı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyordum. Bunu görebiliyordum. Ama bu konuda konuşmadı. Üstesinden geldiğini, endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Dügün heyecanı yaşadığını, kaçak gelin rolü yapacağını söyleyerek onunla dalga geçtim, o da bana ayak uydurdu. Ama biliyorsun, sorun bu değildi."

Başını iki yana salladı. "Düğünün detayları hakkında endişeliydi, ama evlenmiyordu, ne demek istediğimi anlıyorsan Yani."

"Peki neydi?"

"Sanırım bir hesaptı. Sanırım hesaplarından biriyle sorun yaşıyordu."

"Neden?"

"Son birkaç haftadır kapısı kilitli olarak çalışıyordu. O Nat değildi."

"Hangi hesap olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Tekrar başını salladı. "Ben zorlamadım. Hepimizin diğerleriyle konuşamayacağımız en az birkaç hesabı vardır. departmandaki insanlar. Sanırım büyük bir müşterisini kaybettiğini ve yangını söndürmeye çalıştığını düşündüm. Olur böyle şeyler."

Tekrar uzaklara, kırmızı üçgenin içindeki mavi daireye baktı. "Bu Cumartesi hepimizin dışarı çıkması gerekiyordu. Dördümüz. Nasıl ölmüş olabilirler bilmiyorum."

Kapı çalındı, sonra kapı açıldı. "Jake. Oh, özür dilerim. Bölmek istemezdim."

"Baba." Jake ayağa kalktı. "Ah, bu Teğmen Dallas, polisten. Babam, Randall Sloan."

"Teğmen." Randall onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Natalie ve Bick için buradasınız. Hepimiz... sanırım sersemlemiş durumdayız."

"Onları tanıyordun."

"Evet, çok iyi. Bu büyük bir şok, büyük bir kayıp. Daha sonra geleceğim, Jake. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

"Sorun yok," dedi Eve ona. "İşim bitmek üzere." Kadın hafızasındaki sıralamayı gözden geçirdi. "Şirketin başkan yardımcısısın."

"Bu doğru."

Ama bir ortak deęil, diye dūřundū Eve, pahalı takım elbisesine ve parlak görünüřüne raęmen. "Bu nedenle, kurbanlardan herhangi biriyle fazla temasınız oldu mu?"

"Pek değil, ofiste değil. Elbette, Nat ve Bick oğlumun arkadaşlarıydı, bu yüzden onları ofis dışında müşteri yöneticilerimizin çoğundan daha iyi tanıyordum." Randall oğluna doğru ilerledi ve elini Jake'in omzuna koydu. " ok hoş bir  ifttiler."

"Onlardan herhangi biri size ofis içinde veya dışında herhangi bir endişesini dile getirdi mi?"

"Neden, hayır." Randall'ın kaşları  atıldı. " kisi de işlerinde mükemmeldi ve -bildiğim kadarıyla- özel hayatlarında da mutluydular."

"Cinayetlerin işlendiği gece nerede olduğunuzu sormam gerekiyor -bu rutin bir şey-."

"Müşterileri eğlendiriyordum. Sasha Zinka ve Lola Warfield. şehir merkezindeki Enchantment'ta kokteyl ve akşam yemeği yedik, ardından biraz caz dinlemek için Club One'a gittik."

"Geceyi ne zaman geçirdiniz?"

"Kul pten ayrıldığımızda saat ikiye yaklaşmış olmalıydı. şehir merkezine taksiyle gittik, onları ben bıraktım. Emin değilim ama sanırım eve geldiğimde saat neredeyse   t ."

"Teşekkürler."

"Kız arkadaşım ve ben büyük babamın evindeydik." Eve ona baktığında Jake şöyle dedi. "Sanırım oradan ayrıldık gece yarısı, on iki buçuk gibi. Oradan benim evime gitti. Burada kaldı."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Eve ayağa kalktı. "Başka sorularım olursa, sizinle temasa geçeceğim."

Eve ofisten ofise gidiyor, toplantıları ve bağlantı görüşmelerini yarıda kesiyor, gözyaşları ve endişe içinde ilerliyordu. Herkes Nat ve Bick'i seviyordu, kimse herhangi bir sorundan haberdar değildi. O biraz

Natalie'nin diğer iki yöneticiyle paylaştığı hesap asistanından daha fazlasını.

Sarajane Bloomdale'i dinlenme odasında bulmuş, Islak yosun gibi kokan bir fincan çayın üzerine burnunu çekiyordu. Kaşlarını kalın, cetvel gibi düz perçemlerle kesen kısa siyah saçları olan ufak tefek bir kadındı. Gözlerinin kenarları kırmızı, burnu pembeydi.

"Birkaç gündür dışarıdaydım," dedi Sarajane Eve'e. "Başımı üşüttüm. Berbat bir şey, biliyor musun? Çoğunlukla uyuyordum ve sonra dün Maize-diğer asistanlardan biri -Beni aradı. Histerik bir şekilde ağlıyordu. Bana söyledi. Söylemedim. ona inandım. "Bu saçmalık Maize." deyip durdum. Ben bunu söyleyip durdum, o da bunun doğru olduğunu, onların öldüğünü söyleyip durdu. Ben de diyordum ki-"

"Anladım. Natalie ile ne kadar süre çalıştın?"

"Yaklaşık iki yıl. O harikaydı. Bazıları gibi tüm angarya işleri yapmamı beklemiyordu. Buralarda ayaklarınızı yerden keserler. Ama Natalie harikaydı. Düzenliydi, anlıyor musun? Bir şeyi nereye koyduğunu unuttuğunu bulmak zorunda kalmazdınız. Doğum günün gibi şeyleri hatırlar ya da ara sıra hamur işi getirirdi. Ve birkaç ay önce erkek arkadaşımdan ayrıldığımda beni yemeğe çıkardı."

"Son birkaç haftadır özel bir şey üzerinde çalışıyor muydu? Olağandışı isteklerde bulundu mu?"

"Olağan dışı bir şey yok. Bir şey üzerinde çalışıyordu, son zamanlarda kapısını sık sık kilitliyordu." Sarajane kapı aralığını kontrol ederek Eve'in etrafına baktı. "Düğün işleriyle uğraştığını düşünmüştüm," diye fısıldadı Sarajane.

"Biz düğün yapmıyoruz. kişisel işlerinizi şirket zamanında yapmanız gerekiyordu, ama bilirsiniz, düğününüz falan."

"Peki ya sizin aracılığınızla yapılan iletimler, sizden göndermenizi istediği yazışmalar?"

"Sadece rutin şeyler. Ama son zamanlarda birkaç kez mesai bitiminden sonra tekrar giriş yaptı. Ofisindeki günlük takvimini kontrol ettiğimde fark ettim. Sadece giriş yaptığını fark ettim. Sanırım ona bu konuda bir şey söyledim. Dedim ki, "Tanrım, Natalie, böyle devam edersen burnun düşecek. O da biraz tuhaf baktı. ve bundan kimseye bahsetmememi istedi. Sadece bazı işlere yetişmeye çalışıyordu."

"Bundan kimseye bahsettin mi?" "Bahsetmiş olabilirim. Sadece geçerken." "Kime?"

"Bilmiyorum. Belki Maize'ye ya da Legal'daki Ricko'ya. Ricko ve ben dışarı çıkıyoruz. Çok çalıştığını ve bunun çok kötü olduğunu söyleyebilirdim, çünkü bu onu yoruyordu. Bunu söyleyebilirdim. Ve adamıyla daha rahat olmalı. Ve onunla çalışan o piranaya dikkat etmeli."

"Bu hangi piranha olabilir?"

"Lilah Grove. Quinn -kendisi aşağıda asistan- Bayan Grove'un her fırsatta Bay Byson'la flört ettiğini söylüyor, ofisine gelmesini ve ona yardım etmesini istedi. kahve ya da öğle yemeği için."

Sarajane kaşlarını çatmakla alay etmek arasında bir ifade takındı. "Gözünü ona dikmiş, biliyor musun? Erkekler bu saçmalığa kanabilir. Natalie'ye bile söyledim. O benim patronumdu, Değil mi? Ben de ona söyledim ama gülüp geçti."

"Tamam. Natalie'nin buradaki rütbelilerden biriyle konuşmak için herhangi bir randevu alıp almadığını biliyor musunuz? Onlardan herhangi biriyle görüşmek niyetinde olup olmadığını?"

"Benden bir şey ayarlamamı istemedi. Siz polisler çoğunlukla tüm iş eşyalarımı aldınız. Ne yapacağımı bilmiyorum. yapmam gerekiyordu."

"Sana
söyleyemem."

Eve, Cara Greene'in işini bitirdi ve tam kadın küçük mavi bir hâpı patlatırken ofis kapısına doğru adım attı.

"Engelleyici," dedi. "Şiddetli baş ağrısı. Tamamen korkunç bir gün."

"Natalie'nin mesai saatinden sonra neden ofis birimine geri giriş yaptığını biliyor musunuz?"

"Hayır." Cara kaşlarını çatı. "Hepimiz geç saatlere kadar çalışıyoruz ve yılın bu zamanlarında vergi sezonuna hız veriyoruz. Ama... Natalie'nin geç saatlere kadar çalıştığını, mesai bitiminden sonra birkaç saat masasında kaldığını kesinlikle biliyorum. Çoğumuzun sadece burada yaşadığı on beş Nisan'dan önceki dört haftadan bahsetmeyeceğiz bile. Ama gidip sonra geri dönmek her zamanki rutini değildi.

"Oturmak ister misin? Oturmam lazım. Kendimi pek iyi hissetmiyorum.

iyi." Bir sandalyeye doğru eğildi. "Müşterilerden gelen, hesaplarının polis tarafından didik didik edilmesiyle ilgili çılgın ya da öfkeli telefonlarla uğraşmak çok tatsız. Natalie için omzumda ağlamak ya da başlarına bir şey gelebileceğine dair korkularını yatıştırmak için yanıma geldiklerinde buradaki personele annelik yapmaya çalışmak. Ve düşünmeye çalışmak, eğer haklıysanız ve bu korkunç şeyin onun işiyle bir ilgisi varsa, neyi kaçırdığımı düşünmek. Neyi bilmem gerektiğini."

"Ve aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Hiçbir şey bilmiyor. Bunun bir tür kişisel mesele olduğunu düşünmek zorundayım. Onlara zarar vermek isteyen, kıskanç ya da kızgın biri. Bilmiyorum."

"Ofiste kıskançlık var mıydı?"

"Kesinlikle bir rekabet duygusu. Ve kesinlikle herkes en iyi arkadaş değil. Ama dürüst olmak gerekirse Natalie'ye kin besleyen ya da Natalie hakkında gerçekten kötü düşünen herkes."

"Lilah Grove'u tanıyor musun?"

"Bireysel Hesapların Femme Fatale'i." Cara'nın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve, evet, dedikoduları duydum.

Bick'le aşırı samimiydi. Bu durum Natalie'yi endişelendirmiyordu ve Lilah ile Natalie'nin tartıştıklarını ya da sert sözler söylediklerini hiç duymadım."

Eve, Peabody ile buluşmak için aşağı inerken, belki de onları iş bitimine saklamışlardır, diye düşündü.

"Lilah Grove'dan bir ifade aldınız mı?"

"Nedir bu, altıncı his şeyi mi?" Peabody sordu. "Sana ilk bilgi vereceğim kişi oydu."

"Departmanın seks kraliçesi. Byson'a asıldı. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Biraz sert, çok keskin bir kenarı var. Kibirli, hırslı. İkisiyle de gösteriş yapmayı seviyor. Flörtün karşılıklı ve zararsız olduğunu iddia etti ve tiksinti ve kızgınlığını dile getirdi - her ikisi de Firmanın kendi departmanındaki herhangi birinin onun hakkında bu şekilde dedikodu yapması yanlış görünüyordu. Kurbanlar hakkında konuşurken birkaç kez sulandı, ancak ustalıkla uygulanmış ve gerçekten pahalı görünen geliştirmelerini asla lekelemedi. "Do Me" takıyor.

"Ne?"

"Bu parfüm. Gerçek olan, markasız ya da ucuz eau de bilmem ne değil. Üst düzey mağazaları gezerken içeri girip üzerime sıkılmasını seviyorum."

"Sen o musun?"

"O ne?"

"Bilinen evrende şu sprej gerillaları tarafından spreylenecek olan tek kişi."

Peabody omuzlarını dikleştirdi, başını yukarı kaldırdı. "Biz birden fazlayız. Biz küçük ama güzel kokan bir orduyuz."

"Evet, bahse girerim Do Me tatlı, güneşli bir çayır gibi kokuyordur. Geri dönmeyen önce Grove ile kısa bir görüşme yapacağım."

"İkinci ofis, sağda."

"Bunu tek başıma yapacağım. McNab ile kontrol et."

"Evet, efendim. Ya Dallas?" Peabody'nin gülümsemesi sinsiydi. "Ben giydiğimde, o yapar." Islık çalarak uzaklaştı.

"Bunu ben istemiştim," diye mırıldandı Eve.

Ofisin kapısı açıldı. Eve, karamel rengi deri koltuğunda arkasına yaslanmış, kulaklıkla konuşurken manikürünü inceleyen, uzun, zarif dalgaları olan bir sarışın gördü.

Ofiste çiçekler vardı ve krom portmantoda uzun kırmızı bir palto ve beyaz bir eşarp duruyordu. Masanın üzerindeki kahve fincanı da kırmızıydı ve üzerinde gösterişli beyaz bir L harfi vardı.

Sarışın, bluz yerine V kısmında dantelden bir fırfır bulunan mavi bir takım elbise giymişti. Eve'e kayan gözleri cesur bir kedi yeşiliydi. "Bir dakika. Yardımcı olabilir miyim?"

Eve rozetini kaldırdı ve Lilah gözlerini tavana dikti. "Çok üzgünüm ama size geri dönmek zorundayım. Saat ikiden önce size bu bilgiyi vereceğim. Kesinlikle. Güle güle."

Kulaklığı çıkarıp masanın üzerine koydu. "Birinizle zaten konuştum."

"Şimdi benimle konuşabilirsin. Teğmen Dallas."

"En azından merdivenden yukarı çıkıyorum. Bakın, Bick ve Natalie için üzgünüm. Onları tanıyan herkes için büyük bir şok oldu. Ama benim işim var."

"Komik, ben de öyle. Bick ile aranızda bir şeyler mi var?"

"Konuştuğum diğer dedektiften daha açık sözlü olduğunuz kesin. Sadece küçük bir ofis flörtü. Zararsız."

"Peki ofis dışında?"

Umursamaz ve akıcı bir hareketle omuz silkti. "O kadar uzağa gidemedim. Belki biraz daha zaman geçerse."

"Kaçak avlanmakta sorun yok o zaman."

Lilah gülümseyerek tırnaklarına bir kez daha baktı.
"Henüz evlenmemiştii."

"Sorun ne Lilah? Kendine bir erkek bulamıyor musun?"

Eve onu gördü, bir öfke parıltısı; sıcak ve keskin. "Kimi istersem."

"Bick hariç."

"Şirret birisin, değil mi?" "Emin
olabilirsin. Neden Bick?"

"Görünüşü harikaydı, bir yerlere gidiyordu, müthiş bir vücudu vardı.
Bana çuvalda iyi olacakmış gibi göründü. İçeride ve
dışarıda iyi bir takım olabilirdik."

"Isırmaması seni kızdırmış olmalı."

"Benimle yatmak istemedi, bu onun sorunuuydu ve onun
kaybıydı. Eğer onu ve küçük sevgilisini öldürdüğümü
düşünüyorsanız
Bu yüzden dedektifinize danışmalısınız. İki mazeretim var.
İkizler. Altı-iki, iki-yirmi, ve direk gibi aptallar. İkisini de
yıprattım ama sabahın üçüne kadar sürdü."

"Bick'in en büyük hesabı neydi?"

"Wendall James, LLC," dedi bir an bile tereddüt
etmeden.

"Peki o öldüğüne göre bu hesabı kim alacak?"

Lilah başını eğdi. "Resmi olarak mı? Henüz karar verilmedi.
Gayri resmi olarak mı? Bunu yapacağımdan emin
olabilirsin. Hesaplar için öldürmek zorunda değilim,
tatlım. Sadece yaptığım işte iyi olmalıyım."

"Eminim öylesindir," dedi Eve ve bu konuyu kapatıp
Peabody'nin yanına, alt kata döndü.

Büyükannem ona çetin ceviz der."

"Bunu anlamıyorum." Eve kaldırımından hızla uzaklaştı ve Central'a geri döndü. "Eğer bir kurabiye sert ise, onu atarsın. O nasıl yapışacağını bilen bir tip."

"Bu sadece... boş ver. Sence içinde mi?"

"Olabilir. Ama o tür istediğini elde etmek için öldürmek zorunda değildir. Beynini, seksini kullanır, hile yapar, belki de çalar. Kirli işlerini yaptırmak için başkalarını baştan çıkarabilir ama burada ne anlamı var ki? Byson ortalıkta yok, belki onun bazı hesaplarını ele geçirir, daha çabuk terfi eder. Ama neden Copperfield? Ve o birincil hedefti. Mazeret olarak ne buldun?"

"Tamam, Jake Sloan'da DeLay, Rochelle. Yirmi beş yaşında, bekar, Saray'da yemek işinde çalışıyor."

"Roarke'un kızlarından biri mi?"

"Şey, sayılır. Babası DeLay, Saray'ın ateşli baş aşçısı. Yaklaşık iki yıldır orada çalışıyor. Suçlu değil."

Eve sola döndü. "Uğrarız, mazereti yüz yüze teyit ederiz. Sıradaki?"

"Randall Sloan üzerine. Sasha Zinka ve Lola Warfield. Sırasıyla kırk sekiz ve kırk iki. On iki yıldır evliler. Zinka'da büyük para var. Onlar Femme." "Hangisi?"

"Son derece üst düzey geliştirmeler. Şirket Zinka'nın büyük büyükbabası tarafından kurulmuştur ve kendi boyut ve kapsamındaki birkaç bağımsız şirketten biri olmaya devam etmektedir. Onlar ürünlerinin kullanıldığı ve satıldığı tasarımcı kaplıcaları var. Zinka'ya orada burada birkaç küçük fırça. Saldırı, mala zarar verme. Bir polisi yumrukladı."

"Gerçekten mi?"

"Hiç hapis yatmadım. Bir sürü büyük para cezası, bir dizi kamu davası. Son on yılda onunla ilgili hiçbir şey yok." "Gençliğin yaramazlıkları. Öfkeli."

"Kraus'un tanıkları Madeline Bullock ve Winfield Chase için daha büyük para. Anne ve oğul. Bullock, Sam, onun ikinci kocası. Ondan çocuğu yok. Bullock, Sam, on iki yaşında öldü. Beş yıldır evliydim. Kadın kırk altı yaşındaydı."

"Romantik değil mi?"

"Yürek burkucu. İlk kocası daha gençti, onun yirmi ikisine karşılık yetmiş üç yaşındaydı."

"Zengin mi?"

"Sam Bullock zengin değildi, ama iyi stoklanmıştı. Bir köpekbalığı tarafından yenildi."

"Çekil."

"Ciddiyim. Büyük Set Resifi'nde tüplü dalış. Seksen sekiz yaşındaydı. Ve bu köpekbalığı geziniyor ve chomp, chomp."

Eve'e düşünceli bir bakış attı. "Köpekbalığı atıştırmalıkları olarak bitmek, dışarı çıkmak istemediğim yolların ilk on listesinde. Peki ya sen?"

"Şimdi bir olasılık olarak değerlendirdiğime göre, bu bir numara olabilir. Cinayetle ilgili bir ipucu var mı?"

"Köpekbalığıyla röportaj yapamadılar ama yanlışlıkla öldüğü anlaşıldı."

"Tamam."

"Bullock, şirket olarak çeşitlilik gösterse de Özellikle de eczacılıkla. Kocasının sekiz yıl önceki ölümünden bu yana dul eşinin başında bulunduğu Vakıf, büyük bir kuruluş ve her yıl hayır kurumlarına milyonlarca dolar dağıtıyor. Çocukların sağlık hizmetleri öncelikli. Dul eşin sabıkası yok, şu anda otuz sekiz yaşında olan oğlunun ise ıslahevi mührü var. Kayıtlarda evlilik ya da birlikte yaşama yok."

"Londra merkezli, değil mi?"

"Evet, başka evleri de var ama Amerika'da yok. Anne ve oğul aynı adresi paylaşıyor. Vakfın başkan yardımcısı."

"Kendi evini karşılayabilecek durumda olmalı."

"Bu sonuncusu: Myers için Karl ve Elise Helbringer, Almanya. Otuz beş yıllık evli, üç çocukları var. Karl, Elise ile birlikte yirmili yaşlarındayken iş hayatına atılmış. Ayakkabı, kizak, çanta ve her türlü şeye yol açan botlar yapıyorlardı. Kısa bir süre sonra evlendikleri için romantizm de buna dahil. Moda ve açık hava dünyasında büyük başarı yakalamışlar ve küçük bir Alman imparatorluğu kurmuşlar. Yani, çizme üreticileri olarak, içinde yuvarlandıklarını değil, içinde tepindiklerini söyleyebilirim."

"Botlar."

"Onların fondötenleri ve orijinal Helbringer hala en çok satanları. Şu anda bir çift giyiyorsunuz."

"Botlardan."

"Helbringer botları. Sadelikleriyle çok farklılar. Her neyse, onlara ya da çocuklarına dair bir şey yok."

"Merkeze döndüğümüzde doğrulama için kontrol edeceğiz."

Eve arabayı Roarke's Palace'ın büyük giriş kapısının önüne çekti. Kapıcı hemen kenara çekildi. Eve arabadan inerken adamın gözlerinde önce bir tanıma, sonra da bir istifa ışıltısı gördü.

"Günaydın, Komiser. Aracınızı park etmemi ister misiniz?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım tam olarak olduğu yerde kalmasını istiyorsun." "Al bakalım." Merdivenlerden koşarak çıktı ve parlak mermer, özenli ve muazzam çiçekler, ışıltılı çeşmeler.

Kristal avizelerden oluşan şelalenin altından masaya doğru ilerledi. şık, zarif üniformalı masa memurlarından birinin yüzünde bir kez daha tanıma titreşimi gördüğünde, Roarke'in onun resmiyle bir personel toplantısı düzenlediğine karar verdi.

Her şeye rağmen rozetini çıkardı. "Rochelle DeLay ile konuşmam gerekiyor."

"Elbette, Teğmen. Hemen onunla temasa geçeceğim. Eğer oturmak isterseniz."

Bu jest karşısında Eve düşündü. Herkes Bu kadar işbirlikçi olunca, o da aynı sayfayı alabilirdi. "Elbette."

Eve, zarif çiçek ormanının içine yerleştirilmiş yüksek arkalıklı kadife sandalyelerden birine oturdu.

"Eğer büyükannem - sert kurabiye büyükanne - buraya gelirse, onu Saray'da çaya götüreceğim." Peabody otururken çiçek kokulu havayı derin derin içine çekti. "Bence bundan çok keyif alır. Her neyse, hazır beklerken Mavis'in duşu hakkında konuşmak için iyi bir zaman."

"Olması mümkün değil."

"Haydi, Dallas. Ciddi bir geri sayımdayız. Neyse, temayı anladım. Mavis olduğunu düşündüm ve sonra aldığın sandalyeyle gökkuşağını seçtim. Dün gece eve dönerken bir parti mağazasına uğradım ve her türlü magazin malzemesini aldım."

"Harika. Hadi bakalım."

"Bir de çiçekler var. Tanıdığım bir yere uğramayı düşündüm. Ama sorun şu ki... ödeme yapmaya gerçekten gücüm yetmez."

Peabody'yi duymazdan gelmeye çalışsa da, son söylediği akorda çarptı. "Tanrım, Peabody, ödemek zorunda değilsin.

Ödeme yapmamanız gerekiyor."

"Yardım etmek istiyorum ama-"

"Hamurla olmaz." Eve kendini odaklanmaya ve bununla başa çıkmaya zorladı. "Dinle, haklısın. Bir şeyler olmalı. Ne kadar çok mal olursa, Mavis o kadar büyük bir ücret alır. Malları almak istiyorsan, parasını ben öderim."

"Bu iyi, bu harika. Ben hiç bütçe falan sormadım."

Eve sadece iç çekti. "Sanırım gökyüzü lanet olası bir sınırdır." "Yaşasın. Bu tamamen ult. Yani, tam bir olay."

"Ciyaklayan kızı uzaklaştırın," dedi Eve ayağa kalkarken. ayaklar. "Polis ol."

Eve kendilerine doğru gelen genç ve güzel kızı fark etti. Söğüt gibi bir yapı, neredeyse askeri tarzda bir takım elbise içinde. Yapraklı yeşil gölge kahve ve kremaya çok yakışmış. Ten rengi ve şık bir topuz yapılmış saçları yoğun kahverengiydi.

Dudakları kibar ve ölçülü bir hoş geldin ifadesiyle kıvrıldı ama bu küçük gülümseme bile eriyen çikolata gözlere ulaşamadı.

"Teğmen Dallas, ve..."

"Peabody. Dedektif," dedi Peabody ona.

"Ben Rochelle DeLay. Natalie için gelmiş olmalısınız. Burada oturmamızın bir sakıncası var mı? Ofisim küçük bir kutudan ibaret ve şu anda bir parti için gerekli malzemelerle dolu."

"Bu iyi."

"Az önce Jake'le konuştum. Keşke eve gitse. Orada olmaya, herkesi görmeye, Nat'i neredeyse her gün gördüğü ve konuştuğu yerde olmaya hazır olduğunu sanmıyorum."

"Arkadaştınız."

"Öyleydik. Jake ve ben görüşmeye başladığımızda iyi arkadaş olduk. Ama Nat ve Jake?" Soğukkanlılıkları bozulduğunda insanların yaptığı gibi bir an gözlerini kaçırdı. "Birbirleri için aile gibiydiler."

"Çıktığın adamın başka bir kadınla bu kadar yakın olması seni rahatsız etmedi mi?"

"Aralarında romantik bir şey olsaydı olabilirdi ya da belki de olsaydı olurdu.

Nat dışında herkes. Bick'e çok düşkündü ve ben de ondan çok hoşlanıyordum. Dördümüz birlikte çok eğleniyorduk. Birbirimize bağlandık. Jake için ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bayan DeLay," dedi Peabody, "bazen kadınlar kadın arkadaşlarına, ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, bir erkeğe söylemeyecekleri şeyleri söylerler. Natalie size endişeli, kaygılı olduğuna dair bir şey söyledi mi?"

"Aklıma bir şey gelmiyor. Ama... bizim bir gün önce öğle yemeği yedik... bir gün önce. Beni aradı ve kendini pek iyi hissetmediğini, işten eve gelmeyeceğini, sadece evde kalacağını ve bir şeyler yapacağını söyledi. Sakin ol. Meşguldüm. Meşguldüm," diye tekrarladı Rochelle kırılan bir sesle. "Bu yüzden biraz rahatlamıştım. Şimdi düşünüyorum da, sesi biraz titrek geliyordu, bilmiyorum, belki de gergindi. O zaman bunu düşünmemiştim. Gidip ona yiyecek bir şeyler götürebilirdim. Yaptığım şey bu, ama yapmadım çünkü meşguldüm. Eğer bir sorun olsaydı, bana söyleyebilirdi. Bunu düşünmeye devam ediyorum."

Eve ona, "Geçmiş görmek boğucu bir zincirdir," dedi. "Bunu bırakmalısın. Onun ve Bick'in öldüğü gece nerede olduğunu söyle bana."

"Büyükkannesi ve büyükbabasinda yemek yedik. Sonrasında briç oynadık. Onlar oynadı," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Bana öğretiyorlar ve ben de çok iyi oynuyorum. Oradan ayrıldığımızda saat gece yarısını geçiyordu ve Jake'lere geri döndük. Biz bir çeşit gayri resmi olarak. İçine kaymak da diyebiliriz. Doğu Balo Salonu'ndaydım."

"Pardon?"

"Ertesi sabah. Doğu Balo Salonu'nda öğle yemeği için hazırlıklara yardım ediyordum. Jake geldi, beni buldu. O

ağlıyordu. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Ve bana anlattı. Balo salonunda yere oturduk, tam yere."

7

EVE, odadaki masanın üzerini kaplayan kutulara bir göz attı. sipariş ettiği konferans odası ve bir baş ağrısının yaklaştığını hissetti.

"Tamam, işte maymun işi geliyor. Diskleri ve basılı kopyaları, notları, not defterlerini, randevu defterlerini, her şeyi -şimdilik- iki hafta geriye giderek inceleyeceğiz. İnsanların Copperfield'da bir terslik olduğunu fark etmeye başlamaları iki hafta, on gün sürmüştü ve Copperfield'dan Byson'a ona göstermesi gereken bir şey vardı."

Peabody, "İsimleri ve notları er ya da geç bulacağız," dedi. "Ama hesaplar? Bu işte muhtemelen bir rakam uzmanı kullanabiliriz."

"Muhtemelen olabilir," diye kabul etti Eve. "Ama şimdilik, sen ve ben varız. Tekrarı arayacağız, zaman dilimi boyunca tekrar tekrar geri döndüğü bir dosya veya hesap. Bunlardan herhangi biri ev birimine kopyalanmış ya da Byson'a kopyaladığı herhangi bir veri."

Eve mutsuz bir şekilde konferans odasındaki AutoChef'e baktı, kişisel kahve zulasıyla dolu olmadığını biliyordu.

"Üst düzey yetkililerle yapılan toplantılardan ya da randevulardan bahsediliyor mu?" diye devam etti. "Hesap temsilcileriyle randevular."

"Biraz zaman alacak," diye yorumladı Peabody. "Belki de biraz sandviç sipariş etmeliyim."

"Her neyse. Asistanı son zamanlarda birkaç kez mesai saatleri dışında giriş yaptığını söyledi. Mesai saatleri dışında nelere eriştiğini bulalım."

Kapı açıldığında döndü. "Bir şey var mı?" Baxter ona sordu.

"Görünüşe göre iş yerinde bir sorun bulmuş, bunu kendi başına takip etmiş ve endişelerini nişanlısıyla paylaşmış. Orayı araştırıyoruz."

"Bir kürek daha ister misin?"

Eve ellerini ceplerine daldırdı. "Masanda ne var?"

"Birkaç şey, çoğunlukla bacak ve bağlantı çalışması. Çocuğun üstesinden gelemeyeceği bir şey değil," diye ekledi stajyeri Trueheart'a atıfta bulunarak. "Bak, çocuk bana aktif bir konuda ihtiyacı olursa haber verecek. Biraz kişisel zamanım olacak. Bu iş için kullanabilirim."

"Çalışıyorsun, mesai saatinde çalışıyorsun. Kendinize ait bir şey ısınır, onunla ilgilenirsiniz."

"Sorun değil."

İletişim cihazı biplediğinde, göstergeye baktı. "Peabody, Baxter'a bilgi ver. Whitney'nin ofisinden arıyorlar. Onu bilgilendirmem gerekiyor."

Yukarı çıkması emredildi ve Komutan Whitney'i masasının arkasında buldu. Adamın yorgun görüldüğünü düşündü, belki de yük daha iyi bir kelimeydi. Büyük omuzları hatırı sayılır bir ağırlık taşıyordu.

Geniş, kahve rengi yüzünün etrafında sıkıca kesilmiş koyu renk saçlarına bolca gri serpilmişti. O soruşturmanın hareketlerini ve ayrıntılarını anlatırken hiçbir şey söylemeden onu izledi.

"El koyduğunuz veriler güvende mi?"

"Evet, efendim. Dedektif Peabody ve Baxter aramaya başladılar. Yüzbaşı Feeney e-çalışmayı denetliyor. Dedektif McNab."

"Diğer yollar?"

"Efendim?"

"Bunun kişisel bir iş olduğunun keşfedilmesi. Kıskanç eski sevgili mi?" "Bu olasılığı ortadan kaldırmadım Komutan, ama hiçbir şey buna işaret etmiyor. Her şey bunun kadın kurbanın iş yerinde bulunduğu bir şey yüzünden işlenen çifte cinayet olduğuna işaret ediyor."

Başıyla onayladı. "Şu anda bu departmanın elinde bulunan verilerin hassasiyetini anlıyorsunuz değil mi?"

"Evet, efendim."

Gözleri onunkilerde kaldı. "Hiç düşündün mü Kişisel olarak bu verilere erişiminiz konusunda hassasiyetiniz var mı?" "Kişisel olarak mı, Komutan?"

"Endüstri ve finansın birçok alanında çıkarları olan güçlü bir iş adamıyla evlisiniz; bu çıkarlar, şu anda verilerine sahip olduğunuz bazı taraflarla kesinlikle rekabet veya çatışma içinde olacaktır. sahip olmak."

Eve'in karnında sıcak bir şey minik bir top oluşturdu. "Elimde potansiyel bir kanıt var."

"Saf olma, Dallas."

"Hiç olmadım. Ben iki cinayetin baş soruşturmacısıyım, cinayet sebebi ve suçluluğa dair kanıt arıyorum. Kocamın iş dünyasındaki rakipleri hakkında içeriden bilgi aramıyorum ve bununla ilgilenmiyorum."

"Bu verilerin onun eline geçmesi halinde, rakiplerine karşı avantaj olarak kullanılabileceğine dair endişeler var."

Sıcak küçük top genişledi. "İş dünyasında rekabet etmek için benim yardımına ihtiyacı yok. Ve fazladan para kazanmak için iki cesedin üzerinden geçmez. Saygılarımla, efendim" - gerçi ses tonu hiç alakası olmayan bir hal almıştı "aksini ima etmek bana ve ona hakarettir."

"Mesele fazladan birkaç dolar değil, milyonlarca dolar potansiyeli. Belki de milyonlardan daha fazla. Ve evet, bu aşağılayıcı. Aynı zamanda anlaşılması da gerekiyor. Şu anda elinizde bulunan bilgiler soruşturmanızla ilgisi olmayan herhangi bir şekilde kullanılırsa, bundan siz, bu ofis, bu departman sorumlu olacaktır."

"Kurbana, New York halkına ve bu departmana karşı sorumluluk anlayışım her zaman çok net olmuştur." Artık karnında bir top değil, bir sel vardı. Lav gibi. "Eğer benimle ilgili herhangi bir şüpheniz varsa Bu sorumluluğu ya da bu sorumluluğu yerine getirme kabiliyetimi anladığınıza göre, beni bu soruşturmadan almakla kalmayıp rozetimi de istemeniz gerekir."

"Kızmak istiyorsan, kız. Şimdi, Teğmen, işinizin başına dönün."

Öfkesini bastırmak, içinde tutmak için mücadele ederek topuğunun üzerinde döndü. Ama hepsini engelleyemedi. Kapıyı çekip açarken arkasına baktı. "Ben Roarke'un lanet olası yordakçısı değilim," diye tersledi ve kapıyı arkasından kapattı.

Öfkeli kadını sırtında taşıyarak Cinayet Masası'na ve konferans odasına götürdü. Eve'in yüzüne tek bir bakış Peabody'nin söylemek üzere olduğu parlak yorumun solup gitmesine neden oldu.

"Efendim," dedi onun yerine, "Baxter Byson'ın verilerini alıyor. Şu ana kadar Copperfield'inkinden onun veri kayıtlarına aktarılmış hiçbir şey bulamadık."

"Aramaya devam ediyoruz."

"E-cephede, McNab dosyaların Copperfield'ın ofis biriminden silindiğini bildirdi."

"Dedektif McNab şu anda size mi rapor veriyor? Son yirmi dakika içinde komuta kademesinde bir değişiklik oldu mu?"

Peabody bu ses tonunu bildiği için kendi ses tonunu çok dengeli tuttu. "Dedektif McNab burada ya da sahada birlikte olduğumuza inanıyordu efendim. Anladığım kadarıyla siz Komutanım, onun raporunu aldım ve şimdi aynısını rapor ediyorum." "Ben EDD'deyim."

Baxter ve Peabody onun arkasından göz devirdi. Ve neyse ki onların iyiliği için, döndüğünde o gözlerin işe odaklanmasını sağlayacak kadar hızlı içgüdüleri vardı.

"Benim yetkim olmadan kimse bu odaya giremez ya da bu dosyalara yaklaşamaz. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim!"

Kapı kapandığında Peabody ısıklık çalarak uzun bir nefes verdi. "Whitney kışına gerçekten kötü bir böcek soktu."

Eve, McNab'i bulmak için EDD'ye ve bilgisayar laboratuvarına doğru fırladı. Copperfield'ın ofis biriminin üzerine çökmüştü. Bir avuç başka dedektif ya da teknisyen de aynı alanda çeşitli bilgisayarlar üzerinde çalışıyordu.

"Bu dava üzerinde çalışırken her zaman bir gizlilik küpü kullanacaksınız."

"Ha? Ne?" Bir kulaklığı sürükleyerek çıkardı.

"Bu vaka artık Mavi olarak işaretlenmiştir. Gizlilik küpü, sözlü raporlar. Bilmesi gerekenler esasına göre."

"Oooo-kay." Sanki kızıdan yayılan sıcaklığı hissetmiş ve yanmaktan korkuyormuş gibi biraz geri çekildi. "Bazı silmelerim var. Onlar-"

"Mahremiyet küpü," diye tersledi. "Şimdi."

"Evet, efendim. Kurmak birkaç dakikamı alacak." "O zaman başla." Hışımla çıktı, saptı ve Feeney'nin ofisine girdi. Masasında oturuyordu,

bir melodi mırıldanırken klavyesinde makine çalıyordu.

Arada bir mırıldanıyordu, "Neredeyse seni yakalıyordum, seni küçük piç."

"Dedektifleriniz doğrudan emirleri ya da emir komuta zincirini anlamakta güçlük mü çekiyor?" diye sordu.

Sövdü ve başını kaldırıp baktı. Peabody'nin onun yüzünde gördüğü şeyi gördü. Gerileyerek çenesini kapıya doğru salladı. "Şunu kapatmak ister misin?"

Kapıyı arptı. "Ben birincil olduğumda, ekibe atanan adamlar, ister EDD ister Cinayet Masası olsun, bana rapor verirler."

"Oğullarımdan biri hakkında bir şikâyetiniz mi var?" Kromozomları ne olursa olsun Feeney için hepsi onun oğluydu.

Kusmadan hemen önce onu yakaladı. Neydi o? Ne yaptığını? Sırf kızgın olduğu için boş yere ispiyonculuk oynuyordu. "Hassas bir vakam var," diye başladı.

"Evet, bunu biliyorum. Adamlarım bana rapor veriyor ve istediğiniz gibi elektronik cihazlara giriş yaptım. Ne olmuş yani?"

"Büyük para hassasiyeti. Roarke'un iki kurbanımın üzerine tırmanıp, bu büyük paraya duyarlı verileri bir rakibi alt etmek için kullanacağını mı düşünüyorsun? Araştırmamı ya da onunla paylaşabileceğim herhangi bir bilgiyi kişisel çıkarları için kullanacağını mı düşünüyorsun? kazanç?"

"Sen neden bahsediyorsun? McNab aptalca bir yorum mu yaptı?"

"Hayır. Whitney doğrudan bir açıklama yaptı."

Feeney dudaklarını büzdü, sonra bir nefes verdi. Sonra parmaklarını kızıl ve gri saçlarının arasında gezdirdi. "Noel için bana verdiğin kahveden biraz kaldı. Bir fırt ister misin?"

"Hayır, hayır," diye tekrarladı ve pencereye doğru yürüdü. "Lanet olsun, Feeney. İş sırasında yaptığım ya da yapmadığım bir şey yüzünden beni tokatlamak istiyor, ekibimden birinin yaptığı bir şey yüzünden

ya da yapmadım, sorun değil. Ama Roarke'un beni kullanacağını, benim de buna izin vereceğimi ima etmek çizgiyi aşmak olur."

"Biraz badem al."

Sadece başını salladı.

Feeney parmaklarını masasının üzerindeki şekerlenmiş fındık kasesine daldırdı. "Benim yorumumu ister misin?"

"Sanırım öyle. Sen meşgulken buraya geliyorum, senin görüşüne ihtiyacım olmalı."

"O zaman sana vereceğim. Sanırım o kodamanlardan bazıları - ve onları seven avukatlar - ayaklarını yere vuruyor, çenelerini çırpıyorlardır. Belediye başkanına, şefe şikayet ediyorlardır. Belediye başkanı ve şef Whitney'e söz verdi. Departman çizgisini takip etmeli, seni uyarmalı. Benim kişisel görüşümü ister misin?"

"Sanırım öyle."

"Onu uzun zamandır tanıyorum. Bu alanda gerçek bir endişesi olsaydı, sizi davadan alırdı. Nokta. Bunu yaparak kışını kurtarırdı. Bunun yerine, sana söz verdi ve kışını orada asılı bırakıyor."

"Belki."

"Dallas?" Kadın arkasını dönene kadar bekledi. "Bu konuda Roarke hakkında endişelerin var mı?"

"Hayır. Lanet olsun hayır."

"Sence benim ya da şu anda davada çalışan ekibin herhangi bir üyesinin endişesi var mı?"

Göğsündeki gerginlik biraz hafifledi. "Hayır. Ama Roarke'a bununla gitmeliyim - onunla tek bir veri baytı bile paylaşsam bile, ona bununla gitmeliyim. Buraya geldiğimde sinirli olduğumu düşünüyorsanız, size söyleyeyim, o gün sahilde güneşli bir gündü."

Elindeki fındık kâsesini ona doğru itti ve bir an için köpeğinin yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi

yüz. "Evlilik tam bir mayın tarlası."

"Siktiğimin A'sı." Ama biraz rahatladı, masasının köşesine oturup birkaç ceviz koparacak kadar. "Özür dilerim."

"Unut gitsin. Biz de biraz geriye gidiyoruz."

"Tabağınızda ne kadar çok şey var bilmiyorum, ama daha fazlası için yeriniz varsa, bu işte size kesinlikle ihtiyacım var."

"Muhtemelen bir yer açabilirim. Ben dolu bir tabağı severim." "Teşekkürler. Her şey için."

Öfkesi yatışan Eve, konferans odasına geri döndüğünde Peabody ve Baxter'ı arama moduna girmiş ve dağ gibi bir yığın

Sandviçler. Kadın içeri girdiğinde Baxter gözlerini ekrandan ayırmadı ama Peabody riske girerek yukarı baktı. Belli ki Ortağının yüzünde gördüklerinden cesaret alarak başıyla yiyecek yığınının doğru işaret etti.

"Biraz hoagie'nin bizi ayakta tutacağını düşündüm."

"İyi." Sinir seviyesi düşmüş olsa da iştahı da azalmıştı. Eve bir yığın diski ayıkladı ve bir bilgisayar ünitesi aldı. Birkaç dakika sonra dirseğinin yanında bir fincan kahve belirdi.

"Hazır başlamışken kendi biranızı da içmek istersiniz diye düşündüm."

"Teşekkürler. Sanırım o birayı paylaşacağımı düşündünüz ve klimayı bu varsayım üzerine yüklediniz."

"Bu yanlış bir varsayım olur mu?" Peabody muzipçe gülümsedi.

"Tahminime göre zaten höpürdeterek içiyorsun."

"Baxter höpürdetiyor. Ben ise nazikçe yudumlarım."

Eve bir nefes aldı. "Dinleyin. Komutan bir güncellemeden daha fazlasını istedi. Bazı endişeleri varmış ya da bir pislik

Roarke'un bu verilerin bazılarına benim aracılığımla ulaşması konusunda endişelerim var. Sonra da bunu rakiplerini alt etmek için kullanması."

Peabody, "İlk gelen kıcı tekmelemeye hazır olmana şaşmamalı," diye yorum yaptı.

"Pekala." Baxter yanağını kaşıyacak kadar durakladı. "Sanırım Whitney söylemesi gerekeni söyledi, bunun yanıcı bir saçmalık olduğunu bile bile. Pirinç olmak berbat bir şey olmalı."

Eve'in son öfkesi de bir anda yok olup gitti. "Zorundayım. Şu lanet olası bataklığı kazalım ve biraz altın bulalım."

Saatlerce kazdılar. Natalie Copperfield'in veri dosyaları düzenli ve etkiliydi ve onlara hiçbir şey vermedi.

"McNab silinmeler olduğunu söyledi." Eve geri itti. "Elimde kayıp zaman ya da dosyalarda silinme olarak yorumlanabilecek şeyler var. Küçük delikler, eğer bu şekilde bakarsanız. Burada ciddi bir işçi arı var."

Peabody, "Kendimi tembel gibi hissediyorum," diye onayladı ve sonra ayağa kalktı. "Tabii ki değilim. Bir dedektif ve NYPSD'nin en iyileri tarafından eğitilmiş, kendini işine adanmış bir üyesiyim."

"Kıç yalayıcı," dedi Baxter sırtarak.

"Kıç öpme konusunda üç altın yıldızım var."

"Bunların hepsi gerçekten büyüleyici," dedi Eve kuru bir sesle. "Ama demek istediğim, Copperfield yaptığı işlerin, yaşadığı zamanın en iyi kayıtlarını tutmuş. Ve ben boşluklar görüyorum. Yaklaşık beş, altı ay öncesine kadar giden boşluklar."

Peabody, "Bende de biraz var," diye kabul etti. "Sadece düğün planlaması olabilir. İşyerine küçük bir kişisel iş sızmış olabilir. Hepimizin başına gelir."

"Belki de. Ve belki de o noktada ona aktarılan bir hesaptır. Bu boşluklar on gün önce genişlemeye başlar

ölümü. Şüpheli bir şey bulduğuna inandığımız zaman."

"Eğer katil müşteri dosyalarını tamamen sildiyse," diye söze başladı Baxter, "çalışma birimine, veri dosyalarına erişimi vardı. Bir müvekkilin, katilin dosyalarına erişim."

Eve, "Uzaktan hackleyebilir ya da bunun için gerekli becerilere sahip birine ödeme yapabilir," diye yanıtladı. "Ya da içeriden biri olabilir. Her ikisi de olabilir. Biz ne değiliz dosyalarında bulunanlar, katilin orada bulunmasını istemediği bir şey olduğunun kanıtıdır."

Peabody, "Amiri tüm hesaplarını biliyor olmalı," diye ekledi.

"Evet. Bunu eve götürmeden önce gidip onunla bir kez daha konuşacağım. Peabody, tüm bu verilerin güvenliğini sağlamalıyım. Baxter, eğer biraz ayak işi yapmak istiyorsan, kurbanın kız kardeşini kontrol edebilirsin. Bak bakalım Copperfield son altı ay içinde yeni bir hesap edinmek. Büyük bir hesap olmalı."

"Anladım."

"Trueheart'ı ve aktiflerinizi kontrol edin. Eğer fazladan zaman harcamanız gerekiyorsa bana iletin. Ben temizlerim."

"Minnettarım."

"Peabody, McNab'de bir şey varsa, etiket istiyorum. Her zaman, her yerde. Ben sahadayım."

Trafiğin yoğunluğu Eve'e zamanı hatırlattı. Muhasebe firması bugün kapalı olacaktı. Not defterinden Cara Greene'in ev adresini aradı, sonra 'link'ten denedim. Telesekretere aktarıldığında, en kısa sürede kendisine ulaşılması için bir mesaj bıraktı. Greene'in fazla mesai yapıyor olma ihtimaline karşı Eve ofis bağlantısını denedi ve aynı mesajı bıraktı.

Boş bir dairenin kapısına vurmanın bir anlamı olmadığına karar verdi. Geri aramasını bekleyecek ya da sabah Greene'in peşine düşecekti.

Şimdi Roarke'a karşı en iyi yaklaşımı bulmak zorundaydı.

Çenesini kapalı tutmak bir seçenek değildi. Bu oyunu oynamak istese bile, adam bir şeyler hissedecekti. Adam bir şahin gibi hisleri vardı. Ve kaçmak, tartışmasız bir şekilde yalan söylemeye yol açacaktı. Yalan söylemek onu haksız duruma düşürürdü.

Bunun cezasını çekmek istiyorsa lanet olsun.

Doğruca dışarı çıkmamanın muhtemelen en iyi yol olduğuna karar verdi. Bıraksın üflesin, bıraksın kussun ve hakaretin acısını çıkarsın. Buna hakkı vardı.

Sorun şu ki, adam onun her tarafına üfleyecek, kusacak ve öfkelenecekti. O da iyi bir eş olacak ve her şeyi sineye çekecekti. Sonra adam özür dilemek zorunda kalacaktı, Hatta belki biraz yalvarırım.

Ne kadar kötü olabilir ki?

Evin kapısından içeri girdiğinde tüm bu olanlar hakkında oldukça kararlı hissediyordu.

Çeşitli açıklıkları düşünerek, acı soğuğun içinden geçip sıcaklığa doğru koştu. Yaldızlı ışık, havanın hafif baharatlı kokusu bir an için Summerset siyahlar içinde beliren bir figürdü.

"Birkaç gün izin aldığını fark etmemiştim," diye söze başladı, kedi onun yanında çömeldiği yerden kalkıp zıplayarak Eve'e doğru ilerlerken.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Eve kansız döndüğünüze ve giysilerinizden hiçbiri yırtılmadığına göre, günü boş bir uğraşla geçirdiğinizi varsayıyorum."

"Gün daha bitmedi." Paltosunu tırabzanın üzerine fırlattı. "Kemikli kışını takip ederek bitirebilirdim, ama sen kanlı ve yırtık olan."

Tombul kediye kucağına aldı ve onunla birlikte merdivenlerden yukarı çıktı. Kulaklarını boş boş kaşırken bir jet helikopteri gibi mırıldandı, sonra onu yatak odasındaki kanepeye bırakarak evin telsizinden Roarke'in nerede olduğunu kontrol etti.

"Roarke nerede?"

Roarke bu akşam henüz eve dönmedi.

Biraz zaman kazanmaya karar verdi ve egzersiz kıyafetlerini giymek için kıyafetlerini çıkardı. Zihnini temizlemenin ve kendine gelmenin en iyi yolunun spor salonunda terli bir seans olduğunu düşündü.

Summerset'ten kaçınmak için asansöre bindi, ardından kardiyo makinesinde bir tepe tırmanışı programladı. Baldırları yanana kadar yirmi dakika boyunca zorlandı, sonra düz koşuya geçti.

Roarke içeri girdiğinde ağırlık makinesinde bir dizi üst vücut tekrarı yapıyordu.

"Uzun bir gün müydü?" diye sordu, nefes nefese kalarak.

"Birazcık." Eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Başlıyor musun yoksa bitiriyor musun?"

"Bitiriyorum. Eğer bir antrenman arıyorsan, içimde bir maç için yeterince var."

"Benimkini bu sabah içtim. Çok büyük bir kadeh şarap ve yemek arıyorum."

Onun yüzünü inceledi. "Uzun bir gündü o zaman.

Sorunlar?" "Tahrişler, çoğunlukla ve çoğunlukla ortadan kaldırıldı. Ama şimdi Düşünüyorum da, şaraptan önce yüzmek hiç fena olmazdı. Tabii yanımda birileri varsa."

"Elbette." Bir havlu aldı ve yüzünü ovaladı. Bitirmek mi yoksa yumuşayana kadar ertelemek mi? Çok zor.

Biliyorum, diye düşündü, ama onun olgunlaşmasına izin verip sonra da ona bir yumruk atmak yanlış görünüyordu.

"Ah, işte bu şey." Kendine biraz daha zaman kazandırmak için yanına gitti ve mini buzdolabından bir şişe su aldı. "Araştırdığım çifte cinayet. Muhasebe firması unsuru."

"Arama iznini aldın mı?"

"Evet. Bu da olayın bir parçası."

"Olayın bir parçası mı?"

Çok soğuk bir havuza dalmadan önce olduğu gibi, içini sıkıca kavradı. "Bazı seviyelerde bir endişe var. Şu anda NYPSD'nin elinde bulunan dosyalardaki verilerin hassasiyeti ve birincil olarak da seninle evli olan ben."

"Bazı düzeylerde, hassas verileri idare etme beceriniz hakkında bir soru var mı?" Sesi son derece hoş, hatta cana yakındı. Ve antenleri titriyordu.

"Mevcut veya gelecekteki iş rakiplerinize ait özel mali bilgilere yakın olmanızın etik olup olmadığı konusunda bazı düzeylerde soru işaretleri var. Bilmenizi isterim ki ben-"

"Yani karımı ve onun çifte işkenceli cinayet soruşturmasını, rakiplerimin -şimdiki ya da gelecekteki- mali durumlarını öğrenmek için kullanmakla kalmayıp, bu bilgileri kendi çıkarlarım için kullanacağımı mı varsayıyorsunuz? Buna hakkım var mı?"

"Deli saçması. Dinle, Roarke-"

"Daha bitirmedim." Kelimeleri bir çırpıda söyleyiverdi. "Bu seviyelerden herhangi birinin aklına, iş anlamında bir rakibin canına okumak için karımı ya da onun soruşturmasını kullanmam gerekmediği geldi mi? Ve bu davada birincil kişiyle tanışmadan önce bir şekilde kendi başıma rekabet etmeyi ve başarılı olmayı başardığımı mı?"

Karımı bu tonda kullanmasından nefret ederdi. Sanki onun süslü bilek ünitelerinden biriymiş gibi. Öfkesi boğazında düğümlendi ve yutkunması çok zor oldu. "Orada ne olduğu ya da ne yaşandığı hakkında konuşamam ama-"

"Lanet olsun, Eve. Seni para için kullanacağımı mı sanıyorsun?"

"Bir saniye bile olmaz. Bana bak. Bir saniye bile."

"Kanlı cesetlerin üzerinde sürünmek, itibarını ve benimkini riske atmak, bir sevişme anlaşmasında avantaj sağlamak için mi?"

"Sadece yapmadığımı söyledim-"

"Ne dediğini duydum," diye karşılık verdi ve gözleri ölümcüldü. "Ama görüyorum ki bazıları için bu 'bir kez hırsız'. NYPSD ile yan yana çalıştım, ona hatırı sayılır bir zaman ayırdım, hatırı sayılır fiziksel riskler aldım ve şimdi bunun için mi dürüstlüğüme sorguluyorlar? Bunun için mi? Siktirsinler.

Onlara ya da bana verdiğin onca şeyden sonra sana güvenemezlerse ve güvenmeyeceklerse, onları cehenneme kadar sik. Senden dava."

"İstiyorsun-whoa, bekle."

"Bunu geçmeni istiyorum," diye tekrarladı. "Evimde, karımın kafasında ya da kullandığımdan şüphelenilebilecek herhangi bir yerde o lanet olası hassas verilerin tek bir baytını bile bulundurmayacağım.

Bir gün bir başkası üzerinden yaptığım bir anlaşma yüzünden böyle bir şeyi kullanmakla suçlanırsam vay halime. Buna izin vermeyeceğim."

"Tamam, bir dakika sakinleşelim." Başının dönmesinin durması için önce bir nefes, sonra bir nefes daha alması gerekti. "Benden soruşturmayı devretmemi isteyemezsiniz."

"Ben de tam olarak bunu istiyorum. Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, işiniz söz konusu olduğunda çok az şey istedim. Tek nitelikli araştırmacı sen değilsin. Pas ver," diye talep etti. "Ve bunu şimdi yap. Bu şekilde

aşağılanmayacağım. Ve lanet olsun bana

Çünkü stleriniz bunu kendi başlarına yapacak cesarete sahip değiller."

Adam topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıkarken kadın şaşkın ve suskun bir şekilde duruyordu.

8

Ofisine hışımla girip kapıları kapatırken öfkesi dişlerini göstermiş ve boğazını kemiriyordu. Ve eğer uzaklaşmasaydı, bu öfkenin Eve'den bir ısırıktan daha fazlasını alacağını biliyordu.

Lanet olası işi, diye düşündü. Lanet olası polisler. Kim ve ne olduğunu kabul edebileceklerine inanmak için neden kendini kandırmıştı ki?

Masum değildi ve hiçbir zaman masum olduğunu iddia etmedi.

Çalmış mıydı? Sıklıkla. Hile yapmış mıydı? Çoğunlukla Kesinlikle. Zekâsını, kurnazlığını ve aklına gelen her şeyi Sokaktan çıkıp şu anda bulunduğu yere gelene kadar savaştırmak ve tırnaklarıyla kazımak için elini mi kullandı? Lanet olsun ki çok haklıydı ve pişmanlık duymadan hepsini tekrar yapacaktı.

Saf ve aziz olarak görülmek istememişti. Belirli becerilere ve belirli hırslara sahip bir Dublin sokak faresiydi ve birini diğerine ulaşmak için kullanmıştı. Ve neden olmasın?

Soğukkanlılıkla cinayet işleyen bir adamın soyundan geliyordu ve evet, o da aynı şeylerden bazılarını yapmıştı.

Ama kendini daha fazlasına, daha iyisine dönüştürmüştü. Her halükarda diğerine. Ve bir polise, mümkün olan her düzeyde saygı duyduğu bir kadına aşık olduğunda, çok şeyden vazgeçmişti. İşlerinin her biri artık yasaldı. İş dünyasında bir köpekbalığı olarak görülebilirdi ama yasalara uyan biriydi.

Dahası, bir zamanlar düşman olan polislerle birlikte çalışmıştı. Kaynaklarını departmana sayısız kez sunmuştu. Gerçek şu ki

Bunu yapmak onu eğlendirdi, meraklandırdı ve tatmin etti ama işin esasını değıştirmedii.

Çileden çıkarıcı, aşğılayıcı, kabul edilemez.

Elleri ceplerinde, pencerenin önünde durmuş, evi haline getirdiğı şehrin parıldayan ışıklarına bakıyordu.

Kendini yaratmıştı, diye düşündü yine. Bu hayatı o yaratmıştı ve bu kadını her şeyden çok seviyordu. Herhangi birinin, herhangi birinin onu kullanacağından -kendisinin kullanılmasına izin vereceğinden- şüphelenmesi öfkeleniriciydi.

Pekala, kanlı katillerini bulmak için bir başkasının iliklerine kadar çalışmasını, yorgunluktan bitap düşmesini sağlayabilirlerdi. Ve eğer yolun aşğısında bir yerde Uzman danışmanı oynaması için onu tekrar çağırabilirler, sivil, bir maymunla sevişebilirler.

Kendi ofisi ile Eve'in ofisi arasındaki kapının açıldığını duydu ama dönmedi.

"Bu konuda söyleyeceğim her şeyi söyledim," dedi ona.

"Bitti." "Peki, o zaman sadece dinleyebilirsin. Seni suçlamıyorum. üzgün olmak."

"Üzgün mü?"

"Öldüresiye kızgın olduğun için seni suçlamıyorum. Ben de aynı şekilde hissettim."

"İyi. Uyum içindeyiz."

"Öyle olduğumuzu sanmıyorum. Roarke-"

"Eğer bunun bir öfke nöbeti olduğunu düşünüyorsanız tatlandırılmış, yanıyorsun. Bu bir çizgi. Bu konuda benim çizgime ulaştık, Eve. Bu konudaki tavrıma saygı göstermeni bekliyorum." Şimdi döndü. "Beni ilk sıraya koymayı bekliyorum, hepsi bu."

"İkisini de alacaksın. Ama beni dinlemelisin. Hat olsun ya da olmasın, öylece etrafta dolaşıp emir yağdıramazsın.

Ben."

"Bu bir açıklamaydı."

"Siktir et, Roarke. Sadece siktir et." Kendi öfkesi de yükseliyordu ama bunun üzerinde hastalıklı bir korku katmanı vardı. "Ben kızgınım, sen kızgınsın ve eğer böyle devam ederse

Birbirimize ciddi şekilde kızgınız, belki de dışarıdan tokat yiyen biz olduğumuzda kolay kolay geri dönemeyeceğimiz başka bir çizgiyi aşacak kadar."

"Departman ne zaman sizin için dışarıdan bir taraf oldu?"

"Şimdi sana bir şey kanıtlamak zorunda mıyım?" Öfke ve hastalıklı korku arasında çalkalanan bir acı vardı. "Sana mı? Burada kanıtlanması gereken ne? Sadakatimi mi? Bu sadakatin sıralaması mı?"

"Belki de öyledir." Başını eğdi, soğukkanlılıkla konuştu. "Acaba ben bu sıralamada nerede yer alacağım?"

"Evet, cidden kızgınım." Ama öfkesinden geriye kalanları da kaybetmeden önce derin bir nefes aldı. Ya da daha kötüsü, gözlerinin arkasını ıslatan gözyaşlarını tutma mücadelesini kaybetti. "Söylemem gereken şeyler var, lanet olsun, ve ben Söylüyorum. İşim bittiğinde, soruşturmayı geçmemi isterseniz, geçer."

İçinde bir şey sıkıştı ve serbest kaldı, ama sadece omuz silkti. "Söyleyeceğini söyle o zaman."

"Bana inanmıyorsun," dedi yavaşça. "Bunu görebiliyorum. Kazanmak için sana kar yağdırdığımı düşünüyorsun ya da en azından merak ediyorsun. Ve bu aşağılayıcı bir şey ve bugün yeterince aşağılandım, lanet olsun. O yüzden dinle. Biri sana tekme attığında, bana tekme atıyorlar. Bu işler böyledir. Sadece senin karın olduğum için değil, kocasından emir alan aptal bir sürtük olmadığım için."

"Sürtük kelimesinin ağzımdan çıktığına inanmıyorum."

"Bazen 'eş' dediğinizde bimbo gibi geliyor."

"Oh, saçmalık bu."

"Ben de sana, as. Sana tokat atıyorlar, bana tokat atıyorlar çünkü biz bir bütünü. Çünkü bu evli olma saçmalığını doğru anlamayabilirim, ama bunu çok iyi anladım.

çivilenmiş. Bu yüzden, departmanın bu iş hakkında ne hissettiğimi bildiğini söylediğimde bana inanın."

"Peki, o zaman-"

"Daha bitirmedim," diye tükürdü. "Tatlandırayım seni, ne saçmalık. Ama suya biraz yağ mı istiyorsun? Bu işi Feeney'ye, sonra da Baxter ve Peabody'ye anlattığımda onlar da aynı şeyi söylediler. Bunun aşağılayıcı bir saçmalık olduğunu söylediler. Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp bu topu pas geçmek istersem lanetlenirim Roarke. Sadece kurbanlar için değil.

-Ve şu anda benim için çok önemliler. Ama benim ve sizin gururunuz için. Siktir et, bizim için. Belediye başkanı ya da şef ya da komutan -her kimse- tavuk boklu kışlarını örtmek zorunda diye geri çekilmeyeceğim çünkü bazı pislikler sızlanıyor çünkü siz onlardan daha iyi, daha zeki ve daha kurnazsınız.

"Ve çok kızgınım!" Masasını tekmeledi. "Kızgınım, kızgınım, saygısızlığa uğradığım için kızgınım. Sanki ben erkeğinin çıkarı için soruşturmayı tehlikeye atacak aptal bir kadınmışım gibi. Ya da erkeğimin rakiplerini terlemeden gömemeyen duygusuz bir dolandırıcı olduğunu. Yaptıkları yanlarına kalmayacak. Bizi bundan geri itmelerine izin vermeyeceğiz. İki masum insanı bir araya getirmelerine izin vermeyeceğiz.

Arka koltukta aptalca da olsa doğru bir şey yapmaya çalıştıkları için ölen insanlar siyaset."

Masasını tekrar tekmeledi ve bunun için daha sakin hissetti. "İşimde bana destek olmaktan fazlasını yaptın. Ve departmandan daha iyisini hak ediyorsun. Bu yüzden yanında olmaktan daha fazlasını yapacağım.

ve eğer ihtiyacın olan şey bundan geri adım atmaksa, ben de bunu yapacağım."

Nefesini tuttu. "Ben de öyle yapacağım, çünkü önce kendinin geldiğini bilmiyorsan aptalsın demektir. Ama bunu hak edenlere bunu yapmanın yolu bu değil. Üzerinde durmak, seni resmi olarak danışmanlık kapasitesidir. O iki kişiyi öldüren kişi ya da kişileri bulmak. Bu davayı kapatmak istiyorum ve bunu yaparken seni de yanımda istiyorum. Ama bu sefer, sen karar verin."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve bitkin düştüğünü fark etti. "Karar senin."

Uzun, uğultulu bir an boyunca hiçbir şey söylemedi. "Senden rica ettiğim için mi bunu yapacaksın, bu davayı geçeceksin?"

"Hayır. Bunu yapardım, bu davayı geçerdim, çünkü bu koşullarda bana sormaya hakkın olduğunu düşünüyorum. Sen atla dediğinde ben havalanmıyorum, as, sen de benim için öyle. Ama önemli olduğunda, önemlidir. Yapmamı istediğin şey bu mu?"

"Sen buraya gelmeden önce öyleydi." Şimdi onun yanına geçti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Kabul etmek zorundayım, reddedeceğinden neredeyse emindim ve bana tüm bu karmaşa için seni suçlayabileceğim kullanışlı bir çıkış yolu verdi. O zaman bu kızgınlığın bir kısmını seninle güzel, kanlı bir kavga ederek giderebilirdim." Onun alnını, burnunu, dudaklarını öptü. "Öpmedin, o yüzden sanırım o güzel, kanlı kavga söz konusu değil."

"Ben her zaman bir tane için hazırım."

Şimdi gülümsedi. "Haklı olduğunuzu kabul etmek zorunda kaldığımda, bunun için enerji toplamak zor. Aslında düşününce, bu önemli bir rahatsızlık. Az önce söylediğin her şey tüm çirkin durumu gözler önüne seriyor. Kurbanlar Seni hak ediyorum ve eğer departman benim yüzümden bunu geri göndermenin memnuniyetini yaşarsa lanet olsun.

Ve karısını kullanan bir dolandırıcı olarak parmakla gösterilsem bir daha lanetlenirim. Zamanında parmakla gösterilmeyi hak edecek çok şey yaptım ama bunu değil."

"Ödeştik mi?"

Geri çekilmeden önce kadının omuzlarını hafifçe ovdu. "Görünüşe göre öyleyiz. Ama eş terimi sürtükle eş anlamı değildir. Ben karımı çok seviyorum. Sadece ara sıra sürtüklerle yattım. Geçmişte."

Yine de hâlâ fokur fokur kızgın olduğunu fark etti. Ne kadar soğukkanlı ve sakin görünürse görünsün, onu tanıyordu ve yüzeyin altında fokurdayan kara öfkeyi gördü. Onu suçlayamazdı. Ama öfkeyi dindirmenin spor salonunda terli bir seanstan ya da iyi, kanlı bir kavgadan başka yolları da vardı.

"Hâlâ duşa ihtiyacım var." Kapıya doğru yöneldi, çıkarken omzunun üzerinden baktı. "Bir arkadaş fena olmazdı."

Jetlere 101 derece sıcaklıkta tam güç vermelerini emretti ve ısığın iliklerine kadar işlemesine izin verdi. Gözleriyle kapalıyken ve su başının üzerinde titreşirken, taşıdığı baş ağrısının en kötüsü hafifledi.

Kollar ona sarıldığında, vücudundaki gerilim farklı bir alana kaydı.

"Üzgünüm," dedi gözleri hâlâ kapalıyken. "Sıraya girmeniz gerekecek. Duşta seks için planladığım bir adam var zaten."

Eller göğüslerini örtmek için yukarı kaydı; dişler omzunu hafifçe ısırды.

"Belki seni araya sıkıştırabilirim."

Dönmeye başladı, ama o eller onu yerinde tuttu. Ağzı boynunda ve omuzlarında gezinirken. Buhar yükselmeye başlarken küçük ısırıklar.

Bir kolunu kızın beline dolayarak cam bölmeyi açtı ve eline mis kokulu sabundan bir nehir akmasına izin verdi. Sabunu kızın göğüslerine, gövdesine ve karnına sürdü. Su pompalanıp titreşirken yavaş daireler çizdi.

İçindeki her şey lezzetli düğümler halinde gerildi ve sadece tekrar gerilmek üzere serbest kaldı. Islak sıcaklık, pürüzsüz eller tüm duyularını sinir uçlarına kadar tahrik ediyordu, onu hislere boğuyordu.

Kollarını kaldırdı, kendini açmak için boynuna dolamak üzere geri çekti. O tembel daireler tekrar aşağıya indi, bacaklarının arasından kaygan bir şekilde kaydı. Adam onu uçurumun kenarına getirdiğinde vücudu eğildi, nefesi bir inilti halinde kaçtı.

Onun için ürperdi, titredi ve onun meşgul ellerine doğru eğildi, onunkini doyururken bile ihtiyaçlarını körükledi. Kendi sistemi çalkalanmaya başladı, açgözlülük ve arzu ve şehvet ve Aşk birbirine öylesine karıştı ki, ateşten kalbe ve bele yayılan tek bir ısı kütlesi oluşturdular.

Bir birlik, diye düşündü. Birbirini bulmuş, gölgeler içinde kalmış iki kayıp ruh. Öfke içindeyken bile bunun mucizesini unutmamalıydı.

Onu kendine doğru çektiğinde gözleri ağırlaşmış, yüzü kızarmış ve dudakları yavaşça kıvrılmıştı.

"Oh, sensin. Tanıdık bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ama emin değildim." Aşağı uzandı, adamın sıcak, sert uzunluğunu ellerinin arasına aldı. "Evet, bunu tanıdım."

Adam onu sırt üstü ıslak duvara yasladığında uykulu gözlerini açık ve onun gözlerinde tuttu. Fıskıran su gürlerken ağzını aldı, tadını aldı ve dudakları onunkilerle eşit bir tutkuyla buluştuğunda heyecanla titredi.

Sonra onun kalçalarını kavrayarak içine daldı, her ikisini de sürüklerken çığlıklarını, soluklarını, inlemelerini yuttu.

Şok ve heyecan içinde kıvranırken parmakları adamın üzerinde aşağı doğru kayıyor, onu içine çekiyordu. Hiçbir şey yoktu ama Sıcak, ıslak, görkemli sert vücudu ona karşı, onun içinde. Zevk onu o kadar yükseğe fırlattı ki, onun adını inlemek için bile nefes almak için savaştık zorunda kaldı.

Sonra onu sıktı, zayıflattı, sersemletti. Onu bıraktığını hissetti, gevşerken kendini ona verdiğini hissetti.

"Ta cion agam ort." Vücudu sıcacıktı ve onunkine bastırarak mırıldandı.

Seni seviyorum, diye düşündü Eve, Gal dilinde. Onun için en önemli olduğunda bunu kullandığını bildiği için gülümsedi.

Kendini rahat ve uyumlu hissederek yemeği onun seçmesine izin verdi ve sonunda cıtır sebzelerle karıştırılmış baharatlı pilavın yanında hafifçe ızgara edilmiş bir çeşit balık yedi. Tuza bulanmış bir hamburger ve patates kızartmasını tercih edebilirdi ama şikayet edemezdi.

Ve soğuk bir bardak İtalyan beyazı her şeyin ipek gibi pürüzsüz olmasını sağladı.

"Daha ileri gitmeden önce," diye başladı, "tekmelenmiş hissetmekten öte, bunun tarafından enayi yumruğu yemiş gibi hissettiğimi söylemek istiyorum. Ve morardı."

"Özür dilerim."

"Senin hatan sayılmaz. Gerçek şu ki, ben de kendime aynı derecede öfkeliydim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Neden? Nasıl?"

"Tanınmış müşterileri olan tanınmış bir muhasebe firması." Omuzlarını oynattı. "Bazı rakiplerimin finansal verilerine erişebilmem konusunda bazı soru işaretleri olmalıydı. Ve bunun üzerine çıkan kargaşa."

"Hey." Çatalını uzattı. "Bu sefer onların tarafını tutmayacaksın. Bu sadece beni kızdırır. tekrar."

"Hayır, değilim. Bence kötü idare edildi. Yine de bu tür bir şey beklemeli ve bununla başa çıkmak için daha iyi hazırlanmalıydım."

"İkimizi de tokatladılar. Unutmayacağım. o."

"Ben de öyle. Neden bana bu işin gidişatından bahsetmiyorsun? soruşturma. Başka bir şey olmasa bile, gözlerine iyi bir yumruk attığımızı hissettirecek."

"Elbette."

Kadın onu bilgilendirirken o da dinledi.

"Yani birisi onun dosyalarına erişmiş ve araştırdığı her neyse silmiş. McNab'e göre temiz bir iş. Kazmaya devam edecekler."

"Suç mahallerinde yaptıkları gibi birimleri alsalardı daha akıllıca olurdu."

"Evet, geriye dönüp baktığımda. Sanırım katil bir hesaba sabitleyeceğimizden emin olamadı ve oraya bakmaya başladı. Ve amiriyle konuşana kadar, bunu belirli bir hesaba bağlayacağımızı bilmiyorum. Ofis birimini taradığınızda, sert bir bakışla bile, sadece düzenli, organize dosyalarını ve verilerini görürsünüz. Kayıp parçalar ancak siz onları aradığınızda ortaya çıkıyor - belirli saatler ve tarihler."

"Yabancı hesaplar," diye düşündü. "Büyük olasılıkla burada da çıkarları olan bir şirket ya da ona bağlı bireyler olabilir. Büyük olasılıkla doğrudan burada, New York'ta. EDD erişimin uzaktan mı yoksa yerinde mi olduğunu henüz belirlemedi?"

"Henüz değil. İçgüdülerim bana yerinde olduğunu söylüyor. Katil ev ünitelerini götürmüş. Eğer sağlam hacker becerileri varsa, neden dosyaları onlardan silmedi? Ya da daha iyisi, bunu uzaktan öldürmeden önce mi sonra mı? Onları götürdü, böylece

onlardan kurtulmak, verileri atmak ve birimleri imha etmek. Ofis ekipmanlarını alıp gitmek o kadar kolay değil."

"Güvenlik iyi mi?"

"Çok iyi. Saatler sonra disklerde görünmeden kimsenin içeri girebileceğini sanmıyorum. Ve hiçbir şey yok. Dosyaları mesai saatleri içinde silmiş. Belki şifreleri ele geçirip bina içindeki başka bir istasyondan silmiştir, belki de asistanı başka bir yerde meşgulken ofisine girmiştir. El koyma emrinin gecikmesiyle birlikte, zaman vardı. Katil ya da suç ortağı şirket içinde."

Biraz şarap yudumladı. "İlk kurbanınız son birkaç hafta içinde yeni hesaplar edindi mi?"

"Bunu düşündüm ve hayır. Görebildiğim kadarıyla son birkaç olayda yeni bir şey yok, bu yüzden bu rotadan daraltmanın bir yolu yok. Eğer şüpheli bir şey işaretlediye, o da gitmiştir. Belki de hesaplardan biri aniden uyuşmadı ve o da daha yakından baktı. Müşteri son zamanlarda karanlık işler yapmaya başlamış olabilir. Ya da tesadüfen bir şeye rastladı.

çünkü dikkatsiz davrandılar. Olur böyle şeyler. Ancak bir hesapla ilgili bir sorunu üst düzey yöneticilerden herhangi birine ya da asistanına anlatmamış. En azından hiçbirini bunu itiraf etmedi."

"Sadece nişanlısı." Roarke başını salladı. "Çünkü ona tamamen güveniyordu."

"Bunu anlıyorum. Ama en azından ortaklardan birine ya da amirine, bölüm başkanına bir şeyden bahsetmediğine inanmıyorum. Çok titizdi. Dosyalarına baktığınızda ne demek istediğimi anlayacaksınız."

"Şimdilik bu konuda sözünüze güveniyorum."

Eve bardağını yere bıraktı. "Bu işi hallettiğimizi ve senin de takıma katılacağını düşünmüştüm. o."

"Şimdilik," diye tekrarladı, "dosyalara bakmak için beklemeyi tercih ederim. Titiz derken, her şeyi mükemmel bir düzen içinde tuttuğunu mu kastediyorsunuz?"

Eve kızgınlığını bastırmaya çalıştı. "Evet, ama ofisini, dairesini, dolabını çok titiz tutardı. Parıltılı olmayan tek bir iş değerlendirmesi bile yoktu. Bölüm başkanıyla ve görünüşe göre birlikte çalıştığı herkesle iyi bir ilişkisi vardı. Departman müdürlerinden birinin torunuyla sıkı dostmuş. ortaklar."

"Romantik bağ mı?"

"Hayır. Arkadaş gibi görünüyor. İyi, platonik dostlar. Torununun bir kız arkadaşı var ve dördü birlikte takılıyorlar. Ama arkadaşına böyle bir sorun olduğundan bahsetmiyor."

"Kan daha mı yoğun?"

"Belki, belki." Yemek yedikleri küçük masadan uzaklaştı. "Bu onun tipine uymuyor, onun Patoloji. O bir takım oyuncusuydu ve kurallara bağlıydı. Bunu onlardan birine, Roarke'a götürdü ve götürdüğünü kişi yanlış seçimdi."

"Bazı müşterilerle doğrudan ilgilenmiş olmalı."

"Ofiste ya da New York'taki ofislerinde. Bazı seyahatler de var tabii. Ama alışılmışın dışında bir şey bulamadım. Asistanına göre son dakika randevuları yok. Bir müşteriyle ya da temsilcileriyle görüşmek için son dakika seyahati yok. Ofisine bakarsanız, görünüşte her zamanki gibi iş yapıyor. Ev birimlerini hırsızlığı bir hata gibi göstermek bir hataydı."

"Bilmiyorum." Bunu düşündü. "Dediğin gibi, birimleri almak orada kalıp onlarla uğraşmaktan daha kolay. Özellikle de katilin yapması gereken ikinci bir iş varken. Bu olabilir sadece güven. Devam edin ve ofis dosyalarına bakın, ben o işi hallettim. İzleri kapattım."

"Hiç kimse onları sonuna kadar örtmez. Tamam, tamam, şimdiki şirket hariç," diye ekledi adam bir kaşını kaldırdığında. "Eğer o da senin kadar iyi olsaydı ve -diyelim ki-

Copperfield ve Byson'ı yapmak için daha iyi bir yol bulabilirdi."

"Ne gibi?"

"Bir buluşma ayarlayın, onları birlikte evlerinin dışına çıkarın. Soygun ya da heyecan cinayeti gibi göster. Kadına ya da adama ya da ikisine birden tecavüz et. Dedektiflere karışık sinyaller gönder. Bu işe odaklanmış birini aradığımı anladım.

tehdidi ortadan kaldırmak, kanıtı yok etmek. Bu dümdüz düşündür, süslemeleri dışarıda bırakmaktır."

"Belki de can alabilmesinin tek yolu hedef dışında her şeyi bloke etmektir. Hedefe ulaşın, oraya ulaşmak için eylemin büyüklüğünü düşünmeyin."

"Sanmıyorum, ya da tam olarak değil. Evet, tamam, hedefe ulaşmak. Ama kendini duygusal olarak eylemden uzaklaştırmak isteseydi, boğma yöntemini kullanmazdı. Bu çok samimi. Ve yüz yüzdü."

Gözlerini kısarak suç mahallerini, cesetleri zihnine geri getirdi. "Cinayetleri yaşadı. Bu işte aktif bir rol almak istemiyor musun? Kaset orada duruyor. Ağızlarına, burunlarına yapıştırıyorsun ve yürüyüp gidiyorsun. Onların acı çektiğini ve öldüğünü görmek zorunda değilsin. Ama onlar bunu yaparken gözlerinin içine baktı.

"Ve sana bunun için ihtiyacım yok," diye tersledi. "Onun aklına girebilirim. Ya da Mira'dan bir profil alıp onunla konuşabilirim. Bana bir rakam adamı lazım. Bir iş adamına ihtiyacım var. Büyük iş, büyük riskler, büyük faydalar. Verilere bakıp, benim yapamayacağım şekilde analiz etmene ihtiyacım var."

"Ve yapacağım. Ama bu gece genellemeleri tercih ederim. Müşteri listesine bir göz atabilir, kayıtlarda veya özgeçmişlerde görünmeyen bildiklerim hakkında size bir fikir verebilirim."

"Neden bu gece?"

Tekrar düşündü. Kaçmak daha kolaydı ama ona karşı dürüst davranmıştı ve aynısını hak ediyordu. "Ben gidiyorum Avukatlarıma bu soruşturma sırasında elde edebileceğim verileri kullanmamı yasaklayacak bir tür sözleşme hazırlatın."

"Hayır."

"İkimizin de kışını koruyacak. Ayrıca sizin ya da ekibin herhangi bir üyesinin, verilerini analiz ettiğim kurum, kuruluş ya da şirketin adını açıklamamanızı da yasaklıyor. Sadece rakamlarla çalışabilirim."

Hayal kırıklığı neredeyse başının tepesinden dışarı fırlayacaktı. "Bu bir saçmalık. Senin sözün yeterli."

"Sizin için ve bunun için teşekkür ederim. Ama bunu yapmak yeterince basit ve mantıklı. Büyük olasılıkla rekabet içindeyim ya da Kurban listenizdeki müşterilerin bir kısmıyla ya da tamamıyla bir noktada kesinlikle olacak. Ve bir noktada, elime verdiğiniz verileri kullanmayacağıma dair size söz verebilirim."
_"

"Senin lanet olası sözünü istemiyorum!" diye patladı.

Bunun üzerine duyduğu öfke sıcak, rahatlatıcı bir öpücük gibiydi. "O zaman aramızda kalsın. Ama pratik olalım. Onu kullandığım ya da kullanacağım ortaya çıkabilir ya da tartışılabilir. Hâlâ öyle olabilir ama bu en azından iyi niyetimi gösteriyor."

"Bu sana hakarettir."

"Teklif edersem değil, daha çok ısrar edersem. Ben de tam olarak bunu yapıyorum." İhtimalleri nasıl hesaplayacağını biliyordu, diye düşündü. Onları nasıl manipüle edeceğini. Ve nasıl kazanılacağını. "Bu şartı kabul etmediğin sürece hiçbir veriye bakmayacağım. Bunu yapabiliriz."

İsterseniz bu konuda tartışabilirsiniz ama benim çizgim bu. Bunu halledeceğim, sonra da yolumuza devam edeceğiz."

"İyi, iyi. Tamam. Eğer istediğin buysa." Yine bir şeyleri

tekmeleme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı.

"Evet, öyle. Müşteri listesine bakmaktan mutluluk duyarım."

Masasına doğru ilerledi ve dosya çantasından basılı bir kopya çıkardı. "İnceleyin, üzerinde düşünün. Bu arada yapmam gereken bazı işler var."

Ve biraz da somurttuğunu hayal etti. "Ofisimde olacağım o zaman."

Suratını astı ama bir yandan da çalıştı.

Olasılıkları hesapladı ve bilgisayarın yüzde 93,4'lük bir oranla şirket içinden birinin çifte cinayetle bağlantılı olduğunu kabul ettiğine ikna oldu.

Notlarını, Peabody'nin raporlarını, laboratuvarın, adli tabibin ve olay yeri kayıtlarını inceledi. Ve ikinci bir cinayet panosu hazırladı.

Kapının kilidinin yeni olduğunu kendine hatırlattı. Yatak odasında mutfak bıçağı. Ama Natalie erkek arkadaşıyla yatacak ya da bir otele sığınacak kadar korkmamıştı. Kız kardeşine gelip onunla kalmamasını söyleyecek kadar korkmamıştı.

"Katili tanıyordum," dedi Eve yüksek sesle. "Ya da aracıyı. Gergin, heyecanlı, temkinli ama hayatı için ciddi bir korku duymuyordu. Yatak odasında bıçak. Kız meselesi."

Düşünürken tahtanın önünde volta atıyordu. Ciddi bir saldırgan Copperfield'ın yapısındaki bir kadını muhtemelen etkisiz hale getirebilirdi. Ama yalnızdı, biraz kıpırdanmaya başladı. Bıçağı, mecbur kalırsa kullanabilecekmiş gibi aldı.

"Aptal bir kadın değil ama cidden saf," diye ekledi Eve. "Bu işi kendi başına, adamıyla birlikte halledecek. Hayatlarında küçük bir heyecan. Ama başka kime söyledi?"

Bağlantısı biylediğinde döndü ve dalgınca cevap verdi. "Dallas."

"Hey, geç olduğunu biliyorum ama bir beyin fırtınası yaptım." Peabody'nin kaşları ekranda birbirine yaklaştı. "Hâlâ çalışıyor musun?"

"Kime söyledi?" "Kime, neyi?"

Eve zihnini cinayet tahtasından uzaklaştırırken, Peabody'nin hâlâ çalışmadığını düşündü. "Ne beyin fırtınası?"

"Duş hakkında mı?"

"Oh, plastik koltuk değneği üzerindeki İsa." "Bak, yarından sonraki gün." "Hayır, değil. Cumartesi günü."

"Ve yarın Cuma, ardından Cumartesi geliyor. En azından benim küçük dünyamda."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

"Neyse, temayı hazırladım ve eve dönerken birkaç şey aldım. Düşündüm ki eğer oraya uğrarsam Yarın gece burada kalırsak, sabah hepsini bir araya getirebiliriz."

"Hepsini bir araya getirmek ne demek?"

"Şey, süslemeler, sipariş ettiğim şu çiçekli şeyler ve şey... şeyler. Ayrıca ona aldığı salıncak sistemiyle ilgili bir fikrim var ve bunu bir odak noktası olarak nasıl kullanabileceğimizi, ancak bir taht gibi gizleyebileceğimizi-"

"Lütfen, Tanrı aşkına, bana daha fazla anlatma." "Yani ben ve McNab orada ranzada yatarsak yarın gece?"

"Elbette, ailenizi, tüm arkadaşlarınızı, sokakta bulduğunuz yabancıları getirin. Herkese kapımız açık."

"Uptown! Sabah görüşürüz."

Kapattı, sonra masasının kenarına oturup hiçbir şeye bakmadı. Bebek partileri ve çifte cinayetler. İkisinin bir arada olamayacağını görebilen tek kişi o muydu? İlki için donanımlı değildi. Bu onun yapısında yoktu.

Ama denemişti, değil mi? Yemek şirketini aramış ve Mavis'in bir sürü insanı davet etmesine izin vermişti.

uzaylı mutantlardan daha garip olurdu. Yine de yeterli değildi.

Roarke kapıya doğru adım attığında, "Neden süslemek zorundayım?" diye sordu.

"İstemiyorsun. Aslında, içtenlikle bunu yapmamamı diliyorum. Evimizi olduğu gibi seviyorum."

"Gördün mü? Ben de." Kollarını iki yana açtı. "Neden bir bebek partisi için süslenmek zorunda ki?"

"Oh. O. Şey... Hiçbir fikrim yok. Toplumsal geleneklerin bu özel alanında gerçekten cahil kalmayı tercih ediyorum."

"Peabody bir tamamız olması gerektiğini söyledi." Bir an için şaşırılmış görünüyordu.

"Bir şarkı mı?"

"Bilmiyorum." Kafası karışan Eve elleriyle gözlerini kapattı. "Ve bir taht olacak."

"Bebek için mi?"

"Bilmiyorum." Şimdi de saçlarını çekiştiriyordu. "Bunu düşünemiyorum. Beni şaşırtıyor. Cinayet hakkında düşünüyordum ve iyiydim. Şimdi temalar ve tahtlar hakkında düşünüyorum ve kendimi biraz hasta hissediyorum."

Eve derin bir nefes aldı. "Kime söyledi?"

"Peabody'ye mi? Az önce sana söyledi sanıyordum."

"Hayır, Tanrım, Peabody değil. Natalie Copperfield. Kime güveniyor, kime saygı duyuyor ya da bir şey bulursa kime bildirmek zorunda hissediyordu?"

bir şey var mıydı? Hangi müşterisinin yasadışı, etik olmayan bir şey yapabileceğine, rüşvet teklif edebileceğine, ancak kendisine gerçekten fiziksel zarar vermeyeceğine inanıyordu? Çünkü gerçek bir tehlike olabileceğine inansaydı, kız kardeşinin gelmesine, gözleme kahvaltıları hakkında konuşmasına izin vermezdi."

"Öncelikle, kime söylediğinin ortaya çıkardığı yasadışılığın seviyesine bağlı olduğunu söyleyebilirim."

Gitmesi imkansız değil

doğrudan müşteriye ya da onların temsilcisine. Ancak verileri bir üst amirine göstermiş olması daha muhtemel."

"Başladığım yere geri döndüm, halkaları çalıştırıyorum. Erkek arkadaşından başka kime söylemiş olabileceğini tespit etmenin bir yolu yok."

"Müşteri listesine gelince, burada bazı üst düzey şirketler var. Bunlardan herhangi biri ya da hepsi büyük olasılıkla bazı kaygan anlar yaşamıştır. Bazı kaymalar olmadan büyük şirketleri yönetemezsiniz. O zaman sizi bu durumdan kurtarmaları için avukatlara ödeme yaparsınız ya da para cezaları ödersiniz, davaları mahkeme dışında çözersiniz. Ama listesindekilerin karıştığı büyük bir skandal bilmiyorum. Ve yasadışı uygulamalarla ilgili rüzgarda mırıldanan bir şey de duymadım. Kendimi bu rüzgara biraz daha yaklaştırayım. Sen."

"Bu iyi olur."

Kaşlarını çatarak tekrar tahtaya baktı. "Bir dakika. Ya sorun müşteri değilse? Ya firmanın içinden biri yaptıysa Whitney'in önerdiği gibi bir şey yapabilirsin."

Roarke başını eğdi, başını salladı. "Bir müşteriye diğerinin özel bilgilerini vermiş. İlginç."

"Verilen bilgi için yüzde, komisyon, hatta aylık ücret talep edebilirsiniz. Bir müşterinin anlaşma yaklaşıyor. Firmanızın da temsil edebileceği rakiplerin dosyalarına erişin. Ücret karşılığında içeriden bazı bilgiler aktarın. Belki bir şey görür, mesela bir müşteri Rekabetçi alanlarda sürekli olarak bir diğerini ya da diğerlerini geride bırakıyor. Bunun yüzdesini sorguluyor, ve etrafta."

"Bir üst amirine söylememesinin nedenini açıklar - eğer söylemediyse."

"Kimin etik dışı uygulamanın bir parçası olduğundan emin değilse, birine başının üstünde söyleyemez. Bir analiz yapabilirim
Son on iki aydaki karşılaştırmalı operasyonlar, alanın geri kalanından en tutarlı şekilde öne çıkan müşterilere göz

atın."

"Bunu senin için yapabilirim."

"Öyle mi?" Bu Eve'in gününü ciddiinden aydınlattı. "Sen Görülecek bir şey varsa muhtemelen daha hızlı görürüm. Mali gelirlere ve harcamalara daha yakından bakabilirim. ortaklar."

"Geliri nasıl saklayacaklarını bilirler. Onlar muhasebeci."

"Bir yerden başlamak lazım."

9

SABAH SÜT EKŞİMİŞ GİBİ GÖKYÜZÜ VARKEN, Eve oturdu. ikinci fincan kahvesini içerken gözleri karardı. Mesele saatler değildi, diye düşündü. Rakamlardı.

Roarke onun önüne bir omlet koydu. "Buna ihtiyacın var."

Şöyle bir baktı, sonra da oturmakta olan adama baktı. "Gözlerim kanıyor mu? Kanıyor gibi hissediyorum."

"Şimdiye kadar değil."

"Her gün bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum." O yaptı sabah borsa raporlarının yayınlandığı duvar ekranına bakma hatasını yaptı. Ve bir elini ağrıyan gözlerinin üzerine vurdu. "Merhamet edin."

Kıkırdadı ama sabah medyasına geçti. "Rakamlardan bıktın mı, sevgilim?"

"Onları uykumda gördüm. Dans ediyorlardı. Bazıları şarkı söylüyordu. Sanırım bazılarının dişleri vardı. Muhasebeci olmaktansa kaldırımda çırılçıplak yatmayı ve Güney Dakota'dan gelen turistler tarafından çiğnenmeyi tercih ederim. Ve seni." O çatalını ona doğru sapladı. "Onları seviyorsun. Beşler ve yirmiler, kâr marjları, genel giderler, alım satım ücretleri ve vergiden muaf puştlar."

"Vergisiz bir sikişten daha çok sevdiğim bir şey yok."

"Paralar sağa sola savrulurken kim nasıl takip edebilir ki? Bu adam parayı beş dakikalığına domuz kışlarına koyuyor, sonra da kışlarını tekmeleyip aletlerin içine atıyor, sonra da bir kısmını fıstıklı gevreğe."

"Bütün yumurtaları bir domuzun kışına koymak asla akıllıca değildir."

"Her neyse." Esnemek için kendini zor tuttu. "Şu muhasebeci herifler parayı götürüp etrafa saçıyorlar."

"Para biraz gübre gibidir. Etrafa yaymazsanız hiçbir şeyin büyümesini sağlayamazsınız."

"Hiçbir şey bulamadım ama sanırım beynim ikinci saatte kızarmış. Yaşam tarzları gelirleriyle, gelirleri iş ücretleri ve karlarıyla, yatırımlarıyla ve vesaire vesaire ile örtüşüyor. Eğer içlerinden biri bir yandan da bir şeyler kazanıyorsa, bunu gömdüler demektir."

"Bakalım oradaki kiri kazıyabilecek miyim? Bu arada, son iki yılda oldukça istikrarlı yükselişler ve kârlar gösteren birkaç müşterim var. Yıllardır. İyi bir yönetim olabilir," diye ekledi yemek yerken. "İyi şans. Ya da iyi bilgi."

"New York şubeleri ile mi?"

"Evet."

"Mükemmel. Bana taciz edecek ve korkutacak birini veriyor. Uzun geceyi sayılarla telafi ediyor." Daha büyük bir seikle yedi. "Roarke. Kayıt dışı, masa altı ya da hukuk ve etiğin gri alanında bir şeyler yaptığını söyle."

"Ben mi?" Hakarete uğramış bir şok taklidi yaptı. "Ne kadar da imalı bir söz."

"Evet, doğru. Ama siz olsaydınız ve çalışanlarınızdan biri dinleme yapsaydı. Bununla nasıl başa çıkardınız?"

"İnkâr. Tamamen inkar ve inkar ederken de zarar verme potansiyeli olan her şeyi örtbas etmekle, sayıları hesaplamakla, verileri değiştirmekle meşgul olurdum. İşlerin nasıl sonuçlandığına bağlı olarak, çalışana zam yapar ya da onu transfer ederdim."

"Başka bir deyişle, eğer bu bir para anlaşmasıysa, bunu aşmanın pek çok yolu var. İki kişiyi öldürmek aşırıdır, daha fazla tepki çeker. Şimdi polisler kazıyor."

"Güçlü ve aptalca bir tepki, evet. Birileri bunu kişisel algıladı, oysa bu sadece bir iş."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Eve, Mira'ya iletmek istediği bir şey olduğu için dosyaları profilcinin ofis birimine kopyaladı ve bir randevu için Mira'nın takıntılı derecede korumacı yöneticisiyle temasa geçti.

Şehir merkezine giderken, bir reklam zeplini Union Square'deki Aladdin's Cave'de bir ENVANTER PATLAMASI! ve bir RED DOT EXTRAVAGANZA! haberi veriyordu.

Alaaddin'in Mağarası denen yerlerdeki gösteriler ve şatafatlar için heyecanlanan insanları merak ediyordu. Neyin peşindeydiler, cimli ucuz lambaların mı? Aşırı stoklanmış uçan halılar mı?

Pazarlık avcıları ya da en kararlı turistler için çok erken bir saatti. New Yorklular kaldırımlar boyunca ilerliyor, işe ya da işten kahvaltı toplantılarına gidiyorlardı. Gündüzleri evlerinde oturanlar soğukta toplanmış, günlerini temizleyerek geçirecekleri apartman ya da şehir evlerine gitmek üzere otobüslerinin kalkmasını bekliyorlardı.

Daha fazlasının, metro raylar boyunca gürlerken sokakların altında sıkışıp kalacağını biliyordu.

Köşelerde, kayan araba işletmecileri, erken gelen yolculara iğrenç kahve ve diş kıran simit bahanelerini satmak için kurulmuştu. Izgaralardan çıkan buhar Arabaların kızarttığı sahte yumurta poşetlerini yiyecek kadar aç ya da çılgın olanları ağırlamak.

Birkaç girişimci sokak işportacısı, tasarımcı soygunlarını ve gri pazar mallarını masaların ve battaniyelerin üzerine yayıyordu. Atkılar, şapkalar ve eldivenlerin en çok satılanlar olacağını düşündü, sert rüzgârın iliklerine kadar işlediği ve gökyüzünün kar yağdırmayı beklediği bir günde.

Central'daki garaja dönmeden dakikalar önce, küçük buz parçalarıyla birlikte bu da oldu.

Ofisinde bir fincan kahve daha aldı, ayaklarını masasına uzattı ve cinayet panosuna baktı.

Kişisel, diye tekrar düşündü.

Jake Sloan'ın her iki kurbanla da kişisel ilişkileri vardı.

Lilah Grove erkek kurbanla bir ilişki geliştirmeye çalıştı.

İlk kurbanın bölüm başkanı Cara Greene'in her iki kurbanla da dostane kişisel ilişkileri olduğu iddia edilmektedir.

Sloan'ların üç neslinin de Copperfield'a kişisel bir ilgisi vardı.

Ve yukarıdakilerin hepsinin şirkete, başarısına ve itibarına önemli yatırımları vardı.

Eve başını eğdi, düşüncelerini değiştirdi. Peki bu insanlardan herhangi birinin ya da hepsinin şirket içinde nasıl bir bağlantısı vardı?

Roarke'ın ona verdiği verileri taktı ve bir tane aramaya başladı.

O çalışırken, Roarke Komutan Whitney'nin ofisine giriyordu. Whitney ayağa kalktı, elini uzattı.

Roarke, "Beni bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye söze başladı.

"Sorun değil. Size kahve ikram edebilir miyim?"

"Hayır. Seni fazla tutmayacağım." Roarke evrak çantasını açtı ve bir dosya çıkardı. Gece boyunca avukatlarını meşgul etmişti. "Anladığım kadarıyla Copperfield/Byson soruşturmasıyla ilgili bazı endişeler var. birincil ile ilişki." "Neden

oturmuyorsunuz?"

"Pekâlâ. Elinizdeki şey," diye devam etti Roarke aynı soğuk tonda, "avukatlarımın hazırladığı bir belge. soruşturma."

Whitney dosyaya bir bakış attı, sonra gözlerini tekrar Roarke'inkilere çevirdi. "Anlıyorum."

"Ayrıca, bu verilerden herhangi birine erişimim olursa, bana kör olarak verileceğini de şart koşuyor. Sadece rakamlar, isimler veya kuruluşlar olmadan. Belge oldukça detaylı ve içerdiği hükümlerden herhangi birini ihlal etmem halinde alacağım cezalar da oldukça ağır. Doğal olarak, hukuk departmanınızın bunu incelemesini isteyeceksiniz ve herhangi bir değişiklik veya ekleme talep edilirse, bu değişiklikler ve/veya eklemeler, belge tüm taraflara uygun olana kadar hukuk temsilcilerimle tartışılabilir."

"Ben halledeceğim."

"Tamam o zaman." Roarke ayağa kalktı. "Elbette yasalar ve belgeler, yalan söyleyebileceğim, hile yapabileceğim, karımı ve vahşice öldürülmüş iki insanı kendi maddi çıkarlarım için kullanabileceğim gerçeğini hesaba katmıyor. Ama umarım bu departman ve bu ofis, bu soruşturmadaki birincil kişinin buna asla izin vermeyeceğini anlar - açıkça anlar."

Roarke bir süre bekledi. "Teğmenin dürüstlüğüne sorgulamadığınızı söylediğinizi duymak isterim. Aslında, bu konuda ısrar ediyorum."

"Teğmen Dallas'ın dürüstlüğü benim için söz konusu değil. Ve söz konusu da değil."

"Sadece benim mi?"

"Resmi olarak, bu departman ve bu ofis New York vatandaşlarının mahremiyetini güvence altına almalıdır - bir soruşturma sırasında üretilen veya ortaya çıkarılan bilgiler soruşturma zarar vermek, kişisel kazanç sağlamak veya herhangi bir yasadışı sıfatla kullanılmaz."

"Beni bundan daha iyi tanıdığınızı sanıyordum," diye karşılık verdi Roarke, öfkesinin kaygan kenarına zar zor tutunabiliyordu. "En azından beni bu şekilde yansıtacak bir şey yapmayacağımdan emin olacak kadar iyi. itibarını ya da kariyerini tehlikeye atmak."

"Anlıyorum." Whitney başını salladı. "Seni bundan kesinlikle emin olacak kadar iyi tanıyorum. Yani, gayri resmi olarak, tüm bunlar saçmalık."

Whitney parmaklarıyla dosyaya sert bir fiske vurarak onu masasının yüzeyine doğru itti. "Bürokratik, politik, yalakalık saçmalıkları beni de en az senin kadar çileden çıkarıyor. Bunun için sizden kişisel özrümü sunabilirim."

"Ona bir tane teklif etmeliydin."

Whitney şimdi kaşlarını kaldırdı. "Teğmen Dallas sivil değil ve benim emrim altında. Departman sınırlarını biliyor. Bir polis memurunu bilgilendirdiğim için özür dilemem. Bir soruşturmadaki potansiyel bir problemin astı. Sanırım benim yerimde olsa o da böyle bir şey yapmazdı."

"Beni resmi olarak uzman danışman, sivil olarak işe almak niyetinde."

"Yapardı, değil mi?" Whitney arkasına yaslandı, kaşlarını çattı. "Dürüstlüğünü sorgulayan herkese burun kıvrır ya da Senin. Yine de..." Şimdi düşünerek parmaklarını birbirine vuruyordu. "Bu aynı zamanda sizi soruşturma boyunca departmanın himayesi altına sokacak, bu da bir şekilde bizi koruyor. Ayrıntılı olduğu kadar karmaşık da olduğunu tahmin ettiğim belgeniz gerisini halledecektir."

"İhtiyacımız olursa biraz medya yönlendirmesi." "Bu halledilebilir," dedi Roarke ona.

"Bundan hiç şüphem yok. Bunu Hukuk departmanına inceleteceğim ve Şef Tibble ile görüşeceğim."

"O zaman bırakayım da sen hallet."

Whitney ayağa kalktı. "Teğmenle konuştuğunuzda, ona bu davanın zamanında kapatılacağına olan inancımın tam olduğunu söyleyin. moda."

Ve Roarke bunun Eve'in alabileceği en yakın özür olduğunu düşündü. "Bunu yapacağım."

Peabody kafasını Eve'in ofisine soktuğunda Eve tahtasının arka tarafına isimleri iğneliyordu. "Baxter ve ben çok şey yaşadım," dedi Eve'e. "Hiçbir şey çizginin dışına çıkmadı ve Copperfield ile Byson hiçbir müşteriyi paylaşmadı."

"Altına bakmalısın," dedi Eve yarı kendi kendine. "Şimdilik sayıları unut, isimlere bak. İnsanlara bak. Sayılar zaten insanı deli eder."

"Onları sevdim sayılır." Peabody masanın etrafından dolanarak panonun arkasını görebilmek için içeri girdi.

"Büyük üçlünüz var," diye başladı Eve ve isimleri işaret etti. "Sloan, Myers, Kraus. Sloan'ın altında oğlu var, sonra da torunu. Copperfield'ı Jake Sloan'a bağla, ikisini de Cara Greene'in altına koy. Copperfield'ın altında asistan Sarajane Bloomdale var. Rochelle DeLay, Jake Sloan'a, Copperfield'a ve ayrıca buraya gelen Byson'a, üç büyüklerin altına ve Myra Lovitz'in altına, Lilah Grove'a başka bir bağlantı ile bağlanıyor."

"Daha büyük bir tahtaya ihtiyacın var."

"Olabilir. O zaman mazeretiniz var. Myers ve Kraus müşterilerle birlikte."

"Ve hepsi kontrol edildi," diye ekledi Peabody.

"Jacob Sloan'ın torunu ve kız arkadaşı, karısı var. Sloan'ın torununa şahitlik ettiğini ikiye katlıyor. Kullanışlı."

"Yine de uygulanabilir."

"Randall Sloan'ın söz konusu süre boyunca kışını kollayan müşterileri var."

"Ayrıca kontrol edildi. Mazeretlerin hiçbiri Copperfield'ın müşterisi değilmiş."

"Hayır, hayır. Ancak Bullock Vakfı hukuk dünyasında Stuben, Robbins, Cavendish ve Mull tarafından temsil edilmektedir, Copperfield'ın adamlarıydı. Ve hesaplardan birine göre

Bu sabah Greene'le görüştüğümde, Copperfield'ın geçen yıl içinde suç işlediğini söyledi."

"Aha!" Peabody, Eve'in boncuk gibi bakışları karşısında omuzlarını kamburlaştırdı. "Sadece söylemek istedim."

"İngiliz hukuk firmasının New York'ta bir şubesi var, bu da kullanışlı. Byson, Lordes Cavendish McDermott için sayı hesaplamalarını temsil ettiği için orada bağlantıları var-"

"Kulağa opera sanatçısı gibi geliyor."

"Sosyetik ve Miles McDermott'un dul eşi, gerçekten zengin bir adam. Bu arada, diğer yüzey altı bağlantılar. Randall Sloan, Sasha Zinka ve Lola Warfield tarafından tanık olarak gösteriliyor. Zinka'nın Prag'da yaşayan ve iki ortağıyla birlikte beş elmaslı bir otelin sahibi ve işletmecisi olan bir kız kardeşi vardır. Rakamları hesaplayan da..."

"Sloan, Myers ve Kraus. Copperfield'inkini ben yaptım. Zinka'yı hatırlamıyorum. Çok iyi olurdu."

"Kız kardeşinin adı Kerlinko, Anna. Ve otel grubu Copperfield's. O da geçen yıl yakalanmış."

"Ya çok fazla tesadüf ya da çok fazla bağlantı."

"Bağlantıları severim. Bu şirketlerle ilgili verileri ve şimdilik New York'taki personeli topla. Mira'yla hızlı bir görüşmem var, sonra sahadayız."

Dışarı çıkan Eve, bir otomat makinesine kaşlarını çatmak için durdu. O ve Vending arasında şu anda devam eden bir soğuk savaş vardı. Fakat

lanet olası bir Pepsi istedi. Aslında Mira'nın yanına bir tüp götürse, doktor her zaman demlediği o çiçek çayını eline tutuşturmakta ısrar etmezdi.

Eve ceplerindeki bozuk paraları şingırdattı. Şifresini öylece tuşlamayacaktı. Bu sadece bela istemek değil, bela için yalvarmaktı.

İhtiyacı olan kredileri çıkardı, fişe takarak sıkıntı ve hayal kırıklığını göze almak üzereydi

Bir çift üniformalı ona doğru geldiğinde, aralarına bağlanmış sıska bir adamı hızlıca adımladı.

Sıska adam Zeus'un papağanı gibi taciz, anayasal haklar ve Shirley adında biri hakkında viyaklıyordu.

"Hey." Bir elini kaldırdı, sonra da kredileri uzattı. Boştaki eliyle papağana bir parmağını sapladı. "Sen. Kapa çeneni."

Sistemindeki kaçaklarla bile gözleri dönüyor kafasının içinde dolaşırken, sersem kızın sesinin tonunu yakalamış olmalıydı. İnlemeye başladı.

"Bunu kullan, bana Pepsi ver." "Elbette, Teğmen."

Üniformalı bu istek karşısında gözünü kırpmadığı için Eve soğuk savaşının tüm departman tarafından bilindiğini varsaydı.

"Ne yaptı?" diye sordu başını sallayarak, şimdi ağlayan papağana doğru.

"Bir kadını birkaç kat merdivenden aşağı itti. Kadın zıplamadı."

"Kaydı. Kaydı. Orada bile değildim. Onu tanıımıyordum bile. Polisler beni sokağa attı. Dava açacağım."

"Üç görgü tanığı," dedi üniformalı, Eve'e tüpünü uzatırken kuru bir sesle. "Olay yerinden kaçtılar. Takip sırasında biraz düşmüşler."

"Kimde?"

"Carmichael'ın birincisinde."

Memnun olan Eve başını salladı. "Teşekkürler."

Mira'nın sektörüne doğru süzölmeye başladığında ciyaklamalar yeniden başladı.

Mira'nın bölgesinin kendisinininkinden daha medeni sayılacağını tahmin ediyordu. Burada hurdaya dönmüş

Şüpheliler oradan oraya taşınıyordu. Burada sessizlik, kolay renkler ve çok sayıda kapalı kapı vardı.

Mira'nın yeri açıktı ve çevreyi koruyan yönetici rahat görünüyordu, bu yüzden Eve içeri girmek için dans etmek zorunda kalmayacağına karar verdi.

Mira onu masasından fark etti. "Eve. Hemen içeri gel. Bazı evrak işlerini bitirmek üzereyim."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Bugün biraz boş vaktim var."

Mira her zamanki gibi, belli etmeden mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyordu. Samur rengi saçlarını biraz uzatarak ensesinde yumuşak bir şekilde dalgalanmasını sağlamıştı. Takım elbisesi zengin, erik tonlarında tek renkli üç parçadan oluşuyordu ve kulaklarında ışıltılı gümüş zincirler ve küçük parıltılı halkalar vardı.

Eve'in kafatasının içinden beynin sakladığı sırları görebileceğini bildiği yumuşak mavi gözleri olan sevimli bir yüzle kolayca gülümsedi.

"Raporlara bakma şansınız oldu mu?"

"Ben yaptım. Otursana. Ne yazık, değil mi, tüm bu gençlik ve iyimserlik aniden kesildi." Arkasına yaslandı. "Hayatları daha yeni başlıyordu, gerçekten."

"Artık bitti," dedi Eve kesin bir ifadeyle. "Neden?"

"Neden bu kadar basit değil, değil mi? Profilde," dedi hızlı ve profesyonel bir ses tonuyla, "beklediğiniz gibi, sizin ve adli tabibin vardığı sonuçlara katılıyorum, tek bir katil arıyorsunuz. Büyük olasılıkla erkek, otuz beş ile altmış beş yaşları arasında. Fevri biri değil ve heyecan aramıyor. İki kurbanı da tecavüz etmedi çünkü bu işin bir parçası değildi. Ve büyük olasılıkla seksi güç ve kontrole bir tutmuyordu. İtaatkar olmaya alışkın olduğu bir cinsel ilişki içinde olabilir."

"Tecavüz zaman alır," diye ekledi Eve. "Uyması gereken bir programı ve öncelikleri vardı."

"Katılıyorum. Ancak tecavüz ya da tecavüz tehdidi, sakatlama gibi işkence cinayetlerinde sıklıkla kullanılır. Cinsel saldırı yok, sakatlama yok, ciddi bir vandalizm yok. Hazırlıklı ve bir amaçla geldi. Kaba kuvvet ve fiziksel güç kullanarak bu amacı yerine getirdi.
-Büyük ihtimalle duygusal işkence."

Mira olay yeri fotoğraflarını masasının üzerine yaydı.

"Kurbanları bağlayarak onları kontrolü altına aldı. onları çaresiz bıraktı. Her iki kurbanın ağzındaki bandı çıkarması bana yüzlerini görmek istediğini ya da buna ihtiyaç duyduğunu söylüyor. Onları boğarken yüzlerinin tamamını."

"İşle gurur duyuyor."

"Evet. Yerine getirilmiş bir görev ve gücünün ve kontrolünün kabulü. Byson'ın yaşındaki ve fiziksel yapısındaki bir adamın üstesinden gelebildiğine göre, muhtemelen kendisi de iyi bir fiziksel kondisyona sahip. Olay yerinde silah kullanması - cübbe bağı, bağlama kordonu - zihin açıklığını ve net düşünmeyi gösteriyor. İlk olay yerinde DNA bulunmaması önlem aldığını gösteriyor. Olay yerinde DNA bulunması ikincisi de bana, öfkesini yönetecek kadar uzun süre kontrolünü kaybettiğini söylüyor."

"Çünkü vuruldu."

"Kesinlikle," dedi Mira hayalet gibi bir gülümsemeyle. "Byson onu incitti ve o da acıya kötü tepki verdi. Copperfield birincil hedefti."

"Ve sana bilmediğin bir şey söylemiyorum." "Hayır, ama bu onu sağlamlaştırıyor."

"Bu, çaresizlik olmadan işlenmiş umutsuz bir eylemdi. Onlardan ya da yapabileceklerinden korktuğu kesin ama cesetlerde ya da olay yerinde panik belirtisi yok. Kontrol ondaydı ve bu kontrolü onlara ve kendisine yüz yüze boğuşmalarla gösterdi."

"Ölmeni izlerken seni öldürmemi izle."

"Evet. Ve belki de -neredeyse kesinlikle-
Bu sayede bir tür heyecan yaşadı ve ikincil hedefe hızla ilerleyip işini bitirecek kadar kontrollü kaldı."

"Ama bir profesyonel değil. Bir profesyonel için fazla dağınık."

"Katılıyorum. Ancak odak noktası çok sıkı, hazırlıkları iyi düşünülmüştü."

"İyi bir kendini koruma duygusu bunu yapabilir."

"Yapabilir. O treni takip ederken
Kendini, çıkarlarını ya da bir yakını korumak için. Çok dikkatliydi."

"Ama Byson'ın cesedindeki çiziklerden onun DNA'sını bulabileceğimizi bilecek kadar adli tıptan anlamıyordum. muştalar."

"Belki değil, ama onu eğitilmiş, organize ve titiz biri olarak değerlendiriyorum. Olay yerinden aldığı, içeri girmek için kullandığı her şeyi yok etmemiş ya da imha etmemişse çok şaşırdım. Sanırım, eğer onunla
Soruşturmanız sırasında işbirliği yapacaktır. Eğer kurbanları tanıyorsa, kayıpları için her türlü üzüntü belirtisiyle anma törenlerine katılacaktır. Tüm bunları da enine boyuna düşünmüş olacaktır."

"Söz konusu zaman için bir mazeretin yanı sıra."

"Eğer bir tanığı olmasaydı şaşırdım. Bu tür durumlarda bazıları, soruşturma sırasında heyecan ve heyecanı artırmak için kasıtlı olarak bir mazerete sahip olmaktan kaçınabilir.

Oyunu. Senin tipin olduğunu sanmıyorum. Önceden bütün i'lerini noktalar."

Eve başını salladı. "Tamam. Teşekkürler."

Eve ayağa kalkarken Mira, "Yarını iple çekiyorum," dedi.

"Ne-oh. Oh, evet."

Mira gülerek sandalyesinde döndü. "Evinizde düzenlenen hiçbir etkinliğin eğlenceli geçtiğini görmedim. Mavis çok heyecanlanmış olmalı."

"Sanırım. Gerçek mi? Ondan kaçıyorum. Sınıf olayını yapmak zorundaydık. Otobüs sınıfı mı? Kabus gibiydi. konuşmanın ötesinde. Beni etiketlemesinden ve dikkatimi verdiğimden emin olmak için bir sınav yapmasından korkuyorum!"

"Peki ya sen?"

"Başka tarafa bakamıyordunuz. Korku filmi izlemek gibiydi. Ürkütücü," diye mırıldandı ve ürpermemek için kendini zor tuttu. "Yarın etrafım bebek yapan o kadınlarla çevrili olacak. Ya içlerinden biri patlamaya karar verirse?"

"Pek olası değil ama elinizin altında birkaç doktor olacak. Ben de orada olacağım, Louise de."

"Doğru." Bu fikir onu rahatlattı. "Unutmuşum. Tamam, bu bir Yükünü boşalt. Belki de hepsi gidene kadar buralarda takıldığınızdan emin olabilirsiniz. Ne olur ne olmaz."

"On bir yıldır polislik yapıyorsun ve hiç doğum yaptırmadın mı?"

"Bu doğru ve ben de bu rekoru korumaya devam edeceğim."

Eve'in Sasha Zinka'nın ofisine girdiğinde aklına gelen ilk şey, buranın alan, konfor ve zevk açısından Roarke'inkine rakip olduğuydu. Temiz çizgiler ve sessizliğe karşı cesur renklerin şaşırtıcı kesimleri, onu telaşlı olmadan dışı yapıyordu.

Kendisi de Sasha için aynı şeyi düşünüyordu.

Kadın, resmi kayıtlardaki yaşından on yaş daha genç gösterilebilirdi. Bal peteği saçları, berrak mavi gözlerin hakim olduğu kalp şeklindeki bir yüzün üzerinden geriye ve yukarı doğru savruluyordu. Paslı kırmızı bir takım elbise giymişti. takıları kadar ölçülü ve inceydi.

Elini uzatırken ince topuklu ayakkabılarıyla kalın gümüş halıyı rahat bir süzölüşle geçti.

"Teğmen Dallas. Geçen bahar gala gibi bir yerde karşılaşmıştık."

"Hatırlıyorum."

"Tekrar tanışmak için berbat bir yol. Siz Dedektif Peabody'siniz. Bağlantıyla konuşmuştuk."

Peabody kendisine uzatılan eli kabul etti. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Lütfen, oturun. Bana ne yapabileceğimi söyleyin. Lola'yı da görmek istemiştiniz. O da yolda. İster misiniz? Onu beklerken bir şey ister misin?"

"Biz iyiyiz, teşekkürler." Eve kehribar rengi deriden bir sandalyeye oturdu, öyle ki kışının derinin içinde erimemesine şaşırdı. "Natalie Copperfield'ı tanıyor muydun?"

"Biraz. Onu daha çok tanıyordum." Kendi koltuğuna oturdu. "Ona ve genç adama olanlar korkunç. Ama Lola ve benim bu işin neresinde olduğumuzdan emin değilim."

"Cinayetlerin işlendiği gece siz ve Bayan Warfield'ın Randall Sloan ile akşam yemeği yediğinizi belirttiniz."

"Bu doğru. Öncelikle iş, ama Lola ve ben Ran'ın arkadaşlığından hoşlanıyoruz. Dedektif benimle iletişime geçtiğinde ona da söylediğim gibi sabah ikiye kadar dışarıydık. Sen Ran'ı ciddi olarak düşün-"

Kapı açılınca sözünü kesti. Lola Warfield kızarmış ve dağınık esmer bukleleri uçuşmuş bir halde hızla içeri girdi. Gözleri, neredeyse oturduğu sandalyeyle aynı renkteydi. Eve oturdu, gülerek özür diledi.

"Özür dilerim, özür dilerim. Kapatmışım. Dallas, değil mi? Hayatımı ellerime aldım ve geçen baharda Marquis etkinliğinde dans etmek için muhteşem kocanı kaçırdım. Eğer benim olsaydı Ona sopayla bakan herhangi bir kadın, diğer takım için oynasa bile."

"O zaman şehir cesetlerle dolup taşardı."

"Bu bir sorun olurdu. Özür dilerim." Peabody'ye parlak bir gülümseme fırlattı. "Adınızı hatırlayamıyorum."

"Dedektif Peabody."

"Sizinle tanıştığım memnun oldum. Sanırım hoş değil. Korkunç ama biraz da heyecan verici."

Sasha, "Lola suç raporları için kendini ekrana yapııştırıyor," diye açıkladı.

"Ve işte biz birinin ortasındayız. Ya da tam kenarda. Ve ben korkunç davranıyorum. Natalie ile birkaç kez karşılaştım. Bana çok tatlı biri gibi geldi."

Konuşurken, masanın bir ucundaki uzun bara doğru ilerledi. soğuk bir kutudan bir şişe su aldı. "Kimse yok mu?"

"Hayır, teşekkürler." Lola, Sasha'nın sandalyesinin koluna tünemek için hareket ederken Eve bir süre bekledi. "Randall Sloan ile iş yemeği ne zaman ayarlandı?"

"Mmm." Lola Sasha'ya baktı. "Birkaç gün önceydi, değil mi? Onunla genellikle her üç ayda bir görüşürüz."

"Doğru," diye onayladı Sasha. "Yılbaşından hemen sonra birkaç günlüğüne ülke dışında olacağımız için daha önceki bir toplantıyı ertelemek zorunda kalmıştık."

"Kim kurdu?"

"Hmm." Lola kaşlarını çattı. "Sanırım Ran yaptı. Onunla temasa geçmesi, bir buluşma ayarlaması ya da akşam dışarı."

"İşiniz ya da konuşmalarınız sırasında Mr. Sloan, Natalie Copperfield ya da Bick Byson ile herhangi bir sorun yaşadığınızdan bahsetti mi?"

"Hayır." Sasha topu aldı. "İsimleri hiç gündeme gelmedi. Biz doğrudan Ran ile çalışıyoruz. Onunla ve nişanlısıyla tanıştık,

Dediğim gibi. Jacob Sloan'ın evinde. O-Natalie-torunuyla arkadaştı."

"Bayan Copperfield kardeşinizin mali işleriyle ilgileniyor." "Bu doğru. Anna ve arkadaşları firmayı tavsiye ettim ve Ran ile konuştum. onlar için en iyi olacağını düşündüğünü kişiye seçti. Natalie'yi atadı. Natalie onunla buluşmak için uçtuğunda Anna'yla çok iyi anlaşmışlar -bana öyle söylendi-."

"Kız kardeşiniz Bayan Copperfield'in çalışmasından memnun kaldı." "Hiç şikayet duymadım. Ben de duyardım."

"Hiç olur muydu," diye onayladı Lola. "Anna sessizlik içinde acı çekmez. Şirketin içinde bir şüpheli mi arıyorsunuz? I

Bunun kişisel ve tutkulu bir şey olduğunu düşündüm. Kıskanç bir eski sevgili ya da karşılıksız aşk gibi."

Eve ona "Her yere bakıyoruz," dedi ve ayağa kalktı. "Eğer bir şey hatırlarsanız ya da aklınıza bir şey gelirse Merkez'den bana ulaşabilirsiniz."

"Hepsi bu kadar mı?" Lola'nın dudaklarında hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "Izgara yapacağımızı umuyordum."

"Belki bir dahaki sefere. Zaman ayırdığınız için teşekkürler," diye ekledi Eve.

Onlar dışarı çıkana kadar bekledi ve araçlarına doğru yürüdü. "İzlenimler?"

"Açık sözlü, kendinden emin, sakın. Sloan'la yemek randevusunda her zamanki gibi iş yapıyorlardı ve bana bir çalışanı idare edecek bir tip gibi gelmediler. dostça şartlar. Zinka'nın kız kardeşinin ilk kurbanla bir bağlantısı var ama içgüdülerime güvenirsem, ikisinin de çifte cinayet işlediğini ya da kız kardeşini zor durumdan kurtarmak için kendilerini aynı işe adadıklarını düşünemiyorum. Ve çok zenginler. Eğer mesele paraysa, daha fazla kazanmak için hile yapmalarına gerek yok."

"Bu ihtiyaçla ilgili değil, açgözlülük ve güçle ilgili," diye düzeltti Eve. "Ama orada herhangi bir titreşim almadım."

Eğer bu

Copperfield için kırmızı bayrak gönderen kız kardeşinin hesabı, ve ikisi de bunu biliyorsa, çok iyiler demektir. Anna Kerlinko'nun o gece nerede olduğuna dair elimizde ne var?"

Peabody arabaya binerken not defterini çıkardı. "Saat farkını hesaplarsak, Copperfield öldürüldüğünde şimdiki sevgilisiyle kahvaltı ediyordu ve kendi saatiyle dokuzda ofisindeydi. Akli varmış. Olamaz.

"Buraya fermuar çektim, onları

yaptım, geri fermuar çektim."

"Devam ediyoruz."

Kendi kontrol listesi kadar coğrafyayı da kullanarak, Bullock Vakfı'nı temsil eden hukuk firmasının New York şubesine gitmek için altı blok doğruya doğru manevra yaptı. Copperfield'a son birkaç ay içinde atanmışlardı, Eve düşüncelere daldı ve ortağın yeğenlerinden birini temsil eden Byson ile bir bağlantı daha kurdu.

Firmanın ofisleri, dış ofisi bir kilise kadar sessiz olan ve sokak tarafındaki pencerenin vitrayından sızan renkli ışıkla yıkanan bir kadın tarafından yönetilen zarif, eski bir kahverengi taştaydı.

Uzun kızıl saçlarıyla çok çekici görünüyordu, bir kavis çizdi. Eve onu işaret etti ve yanıt olarak birkaç şaşkın göz kırpması aldı.

"Anlamıyorum."

"Rozet," dedi Eve yardımsever bir şekilde. "Polisler. Şimdi patronunu ara ve onunla konuşmamız gerektiğini söyle."

"Hay Allah. Yani, üzgünüm ama Bay Cavendish şu anda bir toplantıda. Asistanıyla programını kontrol etmekten ve bir randevu ayarlamaktan memnuniyet duyarım."

"Hayır, hayır, yanlış anlıyorsunuz. Tekrar edeyim. Rozet. Polisler." Eve etrafına baktı, cilalı ahşap merdivenlerin düz açısını gördü. "Ofisler bu tarafta mı?"

"Oh, ama-ama-ama-"

Eve, kızıl saçlı kadını kekeleyerek bıraktı ve Peabody ile birlikte merdivenlere doğru ilerledi.

İkinci kat Eve'in fikrini kiliseden müzeye çevirdi. Halılar eski, yıpranmış ve pahalıydı. Halılar Lambri gerçek ve büyük ihtimalle orijinaldi. Kır manzaralarının resimleri duvarları süslüyordu.

Sol tarafta bir kapı açıldı. Dışarı çıkan kadın alt kattaki masada oturan kızdan daha yaşlı ve iki kat daha sivriydi.

Jet saçlarını saçma sapan bir şekilde toplamıştı. Çarpıcı, köşeli bir yüzü tamamlıyordu. İnce çizgili takım elbisesi de sade olabilirdi ama çok ince bir vücudu şekillendirmek için dikilmişti.

"Sanırım size Bay Cavendish'in bir toplantıda olduğu ve şu anda müsait olmadığı söylendi. Sizin için ne yapabilirim?"

Eve, "Onu toplantısından çıkarabilir ve müsait olduğunu görebilirsiniz," diye karşılık verdi. "Bu çok yardımcı olur."

Kadının sessiz ve yakıcı bakışları karşısında omurgasının arkasında eğlenceli bir vızıltı hissetti. "Bir adın var mı, kardeşim?"

"Bayan Ellyn Bruberry. Bay Cavendish'in idari asistanıyım. Ve bir paralegal."

"Aferin sana. Bir soruşturma ile ilgili olarak Bay Cavendish ile konuşmamız gerekiyor."

"Bay Cavendish, size iki kez söylendiği gibi, müsait değil. Ve bilmeniz gerektiği üzere, haber vermeden sizinle konuşmak gibi bir yükümlülüğü de yok."

"Anladım," dedi Eve neşeyle. "Bay Cavendish'e, size ve bu ofislerdeki herkese

Polis Merkezi'ne resmi mülakatlar için gelme zorunluluğunuzla ilgili bildirim, ki bir avukat asistanı olarak bunun birkaç saatten önümüzdeki Noel'e kadar sürebileceğini biliyor olmalısınız. Ya da Tanrım, biz

onunla şimdi, kendi ofisinin rahatlığında konuşabilirsin. Ve muhtemelen yirmi dakikadan kısa bir süre içinde yakanızdan düşer."

Durakladı. "Bir kapı seç."

Eve kadının burnundan hava çektiğini duydu. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemelisin."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum. Patronunuza benimle şimdi mi konuşmak istediğini yoksa Merkez'e gelip gelmeyeceğini sormak isteyebilirsiniz. yakın gelecek ve önemli ölçüde zaman harcamak resmi olarak görüştü. Ya da bu kararı onun yerine siz verebilirsiniz. Size kalmış."

"Ama..." Peabody bilek ünitesine dokundu. "Zaman geçiyor."

"Burada bekle."

Eve, Bruberry keskin topuklu çizmelerini giyene kadar bekledi. "Zaman boşa mı geçiyor?"

"Sadece benim işime yaradı. Biraz sinirli, değil mi? Ve neden burada olduğumuzu biliyor."

"Evet, öyle. İlginç." Eve boş boş kır manzaralarından birini inceleyin. "Nasıl olur da insanlar kentsel alanlarda yaşar ve çalışır, sonra da kırsal alanların resimlerini Duvara mı? Nerede olmak istediklerine karar veremiyorlar mı?"

"Pek çok insan kırsal manzaraları rahatlatıcı buluyor."

"Tabii, ağaçların arkasında sürünen ya da otların arasında sürünen şeyin ne olduğunu merak etmeye başlayana kadar."

Peabody rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bazı insanlar sevimli küçük yaban tavşanlarında olduğu gibi sürünmek yerine bağlanmak ve sevimli küçük tavşanlar gibi sürünmek yerine gezinmek."

"Bazı insanlar aptaldır. Kendimizi eğlendirelim, Peabody, ve Bruberry'e bir saldırı başlatalım. Ve bir tane de Cavendish."

Peabody, "Yaban tavşanları ve tavşanlar olabilir," diye mırıldandı ve koşu yapmak için PPC'sini çıkardı.

Birkaç dakika sonra Bruberry başka bir kapıdan çıktı. Sırtı dimdikti, ses tonu soğuk ve mesafeliydi. "Bay Bruberry. Cavendish şimdi sizinle görüşecek. On dakika."

10

KİLİSEDEN MÜZEYE, DİYE DÜŞÜNDÜ EVE, SONRA kapıdan geçip erkekler kulübüne girdi.

Walter Cavendish, geniş kollu, liman rengi deri sandalyeler ve kanepeler ile koyu renkli bir ofise başkanlık ediyordu, ağır ahşaplar. Halılar, muhtemelen gerçek olan, zengin tonlarda ve karmaşık desenlerde, kalın dolgulu Doğu halılarıydı.

Kehribar rengi sıvı, çok etkili cinayet silahları olarak ikiye katlanabilecek kalın kristal sürahilerde yüzüyordu.

Süslü siyah bir veri ve iletişim merkezi duruyordu Cavendish'in oturduğu antika masanın üzerindeki deri ve pirinç aksesuarların yanı sıra zengin, terzi işi -ve Eve'in ölçülerine göre-servi görünüyordu.

Ellili yaşlarının başındaydı, saçları güzeldi. İnsanlar erkeklere kumlu, kadınlara faremsi derdi. Yüzü kırmızıydı, gözleri açık maviydi ve önce Eve'in yüzünde, sonra da omzunda geziniyordu. Takım elbisesi yumuşak bir kahverengiydi ve biraz canlılıktan hoşlandığını göstermek için sadece bir miktar altın şerit vardı.

Ayağa kalktı ve pek de yakışıklı olmayan yüzü ciddi çizgilerle belirlendi. "Kimliğini görmek istiyorum." Eve'e göre, Shakespeare oyuncularının yuvarlak ve meyvemsi ses tonuyla konuşuyordu.

Hem o hem de Peabody rozetlerini çıkardılar. "Teğmen Dallas," dedi Eve, "ve Dedektif Peabody. Görünüşe göre toplantınız dağılmış. Tuhaf, biz kimsenin ayrıldığını görmedik."

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyordu ve yönetici konuşurken bile o gergin gözler Bruberry'ye kaydı.

"Bu bir 'bağlantı konferansı'ydı."

"Evet, bir 'bağlantı konferansı. Londra ile."

"Bu çok kullanışlı." Gözlerini Cavendish'in üzerinde tutarak onun zaten yalan söylediğini bildiğini belli etti. "Madem birkaç dakikanız var, bir soruşturmayla ilgili bazı sorularımız olacak."

"Bana öyle söylendi." Eliyle işaret etti, oturmaya başladı. Elini uzatmayınca Eve kendi elini kasten uzattı. Onun elini hissetmek istiyordu.

Adam tereddüt etti ve Eve'in elini tutmadan önce bakışlarının bir kez daha yöneticisine doğru kaydığını gördü.

Biraz yumuşak, biraz nemli olduğunu fark etti. "Soruşturmanızın niteliği nedir?"

"Cinayet Masası. Natalie Copperfield ve Bick Byson. Bu isimler size tanıdık geliyor mu?"

"Hayır."

"Anladığım kadarıyla medya haberlerini izlemiyorsunuz. Gazeteleri taramıyorsunuz." Odaya hâkim olan koyu renkli ahşap çerçeveli duvar ekranına doğru bir bakış fırlattı. "Bu kişiler üç gece önce kendi evlerinde öldürüldü. Her ikisi de Sloan, Myers ve Kraus'un muhasebe firması. Ve ne gariptir ki, Natalie Copperfield sizin ev operasyonunuzun muhasebesini tutuyordu. Ama bu isim size bir şey çağrıştırmıyor mu?"

"Duyduğum ya da okuduğum herkesin ismini aklımda tutmuyorum. Ben çok meşgul bir adamım. Muhasebe işleriyle asistanım Ellyn ilgileniyor."

"Bayan Copperfield'ı tanıyorum," dedi Bruberry. "Onun ölümünün bu şirketle ne ilgisi var?"

"Bu noktada soruları ben soracağım," dedi Eve. soğukkanlılıkla. "Üç gece önce gece yarısı ile sabah dört saatleri arasında neredeydiniz Bay Cavendish?"

"Evde, yatakta. Karımla birlikte."

Eve kaşlarını kaldırdı. "Basında çıkan haberlerde adı geçen iki kişinin adını hatırlayamıyorsun ama

bilirsiniz-bir saniye bile tereddüt etmeden ya da
Üç gece önce neredeydin?" "Evde," dedi tekrar.

"Yatakta."

"Bayan Copperfield veya Bay Copperfield ile herhangi bir temasınız
oldu mu?

Byson?"

"Hayır."

"Bu çok garip. Sizce de garip değil mi, Dedektif?
Cavendish'in şirketinin hesaplarını yöneten kişiyle hiçbir
teması olmayacak mı?"

"Öyle olduğunu söylemek zorundayım. Ben, Merkez'de
maaş bordrosunda çalışan adamla ilk adımda tanışıyorum."

"Bir noktada tanışmış olabilirim-"

"Bayan Copperfield ile yazıştım ve görüştüm," diye araya
girdi Bruberry. "Gerektiğinde. Bu tür konular öncelikle
Londra'daki merkez ofisimiz aracılığıyla ele alınır."

"Peki sen burada ne yapıyorsun?" Eve doğrudan
Cavendish'le konuşarak sordu.

"Firmamızın New York'taki çıkarlarını
temsil ediyorum." "Yani?"

"Aynen öyle."

"Bu her şeyi açıklıyor. Ayrıca Bick Byson'ın müşterisi
olan Lordes C. McDermott'un yasal çıkarlarını da temsil
ediyorsunuz."

"Bayan McDermott bir aile yakınıdır ve doğal olarak
firmamız tarafından temsil edilmektedir. Finans
müdürü konusunda bir şey söyleyemem."

"Gerçekten mi? Görünüşe göre burada bir el diğerini
tutmuyor. Ve ikinci olarak, Byson'ın onun finans müdürü
olduğunu söylediğimi sanmıyorum.
müşteri."

Cavendish kravatının düğümüyle oynadı. Gergin bir
anlatım, diye düşündü Eve.

"Tahmin etmiştim."

"Hazır konu açılmışken, cinayetlerin işlendiği gece nerede olduğunuzu öğrenebilir miyiz Bayan Bruberry?"

"Evde. Gece yarısından önce yataktaydım." "Yalnız mıydın?"

"Yalnız yaşıyorum, evet. Korkarım her zaman böyle Bay. Cavendish ayırabilir."

Eve tembelce ayağa kalktı. "İşbirliğiniz için teşekkürler. Oh," diye devam etti. "Firmanız aynı zamanda..." Bir ismi kontrol etmek istercesine not defterini çıkardı. "Bullock Vakfı."

Ve orada, yüzünün üzerinde küçük bir dalgalanma olduğunu fark etti.

Çenenin sıkılaşması, gözlerdeki titreşim. Kravatının düğümü üzerinde parmakların bir başka fırçası. "Bu doğru."

"Bayan Madeline Bullock ve Bay Winfield Chase yakın zamanda şehre geldiler. Sanırım onlar buradayken onlarla tanışmışsınızdır."

"I..."

"Bayan Bullock ve Bay Chase burada Bay Cavendish ile öğle yemeğinde bir araya geldi. Bu Pazartesi öğleden sonra olacaktı. Saat on iki buçukta," diye ekledi Bruberry.

"Onlarla toplantınızı ve öğle yemeğinizi burada yediniz. Ofiste."

"Bu doğru," diye tersledi Bruberry Cavendish'ten önce cevap verebilirdi. "Notlarımı menüde bulmamı ister misiniz?"

"Sana haber veririm. Bu harika oldu. Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Eve gitmek için döndü, kapıda duraksadı. "şirketinizin New York'taki çıkarlarını temsil etmekle bu kadar meşgulken, New York'taki iş ortaklarınızla düzenli toplantılar yapmamanız garip. mali işleriyle ilgilenen kıdemli muhasebeci."

Cavendish sessiz kaldığında Bruberry, "Sizi geçireyim," dedi.

"Sorun değil. Üstesinden gelebiliriz."

Birinin bir sırrı var," dedi Peabody sokağa geri döndüklerinde.

"Kıçına bahse girerim. O adamın her yerinde suçluluk ve korku vardı. Belki de sadece karısını aldattığını ya da kadın iç çamaşırı giydiğini öğreneceğiz."

"Ya da yöneticisiyle aldatıyorsa ikisi birden. Bu düette kesinlikle alfa erkeği o."

"Doğru söyledin. Copperfield'ı tanıdığına dair yalan söylemek aptallıktı ve öyleydi."

"Şişirilmiş. Biliyorsun," diye devam etti Peabody, Eve kaşlarını kaldırdığında. "Ben küçük insanları tanımak için fazla önemliyim. Ve bu kendini büyük güveçten uzak tutmanın bir yolu."

"Büyük güveç cinayet oluyor." Direksiyonun arkasına geçti, parmaklarını direksiyona vurdu. "Hazırlıklı değillerdi. Asla Polislerin onları sorgulayacağını düşündükleri için ilk içgüdüleriyle hareket ettiler. Her şeyi inkâr etmek. Bakalım Lordes McDermott'un izini bulabilecek miyiz, bu konuda başka bir bakış açısı elde edebilecek miyiz?"

Peabody adres almak için PPC'sini çıkardı. "Riverside Drive'da bir yer var."

"Bağlantı numarası?" "Tam burada."

"Önce bir dene. Evde olduğundan ya da değilse nerede olabileceğinden emin olalım."

Lordes McDermott sadece evde değildi, aynı zamanda gününün polis tarafından bölünmesini de sorun etmiyor gibi görünüyordu.

Üniformalı bir hizmetçi onlara evine kadar eşlik etti ve

iki katlı geniş bir avludan geçerek geniş bir oturma odasına girdiler.

oda, yanıp sönen renkler, parıldayan metalikler ve ısıltılı camlarla cesur ve çağdaş bir tarzda yapılmıştır.

Lordes, New York siyahı, yumuşak botları ve donuk altın takılarıyla evindeymiş gibi rahat görünüyordu. Saçları kısaydı, olgun bir patlıcanın rengine yakındı ve bir çift safir gözün üzerine kısa, dikenli kaküllerle tutturulmuştu.

Alçak cam masanın üzerinde ince beyaz bir saksı, üç büyük boy beyaz kupalar ve çöreklerle dolu beyaz üçgen bir tabak.

"Bana polisler, kahve ve çöreğin klişe olduğunu söyleme." "Klişe olmasının bir sebebi var. Teğmen Dallas, Dedektif Peabody."

"Oturun. Bick ve Natalie için gelmiş olmalısınız. Bu konuda çok üzgünüm. Çok hoş bir adamdı."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Aralık'ın on beşinde."

"İyi hafıza," diye yorumladı Eve.

"Hayır, pek sayılmaz. Olanları duyduğumda araştırdım. Yılsonu işlerini tamamlıyorduk. Tatilden hemen önce bir toplantı. Aslında burada, bu odada. İyi bir adamdı."

"Bayan Copperfield'ı tanıyor muydunuz?"

"Onunla birkaç kez görüştüm. Bick benim isteğim üzerine onu birkaç yemekli toplantıya getirdi. Kim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. benim işimi yürüten insanlar. Ondan da hoşlandım. Birlikte güzel bir ısıltı, beklenti vardı. Kahvenizi nasıl alırdınız?"

"Siyah, teşekkürler."

Peabody, "Benim için hafif ve tatlı," diye ekledi.

"Bick'in tüm müşterileriyle mi konuşuyorsun?" Lordes sordu. Elindeki altın alyans parıldarken kahveyi doldurdu. "Benimle iletişime geçtiğinde şaşırdım."

"Pek çok kişiyle konuşuyorum. Aslında, Walter Cavendish ile konuşmaktan yeni geldik. Sizin akrabanız, değil mi?"

"İkinci kuzenim." Burnunu kırıştırdı, sadece bir an için. Başka bir şey daha, diye düşündü Eve. Lordes Walter'ı pek umursamıyor.

"Kuzenim -Walter'ın babası- firmanın ortaklarından biri, Londra'da yaşıyor. Sanırım bu bizi ikinci dereceden kuzen yapıyor," dedi düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Her neyse, bu da o şeylerden biri. şu çöreklerden alsana. Ben yiyeceğim." Bunu kanıtlamak için renkli süslemelerle dolu bir tane seçti.

"Sizi önce muhasebe firmasına, sonra da Bick'e gönderen amcanızla olan bağlantınız mıydı?"

"Mmm." Lordes başını salladı, ağzı doluydu. "Tanrım, bunlar müstehcen. Yıllardır mali işlerimi onlar hallediyor. Miles öldükten sonra - salak herif - bana bir yığın daha miras kaldı. Bir süre hepsini Avrupa'da bıraktım. Sonra ben Geri döndüğümde genç, anlayışlı bir müşteri yöneticisi istedim. Bick'i buldum ve gerçekten de öyleydi."

"Sakıncası yoksa, kocanız nasıl öldü? soruyorsun?" Peabody krema dolgulu bir krema ile nazik olmaya çalıştı.

"Yaptığı bu küçük uçakla oynuyordu. Uçmayı çok severdi. Düştü ve yandı. O aptal herifi severdim. Onu kaybettiğimde neredeyse ölüyordum. Ve bu bahar beş yıl oldu, hala ona kızgınlm."

"Bize üç gece önce, gece yarısı ile dört arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Kulağa çok uğursuz geliyor. Öyle mi diye merak ettim. Sen arayıp geleceğini söyledikten sonra ben de araştırdım. Küçük bir akşam yemeği partisi verdim, sadece birkaç arkadaş. Kadın arkadaşlar. Tekrar birileriyle çıkıyorum, ama bu çok zor, özellikle de gerçekten ilgilenmiyorsan. Gece yarısı gibi gittiler, ben de yattım. Önce biraz ekran izledim. Uykuya daldım. eski bir video izliyordum."

"İlişkileri göz önünde bulundurursak," diye devam etti Eve, "Bayan Copperfield, Bay Byson ve kuzeninizle -yani ikinci kuzeninizle- hiç buluştunuz mu ya da birlikte sosyalleşme fırsatınız oldu mu?"

"Walter'la mı?" Lordes kahkahalarla güldü. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Walter'la hiç sosyalleşmemeye çalışıyorum. O gerçekten bir aptal."

"Anlaşamıyor musunuz?"

"Herkesle anlaşabilirim. Sadece teması sınırlı tutarsam bazılarıyla daha iyi anlaşırım."

"New York'ta sizin yasal çıkarlarınızı temsil etmiyor mu?"

"Pek sayılmaz. Londra'daki kuzenim onlara göz kulak oluyor ve Walter da bazı yoğun işlerle ilgileniyor. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da zeki değil. Talimatları takip eder, evrakları dosyalar, smokin içinde yeterince iyi görünür. Karmaşık işler Londra'daki ofisten geçiyor, en azından benim bildiğim kadarıyla."

Başını eğdi. "Walter'ın bir gün cinayetlerle bir ilgisi var mı? Onu hayatım boyunca tanıdım. Bunu yapacak kadar zeki olmadığı gibi, bunu yapacak cesarete de sahip olmadığını söyleyebilirim."

Eve tam direksiyonun arkasına geçmişti ki bağlantı bip sesi verdi. "Dallas."

"Teğmen." Summerset'in ısırgan ses tonu onun sert yüzüne uyuyordu. "Bir teslimat beklediğinizi bana bildirmediğiniz."

"Her geçen gün daha da çirkinleştiğini muhtemelen sana bildiremedim ama meşguldüm."

"Beyaz Leylek adlı bir perakende kuruluşundan rocker sistemi teslim edildi. Bununla ne yapmamı istersiniz?"

Tam bir vuruş bekledi. "Evlat, kendini bu şekilde açtığına göre kayıyor olmalısın. Bariz cevaptan kaçınacağım. İkinci kattaki misafir odasına koy. Partinin olduğu yere."

"Pekâlâ. Gelecekte herhangi bir teslimattan beni haberdar ederseniz memnun olurum."

"Gelecekte 'link' ekranıma gelmeden önce yüzünüze bir başlık takarsanız memnun olurum."

Memnun bir şekilde kapattı.

Peabody, "Çok eğlendirici olduğunuz kesin," diye yorum yaptı. "Vardiyadan sonra eve gideceğim, tüm eşyaları toplayacağım, sonra da senin evine doğru yola çıkacağım. Rocker'ı görmek ve yarın için süslemek için sabırsızlanıyorum."

"Whoopee."

"Seveceğini biliyorsun."

"Evet. Evet, bayılacak."

"Bereket Kraliçesi gibi bir şey olacak. Onun için büyük bir tekme."

"Kraliçe Mavis." Eve eğlenerek sarı bir ışığın içinden geçti. "Onun bir..." Parmaklarını başının üzerinde oynattı.

"Bir taç! Elbette."

"Hayır, taç olmaz, çok büyük ve resmi. Diğer anlaşma. Şu şey. Taç."

"Mükemmel! Adamım, bu mag. Gördün mü?" Eve'in kolunu dürttü. "Bunu yapabilirsin."

"Görünüşe göre ben yapıyorum."

Eve hepsini Merkez'e götürdü; ifadeler, izlenimler, içgüdüler. Orada onları sıraya dizdi, raporları yazdı, üzerinde düşündü. Tahtasında, fotoğrafların, isimlerin, bağlantı oklarının yanına anahtar kelimeleri yapıştırmaya başladı.

"Daha büyük bir tahtaya ihtiyacın var." Roarke koluna astığı pardösüsüyle içeri girdi.

"Bunu duyup duruyorum."

"Tanrı biliyor ya, daha büyük bir ofise ihtiyacın var."

"Benim için sorun yok. Burada ne yapıyorsun?"

"Eve bırakacak birini arıyorum. Yukarıda küçük bir işim var," diye devam ettiğinde kadın kaşlarını çatmakla yetindi. Kızın kaşları daha da çatılınca bir adım attı ve parmağını kızın çenesindeki sığ çukurda gezdirdi. "Bitti ve herkes mümkün olduğunca

memnun." "Berbat bir şey."

"Hayatın sık sık yaptığı gibi. Bu sana mantıklı geliyor. hayal et." Tahtada bir tur atmadan önce ceketini masasının arkasına doğru savurdu. "Ah, evet. Anlıyorum. Bağlantılar içinde bağlantılar. Bu kadar büyük bir dünya için çok ilginç ve sıkı küçük örüntüler var, değil mi?"

"Whitney ne dedi?"

"Resmi olarak mı gayri resmi olarak mı?" Roarke tahtayı incelemeye devam ederken sordu.

"Resmi olarak ne dediğini biliyorum."

"Gayri resmi olarak o zaman. Her şeyin saçmalık olduğunu söyledi. Bu doğrudan bir alıntı." Bakışlarını onun yüzüne kaydırıp ve başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla bu senin için yeterli. Gözlerinin içine bakıp sana güvendiğini ve saygı duyduğunu söylemesine ihtiyacın yok. Kişisel düzeyde özür dilemesine."

"Hayır."

Yanına gitti ve kapıyı kapattı. "Saçmalık olabilir, ama sizi kaptan koltuğu yerine bu süpürge sopası ofiste tutan türden bir şey."

"Ofiste olmak istiyorum. Bu tür saçmalıklarla bu işi bulandırmayalım. Tam olarak yapmak istediğim ve yapmakta iyi olduğum şeyi yapıyorum."

"Sakin bana parmaklıkları istemediğini söyleme Eve."

"Ben öyle sanıyordum." Zihinsel viteslerini değiştirirken bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana teklif etseler geri çevirmezdim, benim şartlarımla. Dinle, sende şu İrlandalı olayı var. Kader, alın yazısı, woo-woo."

Dudakları seğirdi. "Geçenlerde bir hayaleti kovan sendin."

"Bir davayı temize çıkardım," diye düzeltti. "Demek istediğim, bazen bazı şeyler kaderde vardır. Ofiste olmam, bu işi yapmam gerekiyordu. Buna inanıyorum."

"Pekâlâ." Ofis o kadar küçüktü ki, uzanıp kollarını tutmaktan, ellerini kollarında gezdirmekten başka bir şey yapması gerekmiyordu. "Kumandanınızın, bir gün içinde bu davayı zamanında kapatacağınıza güvendiğini söyledi."

"Tamam."

"Kendime alternatif bir ulaşım aracı bulmalı mıyım, yoksa yakında eve mi döneceksiniz?"

"Bunu oradan alabilirim. Bana on dolar ver. Hey," dedi adam kapıyı açtığı anda. "Belki de bana yemek ısmarlamalısın."

Gülümsedi. "Belki de yapmalıyım."

"Ama önce bir yerde durmalıyız. Bir taca ihtiyacım var." "Asana eşlik etmesi için mi?"

"Benim için değil. Tanrım. Mavis. Yarınki şey. Tema gibi bir şey. Asa bunlardan biri mi..." Elini yumruk yaptı, adamın sırtarak kaşlarını havaya kaldırmasına neden olacak şekilde aşağı yukarı salladı.

"Tanrım, çukur beyinli." Ama o güldü, kolunu vücudunun yan tarafına doğru iyice kaydırdı. "Bilirsin, bir asa gibi Anlaşma mı?"

"Sanırım öyle."

"Biz de onlardan bir tane bulmalıyız. Belki yemeğe giderken bunları alabileceğimiz bir kostüm mağazası ya da benzeri bir yer bulabilirsin."

Yapay elmas bir taç ve plastik bir asa bulmak oldukça kolaydı, özellikle de hedefe yaklaşan ilk şeyi kapıp kaçmayı alışkanlık haline getirmiş bir kadınla alışveriş yaparken.

Ve kadını tanıdığı için, yemek için atmosferin sade ve yemeklerin muazzam olduğu kalabalık, küçük bir trattoria'da İtalyanca'yı seçti. Kadın spagetti ve köftelere gömüldüğünde ve davadan bahsetmediğinde, adam konuyu kapattı.

"Öğle yemeğini kaçırdın."

Makarnayı çatalının etrafında döndürdü. "Muhtemelen, ama orada bir çörek vardı. Ve sanırım sana şunu söylemeyi unuttum.

Peabody ve McNab bu gece bizde kalacaklar." "Beni bilgilendirmek mi?"

"Summerset. Bugün gelecek bir teslimatı unuttuğum için sinirlendi. Her neyse, Peabody anlamadığım bir şey var. Bir parti, hediyeler ve yemek alacaksın. Daha ne istiyorsun?"

"Sanırım öğreneceğiz. Yine de bu kullanışlı. Yarın McNab'i kaldırabilirim ve gidip erkekçe bir şeyler yaparız."

"Gitmek mi? Gitmek mi?" Mutlak panik yüzüne hücum etti. "O şey için kalmayacak mısın?"

Manicotti'den bir ısırik aldı. "Yapabileceğin, söyleyebileceğin, teklif edebileceğin hiçbir şey yok - sapkın cinsel iyilikler de dahil olmak üzere - beni o bebek partisinin yüz metre yakınında olmaya ikna edecek."

"Kahretsin." Güzel bir parça köfteyi çattı. "Çikolata sosunu kıyafetle birleştiresem bile mi?"

"Bile değil."

"Krem şanti olabilir. Ve koreografi." "Mükemmel bir rüşvet, kabul ediyorum, özellikle de çaresiz bir kadın. Ama hayır. Leonardo'yla kaçmak için ayarlamaları çoktan yaptım. Küçük mutlu grubumuza McNab'i de ekleyeceğiz."

"Ama ya bir şeyler ters giderse?" Onun kolunu tuttu. "Yemek şirketinin kafayı yemesi gibi, çünkü bazen öyle oluyor. Ya da hamile kadınlardan birini ev."

Boştaki eliyle sadece şarabını aldı.

"Tamam, tamam." Gözlerini devirdi. "Bununla başa çıkabilirim. Ama bana sorarsan, ben Bebek Merkezi'nde tıklıp kalmışken senin bir yerlere gidip bira içmen gerçekten berbat. Sırf penisin var diye."

"Bira içerken seni, beni ve penisimi sevgiyle anacağız."

Biraz daha yedi, sonra yavaşça gülümsedi. "Onu dışarı ittiğinde hâlâ doğum odasında olman gerekiyor."

"Kapa çeneni, Eve."

"O zaman penisin seni kurtaramayacak, dostum."

Bir ekmek aldı ve ikiye bölüp ona da pay verdi. "Yarın oyun oynayacak mısınız? Ödüller olacak mı?"

Adamın mükemmel iğnesi karşısında irkildi. "Tamam, çenemi kapatacağım. Cinayet hakkında konuşmak ister misin?"

"Lütfen."

Yemeği bitirdiklerinde ve kapuçino içmeye daldıklarında onu bilgilendirdi.

"Yani Cavendish ve yöneticisi sizi yanlış anladı." "Her yerde titreşimler var. Orada bir şey var ve yönetici onun iplerini çeker."

"Onu tanımıyorum ama bugünkü kadroda yer alan diğer oyuncularla tanıştım."

"Onunla ilgili temel bilgilere sahibim. Kırk altı yaşında, vakıf fonu bebeği.

Squash oyununu seviyor, yemeğini değil. İki evlilik yapmış, ilk eşini sekiz yıl önce terk etmiş. Bir çocuğu var, kız, on iki yaşında. Velayeti annesinde ve Paris'e taşınmış. Boşanma kesinleşir kesinleşmez ikinci karısıyla evlenmiş. Yirmi dokuz yaşında. Eski model. Benim anladığım kadarıyla başlangıç eşinden ödül eşine geçti ve bir yandan da yöneticiyle takılıyor."

Köpüklü kahvesini yudumlarken gözlerini kıstı. "Ve deri, yüksek topuklu botlar giyiyor ve bunu yaparken onu köpek gibi havlatıyor."

"Gerçekten mi?" Roarke eğlenerek arkasına yaslandı. "Ve bunu biliyorsun çünkü?"

"Çünkü ikisi arasında taşaklı olan o. Gazete bastırıyor, etkinliklere katılıyor, toplantılara katılıyor ve kendisine söyleneni yapıyor."

"Peki biri ona Copperfield ve Byson'ı öldürmesini mi söyledi?" "Belki, ama bu daha düzenli olmaz mıydı?"

Bunun üzerine kaşlarını çattı.

"Ama ben bundan uzak duruyorum. Katil çok akli başında ve kendinden çok emindi. Cavendish benimle konuşurken bile terledi. Ama bir şeyler biliyor ve bildiği şeylerden biri de bunu kimin yaptığı."

"Yani onu biraz daha terleteceksin."

"Bunu yapabilirim. Onunla tekrar konuşabilirim, onu biraz dürtebilirim. Ama onu herhangi bir şeyle suçlayacak ve çıldırtacak kadar yeterli bilgim yok. Daha fazlasına ihtiyacım var. Doğrudan bir hat. Daha fazlasını bulmalıyım çünkü cinayetlerin işlendiği gece söylediği yerde olduğuna bahse girerim. Evde, yatağında ve yorganını başına örtmüştü çünkü neler olduğunu biliyordu."

"Hukuk firmasının New York şubesi bu işin bir parçasıysa, para aktarmak ya da fonları aklamak için kullanılıyorsa, bunu bulacağım."

Yapacaktı, diye düşündü Eve, sadece iyi olduğu için

değil, bu sefer gururu da tehlikede olduğu için.

"Buna güveniyorum," dedi. "Belki de gidip başlamalıyız."

Peabody ve McNab'in zaten orada olduğunu biliyordu çünkü parti odası olarak belirlediği yerden gelen müzik ve sesleri duyabiliyordu. Eğer bu onu bir korkak yapıyorsa, bununla yaşayabilirdi ama Eve ofisine doğru bir arı gibi koşmaya başladı.

Orada tahtasını güncelledi, ardından Ellyn Bruberry'ye daha yakından bakmak için oturdu.

Veriler duvar ekranında kayarken kırk diye düşündü. Evlilik yok, çocuk yok. Listelenen Batı Yakası adresi Bruberry'ye büyük bir park manzarası ve buna uygun bir fiyat etiketi sunacaktı. Bir stajyer avukat için hiç de fena değil.

Yönetici asistanı.

Amerika doğumlu olmasına rağmen yirmili yaşlarının başında Pittsburgh'dan Londra'ya taşınmış. Stuben, Robbins ve Cavendish -Mull daha sonra geldi- şirketine hukuk sekreteri olarak katıldı. Altı yıl önce Walter Cavendish'in yöneticisi olarak New York'a ve oradaki şubeye taşındı.

İkinci evliliğinden sonra, Eve düşündü.

Sabıka kaydı yok.

Eve mali tabloları bir göz attı. Maaşın yüksek olduğuna karar verdi ama çalışanlara iyi ödeme yapmak yasadışı değildi. Binbaşı Gelirdeki artışlar Noel, Bruberry'nin doğum günü ve hukuk bürosuna girdiği ve gireceği zamana denk geliyordu. kolayca ikramiye olarak açıklanabilir.

Ancak kişisel hesaplarının Sloan, Myers ve Kraus tarafından idare edilmesi ilginç değil miydi?

Listesini kontrol ettikten sonra Byson'ın müşterisi olmadığını doğruladı. Bruberry'nin mali işleriyle şirkette kimin ilgilendiğini öğrenmek için bir not aldı.

Doğrudan hatlar, diye tekrar düşündü. Copperfield/Byson'dan Cavendish/Bruberry'ye giden en

doğrudan hat hangisiydi?

Yine firma, ama oradan çıkarsa Bullock Vakfı. Hem hukuk firmasının hem de Bullock Vakfı'nın müşterileri muhasebe firması. Ve Cavendish de New York'ta geçirdikleri süre boyunca vakıf insanlarını görüp görmediğini sormuştu.

Bullock ve Chase'i eğlendiren ve onlar tarafından tanık olarak gösterilen en genç ortak Robert Kraus'tu.

"Hey, Dallas."

Kraus'un verilerini çağırırken homurdandı.

"Hâlâ çalışmıyorsun. Gel hadi." Peabody ayağa kalktı. masanın yanında, elleri kalçalarında. "Yaptığımız süslemelere bakman gerekiyor. Bazı şeyleri gözden geçirmem gerekiyor. sen."

"Sen sadece ne yapıyorsan onu yap. Sorun yok." "Dallas. Saat 10'u geçti."

"Tanrım, anne, sokağa çıkma yasağını mı kaçırdım? Cezalı mıyım?"

"Gördün mü, huysuzsun." Peabody suçlayıcı bir parmakla işaret etti. "Bir ara ver, bir bak. Bu Mavis için."

"Tamam, tamam. Tanrım." Ama eğer süslemelere sürüklenecekse, yalnız sürüklenmeyecekti. Eve, Roarke'ın ofisine doğru yürüdü. "Dekorasyonlara bakacağız ve başka ne yapılması gerektiğine bakacağız. Sanırım."

"İyi eğlenceler."

"Un-uh. Biz de siziz."

"İstemiyorum." Ama başını kaldırıp bakma hatasını yaptı ve Eve'in yüzünde Peabody'nin yüzünde gördüğü aynı kızgın ifadeyle karşılaştı. "Pekâlâ o zaman. Ama tüm bu iş nihayet bittiğinde, sen ve ben o ertelenen tatile çıkacağız ve kumların üzerinde çıplak taklalar atacağız."

"Hemen geliyorum, as."

11

RÜYALARINDA DANS EDEN SAYILAR DEĞİL, gökkuşakları ve garip kanatlı bebeklerdi. Uçan bebekler eşek arıları gibi vızıldamaya ve sürüler oluşturmaya başladığında, Eve uykusundan pençeleriyle sıyrıldı.

Omuzları yaylar üzerindeymiş gibi doğruldu ve "Oha" dedi.

"Kâbus mu?" Roarke oturma alanındaki kanepeden kalkmaya başlamıştı bile.

"Uçan bebekler. Kötü kanatlı, kötü uçan bebekler."

Platforma çıktı ve yatağın kenarına oturdu. "Sevgili Eve, bir tatile ihtiyacımız var."

"Balonlar vardı," dedi karanlık bir sesle. "Ve kanatlar onları jilet gibi kesti, böylece patladılar. Ve patladıklarında, daha kötü uçan bebekler dışarı fırladı."

Bir parmağını onun kalçasında gezdirdi. "Belki de seksle ilgili hayaller kurmak için çaba sarf edebilirsin."

"Birileri uçan şeytani bebekleri yaratmak için seks yaptı, değil mi?" Birden öne doğru uzandı ve adamın kazağını yumrukladı. Gözlerinden çaresizlik okunuyordu. "Beni bugün bütün bu kadınlarla yalnız bırakma."

"Özür dilerim. Penis cümlesine geri dönüyorum. Yüksek sesle konuşulduğunda kulağa biraz müstehcen geliyor ama her halükarda kullanacağım. Pazarlık yok."

"Piç kurusu," dedi ama onu arkasına yaslanması için bırakırken kızgınlıktan çok kıskançlıkla.

"İşte, işte." Ona belli belirsiz bir okşama verdi.

"Belki kar yağar. Kar fırtınası olabilir ve insanlar kar fırtınası yüzünden gelemeyebilir - büyük bir anne

-New York'u titreyen dizlerinin üzerine çöktürür."

"Tahminlere göre açık gökyüzü altında hava sıcaklığı 22 derece olacak."

"Bunu duydum. Duydum." Tekrar ayağa kalkarak parmağını ona doğru uzattı. "Sözleri değil, ses tonunu. Sence bu komik."

"Hayır. Öyle olduğunu biliyorum. Ve sonunda iyi vakit geçireceksin, çünkü önce Mavis çok mutlu olacak, sonra da hoşlandığın birkaç kadınla profesyonel olmayan bir zaman geçireceksin."

"Ama Roarke, oyunlar olmak zorunda."

"Sen oynamıyorsun."

Gözleri dümdüz oldu. "Neden olmasın?"

Eğlenmesine engel olamadı. Aynı anda hem panik hem de şüpheli olmayı başarmıştı. "Siz ev sahibesisiniz ve oyunlara katılıp ödüllerden herhangi birini kazanmanız yanlış olur."

"Bu doğru mu?"

"Öyle olmalı ve bu senin duruşun." "Evet, bu benim görüşüm." Canlandı
Oldukça. "Teşekkürler."

Bir egzersiz, uzun bir yüzme ve sıcak bir duş ile kendini canlandırdı. Sonra farklı senaryolar üzerinde olasılıkları çalıştırmak için ofisine gizlice girdi.

"Yine çalışıyorsun!"

Sarsılarak doğruldu ve küçük bir suçluluk duygusu hissetti. "Nesiniz siz," diye sordu Peabody'ye, "iş polisi mi?"

"Bir polise değil, bir bekçiye ihtiyacın var. Dallas, yemek şirketi her an gelebilir."

"Tamam, iyi, güzel. Biri bana ne zaman geldiklerini söyleyebilir." Eve elini salladı. "Sadece bazı şeyleri kontrol ediyorum."

çifte cinayet gibi sinir bozucu detaylarla ilgili."

Ama Peabody sadece gözlerini kırıştırarak ayağını yere vurduğunda makineyi kapattı. "Sen iş polisi değilsin." Bunu biraz acıyla söylemişti. "Sen parti gestaposu."

"Mavis az önce aradı. Duş hazırlıklarıyla meşgul olduğunu bildiği için senin 'link'ini denememiş. Şu anda yolda, çünkü daha fazla bekleyemeyecek."

"Dostum. Makinemi kapattım, değil mi? Ofisten çıkıyorum. Bak, çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum."

Peabody sadece gülümsedi. Suçluluk duygusunun en iyi araç olduğunu biliyordu. Bunu annesinin dizinin dibinde öğrenmişti.

Eve'in ilk sürprizi, yemek şirketinin ondan hiçbir şey yapmasını istememesiydi. Aslında, Eve'in ve diğer herkesin tamamen yoldan çekilmişti. İkincisi ise Summerset'in çoktan evden ayrılmış olmasıydı. ertesi gün.

Roarke ona, "Bu öğleden sonra binada hiç Y kromozomu bulamayacaksın," dedi. "Kedi hariç."

Eve'le birlikte ikinci kattaki oturma odasında duruyordu. Burası alt katta en sık kullandıkları salondan daha büyüktü ve etrafı malakitle çevrili çift şömineye sahipti. Kanepeler, sandalyeler ve bol miktarda yastık sohbet alanlarına yerleştirilmişti; arka duvar boyunca uzanan uzun bir masa, şimdi gökkuşağı tonlarında kumaşlar ve mumlarla kaplanmıştı. Masanın üzerinde gökkuşağı flamaları, pembe ve mavi balonlar ve bir çeşit gösterişli çiçekli sarmaşık, ısıltılı bir Peabody'nin hediye masası olarak belirlediği yerin üzerinde bir tür gölgelik oluşturdu.

Bebek gülleri, bebek irisleri, bebek nefesleri -ve Eve'in çoktan unuttuğu diğer bebek tipi çiçekler- beşik şeklindeki küçük gümüş sepetlerden dökülüyordu.

Yine gökkuşığı renklerindeki açık büfe masaları çoktan kurulmuştu. Yemek şirketi, renk şemasına uygun porselenler, daha fazla minyatür mum, daha fazla çiçek ve gagasında küçük bir çuval taşıyan bir leyleğin buzdan heykelini hazırlamıştı.

Eve bunun aptalca olacağından emindi ama bunun yerine büyüleyici bir şeydi.

Her iki ateş de kısık ateşte yanıyordu ve tüm bunların ortasında sallanan koltuk gökkuşaklarıyla örtülmüş ve çiçeklerle süslenmişti.

"Sanırım oldukça iyi görünüyor."

"Çok tatlı." Roarke onun elini tuttu. "Çok dişi. Tebrikler."

"O kadar çok şey yapmadım."

"Bu doğru değil. Her fırsatta ayaklarını sürüyordun ama onları topladın ve işini yaptın." Elini dudaklarına götürdü, sonra eğilip onu öptü.

"Oops." Peabody kapı aralığında durdu ve sııttı. "Eğer leylek ve beşikler size fikir veriyorsa bölmek istemezdim."

"Seni incitmememe neden olma," diye uyardı Eve.

"Mavis burada. Belki onu içeri almak istersin diye düşündüm."

"Hamilelik görme yetisini etkiledi mi?"

Peabody gülerek, "Hayır, boş ver," dedi. "Tamam, Mavis."

Fazladan yirmi kilo taşıyor olabilirdi ama Mavis hâlâ zıplayabiliyordu. Dizlerine kadar inen pembe hava çizmelerinin üzerinde gürleyerek odaya girdi. Mavi beyaz eteği göbeğinin basketbol topu gibi şişkinliğinin altında çiçek yaprakları gibi dalgalanıyordu. Elbisesinin kolları ellerinin sırtında noktalara gelen geometrik bir renk deseni sergiliyordu.

Bugün yumuşak, soluk sarı olan saçları, kendisi gibi kabarık, uzun, kıvrımlı bir kuyruk şeklinde geriye taranmıştı.

Kısa bir süre durdu ve iki eliyle ağzını kapattı. Ve gözyaşlarına boğuldu.

"Oh kahretsin. Oh kahretsin" Eve'in yapabildiği tek şeydi.

"Hayır, hayır, hayır." Leonardo içeri girdiğinde bile hâlâ hıçkırıyordu. Mavis ellerinden birini salladı. "Hamile kaldım. Hormonların tam bir kurbanıyım. Çok güzel! Her şey gökkuşağı ve çiçeklerle dolu. Çok büyülü. Çok büyülü, Dallas."

Hıçkıra hıçkıra odayı geçti ve kendini Eve'in kollarına attı, önce karnını şişirdi.

"Tamam, iyi o zaman. Beğendiğinize sevindim."

"Kesinlikle bayıldım. Peabody!" Mavis bir elini uzatarak Peabody'yi üçlü bir kucaklamanın içine çekti. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. sen."

"Belki de oturmalısın."

"Hayır, ben iyiyim. Sadece ara sıra sel geliyor. Öyle değil mi tatlım?" dedi Leonardo'ya.

"Dün gece bebek havuçları yedik." Ona mendil uzatmaya başlamıştı bile. "On dakika boyunca ağladı."

Belli ki bu anı onu güldürmüş olacak ki sırttı ve dönüp adamın iri gövdesini sıktı. "Bana nasıl katlanıyorsun bilmiyorum. Sabahın üçünde mi? Aç uyandım. Bir hafta boyunca hücrede zincirlenmiş gibi aç. Ve bebek ayım kalkıp bana çırpılmış yumurta hazırladı. Oh, oh, şuna bakın!" Tekrar zıpladı ve yumurtaya baktı.

kanopili sandalye. "Bu bir taht gibi, değil mi? Orada

oturmam gerekiyor." "Orası senin yerin," diye onayladı Eve.

"Size yardım edebilir miyim, majesteleri?" Roarke kendi elini uzattı.

"Bu TTF. Too Totally Frosty. Tatlımla bir günlüğüne kaçacaksın, değil mi?"

"Mümkün olan en kısa sürede," dedi ve sandalyeye oturmasına yardım etti.

"Peki, tamam. Sana izin veriyorum."

"Malı ona ver," diye fısıldadı Peabody.

"Tekrar ağlamaya başlayabilir."

"Bir şeyler mi alıyorum? Şimdiden mi?" Oturduğu için Mavis'in yapabildiği en iyi şey poposunun üzerinde zıplamaktı. "Ne? Nereye? Tanrım, eşyalara bayılırım."

Sonuçlardan tedirgin olan Eve bir dolaba gitti, asayı ve tacı çıkardı.

"Oh, oğlum! Uptown squared."

Mavis'in gözleri bu kez yaş yerine kahkahayla parladığı için rahatlayan Eve tacı Leonardo'ya uzattı.

"Muhtemelen nasıl doğru takılacağını biliyorsundur." Mavis ona, "Taçlandır beni, ayçöreği," dedi. "Ve bırak oyunlar başlıyor."

Bir saat içinde oda östrojenle o kadar dolmuştu ki Eve bunu şişeleyip karaborsada satabileceğini düşündü.

Kadınlar bir şeyler atıştırdı, yudumladı, diğer kadınların çıkıntılı göbeklerini seyretti ve kadınlar hakkında sohbet etti.

Bir tür olarak bir araya geldiklerinde sohbet ettikleri anlaşıldı.

Saç. Bu senin için harika bir görünüm ve ne güzel bir renk! Nereye gidiyorsun?

Kıyafetler. Kesinlikle muhteşem ayakkabılar. Rahatlar mı?

Erkekler. Sadece söylemek istediklerimi dinlemiyor.

Etkinliğin doğası gereği bebeklerden, bebeklerden ve daha fazla bebekten bahsettiler.

Keşfettiği yeni gerçek, halihazırda çocuk sahibi olan kadınların, doğum deneyimlerini doğum madenlerine gitmek üzere olanlarla paylaşmak zorunda hissettikleriydi.

On altı saat ve bunun iki buçuk saati ıkınarak geçti. Ama buna değdi.

Suyum gelir gelmez Titania dışarı fırladı. Eğer doğum merkezine on dakika daha geç gitseydim, takside doğmuş olacaktı!

C yaptırmak zorunda kaldım. Wiley bir türlü dönmedi.

Ayrıca tavsiyelerle doluydular.

Magdelina'nın Hayat Verme Senfonisi'ni almalısınız! Onsuz kaybolurdum. Çok güçlendirici.

Suda doğum tek yol. Ben ikisini de bir doğum gölünde yaptım. Bu dini bir deneyim.

İlaçları al.

Ve Eve bunun günün en mantıklı açıklaması olduğunu düşündü.

Elinde buz gibi bir bellini ile Nadine Furst -ace muhabiri ve yakında kendi polisiye programının sunucusu olacak-yanlarına geldi. "İyi bir parti veriyorsun, Dallas. Mavis'i daha önce hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum. Kelimenin tam anlamıyla ışıldıyor."

"Bekle, her an ağlamaya başlayabilir."

"Hormonlar." Nadine omuz silkti. Bugünlerde düz sarı saçlarını sivri yüzünün etrafında topluyordu. "Seninle konuşmak istedim."

"Saçlar harika görünüyor, ayakkabılar harika ve eminim şu anda seviştiğin adam her kimse yakışıklı ve akıllıdır. Bu yeterli mi?"

"Hayır, ama üçte üç yaptınız. Programımın formatına ince ayar yapıyoruz ve yapımcılarla birlikte

Sizinle aylık bir bölüm yaparsak daha da iyi olur. Her dört haftada bir, sadece üzerinde çalıştığınız davaya odaklanmakla kalmayan, aynı zamanda ay boyunca neler yaptığınızı özetleyen yoğun bir saat."

Nadine kadehini yudumlamadan önce bir tür kadeh kaldırdı. "Formata hoş bir hava katıyor ve NYPSP için iyi bir tanıtım, iyi bir halkla ilişkiler."

"Aylık bir anlaşma mı? Bir dakika düşüneyim. Hayır."

Nadine sadece içkisini yudumladı ve kaşlarını kaldırdı. "Ben de ekibime tam olarak bunu söyleyeceğinizi söylemiştim. Bu yüzden ikimize de uyacağını düşündüğüm bir alternatifim var. Homicide ile aylık bir bölüm. Her dört haftada bir senin bölümünden biri çıkacak. Tek yapman gereken dedektifi atamak, bana haber ver ki hazırlanabileyim. Bu iyi bir ekran, Dallas. Ve izleyicilere bir yüz verir."

"Belki." Gerçek şu ki, medya ile bir şeyler alıp vermek gerekiyordu ve işin iyi tarafı Eve, Nadine'in dengeli bir bakış açısı sunacağına güvenebileceğini biliyordu. "Böyle bir şeyi üst düzey yetkililere sormam gerekir."

"Hâlâ ilk sırada sen varsın." Eve'in omzuna dokundu. "Şu anda çalıştığın kişi bir tekme atacak. İki sevgili-Genç, çekici ve sıradan görünen bir adam, işkence gördü ve öldürüldü. Nasıl gidiyor?"

"Senin bu yönünü seviyorum, Nadine. Nasıl parti sohbeti yapılacağını biliyorsun."

"Doğum ve emzirme hakkında konuşmayı mı tercih edersiniz?"

"Yanan bir sopayla gözümden bıçaklanmayı tercih ederim. Gidiyor. Walter Cavendish'le ilgili bir şey var mı? Zengin avukat."

"Hayır, ama etrafı kurcalayabilirim."

"Bullock Vakfı'na ne dersiniz?"

"Çok büyük. Çok para bağışlıyor, programları finanse ediyor, hibeler veriyor. Londra merkezli, dünya çapında bir erişim ve bazı gezegen dışı ilgi alanları var. Şu anda Bullock'un dul eşi tarafından yönetiliyor. ilgi odağı olmaktan hoşlanan ikinci eşi ve nadiren yanından uzaklaşan oğlu. Saygın ve cömert Bullock Vakfı'nın iki ölü çocukla ne ilgisi var? muhasebeciler?"

"Asıl soru bu."

Peabody'nin aceleyle yanına geldiğini gören ve Bebek Ülkesi'ne geri atılmak üzere olduğunu anlayan Eve, kendisi için bir bellini kaptı.

"Oyunları yapmalıyız." Peabody'nin gözlerinde belliniden ya da aşırı dozda östrojenden kaynaklanmış olabilecek bir parıltı vardı.

"Devam et," dedi Eve ona.

"Nuh-uh! Onları çalıştırmalısın. Bunu yaparsam oynayamam. Ben oynamak istiyorum."

Eve ona döndüğünde Nadine, "Bana bakma," dedi. "Oh, lanet olsun. İyi, harika. Ben hallederim."

Operasyonları yönetirdi, bir dedektif ekibini yönetirdi. Yüzlerce kadını aptalca oyunlarla idare edebilirdi.

Eve ilk on beş dakika içinde delirmiş olduklarını fark etti. Oda, deli olan kadınlarla doluydu. psikotik ve sertifikalı. Çıglık atıyor, bağırıyor, her bir rubriği deşifre etme yarışında akıl hastaları gibi gülüyordu. kaldırdı.

Zorlanmayacağından tam olarak emin değildi. üçüz bebek taşıyacak kadar iri görünen bir esmeri bastırdı.

"Beşik Hırsızı!" Kadın çıglık attı.

"Tamam, güzel. Tamamdır. Sakin ol." Eve bir parmağını gözlerine bastırdı, nefes aldı ve başarması için dua etti

sonraki iki tur boyunca saçmalayan bir aptal olmadan.

Sonunda galip ısrar edince bir mola verdi. ödülleri incelemek ve ganimetlerini seçmek için ayağa kalktı.

"Dallas?" Mavis oturduğu tahttan Eve'in eline uzandı.

"Bir şeye mi ihtiyacın var? İyi misin?"

"Evet, iyiden daha iyiyim. Sadece Tandy burada değil. Ne olmuş olabilir bilmiyorum. Evini ve cep telefonunu aradım ama açmadı. Belki de doğuma girmiştir, ama doğum merkezini aradım, giriş yapmadı."

"Belki de unutmuştur."

"Sadece yapamadım. Onunla son konuştuğumda her şeyi anlatıyordu. Biraz endişeliyim."

"Üzülme." Endişeli bir Mavis bir anda hüngür hüngür ağlayan bir Mavis'e dönüşebilirdi. "Dinle, patlamaya çok yakındı, değil mi? Belki de çok yorgundu ya da her neyse. Bağlantılarını kapattı ve biraz kestirdi. Daha sonra tekrar deneyin."

"Evet, belki. Elbette, o iyi. Sadece dinlenmesi gerekiyordu. Bunu kaçırmamasından nefret ediyorum. Bu ult partisi. Her şey buz gibi ve o da bunu dört gözle bekliyordu."

Mavis su içmeye başladığında Eve onun yanına çömeldi. "Hey, üzülme. Biz, biz onun için biraz kek koyacağız. Ve iyilik şeylerinden birini."

"Bu iyi olurdu. Bugünü asla unutmayacağım, Dallas. Eğer bir milyon beş yüz yaşına kadar yaşarsam olmaz."

"Sadece rahatlayın ve keyfini çıkarın. Bir sonraki tura başlamam gerekiyor."

Çılgınca oyun oynayan kadınlar, duygusal olarak yaralanmış, aşırı derecede hamile kalmış bir Mavis'ten biraz daha az korkutucuydu.

Oyunların üstesinden geldi ve Peabody'nin mutlu bir şekilde ganimeti teslim etmeye gönüllü olmasıyla birlikte parti, programın şimdiki bölümüne geçti.

Mavis ambalaj kâğıdını her yırttığında çıkan ciyaklamalardan ve ciyaklamalardan uzaklaşmayı uman Eve, odanın karşısındaki bir sandalyeye çöktü. Birkaç dakika sonra Mira da ona katıldı.

"Büyük bir kutlama."

"Nasıl bu kadar şarjlı kalabiliyorlar?" Eve merak etti. "İsyan teçhizatımı giymek zorunda kalacağımdan korkuyordum."

"Bebekler, özellikle de çok istendiklerinde Eşsiz bir neşe. Ve bizim için, kadınlar için -onlara sahip olmayı seçsek de seçmesek de- onları dünyaya getirebilecek tek kişinin biz olduğumuzu biliyoruz. Güç biziz." O Eve'in elini okşadı. "Arkadaşınız için çok güzel bir şey yaptınız."

"Bunu başarabileceğimden emin değildim. Yapabileceğimden emin değildim. Peabody kırbacını şaklatmadan sahip olamayız. Buna değdi."

"On altı saatlik emek gibi mi?" Mira gülümseyerek söyledi.

"Tanrım, neden? Neden tüm bunları konuşmaktan zevk alıyorlar? Tüyler ürpertici."

"Bu güç ve sevgidir. Ve insan ırkı ne kadar uzun süredir çoğalmış olursa olsun, her deneyim benzersizdir. Samimi ve şaşırtıcıdır ve kadın olarak bizi birbirimize bağlar. Bir gün, hazır olduğunuzda, öğreneceksiniz."

"Tüm bunları ve almak zorunda kaldığım doğum dersini görmek, aslında daha çok bir kavram olan bu fikri yapılacaklar listemde çok çok aşağılara itti."

"Hazır olduğunda," diye tekrarladı Mira. "Onları izlemeyi seviyorum. Kadınları. Farklı boyutları ve şekilleri, renkleri. Oluşan dinamikler. Louise ve Nadine'e bak, şurada başlarını birleştirmiş oturuyorlar. Ve Mavis'in arkadaşı Trina, o iki kadınla birlikte. Muhtemelen onlara

Hamilelik dönemi için saç ve cilt bakımı tavsiyeleri. Ve Peabody, işe yaradığı için çok mutlu bir şekilde hediye taşıyor. Mavis tahtında -bu arada büyüleyici bir konsept- çok sağlıklı ve canlı görünüyor.

"Ve burada oturuyoruz, sen ve ben. Gözlemciler."

"Benim için çoğu uzaylıları izlemek gibi. Yine de eğlence değeri yok değil," diye itiraf etti Eve. "Şuradaki kırmızı elbiseli sarışını ele alalım. Ayakları onu öldürüyor. Ama insanlar ayakkabılarına iltifat ediyordu ve o da rahat olduklarını söylüyordu. Şimdi sıkışmış durumda. Ya esmer, kısa, yeşil etekli? Yemek masasına geri dönüp duruyor. Her seferinde pastadan küçük bir parça alıyor. Yaklaşık bir düzine kez vurdu. Ama gidip insan büyüklüğünde bir parçayı hemen alamıyor. Kendine o parçanın sayılmayacağını söylüyor."

Mira güldüğünde Eve nasıl oynanacağını bildiği bir oyuna daldı. "Peki ya Trina? Öncelikle Tanrı'ya şükürler olsun ki saçım konusunda beni köşeye sıkıştıramayacak kadar meşguldü. Müşteri arıyor.

-Böyle bir fırsatın kaçmasına izin vermenin anlamı yok. Ama aynı zamanda, o nadiren üç metreden daha uzakta Mavis. Ona göz kulak oluyorum. Ona gazoz ve kek getirdim. Mavis ne zaman çişini yapmak için dışarı çıksa onunla birlikte giderdim."

"Bana yeni bir ürünü olduğunu söyledi.

"Kış kuruluğunun kışını kurtarır. Bana bir örnek bile verdi. Mavis, Peabody'nin hediyesini açmak üzere. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Gergin. Peabody," diye ekledi Eve. "Orada durmuş terliyor, Mavis'in umduğu kadar beğenmeyeceğinden korkuyor. Hediye vermek bir işkence."

Ama Mavis kutunun kapağını kaldırdığında, içinden bir Yüzündeki şaşkın ifadeyi, içindekileri görebilecek kadar yakında bulunanların toplu nefesi izledi.

"Oh, Peabody!"

Mavis'in sesindeki huşu dolu, neredeyse saygılı sevinç Eve'e ortağının hedefi tam on ikiden vurduğunu söylüyordu.

Küçük patikleri ve gökkuşağı pastel tonlarındaki şapkayı yavaşça kaldırdı. Eve'e odadaki her kadın yapış yapış olmuş gibi göründü. Mavis battaniyeyi çıkardığında ise haykırışlar ve dokunup okşamak için uzanan parmaklar vardı.

"Çok güzel," diye yorumladı Mira. "Kesinlikle çok güzel. Mavis'e aile yadigârı bir hediye verdi."

Heyecanlandığı her halinden belli olan Mavis, Peabody'yi sersemce kucaklamak için sandalyeden kalkmayı başardı. Kızarmış ve ıslıl ıslıl parlayan Peabody iltifatları kabul etti.

"Madem ayaktasın," diye başladı Peabody. "Ev sahibenizden son bir hediyeniz var. Dallas mı?"

"Tanrım. Bu benim işaretim." Eve içkisini bir kenara bırakıp odaya geçti. Peabody bu işin nasıl yapılması gerektiğini beyinsizce anlattığından, Eve örtünün bir kenarından tutarken Peabody de diğer kenarından tuttu.

Sandalyeyi kırbaçladıklarında, Mavis aslında ellerini kalbine götürdü. "Vay anasını! Vay anasını! Tam istediğim gibi. Oh, oh, renklere bak! Ve bunca zamandır içinde oturuyordum. Dallas!"

Sert bir kucaklaşma sırası Eve'deydi. "Rocker sistemlerinde son nokta. Mutlak! Bana hediye vermene gerek yoktu. Parti yeterliydi."

"Şimdi sen söyle." Mavis'i ağlatmak yerine güldürmek için gereken yanıt tam da buydu. "Devam et, al şunu bir spin."

Olaylar yatışıp seyreldiğinde, herhangi bir felaket yaşanmadığında, acil doğum prosedürleri olmadığında ve her yerde mutlu yüzler görüldüğünde, Eve bir kazanan bulduğunu düşündü.

Ayrıca komaya girene kadar duble bellini eşliğinde kendini sıcak jet küvetine atmayı da düşünmüştü.

"Çocuklar geri dönüyor," diye duyurdu Peabody. "Eşyalarını yükleyecekler Mavis. Leonardo, McNab ve ben hepsini senin dairene taşıyacağız."

"Sana yardım edeyim," dedi Trina ona. Güzellik danışmanı bugün saçlarını karmaşık örgüler ve bukleler halinde ve gösterişli bir eflatun renginde yaptırmıştı. Gözlerini Eve'e çevirdi. "Tedavi olman gerekiyor."

"Başlama yine. Alkol ve şekerin etkisindeyim." "İyi iş çıkardın. Bir mola ver. Otur Mav, bir nefes al. yükünü boşalt."

"Çok suluyum. Leonardo'nun bütün bu şeylerin tadına bakması için sabırsızlanıyorum. Bu en iyinin de iyisiydi, Dallas. Ve şimdi senden başka bir şey istemek zorundayım."

"Bir şey mi unuttuk?" Etrafına bakındı. "Manhattan'da başka bir bebek eşyası kalmış olamaz."

"Hayır, Tandy hakkında. Hâlâ cevap vermiyor. Saatler oldu ve onu evinde doğum yaparken görmeye devam ediyorum. Yanına gitmek istiyorum. Benimle gelir misin? Lütfen?"

"Gerçekten büyük bir gün geçirdin," diye hatırlattı Trina ona. "Eve gidip dinlenmelisin."

"Yapamam, iyi olduğundan emin olana kadar olmaz. Gerçekten kimsesi yok. Ve ben...bende her şeyden çok var."

Yeni bir kriz sezinleyen Eve araya girdi. "Tabii, önemli değil. Oraya uğrarız, sonra da seni eve bırakırım."

Bu da komaya girmesinde uzun bir gecikme anlamına geliyordu ama bu sayede evden hediye taşımaktan kurtulmuştu. Elbette bu, artık yorgun, duygusal, çalkantılı bir hamile kadından tek başına sorumlu olduğu anlamına geliyordu.

Eve, arkadaşını aracına bindirirken, "Bebeği benim gözetimimde doğurma Mavis," diye uyardı.

"Sağlamım, merak etme. Sadece biraz yorgunum. Ve Tandy konusunda muhtemelen bir sıfır olduğumu biliyorum, ama elimde değil. Aylardır benim hamile arkadaşım gibiydi, Birkaç gün önce onunla konuştum. 'Cumartesi gününe kadar sabırsızlanıyorum' dedi ve duş için yeni bir kıyafet aldığını söyledi. Bunu unutmuş olamaz, Dallas."

"Tamam, onu kontrol edeceğiz. Eğer evde değilse, birkaç komşusuyla konuşuruz. Bebek moduna geçti, muhtemelen içlerinden biri biliyordur."

"Tabii, tabii. Bir sebepten dolayı farklı bir merkeze gitmiş olabilir. Ebeler birden fazla merkezde çalışıyor. Muhtemelen öyledir. Vay canına, muhtemelen bebeğini doğurmuştur! Ya da şimdi sahip olmak." Mavis karnını ovmaya başladı. "Sırada ben olabilirim."

"Sadece bugün değil, tamam mı?" Mavis'e temkinli bir bakış fırlattı. "Bugün kesinlikle olmaz."

"Asla olmaz! Tüm hediyelerle oynamak, tüm küçük kıyafetleri yerleştirmek ve her şeyi mükemmel hale getirmek için zaman istiyorum. Küçük Roofus ya da Apricot gelsin."

"Roofus? Kayısı?"

"Sadece deniyorum."

Eve arkadaşına baktı. "Benim tavsiyem? Denemeye devam et."

12

EVE'i TANDY'nin dairesinin kapısına kadar geçirdikten sonra Mavis ayak ayak üstüne attı. "Yine işemem lazım. Mesanem son zamanlarda nohut büyüklüğünde ve ne kadar varsa tutuyor tekmeleniyor."

"Sadece... başka bir şey düşün." Eve kapıyı çaldı. "Böyle zıplama. Bunun bir faydası olmaz ve bir şeyleri sallayabilirsin."

"Cevap vermiyor. Gerçekten, ciddi, tamamen işemem gerekiyor."

Taktik değiştiren Eve döndü ve Tandy'nin koridorunun karşısındaki kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra kapı güvenlik zincirine doğru açıldı ve bir kadın şüpheyle aralıktan dışarı baktı.

"Ne?"

"Hey, Bayan Pason! Beni hatırladınız mı? Ben Tandy'nin arkadaşı Mavis."

"Oh, evet." Gözleri kısık bir şekilde ısındı. "Tandy'yi mi arıyorsun?"

"Uh-huh. Bebek partimi kaçırdı ve 'link'e cevap vermedi, ben de... Vay canına, Bayan Pason, gerçekten işemem gerekiyor."

"Tabii ki istiyorsun. İçeri gel ve banyoyu kullan." Zinciri çözdü. "Seni tanımıyorum," dedi parmağıyla Eve'i göstererek.

"Bu arkadaşım Dallas. Bugün bana harika bir bebek partisi verdi. Hemen döneceğim."

Mavis hızla uzaklaşırken Bayan Pason kollarını kavuşturdu. "Yabancıları içeri almaktan hoşlanmıyorum."

"Seni suçlamıyorum. Koridorda bekleyebilirim."

"Onun arkadaşı olduğun için bu seferlik sorun değil. Tandy ve Mavis iyi kızlar."

"Son zamanlarda Tandy'yi gördün mü?"

"Sanırım birkaç gün önce. Aynı anda işe gitmek için ayrıldık."

"Bu olabilirdi..."

"Çarşamba, Perşembe?" Bayan Pason omuz silkti. "Bir sabahın diğerinden farkı yok. İnsanların kendi burnunu benimkinden uzak tutmasını beklediğim gibi ben de kendi burnumu uzak tutuyorum."

"İyi politika."

"Tanrım, teşekkürler Bayan Pason." Mavis içeri girdiğinde gülümsedi. "Hayatımı kurtardın. Bugün Tandy'yi gördün mü?"

"Hayır. Birkaç gün önce, arkadaşınıza söylediğim gibi."

"Birkaç gün mü?" Mavis uzanıp Eve'in kolunu kavradı. "Dallas."

"Sakin ol. O sabah gördüğünüzden beri onu görmeye gelen oldu mu?" Eve, Bayan Pason'a sordu.

"Fark etmedim. Sürekli-"

"Burnun dışarıda, evet."

"Dallas, içeri girmeliyiz. Tandy'nin evine girmeliyiz. Ustanı kullanabilirsin."

"Efendim ne?" Bayan Pason sordu. "İnsanların evlerine öylece giremezsiniz."

Eve rozetini çıkardı. "Evet, çıkarabilirim."

"Polis siz misiniz? Neden öyle söylemediniz? Sence o güzel kıza bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Eve çabucak. "Ama telefonlarına ya da kapısına cevap vermediğine ve bugün onu gördüğünü hatırlamadığına göre, dairesini kontrol etmek en iyisi olabilir. Belki Mavis burada bekleyebilir."

"Ben de seninle geliyorum." Mavis Eve'in koluna yapıştı. "İçeri girip emin olmak istiyorum."

"Tamam, tamam." Eğer Tandy evine arama izni ya da geçerli bir neden olmaksızın girilmesine itiraz ederse, Mavis'in orada bulunup müdahale etmesi iyi olurdu.

Eve kapıyı tekrar çaldı, sonra efendisini çıkardı. "Tandy, eğer içerideysen ben Dallas ve Mavis. İçeri geliyoruz." Kilitleri açtı, kapıyı hafifçe araladı.

Oda koridorun karşısındakiyle aynı büyüklükteydi, bu da klostrofobik hissettiriyordu. Tandy odayı yumuşak renklerle süslemiş ve tek pencereye fırfırlı perdeler çekmişti. Perdeler açıktı, böylece beyaz saksılardaki birkaç canlı bitki kış güneşini emebiliyordu.

Küçük bir kanepenin önündeki masanın üzerinde beyaz kâğıda sarılmış, üzerinde mor ineklerin dans ettiği bir kutu duruyordu. Üstünde kocaman mor bir fiyonk vardı.

"Bak, bu benim hediyem." Mavis işaret etti. "Birkaç hafta önce bebek mağazasında onlara bu kâğıdın ne kadar şirin olduğunu söylemiştim. önce. Tandy! Tandy! İyi misin?"

İçerisi boştu -Eve bunu hissedebiliyordu- ama Mavis'in içeri girmesine izin verdi.

Mücadele izi yok, diye düşündü etrafı tararken. Aceleyle ayrıldığına dair bir iz yoktu. Her yer temiz, düzenli ve tertipliydi.

"Yatak odasını kontrol edeceğim. Orayı da çocuk odası olarak kullanıyor." Mavis kapıya yöneldi ama Eve onu geçip kendisi kontrol etti.

Yatak özenle yapılmıştı ve yanında beyaz bir örtü vardı. Beşik zaten mavi çarşaflarla kaplanmıştı. Eve'in zihninde çok yersiz ve biraz da ürkütücü görünen doldurulmuş küçük bir kuzu oturuyordu.

İnsanlar neden çiftlik hayvanlarını çocukların yataklarına koyarlar?

"O burada değil. Bu da onun hastaneye giderken kullandığı antası." Mavis kapının yanında duran küçük bir çantayı işaret etti.

Hiçbir şey söylemeyen Eve banyoya doğru ilerledi. Duş çubuğunun üzerinde beyaz bir havlu asılıydı. Kupkuru.

Oturma odası, yatak odası ve banyo tertemiz ve düzenliydi. Eve'in burası için seçeceği bir başka kelime de yedek olurdu. Bebek eşyaları dışında, Tandy bir şeyler biriktiren biri gibi görünmüyordu.

Temel bilgilere sahipti ve bunları hoş bir şekilde koordine ediyordu, ancak çoğu insanın -ve Eve'e göre çoğu kadının- etrafını sardığı fazlalıklardan hiçbiri yoktu.

Mavis'in dirseklerine sarılarak durduğu yatak odasına geri döndü. "Dallas, sanırım-"

"Henüz düşünme. Burada sorun olduğuna dair bir işaret yok, bunu iyi bir şey olarak kabul et." Dolaba doğru ilerledi, Tandy'nin gardırobuna göz attı. Yine yedek. Güzel kumaşlar ve renklerde temel giysiler ve neredeyse hepsi ocuk kıyafetleri.

Çok sarhoştu. Paltosu yoktu ve n kapının yanındaki krom askıda da palto yoktu.

Dolapta asılı bir çanta vardı, kahverengi bir anta. Ama boştu. Eve, Tandy'nin tanıştıkları gece kocaman siyah bir tane taşıdığını hatırladı.

"Ceketinden, çantasından iz yok. Her şey dışarı çıktığını ve henüz geri dönmediğini gösteriyor."

"O zaman neden cep telefonuna cevap vermiyor? Neden duşa gelmedi?"

"Tamam. Güzel sorular. Henüz işimiz bitmedi."

Ve gerçek şu ki Eve'in omurgasının dibinde kk bir sızı vardı. Burada bir terslik vardı ama Mavis'i olduğundan daha fazla sinirlendirmenin bir anlamı yoktu.

Eve oturma odasına geri döndü. kutu masanın üzerinde bekliyordu. Pencereye doğru ilerledi ve

bir çift yapraklı yeşil bitki. Toprağı test ettiğinde onları banyodaki havlu gibi buldu. Kupkuru.

Oturma odasının kutusundan daha küçük bir kutu olan mutfığa doğru döndü. Tezgâhlar temiz ve düzenliydi. Lavabonun yanında, içinde üç kırmızı elma bulunan beyaz bir kâse, daha küçük bir kâse, bir kupa, küçük bir bardak ve süzülmesi için bırakılmış bir kaşık vardı.

Kahvaltı tabakları, diye karar verdi Eve. Dolaplara şöyle bir göz attıktan sonra mısır gevreği, meyve suyu ve bitki çayı ya da kafeinsiz kahve yerine geçecek bir şeyler bulmaya karar verdi.

Eve birkaç şişe hap çıkardı.

"Bunlar bebek için yaptığı takviyeler. Vitamin gibi."

"Tamam. Dört tabak ve çatal bıçak takımı için servisi var.

O yapar
çok mu eğlenceli?"

"Hayır. Sanmıyorum. Leonardo ve beni bir kez ağırladı, biz de onu birkaç kez evimize davet ettik. O değil Birini görmek. Yani bir erkekle. Tamamen bebeğe odaklanmış durumda."

Mavis, Eve'in duvarı incelediğini görünce kendi bakışlarını kaydırıldı. "Oh, bu onun takvimi. Bebeği lale gibi giydirmiş, çok şirin değil mi?"

Eve bir insanı, hatta yeni bir insanı çiçek gibi giydirme fikrinin aptalca olduğunu düşünürken Mavis devam etti. "Her ay için farklı bir bebek var ve... Son iki günün üstünü çizmedi."

Eve bunu zaten görmüştü. Geçtiğimiz Perşembe gününe kadar her kutuda kırmızı x işaretleri vardı. Mavis'in parmakları Eve'in koluna dolanırken titriyordu.

"Her günü işaretledi, B-Day'e doğru ilerledi. Bebek Günü. Gördünüz mü? Otuz birinci Ocak. Kalp şeklinde daire içine almış. Geri sayım için her sabah üzerlerini çizirdi. Ama dün değil."

Mavis'in korku dolu gözleri Eve'inkilere kilitlendi. "Bugün olmaz. Ve bugünü küçük yağmur damlaları ve benim adımla işaretlemiş. Mavis'in duşu. Oh." Mavis bir elini yanına bastırdı. "Oh."

"Bunu yapmayacaksın. Bunu şimdi yapmayacaksın. Nefes al ya da başka bir şey yap."

"Bebek tekmeliyor, hepsi bu. Ve sanırım dizlerim biraz titriyor. Belki biraz da hastayım."

Cesaret edebildiği kadar hızlı hareket eden Eve, Mavis'in beline bir kol doladı, onu oturma alanına ve bir sandalyeye taşıdı. "Sadece otur, gözlerini kapat. Nefes al. Başını dizlerinin arasına koymayı önerirdim ama sanırım bu fiziksel olarak Şu anda senin için imkansız."

Mavis itaat ederken yarım bir kahkaha attı. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece korktum ve endişelendim. Tandy'ye bir şey oldu, Dallas. Onu bulmalısın."

"Ben de öyle yapacağım. Cuma kutusunda 'Max' ve 'sekiz' yazıyordu. Max kim?"

"Bilmiyorum. Kimseyle görüşmüyordu. Bana söylediler."

"Dinle." Eve sandalyenin önünde çömeldi. "İlk iş olarak sağlık merkezlerini, doğum yerlerini kontrol edeceğim. Mağazadaki patronunun adını öğrenip onu arayacağım ve Tandy'nin Perşembe günü işte olup olmadığını öğreneceğim."

"Bu çok iyi. Belki de isteyken doğum sancısı tuttu. onu en yakın doğum yerine götürdüler. Bu olabilir."

"Elbette. Basit olan genellikle doğrudur."

"Ama bu Perşembe günü olduysa, neden ondan haber alamadım? Tanrım, ya bebeği kaybettiye!" Mavis uzandı, küçük mengenelere benzeyen parmaklarıyla Eve'in ellerini kavradı. "Ya da bir kaza geçirdi ve-"

"Ya da şu on altı saatlik anlaşmalardan birini yaptı ve seninle ya da herhangi biriyle konuşamayacak kadar kırbaçlandı. Sakin ol, Mavis."

"Onu bulacaksın."

"Telefon edeceğim ve eğer bir şey çıkmazsa Kayıp Şahıslar'ı arayacağım. Sadece önlem olarak."

"Hayır. Hayır. Onu bulmalısın." Mavis daha sıkı kavradı. "Onu başkasına veremezsin. Eğer onu ararsan onu bul. Bulacağınızı biliyorum."

"Mavis, ben Cinayet Masası'ndanım ve boğazıma kadar çifte cinayete batmış durumdayım. Kayıp Şahıslar bu tür şeylerle ilgilenmek için kurulmuştur. Ben ayak işlerine başlayacağım ve muhtemelen onu hızlı ve iyi bir şekilde bulacağız. Ama yarına kadar onu bulamazsam-"

"Lütfen." Gözyaşları gözlerinde parıldadı, içinde yüzdü. Düşmemeleri, kadının bir anda yere yığılmaması daha da iç burkucuydu. "Bunu yapmana ihtiyacım var, Dallas. Kayıp Kişiler'den kimseyi tanımıyorum. Ben seni tanıyorum. Tandy'yi bulacağını biliyorum. Ona göz kulak olacak kimsesi yok. Ama sen varsan, iyi olacaktır."

"Mavis-"

"Onun için korkuyorum." Birleştirdikleri ellerini kendi karnına bastırdı. "Ve bebeği için. Eğer onları aradığını bilirsem, bu kadar korkmam."

"Tamam, düzelteceğim. Ama şimdi eve gitmeli ve uzanmalısın."

"Ama sana yardım etmek istiyorum-"

"Anlaşma böyle Mavis. Bunu ben yapacağım ama sen eve gideceksin. Leonardo'yu arayacağım, gelip seni alsın."

"Ama bir şey öğrenir öğrenmez bana söyleyecek misin?" "Hemen."

Gelenler sadece Leonardo değil, Roarke, Peabody ve McNab de vardı.

Peabody, "Hediyeleri yüklemeyi yeni bitirmiştik," diye açıkladı. "Tandy'den iz yok mu?"

"Henüz değil. Sen git, Leonardo'ya yardım et. Ben sadece birkaç araştırma yapacağım."

Mavis, "Dallas onu bulacak," dedi.

"Elbette öyle." Kolunu Mavis'e dolayan Leonardo'nun sesi rahat ve kendinden emindi ama Eve'inkilerle buluşan gözleri endişe doluydu. "Seni eve götüreceğim, bebeğim. Uzun bir gün geçirdin."

"Dallas?" McNab elini kaldırdı. "Ben de gelsem, Leonardo'ya ganimeti taşımasında yardım etsem nasıl olur? İşimiz bittiğinde seni etiketleyebilirim ve daha fazla yardıma ihtiyacın olursa geri dönerim."

"Bu işe yarar." Mavis'i eve götürüp yatırdıkları sürece. Bütün gün sahip olduğu pembe ışıltı yerini gergin bir solgunluğa bırakmıştı.

"Onu çabuk bul, tamam mı?"

"Elbette," dedi Eve Mavis'e. "Merak etme."

"Şimdi her şey yoluna girecek." Bir adım attı, kollarını Eve'e doladı ve iç çekti. "Her şey yoluna girecek, çünkü sen ilgileniyorum."

"Yorgunsun, tatlım." Leonardo onu uzaklaştırdı. "Bırak Dallas başlasın. Senin ve karnının güzel bir uykuya ihtiyacı var."

Kapı arkalarından kapandığı anda Eve ellerini saçlarında gezdirdi. "Kahretsin."

"Kapıları çalmamı mı yoksa bağlantıyı kurmamı mı istersin?" Peabody ona sordu.

"Bağlantıyı al, teşekkürler. Tüm sağlık ve doğum merkezleri. Patronuyla temasa geçin, Perşembe günü neler olduğunu, rutinin dışında bir şey olup olmadığını öğrenin."

"Ona bir şey olduğunu düşünüyorsun," dedi Roarke.

"Evet, öyle düşünüyorum. Belki Mavis'in sinirleri

bulaşıcıdır, ama

Burada bir sorun var. Şuraya bir bakın." Kollarını iki yana açtı. "Düzenli ve tertipli, her şey yerli yerinde."

Peabody, "Yuvalama," diye ekledi. "Bebek için her şeyi güzelleştirmek."

"Her neyse. Düzenli ve alışkanlık diyebilirim." Onlara mutfak takviminden bahsetti. "Buna, bitkilere, banyo havlusuna bakarsak -hepsi kuru- Perşembe sabahı işe gittiğinden beri buraya döndüğünü sanmıyorum."

Bir nefes aldı. "Bu konuda fazla bilgim yok ama eğer beklenmedik bir anda gidip bebeği doğurduysa, neden biriyle -Mavis ya da patronuyla- temasa geçip hastane çantasını aldırmadı?"

"Bebekle ilgili bir şeyler ters gitmiş olabilir." Eve, Peabody'ye başıyla onay verdi. "Hadi öğrenelim."

"Ne yapabilirim?" Roarke sordu ve Eve bir nefes verdi.

"Madem burada bulunarak Tandy'nin sivil haklarını çiğniyoruz, o halde onun 'link'lerine, bilgisayar birimine bir göz atabilirsiniz. Bakalım olağandışı bir şey bulabilecek misin?"

"Kayıp Kişilerle irtibata geçmemi ister misiniz?" Peabody sordu.

"Henüz değil. Önümüzdeki birkaç saat içinde onu bulamazsak, bu işi benim halletmeme izin vermeleri için onları nasıl ikna edeceğimi bulmam gerekiyor. Aksi takdirde Mavis yine beni yüzüstü bırakacak."

Eve koridorun karşısındaki Bayan Pason'la başladı ama orada daha önce anlatılanlardan başka bir şey öğrenemedi.

Kat kat ilerledi. Cevap veren kiracıların çoğu Tandy'yi ismiyle tanıyordu - ki bu küçük bir sürpriz, diğerleri onu simaen tanıyordu. Hiçbiri onu son birkaç gün içinde gördüğünü hatırlamıyordu.

Zemin katta son kapıyı çalmak üzereydi ki, bir kadın bir çocuğun elini tuttu - Eve sadece kocaman kara gözlerini görebiliyordu-. arkasından geldi.

"Birini mi arıyorsunuz?" Kadın konuşurken, çocuk arkasına geçecek şekilde biraz kaydı.

"Aslına bakarsanız. Burada mı yaşıyorsun?"

"Önünde durduğun benim kapım. Ne istiyorsun?"

Eve rozetini çıkardı ve kadın kaşlarını çattı. "Bakın, eğer eski sevgilim olan felaketin başı yine beladaysa Benim için hiçbir şey. Onu bir yılı aşkın süredir görmedim ve bu da benim hoşuma gidiyor."

"Tandy Willowby hakkında. Daire 4B."

"Eğer Tandy bir rozetin ziyaretini hak edecek bir şey yaptıysa, yanından geçen ilk domuzun üzerine uçacağım."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Bak, alınma ama polisler başıma bela oldu. Tandy'yi rahatsız etmek istiyorsun, benden bir şey alamazsın."

"Onunla uğraşmak istemiyorum, sadece onu bulmaya çalışıyorum. Görünüşe göre onu birkaç gündür kimse görmemiş. Ben bir arkadaşayım. arkadaşısı."

"Arkadaşı olduğun kişi kim?" "Mavis Freestone."

"Mavis'in bir arkadaşısın." Kadın gözlerini kıstı.

"Bu doğru. Mavis'in bugün bebek partisi vardı. Tandy gelmedi ve Mavis endişelendi. Burada olup olmadığını görmek için uğradık. Gelmemiş. Görünüşe göre Perşembe günü. O zamandan beri onu gördün mü?"

"Vay canına. İçeri gelin. Ben ve Max bu paltoların içinde kavruluyoruz."

"Max?" Eve kabarık kırmızı bir başlığın çerçevelediği koyu renk gözlere baktı.

"Evet, Max benim oğlum ve eski sevgilimden aldığım tükürüğe değer tek şey. Gel bakalım dostum," dedi çocuğa. "Hadi içeri girelim. Zeela," diye ekledi Eve'e. "Ben Zeela Patrone."

"Dallas. Teğmen Dallas."

Zeela kapının kilidini açtı ve çocuğu içeri götürdü. Sonra çömeldi ve çocuğun yüzüne sırttı. "İçeride misin, Maksimum Güç? Bir bakalım. Hey, işte buradasın!"

Paltosunu çıkarırken, atkısını çözerken, eldivenlerini çıkarırken kıkırdadı. Her şeyin altında sağlamdı ve parlak ekose bir gömlekle bir tür tulum giymişti.

"Sen git biraz odanda oyna, tamam mı?" "Meyve suyu alabilir miyim?"

"İşim biter bitmez."

Sonra elini çekip kulağına fısıldadı. "Hiç sanmıyorum, yakışıklı. Kamyonlarını al, annen hanımefendiyle konuşmasını bitirdiğinde onlarla bir yarış yapalım. İşte benim oğlum."

Yürümeye başladığında Zeela gülümseyerek ayağa kalktı. "Çocuk tam bir mucize. Bildiğim kadarıyla babasının kromozomlarından hiçbiri yok. Tatlı, eğlenceli ve akıllı. Biri bana büyük bir şans tanımaya karar verdi. Uzun boylu hanımın çay partisi için kalıp kalamayacağını sordu."

"Minnettarım ama pas geçmek zorundayım. Tandy

Willowby." "Evet. Hayır, onu görmedim. Mesele de bu zaten. O

Cuma gecesi Max'e bakması gerekiyordu." Zeela dalgın bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

şapkası tarafından düzleştirildi. "Bir riske giriyordum ve aşağıdaki şarküteride sürekli karşılaştığım bir adamla bir video çekiyordum.

Blok. Max doğduğundan beri biriyle çıkmıyordum, o yüzden bu ilk yolculuğum gibiydi. Tandy'nin gelip Max'e göz kulak olması gerekiyordu."

"Gelmedi."

"Hayır. Orayı aradım, sonra yukarı çıktım. Cevap vermediler. Çok sinirlendiğimi söylemeliyim." Konuşurken dış mekân eşyalarını kapının yanındaki küçük mandallara astı. "Unuttuğunu ya da çok yorgun olduğunu düşündüm. Max'in canı sıkıldı çünkü ondan çok hoşlanıyor. İkimiz de Cuma gecesini iple çekiyorduk ve o bizi hayal kırıklığına uğrattı. Ben de sinirlenmeye karar verdim. Şimdi endişelenmem gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyorum."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Son birkaç aydır dostça davranıyoruz. Ben de o yollardan geçtim, tek başıma çocuk sahibi oldum. Ebesine sordunuz mu? Doğuma girmiş olabilir. Doğumu yaklaştı."

"Ortağım Tandy'nin dairesinde, bu konuda araştırma yapıyor. Sana bebeğin doğumuyla ilgili bir şey söyledi mi? Baba?"

"Pek bir şey yok. Sadece İngiltere'ye dönmüştü ve resmin bir parçası değildi. Kin beslemiyorlardı, bu yüzden ayrıldıklarını düşündüm. dostça."

"Onun adından hiç bahsetti mi?"

"Hiç sanmıyorum. Zaten hatırlamıyorum. Bana en çok söylediği şey, birinin doğum kontrol hapının işe yaramadığı ve hamile kaldığı oldu. Adam kalıcı bir aile aramıyormuş, kadın da bunu tek başına üstlenmeye hazır olup olmadığından emin değilmiş. Sonra hazır olduğuna karar verdi. Aile meselesi. O da New York'a gelmeye karar verdi. Yeni bir başlangıç, yeni bir ortam. Hepsi bu."

"Peki ya diğer arkadaşları, görüştüğü erkekler?"

"Arkadaş canlısıydı. Mavis ara sıra uğrardı. Birlikte çalıştığı kadınlardan biriyle tanıştım ve bazen Bayan Pason'la koridorun karşısından çıkıyorlardı. Çoğu gün aynı saatte işe giderlerdi. Ama erkeklere gelince, onlarla ilgilenmezdi. Şimdi de değil."

"Herhangi bir şey ya da herhangi biri için endişelendiğini hissettiniz mi?"

"Hayır, tam tersi. Çok heyecanlıydı ve anne olmaya hazırdı. Ama şimdi endişelenmeye başlıyorum. Bu şehir insanı yiyip bitirebilir. Tandy'den bir ısırık alabileceğini düşünmek hoşuma gitmiyor."

Eve Tandy'nin dairesine döndüğünde Peabody hiçbir şey olmadığını bildirdi. "Mavis ile aynı ebeye sahip olduğunu biliyorum, bu yüzden onunla temasa geçtim. Randa Tillas. Pazartesi günkü randevusundan beri Tandy'yi görmediğini ya da ondan haber almadığını söyledi. O iyiydi, tam zamanında. Patronuyla görüştüm. Cuma günü izinliymiş. Yarın öğleden altıya kadar çalışacakmış. Çalışma saatlerini hafiflettiler."

"Perşembe günü işe geldi mi?"

"Tam zamanında. Tam sekiz saat çalıştım, onun için son tam gün. Dokuzu biraz geçte girmiş, altıda çıkmış. Gün boyunca sıra dışı bir şey olmamış. Üç kez mola vermiş. Öğle yemeği için tam bir saat. Onları arka odada ayaklarını uzatarak yedi. Bütün gün, saat altıya kadar dükkandan ayrılmamış. Onun için mağaza bağlantısından iletişim yok. Onun hakkında bir şey söyleyemem. kişisel."

"Genelde işe nasıl gidip gelirdi?" "Patron otobüse bindiğini söyledi. Güzergahı aldım. Otobüs Perşembe şoförü bugün izinli. Onu evinde bulabilir ya da yarın konuşabiliriz. İş var."

"Onu eve götüreceğiz."

"İş yerine ve evine en yakın sağlık ve doğum merkezleriyle temasa geçtim. Onun adına kayıtlı kimse yok."

Eve gözlerini ovuşturdu. "Tamam, bundan sonra dağılıcağız. Ve herhangi bir MT'nin onun tarifine uyan hamile bir kadınla çalışıp çalışmadığını kontrol edeceğiz."

Roarke yatak odasından çıkarken ona baktı.
"Bağlantılarını ve bilgisayarını kontrol ettim," dedi ona.
"Hayır.

Çarşamba akşamı bu binadaki Zeela Patrone ile
konuştuğundan beri 'link'lere gidiyor."

"Evet, ifadesini aldım. Tandy'nin Cuma gecesi Patrone'nin
çocuğunu gütmesi gerekiyordu. Gelmedi, iptal etmek için de
aramadı. Olaylar?"

"Perşembe günü bir şey yok. Cuma akşamı, aynı
komşunun küçük oğlundan. Akşam yedi gibi geldi, belli ki
annesi tarafından yönlendirilmişti. 'Benimle oynamaya
geliyor musun' gibi bir şey. Saat sekizden hemen sonra
anneden bir mesaj daha geldi, biraz sinirliydi. Tandy'nin
nerede olduğunu, unutup unutmadığını soruyor. Bugün
Mavis'ten gelen mesajlar, bizim evden. Başka bir şey yok."

"Peki ya bilgisayar?"

"İşe yarar bir şey bulamadı. Bebek panolarında,
hamilelik ve çocuk sitelerinde geziniyor. Mavis'e e-posta
gönderir. Kitabında Mavis'in e-adresinin yanı sıra ebesinin,
alt kat komşusunun, işinin ve iş arkadaşlarının adresleri de
var. Çok az, gerçekten," diye yanıtladı. "Burada
Orada hiçbir şey yok, Eve."

"Ve tavşan olduğunu gösteren hiçbir şey yok," diye
ekledi Eve. "Eğer bir kaza olsaydı, sağlık grubuyla temasa
geçerlerdi. Bu kadar organize bir kadının
Çantasındaki veriler. Not defterinde, cebindeki 'link'te.
"Neden biri doğum yapmasına bu kadar yakın bir kadını
kaçırır?"

"Bebek için," diye bitirdi Peabody.

"Evet, bebek için." Eve, bunun acımasız ve iğrenç bir
düşünce olduğuna karar verdi. Ama daha acımasız, daha
iğrenç bir şey vardı. "Ya da hamile kadınlara tecavüz eden
ve/veya öldüren bir sapık oldukları için. IRCCA'da bir
araştırma yapıp benzer suçlar var mı diye bakacağız.
Tandy'nin de geçmişini araştırmak istiyorum. İşler şöyle
görünüyor

Bu kadar sessiz, bu kadar normal, bu kadar yerleşik olmanın altında genellikle sarsıcı bir şeyler vardır."

"Mavis babanın kim olduğunu biliyor mu?" Roarke sordu. "Hayır ama öğreneceğiz."

Peabody, "McNab ile temasa geçeceğim," diye söze başladı. "Bizimle Merkez'de buluşabilir."

"Hayır. Bunu MPU ile birlikte yapmam gerekiyor. Burada ayak parmaklarına basıyoruz."

Bir an durdu, zihninde adımları sıraladı. "Evinize dönün, devam edin ve benzer suçları araştırın. Mavis uygunsa oraya git ve Tandy'nin İngiltere'de yaptıkları hakkında bir şey bilip bilmediğini, bebeğin babası, ailesi hakkında neler söylemiş olabileceğini sor.

Bir tür şey. Tandy hakkında bilgi toplayacağız ama Mavis düşündüğünden fazlasını biliyor olabilir. Onu sakın tut, bu konuda iyisin. Konuşmam gereken insanlarla konuştuğumu bilmesini sağla. için."

"Leonardo'nun bazı bebek eşyalarını hazırlamasına yardım edebiliriz.

Bu işe yarayacaktır."

"Madem öyle diyorsun. Roarke?

Benimle mi?" "Her zaman."

Aracına bindiklerinde Roarke ona döndü. "Sence kaçırıldı mı?"

Güzel, neşeli sarışının Mavis'in düşünu dört gözle beklediğini anlatışını düşündü. "Yürümesi için bir neden göremiyorum. Buradan kaçırılma ya da cinayet çıkaramam ama evet, öyle hissediyorum."

"Mavis'e sakinleşmesi için biraz zaman tanırsanız, sanırım Kayıp Şahıslar bu işi devralırsa ve siz sadece döngüde kalırsanız memnun olacaktır."

"Onu görmedin, duymadın." Artık kabullenmiş olan Eve başını salladı. "Ve bunun yanı sıra -ki Ona yapacağımı söyledim. Tek yapmam gereken MPU'yu ikna etmek.

Whitney'i elimdeki soruşturmayı ihlal etmeden bunu
üstlenebileceğime ikna etmeliyim.
gidiyor."

Bir elini kızın saçlarının üzerinde gezdirdi. "Önce kendini
buna ikna etmek isteyebilirsin."

İnce ince gülümsedi. "Üzerinde çalışıyorum."

13

MERKEZ'DE ROARKE'DAN AYRILDI, doğruca Cinayet Masası'na gitmesini ve kendisi MPU'ya giderken onu ofisinde beklemesini istedi.

"Bu konuda kiminle anlaşırsam ona bir teşvik sunmam gerekebilir," dedi.

Başını eğdi ve o harika dudakları kolay bir gülümsemeye kıvrıldı. "Rüşvet demek istiyorsun."

"Rüşvet çok güçlü bir kelime. Evet, rüşvete ihtiyacım olabilir. Spor ya da içki, muhtemelen. Bunlar her zamanki sıcak biletler. Makul ölçülerde tutacağım."

"Polislere iş yapmamaları için rüşvet vermek çok eski bir gelenektir." "Hey."

Güldü. "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, Teğmen. Ben ofisinizde olacağım."

Hafta sonu görevine kimin yetişmiş olabileceğini ya da kimin masa başında olabileceğini bilmiyordu ama en azından geçici ve samimi bir ilişkisi olan biri olmasını umuyordu.

Aksi takdirde, hafta sonu komutası kimdeyse onunla sıfırdan başlamak zorunda kalacaktı - ve işler sarpa sararsa ve bir teşvik kesilmezse, doğrudan Whitney'e gidecekti. Ama bu kaçınmayı umduğu bir şeydi.

Teğmen Jaye Smith'i otomattan enerji barına benzeyen bir şey alırken gördüğünde şansının yaver gittiğini düşündü.

"Smith."

"Hey, Dallas. Sen de mi Cumartesi turuna katıldın?"

"Tam olarak değil." Eve cebinden bozuk para çıkardı. "Bana bir tüp Pepsi getir, olur mu?"

"Elbette. Benden."

"Teşekkürler."

"Harika palto. Deri için cehennem, ha?"

"Şöyle de diyebilirsiniz. Teşekkürler," diye tekrarladı Eve, Smith tüpü uzattığında. "Benim için bir dakikan var mı?"

"Tabii. Salonu mu yoksa ofisi mi istersin?"

"Ofisini alalım."

"İş o zaman." Smith başını sallayarak yolu gösterdi.

Eve'in hatırladığına göre ellisine yaklaşmıştı ve işinde çeyrek asırdan fazla kalmıştı. Evliydi ve bir, belki de iki çocuğu vardı.

Kısa boyluydu, yaklaşık beş-üç boyunda ve boksör gibi bir yapısı vardı. Sert ve kaslıydı. Saçları sarının birçok tonundaydı ve çenesinin yanından sarkan dağınık uçlarla düz bir şekilde toplanmıştı.

Silahını kalçasında bir tabanca olarak, alçakta, üzerine lacivert bir kazakla giyiyordu.

Eve onun sağlam bir polis olduğunu biliyordu, bu yüzden spor veya içkiyi karıştırma fikrini bir kenara bıraktı. Smith ile, o açık sözlü olabilir ve her şeyi açıkça ortaya koyabilirdi.

Teğmen Smith'in ofisi Eve'inkinden daha büyüktü -ama çoğu öyleydi- ve iki tane gibi görünen bir ofise sahipti. Makul ölçüde rahat ziyaretçi koltuklarının yanı sıra yeni görünen fırçalanmış çelik bir masa.

Üzerinde standart d ve c ünitesi, dosya yığınları ve her türden bir çift gencin çerçeveli bir resmi vardı.

-Eve onları Smith'in çocukları sanmış.

Smith, ofisindeki AutoChef'ten kendine kahve gibi görünen koyu bir fincan çay aldı ve bir sandalyeyi işaret etti.

Smith masaya oturmak yerine diğer ziyaretçinin koltuğuna yerleşti.

"Ee, ne oldu? Birini mi kaybettin?"

"Birisi kaybolmuş gibi görünüyor. Bu konuda bana yardımcı olmanızı istiyorum."

"Sizin için bir milletvekilini yığının en üstüne karıştırmamı isterseniz, bunu yapabilirim." Ayağa kalkarak masanın çekmecesini açtı. Eve başını salladığında bir kayıt cihazı ve not defterine uzanıyordu.

"Bu da tam olarak öyle değil. Size durumu anlatayım."

Eve koştu, Smith'in yüzüne baktı ve onun içine çekerek. "Bir kapkaç olduğunu düşünüyorsun, olabilir de. Ama hamile bir kadın var, eşi yok, bilinen bir ailesi yok, yabancı. Bu, birkaç porsiyon duyguyla dolu büyük bir tabak. Kopmuş, kaçmış olabilir."

"Olabilir, evet. Sorun şu ki, onu tanıyan hiç kimse bunu göremez." "Smith, "Ama sen onu tanımıyorsun," diye belirtti. Gerçekten."

"Hayır. Ama onunla iki kez kendim tanıştım ve onun hakkında iyi bir fikir edindim. Onu tavşana benzetmezdim, hatta bir yerde birkaç gün izin almasına bile. Kimseye haber vermeden, çok heyecanlandığı bir etkinliği kaçırarak, her şeyini geride bırakarak."

"Bağlantılarını kontrol ettiğini söylemiştin. Herhangi bir plana işaret eden bir iletişim yok." Smith dudaklarını büzdü. "Gitmediği bir randevu, gelmediği bir parti -Hediye paketlenmiş ve bekliyor. Tamam, bana bir tane almışsın gibi geldi."

"Zaman çizgisi ve koşullar, işten çıktıktan sonra, eve gelmeden önce bir şeyler olduğunu gösteriyor."

"Buna katılıyorum." Arkasına yaslanan Smith koyu, sert çayını yudumladı. "Ama bir dosya açmamı ve bunun üzerine gitmemi istemiyor musunuz?"

"Bu arkadaşım mı? Diğer hamile olan mı? O da bu konuda döndü ve o..." Eve bir nefes verdi. "Tamam, bu konuda beni zor durumda bıraktı. Bu yüzden sizden davayı benim halletmeme izin vermenizi isteyeceğim."

"Seni dıĞlamak gibi bir niyetim yok," diye devam etti Eve, Smith kupasına bakarken kağlarını çatarak. "Ve bana verebileceğin herhangi bir yardımı ya da yönlendirmeyi memnuniyetle karşılarım, ama Mavis Bu duygu yüklü tabakları da benim halletmemi bekliyor."

"Seni tanıyor, beni ya da birimdeki kimseyi tanımıyor." "İşin büyük kısmı bu, evet. Mavis ve ben uzun bir geçmişe sahibiz. zaman. Bu yüzden olması gerekenden daha fazla mahvolmasını istemiyorum."

"Kaç aylık?"

"Mavis?" Eve onun saçını itti. "Son geri sayıma doğru gidiyoruz. Sanırım birkaç hafta daha. Ona bunu yapacağımı söyledim. Senden sözümü tutmama izin vermeni istiyorum."

"Bu Mavis Freestone olabilir mi, müzik sansasyonu?" "Olabilir."

"Büyük bir hayranı olan on sekiz yaşında bir kızım var."

Eve omuzlarındaki gerginliğin hafiflediğini hissetti. "Mavis bir dahaki sefere şehirde sahne aldığında sahne arkasına geçmek isteyebilir. Ya da herhangi bir yerde, eğer özel bir mekikle taşınmasına aldırılmazsanız."

"Ömür boyu onun kahramanı olurdum ama bu kulağa rüşvet gibi geliyor."

Eve şimdi sırtıyordu. "Hem de çok iyi bir tane. İhtiyacım olursa diye içki ya da spor hazırlamıştım. Bunun için minnettarım Smith."

"Benim de arkadaşlarım var ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

İşte ihtiyacım olan şey. Her raporda, her ifadede, her notta beni kopyalayacaksın. Yaptığınız soruşturmanın her adımından haberdar olacağım. Onunla ilgili kendi dosyamı burada tutacağım ve herhangi bir noktada devreye girmem gerektiğini hissedersen ya da devreye girmesi için birini görevlendirirsem - sizinle birlikte çalışmak ya da görevi devralmak için - ciyaklamaları duymak istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Sana borçluyum."

"Onları bulun -kadını ve bebeği- ve ödeşmiş olalım."
Smith bir kart çıkardı. "Elimde bunu yansıtan güncel bir şey yok, ama bir araştırma yapacağım, bakalım Şehirde benzer bir suç yansıtan herhangi bir şey."

"Takdir ediyorum. Hepsini."

"Önemli olan kayıp olan, gösteriyi buradan kimin yönettiği değil. Ev ve cep numaralarım arkada. Gece ya da gündüz."

Eve kartı aldı ve elini uzattı.

Ofisine döndüğünde Roarke'ı masasında bilgisayarıyla uğraşırken buldu. Ona baktı ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Ben temizim. Şanslıyım."

"İyi o zaman. Geçmişinizi kontrol etmeye başladım. Burada mı yoksa evde mi çalışmak istiyorsun?"

"İkisi de değil, henüz değil. Şu anda otobüsle ilgili bir adamı görmeye gidiyoruz."

Otobüs şoförünün adı Braunstein'dı ve üzerinde New York Giants futbol forması olan yaklaşık iki yüz kiloluk sert bir şişmandı. Elli iki yaşındaydı, evliydi ve Cumartesi akşamını, karısı, kız kardeşi ve yeğeni yerel bir sinemada kendi deyimiyle "kız filmleri" izlerken, kayınbiraderi ve oğluyla birlikte ekranda sezon sonrası bir maçı izleyerek geçiriyordu.

Eve, Tandy'nin adından söz edene kadar görüşünün kesilmesinden duyduğu rahatsızlık ortadaydı.

"Londra Köprüsü" mü? Ben ona öyle diyorum. Elbette onu tanıyorum. Hemen hemen her gece benimle gelir. Ücret kartı her zaman hazırdır, çoğunda yoktur. Güzel bir gülümsemesi var. Tam arkamda oturur. Biri o koltuğu alırsa, kalkıp ona veriyorum. Hassas durumu falan.

"Tatil için bana güzel bir kutu kurabiye verdi. Kendisi yapmıştı. Baş belada mı?"

"Bunu henüz bilmiyorum. Perşembe akşamı sizinle birlikte mi geldi?"

"Perşembe." Tıraş olmaya fena halde ihtiyacı olan çenesini kaşdı. "Hayır, hayır. Şimdi bundan bahsetmen komik, çünkü Çarşamba günü durakta indiğinde 'Yarın görüşürüz Bay B.' dediğini hatırlıyorum. Bana 'Bay B.' derdi. Çünkü üzerinde kocaman bir fiyonk olan komik bir kağıda sarılı bir kutu taşıyordu."

Her iki arkadaşı da sahadaki bir düdük üzerine öfkeyle patlarken etrafına baktı. "Ofsaytmış, kırmızı kırım," diye bağırdı içlerinden biri.

"Lanet olası hakemler," diye mırıldandı Braunstien. "Diline dikkat et. Her neyse, bindiğinde ona kutuyu sordum ve hafta sonu bir bebek partisi olduğunu söyledi. Dinle, o küçük kız yaralandı falan mı? Ona doğum iznini kullanması gerektiğini söyledim, o kadar yakındı ki. O iyi mi? O ve bebek iyi mi?"

"Umarım öyledir. Otobüste, ona çok fazla dikkat eden birini fark ettin mi hiç? Çok yakın durduğunu, gözünü ayırmadığını? Bunun gibi bir şey?"

"Hayır, ben olsam yapardım." Belirginleşen karnını kaşdı. "Koşu sırasında ona göz kulak oldum, biliyor musun? Anladım

Bazı müdavimler ve bazıları, bir kadın topuz taşıırken insanların yaptığı gibi onunla sohbet edebilir. Bilirsiniz, "Nasılsın?" "Ne zaman doğuracaksın?" "Herhangi bir isim seç," gibi şeyler. Ama kimse onu rahatsız etmedi. Ben izin vermezdim."

"Peki ya onun durağında inen insanlar?"

"Elbette, bazıları olacaktır. Müdavimler ve diğerleri. Tuhaf görünen birini hiç fark etmedim. Biri o kıza zarar mı verdi? Hadi ama, kendimi onun amcası gibi hissediyorum. Yaralandı mı?"

"Bilmiyorum. Söyleyebildiğimiz kadarıyla Perşembe günü saat altı civarından beri kimse onu görmemiş."

"Aman Tanrım." Braunstien bu kez oturma odasından gelen bağırışlara ve küfürlere tepki göstermedi. "Tanrım, bu doğru değil."

İnsanlar onu seviyor," dedi Eve arabayı sürerken. "İnsanların Copperfield ve Byson'ı sevdiği gibi."

Roarke, "Kötü şeyler sevilebilir insanların başına gelir," diye belirtti.

"Evet, evet, öyle. Çalıştığı yere gidiyorum. Oradan otobüs durağına kadar yürü. Hisset."

Beyaz Leylek'in dışında Eve, Madison'da şehir merkezine doğru akan trafiği izledi. Tandy'nin işten ayrıldığı saatten daha geç bir saatti ve hafta içi değil, Cumartesi günüydü. Ama yine de saat altıda hava kararacaktı ve hatırladığı kadarıyla o gün kasvetliydi.

Sokak lambaları yanıyor, diye düşündü, farlar nemli ışığı kesiyordu.

"Soğuk," dedi yüksek sesle. "İnsanlar şimdi olduğu gibi sıkı sıkıya sarınmış. Hızlı yürüyorlar, çoğu hızlı yürüyor. Eve ya da gidecekleri yere varmak istiyorlar. Erken akşam yemeği, iş sonrası içkiler, eve giderken yapılacak işler. Dışarı çıkıyor. Otobüse yetişmek için Beşinci Cadde'ye yürümek zorunda. İki blok aşağı, bir blok yukarı."

Eve, yanında Roarke olduğu halde yürümeye başladı. "O ışıklarla birlikte hareket edecek. Yürüyüşe çıkarsa, ikinci bloktan aşağı inecek, sonra da karşıya geçecek. Çıkamazsa, önce karşı bloğu geçecek. Hareket etmeye devam etmek istiyorsun."

"Hangi yönden yaptığını bilmenin bir yolu yok."

"Hayır." Ama ışığı yakaladıkları için Eve kavşaktan geçmeye devam etti. "Onu kaçırma ihtimalinin en düşük olduğu yer -eğer bu bir kaçırma ise- köşedir. Daha çok insan, birbirine daha yakın. Arkasından yaklaşmak istiyorsun."

Bloğun ortasına yaklaştıklarında birkaç adım geri çekilip hızla yaklaşarak bir kolunu Roarke'ın beline dolayarak gösterdi.

"Silah mı kullanıyor?" diye tahmin yürüttü. "Aksi takdirde tepki verirdi - bağıırdı, mücadele ederdi. En bıkkın olanlar bile hamile bir kadının başı dertte olduğunda durur."

"Bir silah," diye kabul etti Eve. "Ya da tanıdığı biriydi. Hey, Tandy!" Eve kolunu kaydırđı ve Roarke'a sıkıca doladı. "Nasıl gidiyor? Evlat, çok yük taşıdığın kesin. Seni eve bırakayım mı? Arabam hemen şurada."

"Muhtemelen." Kız Beşinci Cadde'ye doğru yürürken o da batıya döndü. "Kimi tanıyor?"

"Müşteriler, komşular, doğum sınıfından ya da merkezinden birileri. İngiltere'den biri. Bebeğin babası. Zorla ya da tanıdık biri olmalı. Belki ikisi de. Hızlı ve sessiz olmalıydı, çünkü evet, birileri hamile bir kadının biriyle mücadele ettiğini fark edecektir. Birinin fark etmesi ihtimaline karşı, fotoğrafını bu bölgede göstereceğiz."

Beşinci Cadde'ye vardıklarında kuzeye dönerek alternatif rotadan geri yürüdü.

"Muhtemelen onu karşı caddeden almıştır," dedi Eve. "Her zaman caddelerden daha az yaya trafiğı olur. Bir aracı olmalı ya da muhtemelen..." Kaşlarını çatarak tepedeki apartmanlara baktı. "Muhtemelen yakınlarda bir yer. Ama o zaman kimse fark etmeden onu içeri sokman gerekir. Bundan hoşlanmadım ama olabilir."

"Peki bir araca bindiğinde neden direnmedi?" "Güç mü? Sakinleştirilmiş ya da korkmuş olabilir. Belki de birden fazla kaçıran vardı. Tanıdık, o tanıdığı birini görmekten ve ayaklarını yerden kesip eve dönmekten memnun olabilirdi."

Madison'a geri dönerlerken etrafı taradı. Çoğu insan hızlı hareket ediyor, çoğu başlarıyla veya

en azından gözleri aşağıdaydı. Kendi dünyalarında fokurdayan düşüncelerini düşünüyorlardı.

"Risk almaya istekli, hızlı ve yumuşak hareket eden biri. Elbette, kaldırımdan bir kadın koparabilirsin. Olur böyle şeyler. Karşı caddelerden biri," diye tekrarladı. "En mantıklısı bu ama hangisini kullanacağından emin olamazsın. Eğer bir araç kullanıyorsanız, aracınızı caddeye park etmeyin. Kapkaç yapıyorsanız olmaz. Yalnız. Ve yine de bir yer bulacak kadar şanslıysanız. İş yerine en yakın park yerini kullanırdınız."

"Mantıklı," diye onayladı Roarke ve PPC'sini çıkardı. O birkaç tuşa dokunup başını salladı. "Madison ve Beşinci Cadde arasında, Elli Sekizinci Cadde'de bir sürü yer var."

"Bu kullanışlı olurdu, değil mi? Sadece güneye doğru birkaç blok yürümek zorunda kalırsın. Hadi gidip bir bakalım."

Yine en mantıklı yolu seçerek yürümek istedi. İnsan ya da droid görevlisi olmayan otomatik bir otoparktı ve bu Cumartesi akşamı kapasitesi doluydu.

Bir güvenlik kamerası vardı ama çalışsa bile diskin her yirmi dört saatte bir boşaltılacağını biliyordu. İletişim için verilen numarayı not etti.

"Belki güvenlik diskinde şansımız yaver gider," dedi Roarke'a. "Her halükarda ödemelerle ilgili kayıtları olmalı. Perşembe günü on sekiz ile bin dokuz yüz arasında otoparktan çıkan tüm araçların kimliklerini isteyeceğiz."

Ellerini ceplerine daldırdı. "Ya da blokların etrafında dolaşan bir ortağı olabilir ve bu konuda mahvolduk. açıl."

Ya da nakit ödediler, diye düşündü Roarke. Çalıntı bir araç kullandılar. Eve'in bu olasılıkları da düşüneceğini bildiği için yorum yapmaya zahmet etmedi. "Eğer senin teorileştirdiğin şekilde kaçırıldıysa, bu planlanmış, zamanlanmış bir şey. Sence takip mi edildi?"

"Bunun rastgele bir kapkaç olma ihtimalinin düşük olduğunu söyleyebilirim ama yine de araştıracağım. Birisi onun rutinini, programını, rotalarını biliyordu. Birisi onu ve/veya taşıdığı bebeği özellikle istiyordu."

"O zaman babaya doğru yöneliyor, değil mi?"

"Listede üst sıralarda. Tek yapmam gereken onu teşhis etmek."

"Bunun ona ya da çocuğa zarar verme olasılığının daha düşük olduğu anlamına geleceğini düşünmek isterdim ama muhtemelen bu doğru değil." Kendi annesini ve babasının ellerinde neler çektiğini düşündü ve bundan kurtulmaya çalıştı. "Ben gördüm Duchas'taki kadınlara bu koşullarda çok fazla şey oluyor."

"Hamile kadınlarda birincil ölüm nedeni babanın uyguladığı şiddettir."

"Bu çok üzücü bir durum." Sokağa, soğukta koşuşturan insanlara baktı, hava üflüyordu. Ama bir an için Dublin'in ara sokaklarını ve Patrick Roarke'ın iri cüssesini gördü. "İnsanlık durumu üzerine çok üzücü bir yorum."

Düşüncelerinin nereye gittiğini anladığını düşündüğü için onun elini tuttu. "Eğer onu kaçırdıysa, onu bulacağız. Ve onu da."

"Onun için yapmadan önce-ya da onlar için." Adam şimdi ona bakıyordu ve kadın onun gözlerinde geçmişin izlerini gördü. "Anahtar bu, değil mi?"

"Evet. Anahtar bu." Eve başını salladı. yürümeye devam etti. "Birine onun kim olduğunu söyledi. Belki New York'a taşındıktan sonra değil ama İngiltere'deyken. Birileri onun kim olduğunu biliyor."

"Ondan uzaklaşmak için New York'a taşınmış olabilir."

"Evet, daireler çiziyorum. Hadi eve gidelim ve ok atmaya çalışalım."

Tandy Willowby, yirmi sekiz yaşında."

Eve, evindeki ofisinde masasına oturmuş, Roarke'ın halihazırda çalıştırdığı verileri okuyordu. "Londra doğumlu. Ebeveynleri Willowby, Annalee ve Nigel. Kardeşi yok. Annesi 2044'te ölmüş. Tandy on iki yaşındaymış. Babası 2049'da Marrow ile yeniden evlendi, ilk evliliğinden bir çocuğu olan boşanmış bir aday. Briar Rose, kadın, 2035 doğumlu."

Kaydırmaya devam etti. "Willowby, Nigel, 2051'de öldü. Kötü şans. Ama üvey annesi ve üvey kız kardeşi hâlâ hayatta. Bilgisayar, Willowby, Candide ya da Marrow, Candide ve Marrow, Briar Rose, Londra için iletişim bilgileri. Halihazırda çalışan dosyadaki doğum tarihlerini ve kimlik numaralarını kullan."

Çalışıyorum.

"Eve, eğer onlarla şimdi irtibata geçmeyi düşünüyorsan, İngiltere'de saatin sabahın birini geçtiğini hatırlatırım."

Kaşlarını çattı ve bilek ünitesine baktı. "Bu çok sinir bozucu. Tamam, bunu sabah alırız."

Bilgisayar ona Candide'in artık Sussex'te yaşadığını, Briar Rose'un ise Londra'da ikamet ettiğini söyledi.

"Tamam, Tandy'ye dönelim. Londra'daki bir elbise mağazasında altı yıldan fazla çalışmış. Carnaby Caddesi. Pozisyon, yönetici. Orada aynı daireyi tutuyordu-" "O

'daire' olacaktı," diye araya girdi Roarke.

"Neden düz olsun ki? Nasıl yaşa-oh." O ensesini ovuşturdu. "Doğru, oraya daire derdi, ki bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Ama aynı işvereni altı yıldan fazla tuttuğu gibi bunu da tuttu. Yerleşiyor, kök salıyor, alışkanlık yapıyor. Dükkanın sahibiyle konuşmak isteyeceğiz."

Şimdi arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. "Eğer bir erkeği olsaydı, bahse girerim onu da uzun süre yanında tutardı. O

etrafta dolaşmaz. Ama sadece İngiltere'nin, hatta Avrupa'nın başka bir yerine taşınmakla kalmıyor. Binlerce mil. Uzun zamandır yaşadığı evinden, uzun zamandır çalıştığı işinden vazgeçiyor. Bu bir heves değil, Tandy gibi biri için değil. Bu büyük bir adım ve üzerinde çok düşündüğü, atmak için güçlü bir nedeni olması gereken bir adım."

"Bebek."

"Evet, buna geri döndüğünü söyleyebilirim. Biriyle ya da bir şeyle çocuk arasına bir okyanus koydu. Güçlü bir sebep, yoksa Londra'daki dairesinde yuva yapıyor olurdu."

Roarke, "Bir alışkanlık yarattığı," diye ekledi. "Tıpkı diğer iki kurbanınız gibi."

"Umalım da Tandy onlardan daha iyi olsun. Onun için bir pano oluşturacağım ve bir zaman çizelgesi hazırlayacağım."

"Pekâlâ. Sizin için yapabileceğim özel bir şey yoksa, bana Copperfield/Byson davasıyla ilgili şu kör hesaplardan bazılarını gönderebilirsiniz. Bakmaya başlayacağım sayılar."

Gerçek şu ki, en azından şimdilik, bir kadın düşüncesinden tamamen uzaklaşmak istiyordu. Ona zarar vermek isteyen birinin merhametine karşı savunmasızdı. Bir zamanlar sevmiş olabileceği biri diye düşündü.

Eve bir an durdu ve ona döndü. "Bu olayda senin yerinde olsaydım, Whitney'e kıcımlı öpmesini söyledim."

"Ne?" Kendini geri çekti, şu anın içine. "Ah, şey, sonuçta, dudaklarının o civarda olmasını onunkine tercih ederim."

"Bana işe yarar bir şey bulun, belki yollarını bulurlar."

"Ve teşvikim artmaya devam ediyor."

Ekrandan uzaklaştı ve onun gözlerinin içine baktı. "Bu konuda iyi misin? Tandy olayı."

Onun görmediğine, bilmediğine inanmak aptallıktı, kabul etti. Bunu engellemeye çalışmasının daha aptalca olduğunu düşünüyordu.

ondan ya da kendisinden. "Aslında değilim, tam olarak değil. Benim için biraz fazla derin bir yankı uyandırıyor. Hissettiklerimin fke mi yoksa keder mi olduğunu bilmiyorum. İkiisi de olmalı."

"Roarke, Tandy'nin annenle aynı durumda olduğunu bilmiyoruz."

"yle olup olmadığını bilmiyoruz." Aylak aylak, elindeki küçük Tanrıça Havva'nın heykeli masasının üzerinde duruyordu. Dişi sembolü. "Onu, yani annemi öldürmek için ben doğana kadar beklemişi. Ama o beni korumaya, benim için en iyi olduğunu dşindğ şeyi yapmaya alışiyordu. Tıpkı Tandy'nin şu anda ona sahip olan kişiinin yaptığı gibi."

Heykeli yere bıraktı. "Sadece bir süreliğine aklımdan çıkmasını istiyorum."

Çok nadiren incinir, diye dşind. Çok nadiren kendini bıraktırdı, diye dzelitti. "Bunu merkeze geri götürebilirim. Onu buradan uzak tut."

"Hayır." Sonra ona doğru ilerledi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu ikimiz için de geçerli değil. Öyle ya da böyle, bir zamanlar olan şey bizi biz yaptı. Ama bu bizi Bizim yaptığımızı yaparak. O zaman kazanmışi olacaklar, değil mi?"

Ellerini onunkilerin üzerine koydu. "Kazanamazlar. Sadece bizimle uğraşabilirler."

"Ve yle de yapıyorlar." Eğildi ve dudaklarını kızın başının üstüne bastırdı. "Benim için endişielenme. Bir süre kendimi sayılara vereceğim. Her zaman kafamı toparlarlar."

"Nasıl olduğunu Tanrı bilir. Ben kahve yapacağım. Herkes ister mi?" "Yanında biraz kek olsaydı. O konuda kazıklandım anlaşmanın sonu."

"Pasta mı?" Akklı etrafında dönüp durdu. "Ah, doğru ya. Mavis. Sanırım biraz kalmıştı. O kadınlar üzerinde krema olan bir şey gördüklerinde akbaba gibi saldırıyorlardı. Belki de Karanlık Gölge kalanların bir kısmını AutoChef'te stoklamıştır. Yapabilirim. Muhtemelen bir parça da ben yutarım."

Şeker ve kafeinin kanı hareket ettirdiğini düşünerek, sert, sade kahveyle birlikte büyük bir parça yaptı. İyi olacak, dedi kendi kendine, çünkü başka türlü olmasına izin vermezdi. Ama parmağını nabzın üzerinde tutacak ve ritmi beğenmezse

Tandy evin dışında araştırma yapıyor.

Kolaylık olsun diye, Tandy'nin tahtasını diğer çantasında zaten başlamış olduğu tahtanın yanına koydu. Ve kaygan beyaz yüzeyli tarafa elle bir zaman çizgisi yazmaya başladı.

İsim listeleri yaptı. Bir tarafta zaten konuştuğu kişiler, diğer tarafta sabah iletişime geçeceği kişiler. Tandy'nin kimlik fotoğrafını yapıştırdı.

İlk adımı otoparkın iletişim numarasını aramak oldu. Beklediği gibi, sonsuz bir seçenekler menüsüne aktarıldı ve sıkıcı litani onu komaya sokmadan önce hızlı bir şekilde operatörü seçti.

"Nezaket Mesaj Servisi." Ses bir trombon gibi genizden geliyordu ve Queens'e özgü bir havası vardı.

"Ben NYPSD'den Teğmen Dallas," diye söze başladı Eve ve rozet numarasını verdi. "Park and Go, Fifty-eighth Street hakkında bilgiye ihtiyacım var."

"Bilgi için lütfen sabah sekiz ile-" saatleri arasında Müşteri Hizmetlerini arayın.

"Şu anda bilgiye ihtiyacım var ve Müşteri Hizmetleri'ndeki eli kalem tutan biriyle konuşmak istemiyorum."

"Tanrım. Bu bir mesajlaşma servisi, bilirsiniz, sadece Manhattan'da yirmi kadar işletme için. Bir park yeri hakkında bilgim yok."

"Beni sahibine bağlayın."

"Müşteriyi rahatsız etmemem gerekiyor-"

"Belki de bana adınızı ve yerinizi vermelisiniz. Seni almaları için birkaç üniformalı göndereceğim.

Polis Merkezine gittiğinizde müşteriye nasıl rahatsız etmemeniz gerektiğini bana anlatın."

"Tanrım. Bir dakika beklemelisin."

Eve, pastasının kremasından daha tatlı bir müzik kulağında çınlarken bekleme moduna geçti.

On dakika boyunca -aramasının önemli olduğuna dair periyodik olarak bilgisayar tarafından üretilen bültenlerle- bir dizi olasılık çalışmasına başladı.

Gerçek bir insan geri geldiğinde, o ikinci fincan kahvesini içiyor ve sonuçları inceliyordu.

"Teğmen, değil mi?" Adam kaygan görünüyordu ve sesi de aynıydı.

"Bu doğru. Ya sen?"

"Matt Goodwin. Park and Go on Fifty-eighth'ı mı soruyorsunuz?"

"Bu doğru. Sahibi siz misiniz?"

"Ben bunu yapan şirketi temsil ediyorum. Sorun nedir?"

"Bu grubun karışmış olabileceği olası bir suç araştırıyorum. Güvenlik disklerinin yanı sıra geçen Perşembe, on sekiz ile bin dokuz yüz arasındaki kayıtlara ihtiyacım var. saat."

"Hangi olası suç?"

"Bu bir Kayıp Şahıslar meselesi. Disklere ve kayıtlara mümkün olan en kısa sürede ihtiyacım var."

"Sanırım o diskler her yirmi dörtte bir boşaltılıyor, Komiser. Kayıtlara gelince, sanırım arama izniniz var?"

"Bir tane bulabilirim."

"Peki, bunu yaptığında-"

"Ve bunu yaptığımda, bütün bir haftanın kayıtlarının yanı sıra arsanın -ve sahibi olan şirketin- standartlarını ve uygulamalarını da araştıracağım. Seni ve diğerlerini

müvekkiliniz sorgulanmak üzere merkeze getirilecek. Ya da bana o günün tek bir saatine ait kayıtları getirebilirsiniz."

"Müvekkilim elbette yetkililerle işbirliği yapmak isteyecektir."

"Müvekkiliniz için iyi oldu."

"Müvekkilimle temasa geçmem ve onların izniyle, belirttiğiniz kayıtların kopyalanmasını ve sizin için uygun."

"Bunu sen yap. Kayıtların nereden alınabileceğini bu numaradan bana iletin. Yarın sabah 9'a kadar."

"Teğmen, hafta sonundayız."

"Bunu duymuştum. Sabah dokuzda, yoksa o emri alırım."

Kapattı ve olasılık sonuçlarını incelemeye geri döndü. Elindeki az sayıdaki veriye rağmen, Tandy Willowby'nin hedefinin belli olduğu doksanlı yılların ortalarına doğru ilerliyordu.

Tandy'nin Atlantik'in iki yakasında da sabıka kaydı yoktu, suç unsurlarıyla bilinen bir ilişkisi yoktu. Küçük, düzenli bir birikimi vardı.

İşe başladığından beri aldığı maaşla dikkatli bir şekilde yaşıyordu. Ailesi ölmüştü ve Eve'in arama izni olmadan erişebildiği temel verilere göre üvey annesi ve üvey kız kardeşinin serveti yoktu. Orta gelirli maaşları vardı.

Tandy'nin hesaplarında şantaja işaret eden herhangi bir şüpheli para yatırma ya da çekme işlemi bulunmuyordu.

Görünüşe göre Tandy'nin sahip olduğu tek gerçek değer karnında taşıdığı şeydi.

Bir önseziyle hareket ederek Beyaz Leylek'in sahibiyle temasa geçti.

"Teğmen Dallas. Tandy'yi buldunuz."

"Hayır."

"Bunu anlamıyorum." Liane Brosh altmış yaşlarında genç bir kadındı ve yüzü endişeyle gerilmişti. "Sadece bir hafta sonu tatili yapmış olmalı. Belki de bebek doğmadan önce kendini toparlamak için bir kaplıcaya gitmiştir."

"Bunu yapmaktan bahsetti mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Birkaç kez teklif ettim ama o her seferinde zaten çok heyecanlı olduğunu söyledi." Liane zayıfça gülümsedi. "Mağazada onun için küçük bir parti düzenledik ve ona şehirdeki bir spa merkezinden hediye çeki verdim. Bunu bebekten sonraya sakladığını söyledi. Ama iyi olduğuna eminim.

Belki de sadece hafta sonu için şehirden uzaklaşmak istemiştir."

"Bu size onun yapacağı bir şey gibi geliyor mu?"

"Hayır, öyle değil." Liane iç çekti. "Hiç de onun sesine benzemiyor. Çok endişeliyim."

"Özellikle onu görmek, onunla konuşmak için dükkana gelen biri olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Tandy birkaç anne-baba adayıyla çalıştı. Tüm personel kişisel alışveriş, kayıtlar, dekor, kıyafetler konusunda yardımcı olmak için hazır."

"Peki ya birlikte çalışmış olabileceği ya da dükkanınıza sık sık gelen ve beklentileri gerçekleşmemiş biri. Örneğin düşük."

"Olabilir. Aklıma hemen kimse gelmiyor ama kayıtları kontrol edebilir, diğer kızlara sorabilirim."

"Bunu takdir ediyorum. Bebeğin babası hakkında hiç konuştu mu?"

"Genel olarak ve belli belirsiz. Detay vermedi ve bu konuda konuşmak istemediği için ben de üzerine gitmedim."

"Aklınıza bir şey gelirse, önemli görünmese bile, benimle iletişime geçmenizi istiyorum. Yirmi dört/yedi."

"Yapacağım. Tandy'yi seviyoruz. Hepimiz yardım etmek için elimizden geleni yapacağız."

Eve başka bir önsezi denedi ve Tandy'nin ebesiyle temasa geçti. "Bu Randa."

"Randa Tillas, Teğmen Dallas."

"Tandy."

"Henüz bir şey yok."

"Lanet olsun." Sesinde adalardan esintiler taşıyan çarpıcı bir siyah kadındı. Zengin kahverengi gözleri endişeyle doluydu. "İçlerinden biriyle birkaç gün geçiriyor olabilir diye doğum çemberinin üyeleriyle temasa geçtim. Ama Çarşamba gününden beri kimse ondan haber alamadı."

"Bu çevrenin herhangi bir üyesinin hamilelik sorunu var mı?" "Biri yüksek tansiyon hastası, diğeri de yatak istirahati, ama önemli bir şey değil, hayır."

"Belki de gebe kalmakta veya doğumunu tamamlamakta zorlanan bir doğum koçu."

"Koçlar hakkında tam bir tıbbi bilgim yok ama bu tür şeyler genellikle ders sırasında gündeme gelir. Denerim ki Karanlık bir yerde olabilecek herhangi birinin koçluk yapmasını engellemek. Bu ne onlar ne de anne için iyi olur."

"Sizinle hiç bebeğin babası hakkında konuştu mu?"

"Biraz, evet. Benim için bebeğin babası kadar annem bana rahatça söyleyebiliyor. Bekâr bir anne için daha da fazla. Özellikle de Tandy gibi aile desteği olmayan bir anne için."

"Onun hakkında sana ne söylediğini bana anlatabilir misin?"

"Burada bir çizgide ilerliyorum ama çizgiyi aştığım için yeterince endişeliyim. Yaklaşık bir yıldır çıktığı biriydi.

Londra'da bir yıl. Sanırım ona çok aşıktı. Hamilelik planlanmamıştı ve onun istediği ya da aradığı bir şey değildi. Bunun kendi istediği bir şey olduğuna karar verdi ve ilişkisini bitirip ABD'ye taşındı."

"Daha çok yolumuz var."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama her şeyin yeni olmasını istediğini söyledi ve bu makul görünüyordu. Bu bebeği doğurmaya ve babasına karşı karanlık duygular beslemeden kendi başına büyötmeye çok kararlı olduğunu söyleyebilirim. Babasıyla ilgili ayrıntılardan çok kaçındı ama bir iki kez ağzından kaçırdı ve ona ismiyle hitap etti. Aaron."

"Bu yardımcı olur. Teşekkürler. Başka bir şey olursa bana ulaşın." "Onunla ilgili dosyamı inceleyeceğim ve Ekibin diğer üyeleriyle önemli görönen herhangi bir şey hakkında konuşursa. Hepimiz onu ve bebeği sağ salim geri istiyoruz."

14

PEABODY'NİN SUÇLARLA İLGİLİ OLARAK BİLGİSAYARINA GÖNDERDİĞİ VERİLERİN ÜZERİNDEN GEÇTİ. IRCCA onun için birkaç tane bulmuştu. Kaçırmalar, kaçırma/cinayetler, tecavüzler, tecavüz/cinayetler. Bebeğin doğurtulduktan sonra çalındığı ve annenin geride bırakıldığı kaçırma olayları.

Ölü ya da diri.

Kaçırılma olaylarının çoğunda, kadın kendisini kaçıran kişiyi tanımaktadır ya da daha önce onunla temas kurmuştur.

Eve, bu vakaları bilinen ve bilinmeyen, aile kavgası, kaçıranın akıl hastası olduğu ve kâr amacıyla yapılanlar olarak ayırdı.

Tecavüzleri ayrı bir dosyada topladı. Sonra onları coğrafi olarak inceledi.

New York'ta da benzer unsurlar taşıyan ve kurbanın aile üyelerinin karıştığı davalar olmuştu. tekrar ayırdı. Failin hapis yattığı vakaları bir kenara bırakarak, diğer aile üyelerini ve Tandy ile olası temasları kontrol etmeye ayırdı.

Müfettişin, kadının bir şiddet olayından kaçmak için sığınma evine gittiğini tespit ettiği Kayıp Kişi vakalarını özetledi.

istismarcı bir ilişkiye girmiş ya da çekip gitmiş. Diğerlerinde ise ne anne ne de çocuk bulunabilmişti.

Tandy Londra'dan geldiği için Eve daha sonra oraya taşındı. Yine benzer vakalar vardı ama hiçbirisi Onunla herhangi bir dış bağlantı.

Böylece Avrupa'ya açıldı.

En ilginç, Roma'da hala açık olan ve kayıp kadının düzenli naklen yayınını terk ettiği bir vakaydı.

Otuz altıncı haftasında muayene oldu ve ortadan kayboldu. Tandy gibi o da hamileliğinin başlarında başka bir şehre taşınmış, kaybolmadan üç ay önce Floransa'dan ayrılmıştı. Bekârdı ve o bölgede ailesi yoktu. Sağlıklıydı ve yalnız yaşıyordu. Tandy'nin aksine, bu kadın hamileliği sırasında ücretli doğum izni için başvurmuş ve almıştı. İkinci üç aylık dönem.

Çabalayan bir sanatçıydı. Dairesinde donattığı çocuk odasının duvarlarına bir masal diyarının duvar resmini tamamlıyor.

Yoksa İtalya'da da 'düz' müydü? Eve merak etti.

Sophia Belego yaklaşık iki yıldır kayıptı. İz bırakmadan gitmiş.

Araştırmacının adını not ettikten sonra, Eve saat farkını düşündü. İtalya henüz temas kuramadığı bir başka yerdi.

"Teğmen."

"Ne? Ha?"

"Şu anda saat sabahın ikisini geçiyor. New York saatiyle." "Londra'da saat kaç?"

"Çok erken." Roarke ellerini karısının omuzlarına koydu ve orayı mesken tutmuş olan kayaları kazdı. "Ve ikimiz için de yeniden şarj olma

zamanı." "Benim içimde daha fazlası var."

"Birkaç saat uyuduktan sonra daha da iyi olacaksın."

"Peabody'nin IRCCA'dan aldığı veriler üzerinde çalışıyorum."

"Peki bu gece daha ne kadar ileri götürebilirsin?"

Aslında hiçbir yerde, diye düşündü. Ama yine de. "Hepsini yazmadım. Dosya için bir rapor haline getirmem ve MPU'ya kopyalamam gerekiyor."

"Bu da sabaha kadar bekleyebilir."

"Eğer kaçırdıysa, kaybolmasının üzerinden elli saatten fazla zaman geçmiştir. Park yerindeki lanet verilere ihtiyacım var. Ve bunu sabaha kadar elde edemeyeceğim," diye itiraz etti, adam sadece ona bakınca. "Tamam, birkaç saat aşağıda."

Kız cam gibi baktığı için onunla birlikte asansöre doğru ilerledi.

"Benim için bir şeyin var mı?" diye sordu ona.

"Somut bir şey yok. İsimler olmadan daha uzun sürecek. Onlarla daha kapsamlı bir kazı yapabilirim." Ve, diye düşündü, teknik olarak izin verilenden biraz daha derine inerse, kayıtlı olmayan ekipmanını kullanabilir ve CompuGuard'ın boncuk gözlerinden kaçınabilirdi. "Biraz programı çalışır durumda bıraktım. Sabah ne olacağını göreceğiz."

"Bu konuda biraz araştırma yapmam gerekiyor." Yorgun beynini olası bir kaçırma olayından cinayete doğru itti. "Cavendish'ten Bullock'a, Robert Kraus'tan Jacob Sloan'a- Belki üç kuşak Sloan'lar ve oradan da benim kurbanlarım. Orada bir şey var. Sanırım Cavendish'i doğru sıkıştırırsam, fişkıracak."

Zihni iki soruşturma arasında gidip gelirken soyundu. "Bu tür -neydi o- gösterişli bir firma neden Cavendish gibi bir adamı New York şubesinin başına getirir? Belki de adam kayırmadır, çünkü olabileceği kadar zeki değildir. Bruberry, onun yöneticisi, o zeki. Ama kan bağı yok, bu yüzden antetli kağıda onun adını koydunuz ve perde arkasından yönetmesine izin mi verdiniz? İşte böyle hissettiriyor."

Eve yatağa kaydı. "Copperfield ona rüşvet teklif edildiğini söyledi. Cinayet saatinde Cavendish'in ofisi ile arasında bir temas olduğunu gösterebilirim, bu açıdan sıkıştırabilirim. Ya da-

"Senin için çok fazla kahve." Onu kendine yaklaştırdı. "Şu kafanı kapat ve uyumaya git."

Peki bunu nasıl yapacaktı? Çünkü her zamanki gibi haklıydı. İçine çok fazla kahve dökmüştü.

sistemi. Beyni kafasının içinde Copperfield'dan Byson'a, oradan Tandy'ye ve tekrar başa dönüyordu.

"Londra'ya gitmem gerekebilir," diye mırıldandı. "Hah. Mavis doğuma girdiğinde gerçekten de ülke dışında bir suç dehasının peşinde olmak zorunda kalsaydım, kafama bir tekme yemiş olmaz mıydım?"

"Ben, kışımın kenarı. Bu bize gider yoksa canını yakarım." "Evet, büyük konuşma."

Beyni uyanık olduğundan ve vücudu Takım elbiseyi takip ederek, neden her ikisini de iyi bir şekilde kullanmaması gerektiğini anlamadı.

Parmaklarını adamın omurgasında gezdirdi, sonra başını eğip karanlıkta kendi dudaklarıyla adamın dudaklarını bulurken aşağı indi.

"Zayıf durumumdan faydalanmaya mı çalışıyorsun?"

"Aynen öyle."

"Sadece kontrol ediyordum." Dudakları onunkilere doğru kıvrıldı. "Devam et o zaman. Seni durduramam."

"Sanırım orada yatıp bunu kabullenmen gerekecek." Çenesini ısırdı, dilini boynundan aşağı kaydırды. "Yardım çağırabilirsin."

"Gururum beni engelliyor."

Kıkırdayarak bir elini aşağı kaydırды ve onu çoktan sertleşmiş buldu. "Evet, sadece gurur dolusun."

Tadı çok güzeldi, sıcacık ve olgundu ve vücudu onunkine bastırdıkça, çıplak teni çıplak tene sürtündükçe, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Yer değiştirdi, kendini onun üzerine uzattı, böylece dudaklarını o kalbin onun için attığı yere bastırabildi.

Arzudan da öte, diye düşündü tembelce. Burada bilgi, rahatlık ve bir tür birliktelik vardı. Bana dön, ben de orada olacağım. Üzerlerinde hangi gölgeler asılı olursa olsun, her zaman birlikte bulabilecekleri basit cevap buydu. İçinden

geçmişten bugüne, her zaman cevabı ve birbirlerini bulabilirlerdi.

Şimdi adamın ellerini üzerinde hissediyordu, yatıştırmak ya da tahrik etmek için okşuyor ve her ikisini de yapmayı başarıyordu. Bir an daha olduğu gibi kaldı, gözleri kapalıydı, saflığı özömsüyordu ve nereye ait olduğunu bilmenin verdiği basit haz. Sonra, derin karanlıkta, derin sessizlikte, dudakları buluşana kadar tekrar onun üzerinde kaydı.

Hareket ve sıcaklık... Onun gibi o da her ikisinin içine sürüklendi ve sıcak his akımına kapıldı. Onun şekli, Kokular ve sesler çok tanıdık ve çok çekiciydi. O, başka hiç kimsenin yapamadığı gibi, kalbinin her köşesine ulaşmıştı. Uzun, zayıf vücudu, cesur ruhu ve arayış içindeki zihniyle onun kadınıydı. Onun neşesi ve kurtuluşu.

Burada her şey o kadar açık, o kadar kolaydı ki, sadece ikisinin olduğu bir dansa ikisi de liderlik edebilir, ikisi de takip edebilirdi.

Ve ona duyduğu ihtiyaç, en sevdiği melodi gibi içinde şarkı söylüyordu.

Onun göğsünü ağzına alırken ellerini onunkilerin üzerine koyarak ona sarıldı. Başının geriye düşmesine izin verirken Kendini bir sonraki heyecana kaptırdı, zihninin birbirlerine verdikleri dışında her şeyi boşaltmasına izin verdi.

Onu içine aldı, yavaş, yavaş.

Onun için titredi, ona mırıldandı ve sonunda onu doldurdu. Vücudu geriye doğru eğildi, gölgeler içinde ince beyaz bir kıvrım. Sonra karanlıkta ikisini de nefessiz bırakmak için öne doğru sallandı.

Birbirlerine sarıldılar, o zirveden aşağıya doğru yavaşça kaydılar, kadının bacağı adamın kalçasının üzerinde samimi bir şekilde savruldu. Akli başına gelene kadar alnını hafifçe adamın çenesine dayadı.

"Pastadan daha iyi," dedi ve onu güldürdü.

"Öyleydi. Ve çok güzel bir pastaydı." "Mmmm.

Saat kaç bu arada?"

"Ah... üçten sonra bir yerde."

Kafasında bir hesaplama yaptı. "Yeterince iyi." Başını yukarı kaldırdı, dudaklarını onunkilere sıkıca bastırdı. Sonra yuvarlandı ve oturdu.

"Peki siz ne hakkındasınız, Teğmen?"

"Avrupa'daki bazı insanları uyandırmak üzereyim. Işık açık, yüzde beş. Önce bir duş alacağım," dedi.

Işıklar loş bir şekilde parlıyordu. "Örümcek ağlarının geri kalanını yıkayın."

Kolunu başının arkasında kavuşturdu. "Yani siz bir Pazar sabahı zavallı bir adamı uyandırmanın mantıklı olduğuna karar verene kadar biraz zaman geçirmenin bir yolu olarak hizmet ettim."

"Evet."

"Kendimi çok kullanılmış hissediyorum. Teşekkürler."

"Hoş geldiniz." Artık kafasının rahat olduğunu hissediyordu. "Bazı işleri halledeceğim, sonra da birkaç saat aşağıda kalacağım."

"Çok haklısın." Sonra ayağa kalktı. "O zaman biraz daha."

"Uyanık kalmak zorunda değilsin."

"Birkaç dakika önce bu şarkıyı söylemiyordun." Kadın sırtınca, adam onun yanından geçerek kışına hızlıca bir şaplak attı. "Şu duşu alalım, belki ikimiz de şafak sökmeden yatağımıza dönmüş oluruz."

Eve önce Candide Marrow'u aradı ve telesekretere yönlendirildi. Bir mesaj bıraktı, sonra listeyi üvey kız kardeşe doğru kaydırды.

Boğuk, boğuk bir ses, "Defol git," dedi.

"Briar Rose Marrow?"

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Neredesin ya da ben neredeyim? Ben Teğmen Eve Dallas, New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı'ndan

Departman. Siz Briar Rose Marrow musunuz?"

Yataktaki yumrunun siyah saçları altın rengine boyanmıştı ve "Sana ne lan?" diye mırıldandı.

Eve bu şartlar altında kendisinin de aynı tavrı takınabileceğini düşündüğü için sabrını korudu. "Siz Briar Rose Marrow musunuz ve Tandy Willowby adında bir üvey kız kardeşiniz var mı?"

"Ne olmuş yani?"

"Üvey kız kardeşinizle en son ne zaman görüştünüz? İlik mi?"

"Aman Tanrım." Yumru kıpırdadı, çılgın sazlari itti ve uykulu ve olasılıksız mor gözleri yoğun siyahla kaplı soluk bir yüz ve dudak boyasının kıpkırmızı lekelere dönüştüğü dolgun dudaklar ortaya çıktı. "Nasıl olur da Sabahın köründe saatin sekiz olduğunu nereden bileyim? Sen de kimsin be?"

"Teğmen Dallas, New York'ta."

"Polisler mi? Polisler Tandy'den ne istiyor? New York mu? Kahvemi bile içmedim." Briar Rose eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra da çarşafın üzerine bastırdı. karnının çevresinde. "Oh, lanet olsun, dün gece kaç kez orgazm oldum?"

"Bu sizin kişisel meseleniz olur."

Kadın homurdandı. "İçkiler, daha da acısı. Pazar sabahı beni neden Tandy için uyandırıyor?"

"Son birkaç aydır New York'ta yaşadığının farkında mısınız?"

"New York mu? Hay sikeyim. Ciddi misin? Handy Tandy New York'ta."

"Sanırım son zamanlarda onunla konuşmadınız."

"O zamandan beri değil..." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve yatağın üzerinden sürünerek küçük bir masaya gitti; masanın üzerindeki döküntüleri karıştırdı ve bir çeşit sigara buldu. "Düşünmeye alışıyorum. Haziran olabilir. Neden? Bana onun yasadışı bir şey yaptığını söylemeyeceksin. Bizim kızımız değil."

"O kayıp."

"Neyi zlyorum?" Elindeki akmağı karıştırdı, sonra kıvılcım çıkarmadan indirdi. "Kayıp mı? Ne demek kayıp?"

"Perşembe gününden beri görülmedi."

"Belki de çok fena kafayı bulmuştur." "Hangisi olabilir?"

"Bilirsin, alem? İki alemi. Gerçi bu Tandy'ye pek benzemiyor."

"Bundan şüpheliyim, özellikle de durumu göz önüne alındığında." "Neyin durumu?"

"Tandy'nin hamile olduğunun farkında mısın? Birkaç gün içinde doğum yapacak?"

"Ne? Ne oluyor lan? Kıçını mı kaldırdın? Tandy? Hadi oradan." Ama gözlerindeki uyku hali kaybolmuştu. "Sadece bir dakika." Yataktan yuvarlandı ve Eve'in hafifçe rahatlamasına rağmen en azından i amaşını giyyordu. Kıyafet yığınının arasından bol kırmızı bir gömlek kaptı ve kafasına geçirdi. "Bana Tandy'nin hamile olduğunu söylüyorsun ve kimse onun nerede olduğunu bilmiyor mu?"

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum. Haziran'dan beri onunla konuşmadığınızı söylemiştiniz. Bu normal mi? O kadar uzun bir boşluk mu?"

Briar Rose yatağın kenarına oturmak için geri döndü. Bu kez sigarasını yaktı. "Dinle, aslında birkaç yıldan daha az bir süredir birlikteydik. Dul babası, ben on dört yaşındayken taş kalpli annemle evlendi. O da iyiydi, iyi biriydi. Sonra M4'te bir trafik kazasında öldü."

Bir an durakladı, uzun bir nefes ve bir duman bulutu bıraktı. "Tandy üniversiteyi bitiriyordu ve zaten bir işi vardı. Tanrı aşkına, annem beni Sussex'e sürükledi. Tandy bir tür ilişki sürdürmek için bazı girişimlerde bulundu ama taş kaltak ilgilenmedi. İlk fırsatta Londra'ya geri taşındım, ama bir aşamadaydım, anlıyor musun? Çoğunlukla işlemek ve yatmakla ilgileniyordu. Ablalık yapmak istemiyordum, özellikle de ben otuzbirci ve serserilerle yatmakla meşgulken standart bir ablayla. Sağa sola horozlanıyordu. Eğer beni köşeye sıkıştırırsa onu ara sıra görürdüm."

Sigarasını derin derin çekti. "Kendime iyi bir iş bulup biraz rahatladığımda bile pek ortak noktamız yoktu. Onu geçen baharda gördüm. Beni aradı, benimle konuşması gerektiğini söyledi."

"Ve ne hakkında konuştunuz?"

"Yapmadık, pek sayılmaz. Bir şeye sinirlendiğini biliyordum ve muhtemelen yine nişanlandığını ya da terfi aldığını düşündüm. Salak gibi davrandım çünkü görüştüğüm adam bir serseriye dönüştü ve bir parça tüy için beni terk etti. Ona da lanet olsun. Onunla daha yeni tanıştım. kahve içti ve ona saldırdı ve çekip gitti. Lanet olsun."

Bu bir meydan okumaydı, ama Eve yabancı argo ve deyimler arasından sıyrılıp işin özüne ulaştığını düşünüyordu. "Sonra temas yok mu?"

"Kendimi tam bir göt gibi hissettim, değil mi? Birkaç hafta sonra kefaretimi ödedim ve dairesine gittim ama taşınmıştı. Tek söyledikleri taşındığı, belki de Paris'e gittiği idi. Nereye gittiğini bana haber vermemesi beni kızdırdı ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bebeği mi olacak?"

"Evet, doğru. Aaron'ı tanıyor musun?"

"Onunla birkaç kez karşılaştım. Birlikte yaşıyorlardı. New York'ta onunla birlikte mi?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Tam adı, iletişim numarası ya da adresi var mı?"

"Aaron Applebee, Chelsea'de sanırım. The Times'da yazar. Bana o herifin onu kandırdığını mı söylüyorsun? onu dışarı mı attı?"

"Bu konuyu onunla konuşmam gerekecek. Başka biriyle görüşüyor muydu?"

"Tandy? Bizim kız değil. Onun için her seferinde bir tane ve aylarca sıkı fıkıydılar. Piç herif. Belki eve dönmüştür, onunla yüzleşmek için geri gelmiştir. Birkaç kişiyi arayacağım. Bir kız anne olmak üzereyken evde olmak ister, değil mi?"

"Verdiğiniz bilgiler için minnettarım. Aklınıza başka bir şey gelirse ya da nerede olduğuna dair bir şey öğrenirseniz benimle temasa geçin."

Eve, Aaron Applebee'yi aratmış ve numarasını ve adresini bulmuş.

Telesekreterine ulaştığında, onun yerine standart bir çalışma yaptı.

Applebee, Aaron, bilgisayarda kayıtlı, DOB 5 Haziran 2030, Devonshire, İngiltere.

Anne ve babasını ve her iki yanda karmaşık bir dizi yarım kardeşini listeliyordu. Briar Rose'un söylediği gibi, London Times'da kadrolu yazar olarak çalışıyordu ve Orada sekiz yıl çalışmış. Evlilik kaydı yok, sabıkası yok. Birkaç kez trafik ihlali yapmış. Beş yıldır Chelsea'de aynı adreste ikamet ediyormuş.

Kimlik fotoğrafında uzun çeneli, çekici, sarışın bir adam görülüyordu. Boyu bir metre on santim, kilosu altmış.

Dışarıdan bakıldığında sabit ve sıradan görünüyordu. Sıradan bir herif, diye düşündü.

"Seninle konuşmak istiyorum Aaron."

Ev telefonunu tekrar denedi, telesekreter çıktı ve kapandı. Roma'daki benzer bir suçla ilgili araştırmacının ismine baktıktan sonra, kendi yolunu çizmeye başladı İtalyan polislerinin labirentinde, kendi biriminde mükemmel İngilizce konuşmakla kalmayıp Müfettiş Trivetti ile temasa geçmeyi kabul eden birini bulana kadar dolaştı.

Notlarını güncelledi, sonra Aaron Applebee'nin kimlik fotoğrafının çıktısını eklemek için ayağa kalktı. Mutfağa doğru döndüğünde Roarke ofisinden çıktı.

"Artık kahve yok," dedi kesin bir ifadeyle.

"Sadece bir vuruş daha. Roma'dan geri dönüş bekliyorum." "O zaman bir cappuccino-kafeinsiz sipariş et ve iki olsun."

Neredeyse somurtacaktı. "Kafeinsiz içeceklerin tadı yok."

"Gözlerinin altındaki gölgelerin derinliği seni çoktan yumruk yemiş gibi gösteriyor. Roma'da ne var?"

"Suç gibi bir şey ve İngilizce bildiğini umduğum bir polis." Roarke onu mutfağa kadar takip ettiği için gerçek kahveyi gizlice içemedi. "Tandy'nin üvey kız kardeşiyle konuştum."

AutoChef iki köpüklü kahve servis ederken konuşmanın özünü aktardı. "İngiliz argosunda nasılsın?"

"Oldukça akıcı."

"Seni tercüman olarak kullanabilirdim. "Batakılık standardı" nedir?"

"Sıkıcı, temelde."

"Çok uzakta değildim. Aaron'ın tam adı vardı, Applebee. London Times için çalışıyor, Chelsea'de yaşıyor. Anne ve babası birçok kez evlenmiş ya da birlikte yaşamış ama şu anda birlikte değiller. Bir sürü üvey ve üvey çocuğu var."

"Bu da bir erkeği evlilik ya da aile fikrinden uzaklaştırabilir."

"Olabilir. Muhabirlerin pek çok kaynağı vardır. Tandy'yi bulmak isteseydi, bulabilirdi ve bulurdu da. Belki de

çocuğu istediğine karar verdi ve onlar da
Öpücük surat. Ya da belki de olmadığını sandığı bir anda
kızın ilişkiye girdiğini öğrendi ve sinirlenip geldi. Ya da
evde, Cumartesi Gecesi Özel programının etkisiyle uyuyor
ve 'link'ine cevap vermiyordur."

"Ya da öylece çekip gitmiş olması da mümkün. Bunu
daha önce de yapmıştı, Londra'dan ayrılırken."

"Evet, o da var." Ve bu açıdan yaptığı olasılık araştırması
ona neredeyse yarı yarıya kazandırmıştı. "Ama bahse
girerim Londra'dan ayrılırken eşyalarını güzelce toplamıştır.
Ev sahibine ve işverenine haber vermiştir. I
Burada bunların hiçbirini yapmadığını zaten biliyoruz.
Hayır, bütün gün çalışmadı, dükkânı terk etmedi ve
Madison ile Beşinci Cadde arasında bir yerde yürümeye
devam etmeye karar vermedi."

"Hayır." Roarke bir elini Eve'in omzuna koydu ve
ovuşturdu. "O yapmadı."

"Yani." Bir esnemeyle mücadele etti. "Rakamlarla bir
yere varabildin mi?"

"Birkaç ilginç şey var. Onlara başka bir açıdan bakmak
istiyorum, sonra sizin için bir araya getireceğim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Bak, neden şimdilik
toparlanıp yatağa gitmiyorsun? Ben de İtalyan'ı beklerim,
sonra da içeri girerim."

"Hiç şansın yok. Seni kendi başına bırakırsam, birkaç
saat sonra geri döndüğümde seni masanda yüzükoyun
yatarken bulurum,
horluyor."

"Ben horlamam."

"Ölüleri uyandır."

"Bilmiyorum." Öyle mi?

Sadece gülümsedi, sonra da tahtanın Willowby tarafını
incelemeye koyuldu. "Kısa sürede epey bilgi toplamışsın."

"Kadının nerede ve neden olduğunu gösteren hiçbir şey yok. İtalya'daki davada ne kadını ne de çocuğu bulabildiler."

"Onlar sana sahip değildi." Annesinin de olmadığını düşündü. Kimsesi olmamıştı ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey yoktu. Eve'e döndü. "Şu haline bak. Boş koşuyorsun ve iki cepheyi birden zorluyorsun."

"Onun için çok geç olabilir." Tandy'nin fotoğrafına başıyla onay verdi. "Yapabileceğim tek şey itmek."

Bağlantısı sinyal verdiğinde cevap vermek için döndü. "Dallas."

"Triveti. Sana geri dönüyorum."

Aksanı kalın ve egzotikti, yüzü zayıf ve yakışıklıydı. "Bana bu kadar çabuk geri döndüğünüz için teşekkür ederim, Müfettiş."

"Memnun oldum. İngilizcem, scuzi, küçük."

"Benim İtalyan'ım daha küçük." Roarke'a doğru baktı. "İ Başımız sıkışırda yardım edebilecek biri yanımda olsun. Birkaç yıl önce bir kayıp vakasını araştırmıştınız. Hamile bir kadın."

"Sophia Belego. Sende de aynısından var."

"Tandy Willowby," dedi ve Müfettiş'in kafası karıştığında Roarke'ın İtalyanca olarak bazı ayrıntıları düzeltmesiyle ona davanın ana hatlarını anlattı.

"Seninki gibi, Sophia'mın da yakın bir ailesi yoktu, kaybolduğu şehirle hiçbir bağı yoktu. Onu terk etti-banka hesabı. Kaybolduğu zamandan beri ne bu hesap ne de kredi kartları kullanılmıştı. Giysileri, eşyaları dairesinde kalmıştı. Bu yerde, komşusu o sabah ayrılırken onunla konuşur. İfadesinde Sophia'nın lieto?"

"Mutlu," diye tercüme etti Roarke.

"Evet, mutlu ve heyecan dolu. Dottore'unu görmeye gidiyor."

"Doktor," diye tercüme etti Roarke.

"Ve bebek için alışveriş yapacak. Dottore'u görüyor ve iyi. Sağlıklı. Morali yerinde ve appuntamento?"

"Randevu."

"Randevu," diye tekrarladı Trivet, "bir hafta içinde. Çocukla arası çok iyi, görüyorsunuz değil mi?"

"Evet," dedi Eve ona.

"Ama bebek için alışveriş yapmıyor, Roma'da değil. Bu yerlerdeki herkesle konuşuyorum. Bazıları onu başka zamanlardan tanıyor ama o günden değil. Dottore'dan ayrıldıktan sonra görülüyor. Ulaşım araçlarında -otobüs, tren, servis- hiç görünmüyor. Pasaportu kullanılmıyor ve ben onu dairesinde buluyorum. Beni yönlendirecek hiçbir mesaj, hiçbir iletişim yok."

"Hastanelerde, doğum merkezlerinde, morglarda bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey yok. Çocuğun babasını arıyorum ama kimse bilmiyor. Ne Roma'da, ne Floransa'da. Tüm çabalarımıza rağmen onu bulamadık."

Eve, Roarke'u kullanarak Trivet'i'yi tekrar adımlardan geçirdi ve birkaç ayrıntı daha sıkıştırdı. Onun dosyasının bir kopyasını istedi ve kendisinininkiyle karşılık vermeyi kabul etti.

Sonra, aldığı notlara kaşlarını çatarak baktı. "Bütün bunları yazmam gerek."

"Önce uyu."

"MPU'daki teğmene tüm raporları ve notları kopyalayacağımı söyledim. İhtiyacım var-"

"Sence bilgisayarının başında oturmuş senin raporunu mu bekliyor..." bilek ünitesine baktı, "...dört kırk sekiz

lanet olası Pazar sabahı."

"Hayır, ama-"

"Kıçını kaldırıp seni yatağa sürüklemek zorunda bırakma beni. Yorgunum ve yolda kafanı duvara vurabilirim. Boyaya zarar vermek istemem."

"Ha-ha. Tamam, tamam. Applebee'yi bir kez daha deneyeyim. Dinle, dinle, eğer onu görmeye gittiye, kafam rahat bir şekilde yatabilirim."

"Yapmadığını çok iyi biliyorsun. Bir tane daha ve bu iş burada biter."

"Yorgun olduğunda şirretleşıyorsun."

"Kendini yerin dibine sokmanı izledikçe daha da şirretleşıyorum."

Aaron'ı tekrar aradı ve yine telesekreter çıktı. "Lanet olsun. o."

"Yatak. Uyumak. Ya da şirret bir ruh halindeyken "Seni yere yatırıp sakinleştirici vereceğim."

"Sen ve hangi ordu?" Ayağa kalktı ve Ardından gelen baş ağrısı ona haklı olduğunu söyledi. Devreleri birkaç saatliğine duraklatması gerekiyordu.

İki saat, diye düşündü, en fazla üç saat. Roarke'la birlikte çıkarken Tandy'nin panosundaki resmine tekrar baktı.

"Cinayet işlemekten daha zor," dedi.

"Öyle mi?"

"Onlar çoktan gittiler. Onların canını kimin aldığını bulmak için oradasınız, eğer yapabilirsiniz nedenini bulmak için, bir dava oluşturmak için ölü adaleti. Ama bunu bilemezsiniz. Yaşıyor mu, öldü mü, yaralandı mı, tuzağa mı düştü, yoksa boş ver deyip gitti mi? Eğer hayattaysa ve başı dertteyse, onu bulmak için ne kadar zamanınız olduğunu bilemezsiniz. Ve eğer zamanında bulamazsanız, bir cinayet vakası olarak tekrar sizin olabilir."

"Onu bulacağız."

Eve yatak odasındaki saate baktı. Yetmiş bir saat kayıp,
diye düşündü.

15

EVE, tüklenmiş uykunun boş karanlığından parlak bir beyazlığın içine çıktı. Ağlayan bebekler, çığlık atan kadınlar vardı ve hepsi etrafında gibi görünse de beyaz kutunun içinde yalnızdı. Duvarları itti ama duvarlar Çelik kadar güçlüydü ve tek başarabildiği beyaza kanlı el izlerini bulaştırmaktı.

Yere baktığında ellerinin taze kanla kaplı olduğunu gördü.

Kimin kanı? diye merak etti ve silahına uzandı. Ama kemerinde sadece küçük bir bıçak vardı, zaten kanlıydı. Onu tanıdı -tabii ki tanıdı. Bir zamanlar bu bıçağı babasını keserek öldürmek için kullanmıştı.

Eğer onun için yeterince iyiyse, şimdi de yeterince iyi olacaktır.

Onu savaş tutuşuna getirerek beyaz duvar boyunca yürümeye başladı.

Ağlamayı hiç bıraktılar mı? diye merak etti. Onları suçlayamayacağını düşündü. Bebekler sıkıştırılmış ve güzel, sıcak karanlıktan dışarı itildi ve gerçekliğin soğuk, sert ışığına atıldı. Acıyla, diye düşündü, ve kanla. Annelerinin çığlıklarıyla.

Zor bir başlangıç oldu.

Duvar eğildi ve kutu daralarak bir tünele dönüşürken onu takip etti. Morgdan farklı olmadığını fark etti. Doğum ve ölüm, insan yolculuğunun başlangıcı ve sonu.

Tekrar eğildiğinde Mavis'in yere uzandığını gördü. "Hey!

Hey!" Ama öne doğru koşarken Mavis gülümsedi, ona el salladı.

"Ben iyiyim, ben iyiyim. Magolicious'un yanında. Sadece çöreği pişene kadar pişiriyorum. Sen gidip diğerlerine yardım etsen iyi olur."

"Diğerleri kim? Neredeler?"

"Büyük sorun bu, değil mi? Bunu düzeltmelisin ki ben patlamadan önce geri dönebilesin. O zamanki her şeyi hatırlıyorsun. sınıfı?"

"A aldım."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum. Doğum günün yaklaşıyor, Dallas.

Sakın geç kalma. Tandy de sana güveniyor."

Tepesinde beyaz bir leylek uçtu, gagasından beyaz bir çuval sallanıyordu. Eve eğildi ve küfretti.

"İşte bir tane daha gidiyor!" Mavis güldü. "Belki de Tandy'nindir. Peşinden gitsek iyi olur, acele etsek iyi olur. Ölüm nedeni olabilir!"

Eve koşmaya başladı ve arkasına baktı. Mavis başının üzerinde duruyordu, ayaklarını beyaz duvara dayamıştı. "Sen bitirene kadar fırında tutacağım."

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandı Eve ama leyleğin peşinden gitti.

Duvara gömülü bir küpün içinde Natalie Copperfield bir masaya bağlanmıştı. Gözleri kararmış, kanlanmış ve yaşlarla dolmuştu. Boğazına sıkıca sarılmış mavi bir bornoz kemeri vardı.

"Hesap tutmayacak," diye hıçkırdı. "Doğru çıkmayacak. Bunu düzeltmek zorundayım. Bu benim işim. Beni bunun için öldürdüler," dedi Eve'e, "ama yine de toplamı çıkarmam gerek."

"Bana bundan daha fazlasını vermelisin."

"Hepsi orada, hepsi orada, sayıların içinde. Onu hala bulamadın mı? Onu bulamadın mı?"

Bir kapı vardı. Eve kapıyı çekiştirdi, kapı açılmayı reddedince de tekmeleyerek içeri girdi. İçeride beyaz bir oda ve Tandy vardı,

Doğum sınıfında demo olarak kullanılan gibi bir doğum sandalyesine bağlandı.

Çarşaflar kan içindeydi, yüzü terden parlıyordu. Şişmiş karnı müstehcen bir şekilde dalgalanıyordu.

"Bebek geliyor," diye nefes nefese bağırdı.

"Durduramıyorum." "Doktor nerede? Ebe nerede?"

"Durduramıyorum," diye tekrarladı. "Acele et, acele et." Eve ileri doğru koşarken bile Tandy ortadan kayboldu.

Zemin ayaklarının altında açıldı. O düşerken bebekler ağlıyor, kadınlar çığlık atıyordu.

Sertçe yere düştü, kolundaki kemiğin kırıldığını duydu ve hissetti. Oda soğuktu, çok soğuktu ve kirli kırmızı bir ışıkla yıkanıyordu.

"Hayır." Titreyerek ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. "Hayır."

Kendi kanıyla dolu bir havuzda yatıyordu, aynı kan onun ellerinden, küçük bıçağın bıçağından damlıyordu. bıçağı hala tutuyordu.

Ve o izlerken, babası başını çevirdi ve O ölü gözler ona gülümsedi. "Her şey en başa döner, küçük kız."

Kendini Roarke'ın kollarına sarılmış halde bulduğunda boğuk bir çığlık attı.

"Rüya görüyorum, hepsi bu. Bir şeyin yok. Ben buradayım."

"Sorun yok." Kendini dengelemek için onun kokusunu içine çekti. "Ben iyiyim. Kötü değildi."

"Titriyorsun." Işıkları kısmasını ve ateşi yakmasını emretti, böylece oda hafifçe parladı ve ocakta alevler canlandı.

"Çoğunlukla tuhaftı. Tuhaf ve ürkütücü."

"Dans numaraları mı?" Sesini hafif tuttu ama ona yakın ve sıkı bir şekilde sarıldı. "Uçan bebekler mi?"

"Bu sefer değil." Kendine rahatlamasını, sadece ona karşı gevşemesini emretti. Ona rüyasını anlattıktan sonra, "Davalarımı karıştırıyordum," dedi. "Ve büyük sonla bitti. Piç her zaman oraya girmeyi başarıyor."

"Şimdi tekrar uzan. Bırak gitsin."

Onun kendisini geri çekmesine, kıvrılmasına izin verdi. Ama uyuyamayacağını ya da bu işin peşini bırakamayacağını biliyordu. "Bir aciliyet hissi vardı. Tandy'yi bulmak zorundaydım ama bulduğumda bile ona ulaşamıyordum. Natalie Copperfield vardı ve tek düşünebildiğim onun benden daha iyisini hak ettiğiydi. Ben düzeltene kadar o lanet numaralarla orada kapana kısıldı. Toplayana kadar. Doğru çıkmasını sağla."

"Sana çok zayıf olduğunu söylemenin bir anlamı yok." "Hayır, anlamı yok. Üzgünüm."

"O zaman sana o beyaz odada, o beyaz tünelde, hatta Dallas'taki o lanet olası odada bile yalnız olmadığını hatırlatmama izin ver. Artık yalnız değilsin."

Yüzünü görebilmek için başını eğdi, dokunabilmek için elini kaldırdı. "Tanrı'ya şükür."

Onu alnından öptü. "Eh, şimdi, bir şey başardın üç saatlik bir uyku. Zamana geri döndük, değil mi?"

Önce iyi bir kahvaltı yapmak konusunda tartışmadı. Bunun yerine, o giyinirken kendisi de birkaç zırva programladı.

"Ve işte sevgili eşim, bir Pazar sabahı bana kahvaltı servisi yapıyor."

"Bunu hak ettin." Kedinin kıvrıldığı güneş ışığı noktasından uzaklaşırken ona kötü kötü baktı. "Hak etmedin." Ama Galahad ona öyle kederli bir bakış gönderdi ki, gözlerini devirdi, AutoChef'e geri döndü ve ona biraz kahvaltılık mama ve küçük bir ton balığı sipariş etti.

"Seni kandırdım," dedi Roarke yumurtalarını yerken.

"Belki, ama biz yemek yerken yalvarıp sızmasını engeller. Düşünüyorum da," diye başladı.

"Her zamanki gibi."

"İtalyan davası, benimkine çok yakın. Eğer bağlantıları varsa, bu büyük ihtimalle Applebee'yi temize çıkarır. Ve bu durumdaki kadınları hedef alan birini işaret ediyor."

"Hamile, konuşacak bir ailesi yok, yeni bir şehir - sürelerinin sonuna doğru."

"Doğru. Eşleşen başka kadınları ortaya çıkarmasam da, kayıp olduğu bildirilmeyen başka kadınlar olmadığını kim söyleyebilir? Ya da kayıp olduğu bildirilmeyen IRCCA bu ikisiyle tam olarak aynı şekilde sonuçlanmadı. Ve eğer öyleyse, birkaç yöne doğru eğilebilir."

Üzerine şurup gezdirdiği kısa krep yığınınını düşünerek kesti. "Bu durumdaki kadınları takip edip kaçıran birinden bahsediyorsanız Roma'dan New York'a uzun bir yol var. Ve Sophia Belego hiç bulunamadı, bu da kaçıran kişinin daha sonra onları ortadan kaldırdığı varsayımına yol açıyor."

"Ya da kadını elden çıkarır. Bebekler bir metadır."

"Karaborsa satışlar, kölelik, yasadışı evlat edinmeler.

Evet, bir maldırlar."

Krepleri çatalladı ve zaten şurup içinde yüzüyor olmalarına rağmen biraz daha şuruba batırdı. Karşısındaki Roarke gerçekten de irkildi.

"Dişlerini acıtıyor olmalı," diye yorum yaptı.

"Ne? Oh, hayır bu iyi." Onları ağzına attı. "Şekere hücum etmeyi seviyorum. Her neyse, seyahat etmeyi seven, çeşitliliği seven bir psikopat olabilir. Yeterince Tandy ve Belego arasında garip bir bağlantı bulacağım. Bir iş olabilir. İkisi de planlanmış olmalı.

Sokaktan kaçırılan kadınlar -Belego'nun vakasında olduğu gibi

Gün ışığı. Ama başka bir bağlantı daha var. Her iki kadın da görevlerine Avrupa'da başladı."

Kadının bir dilim pastırmayı şurup havuzunda çevirmesini biraz da büyülenmiş bir halde izledi. Çelik bakışlı polisi beş yaşındaki bir çocuğun iştahına sahipti. "Sorunun kökeninin burada değil de orada olabileceğini düşünüyorsunuz."

"Bu bir düşünce. Etrafında biraz dönmesine izin vereceğim Bu arada ben de MPU'daki Smith için yazayım. Belki onun da bu konuda bazı düşünceleri vardır. Bu benden çok onun alanı."

"İşiniz bittiğinde bana haber verin, ben de size küçük projem hakkında bilgi vereyim."

"Şimdi bana söyle."

"Birbirini tamamlıyor gibi görünen ama tamamlamayan dosyalardan biri var. Parçalara ayırıp salladığınızda değil. Birbirini ikiye katlayan bir harcama ve bir gelir ve Aynı gelirden tekrar çekilen ve başka bir hesaba aktarılan ayrı bir gider - Vergi dışı olan, olmaması gereken yerde. Gözlerim kapalı olarak söyleyebileceğim kadarıyla değil."

"Karar senin."

"Öyleydi. Bunun tekrarları ve ince varyasyonları var. Birisi biraz hazırı saklamaya çalışıyor, birisi biraz vergiden kaçınmayı umuyor ya da biraz çamaşır yıkıyor olabilir."

"Ne kadar az?"

"Henüz emin değilim. Teşekkürler," diye ekledi kadın önce kendi kahvesini sonra da onunkini doldururken. "Zekice yapılmış ve birkaç örtünün altına daha bakmam gerekecek. Ama hatırı sayılır bir şey."

"Ballpark?"

"Şu ana kadar, çalıştığım zaman dilimi için yedi rakamın ortalarında."

"Milyonlar o zaman?"

"Öyle görünüyor." Bir elini kızın saçlarının üzerinde gezdirdi. "Sanırım iki cinayet için yeterli bir sebep."

"Bir avuç kredinin çöpe atılması bazıları için yeterli bir sebep. Ama evet, bu tür bir şey için Yeterince. Neden bir bakmama izin vermiyorsunuz, böylece müşteriyle eşleştirebilirim?"

"Neden önce benim bitirmeme izin vermiyorsun?"

"Sen kör çalışıyorsun diye ben de mi kör çalışacağım?"

"Şimdi, ben o kadar küçük ve önemsiz olur muyum?" Bir an düşündü. "Olabilirim, ama bu durumda, önce her şeyi bir araya getirmeyi tercih ederim. Sanki burada yapacak hiçbir şeyiniz yokmuş gibi. Bu arada."

Yeterince doğru, diye düşündü. "Birkaç el ve göz daha çağırıyorum."

"Pazar günü çalışıyoruz, herkes öyle mi?"

"Bu kadar küçük ve önemsiz olabilir miyim?"

Sırıttı ve bu kez onun elini okşadı. "Bezelye ve bakla. Eğer asker çekiyorsanız, Teğmen, McNab'den faydalanabilirim."

"Onu alacaksın," dedi ve arkasına yaslanarak bir elini karnına koydu. "Sanırım biraz midem bulanıyor."

"Bir litre akçaağaç şurubu emdikten sonra buna şaşmamalı."

"O kadar çok olamaz." Ama 'link'ine döndüğünde neredeyse içinde çalkalandığını duyabildiğini düşündü.

Elli sekizinci garaj müdüründen bir mesaj almıştı. Diskler silinmiş. Bu bir çıkmaz sokaktı.

Mavis Leonardo ile içeri girdiğinde polisleri uyandırmayı ve ofisine taşınmayı henüz bitirmişti.

"Çalışacağını biliyordum." Mavis gözlerine inen gölgelerle Leonardo'nun elini kavradı. "Gördün mü, sana onun

alışıyor olabilir. Bir şey bulabildiniz mi?"

"İnsanlarla konuşuyorum. Bir şey kırılır kırılmaz sana haber vereceğimi söylemiştim."

"Biliyorum. Ama..."

"Bütün gece zar zor uyudu," diye ekledi Leonardo. "Bu sabah yemek yemedi."

"Tam burada duruyorum," dedi Mavis sinirli bir řekilde. "Aptalmıřım gibi konuřma." Ondan uzaklařtı. "Bařka bir řey dūřünemiyorum. Nasıl dūřünebilirim ki? Yardım edebilmeliyim. Yapabileceęim bir řey olmalı."

"Evine gidebilirsin ve bırak da işimi yapayım."

"Sen de benimle bu şekilde konuşma," diye tersledi Mavis. "Hamile olduğum için kusurluymuşum ya da başka bir şeymişim gibi. Tandy benim arkadaşım ve başı belada. Evde oturup hiçbir şey yapmayacağım."

Roarke, "Neden buraya oturmuyorsun o zaman," diye sōze başladı.

"Oturmama gerek yok. Bunları görüyor musun?" Mor jel tabanlı botları işaret etti. "Bunlara ayak diyorlar ve üzerinde durabiliyorum. Bir sonraki kişi, bir sonraki oturmalı ya da uzanmalı, yoksa yemek kanlı olacak."

Üç kiři Mavis'e sanki fūnyesi şüpheli ev yapımı bir patlayıcıymış gibi bakarken mutlak bir sessizlik vardı.

"Güçlüyüm ve sağlıklıyım." Duyulabilir bir nefes aldı. "Ve Tandy kayıpken evde şişman, hamile kıcıımın üzerinde oturmuyorum. şu haline bak." Parmağını Eve'e doğru uzattı. "Sana bakıp senin de uyumadığını göremeyeceğimi mi sanıyorsun? Senden bir binbaşi istediğimi bilmediğimi mi sanıyorsun? Benim yerimde olsaydın, sen de bu işten sıyrılmazdın."

"Oturacak şişman, hamile bir kıcıım olmadığı için senin yerinde olamam. Evet, benden bir binbaşi istedin, ve eğer

Bunu yapmamı istiyorsan otur, çeneni kapa ve çalışmama izin ver. Kaltak."

Mavis'in yüzüne renk gelirken bir anlık uğultulu bir sessizlik oldu. Sonra çenesini yukarı kaldırdı. "Bu senin için über kaltak." Şimdi oturdu ve oda rahatlamış gibi görünüyordu. "Özür dilerim." Mavis ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. "Özür dilerim. Herkesten çok özür dilerim. Beni eve göndermek zorunda bırakmayın. Lütfen." Ellerini indirdi. "Lütfen bana yapacak bir şey verin."

"Raporum için notlarımdan zaman çizelgesini yazabilirsin. Sen de kahve yaparsın."

"Tamam. Tamam."

"Kahve yapabilirim." Leonardo Mavis'e baktı. "Ben de yapacak bir şeyler istiyorum."

Mavis onun eline uzandı, sonra da yanağına bastırdı. "Belki bana özel kahvaltılarından birini hazırlayabilirsin. frappés." Adam onu öpmek için eğildiğinde, kadın geniş yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen gelmiş geçmiş en iyi şeysin ve ben çok üzgünüm."

"Şimdi hepimiz öpüştük ve barıştık..." Eve başladı.

"Seni henüz öpmedim. Ya da seni," diye ekledi Mavis. Roarke için flörtöz bir gülümseme.

Adam ona doğru geçip dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek karşılık verdi.

"Belki hepimiz bir şeyler yapabiliriz," diye bitirdi Eve. "Roarke, McNab buraya gelir gelmez sana haber vereceğim. Leonardo, kahveyi sert ve sade yap." Adamlar ters yönle doğru hareket ederken Eve ayağa kalktı, sonra Mavis'in oturduğu yerdeki yardımcı

bilgisayara. "Bana sürtük dediğin için teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı." "Ne zaman istersen."

"Dallas, bana ne bildiğini söyler misin?"

Eve, Mavis'in çalışabilmesi için bilgisayarı kurarken kısaca üzerinden geçti.

"Şimdiden çok şey öğrendin, bilmediğim çok şey. Sanırım Tandy ve ben hep bugün ve yarın hakkında konuşuyorduk. Düne hiç girmedim. Sence... Sence o ve bebeğin babası bir araya gelmiş olabilir mi? Belki de sadece birkaç gün yalnız kalıyorlar?"

"Onunla tekrar irtibata geçmeye çalışacağım. Öğreneceğiz."

"Dallas? Bu konuda ne olursa olsun, gerçekten minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Ve seni seviyorum."

Eve elini kısa bir süreliğine Mavis'in omzuna koydu. "Ben polis işi yaparken duygusal şeyler yapmak yok. Zaman çizelgesi."

"Ben her şeyi hallederim."

Eve, Aaron Applebee'yi tekrar denemek için masasına geri döndü. Mavis'e bir bakış atarak iletişimi gizlilik moduna aldı.

Ve bu sefer cevap verdi. "Ben Applebee."

"Teğmen Dallas, New York Polis ve Güvenlik. İzinizi bulmak zor oldu Bay Applebee."

"Glasgow'da görevdeydim. Yeni geldim." Elini birkaç günlük açık kahverengi sakalının gölgelediği yüzüne götürdü. "Kim olduğunuzu söylemişsiniz?"

"Dallas, Teğmen Eve. NYPSD."

"Günaydın ve çok şaşkınım. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bana Tandy Willowby ile en son ne zaman görüştüğünü söyleyebilirsin."

"Tandy?" Yüzü bir parmak hareketiyle değişti. Eve, yüzünde beliren şeyin bir umut patlaması olduğunu söyleyebilirdi. "Tandy'yi gördün. Orada mı? New York'ta. Ben asla

Düşündüm de... Bebeği doğurdu. O iyi mi? Onlar iyi mi? Tanrım, bir servis bulup birkaç saat içinde orada olabilirim."

"Bay Applebee, Bayan Applebee'nin çocuğunun babası sizsiniz. Willowby mi taşıyor?"

"Evet, evet. Tabii ki. Taşımak mı? Taşımak mı dedin?" Sesi titrerken bile yüzünde bir umut ışığı daha parladı. "Çok geç kalmadım."

"Onun New York'ta yaşadığını bilmediğini iddia ediyorsun." "Hayır, o-biz-bu karışık. Ne demek istiyorsunuz?" "miydi?"

"Bayan Willowby Perşembe akşamından beri kayıp."

"Kayıp mı? Kayıp derken neyi kastettiğinizi anlamıyorum.

Bekle, bir dakika bekle."

Onun kaydığını, oturduğunu, yönünü bulmaya çalıştığını görebiliyordu. "O zamandan beri kayıp olduğunu nereden biliyorsun?

Perşembe mi?"

"O akşam saat altıda işten çıktı. Evine dönmedi. Randevularına gitmedi. Ebesiyle, işvereniyle ya da arkadaşlarıyla iletişime geçmemiş. Araştırıyorum."

"O hamile. Her an doğurabilir. Doğum merkezlerini kontrol ettiniz mi? Elbette baktınız," dedi Eve cevap vermeden önce. "Pekâlâ, sakın olalım. Aklımızı kaybetmeyelim." Ama kendi başını yerinde tutmak istercesine eliyle ensesini kavradı.

"Belki eve gelmiştir. Eve geldi ve ben burada değildim."

"New York'tan herhangi bir ulaşım aracına bindiğine dair bir kayıt yok. Bay Applebee, Bayan Willowby Londra'dan ayrıldığında onunla ilişkiniz neydi?"

"Gergin, belki de paramparça. Aptal, aptal. Bu konuda çok aptalca davrandım. Sadece paniklemiştim, ya da Tanrı bilir.

Planlamamıştık... Bir anda oldu. Hamilelik, ve ben onu batırdım. Her şeyi berbat ettim, yaptığım buydu. Ben önerdim sonlandırdı ve çok üzüldü. Tabii ki üzüldü."

Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Tanrım. Tanrım. Ne kadar aptalım. Tartıştık ve bebeği doğurup evlatlık vereceğini söyledi. Beni rahatsız etmesine gerek kalmayacaktı. Sanırım bir ajansa gitti. Neredeyse benimle konuşuyordu ve ben çok haklıyım."

"Hangi ajans?"

"Bilmiyorum. Konuşmaktan çok birbirimize laf sokuyorduk. Ama fikrini değiştirdi. En azından bana bir mesaj bıraktı ve gideceğini söyledi. İşini bıraktı ve evini terk etti. Benimle temasa geçeceğinden, geri döneceğinden emindim. Onu bulmaya çalışıyordum ama Amerika'yı denemeyi hiç düşünmemiştim. Amerika'ya gitmedi. Buradan ya da Paris'ten. İşte orada. yalvarıp yakardıktan sonra iş arkadaşlarından biri en azından bir süreliğine gidebileceğini söyledi."

"Şu işi aradan çıkaralım. Perşembe günü nerede olduğunu söyle."

"Perşembe günü saat sekize kadar buradaydım, ofisimdeydim. O gece doğruca Glasgow'a gitmek üzere oradan ayrıldım. The Times için çalışıyorum, London Times. Size editörümün adını ve numarasını ve Glasgow'da kaldığım oteli vereceğim, böylece doğrulayabilirsiniz. Neye ihtiyacınız varsa. Buradan birkaç arama yapabilirim. Arkadaşlarını, iş arkadaşlarını, OB'yi. Hamile olduğunu öğrendiğinde görmüş. Belki birileri biliyordur... birileriyle temasa geçmiş olabilir."

"Neden bana isimlerin ve irtibat numaralarının bir listesini vermiyorsunuz?"

"Evet, pekâlâ. Bütün işi berbat eden o aptaldansa senden daha iyi. New York'a geliyorum. Bu öğleden sonra orada olacağım. Sana cep telefonumun numarasını vereceğim. dava..."

Eve tüm verileri topladığında, masasında bir fincan kahvenin yanı sıra zaman çizelgesinin basılı kopyası da vardı ve disk.

"Telefon edebiliriz," diye başladı Leonardo. "Mavis ve ben, Tandy'nin bu sabah giriş yapmış olma ihtimaline karşı doğum merkezleriyle ve hastanelerle tekrar temasa geçebiliriz."

"Ebeyi çağır," dedi Eve ona. "O yapsın. Onunla ikinizden de daha çabuk konuşurlar. Mavis, Tandy hiç bebeği evlatlık vermeyi düşündüğünden bahsetti mi? evlat edinme?"

"O yaptı." Mavis yerinde kıpırdamadan oturmuş, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuştu. "Bir keresinde bana tüm seçenekleri değerlendirdiğini söylemişti. Hatta bir ajansa gitmiş ve ilk adımlarını atmıştı. Ama fikrini değiştirdi."

Eve'in yüz ifadesini okuyan Mavis başını salladı. "Sence yine değiştirdi ve bir sığınağa mı gitti yoksa Ajans. O yapmadı. Yapmazdı da. Kendini bir aile kurmaya adanmıştı Dallas."

"Araştırmaya değer. Ajansın adını hatırlıyor musun?"

"Sanırım belki de o ismi söyledi." Mavis ismi kafasından atmak istercesine parmaklarını şakaklarına bastırdı.

"Tanrım, hatırlayamıyorum. Sadece oturup bir şeyler konuştuğumuz gecelerden biriydi."

"Hatırlarsan bana söyle." Eve, Peabody ve McNab içeri girerken onlara baktı. "McNab, sen Roarke ile yan odadasın. Copperfield/Byson davası üzerinde çalışıyorsun. Peabody, Londra'da Tandy ile ilgili isimlerin ve bağlantıların bir listesi var.

Willowby. Sen onları al. Mavis, sen ve Leonardo Londra ofisleri olan evlat edinme ajanslarını araştırabilirsiniz. Bak bakalım senin için arayan var mı. Peabody o üniteye ihtiyacınız var, bu yüzden onu başka bir odaya götürmeniz gerekecek."

"Hemen şimdi başlayacağız." Mavis kendini kaldırdı. "Bir şeyler yapınca kendimi daha iyi hissediyorum. Artık her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum."

Peabody, Leonardo Mavis'i dışarı çıkarana kadar bekledi. "Peki şimdi onu aradan çıkardığına göre?"

"İtalya'dan aldığım dosyaya bak. Suç gibi. Kadın Otuz altı haftalıkken puf oldu. Ne ondan ne de bebekten bir iz var. Roma'ya taşınıp ortadan kaybolmadan önce yaşadığı Floransa'dan isimler var. Takip edin."

"İtalyanca bilmiyorum. Manicotti, linguini ve ara sıra caio dışında."

"Ben de. Doğaçlama yap. Bu yeni açığı deneyin, bakalım başka seçenekleri araştırıp araştırmadığını bilen var mı? Fesih ya da evlat edinme."

Eve, Peabody'nin IRCCA verilerine geri döndü ve diğer vakalara daha yakından baktı. Muhtemelen, diye düşündü, diğer açık vakalardan biri ya da birkaçı ölümle sonuçlanan beceriksiz bir kaçırma olayı olabilirdi. Hatanın üstünü örtmek için tecavüz, saldırı ya da hırsızlık. Cesetten kurtulun.

Ayrıntıları gözden geçirdi, otopsi raporlarını inceledi. Sonra Middlesex'teki yirmi bir yaşındaki kurbanla ilgili verilere gözlerini dikti. Parçalanmış ceset ve fetüs, yerel polisin cinayet mahallinden ziyade bir çöplük alanı olduğunu belirlediği ormanda bulunmuştu. Ölüm sonrası sakatlanma. Ölüm nedeni: kafa travması.

İşi takip eden Eve, baş müfettişle temasa geçti. On beş dakika sonra arkasına yaslanıp kaşlarını çatarak cinayet tahtasına baktı.

Farklılıklar vardı, diye düşündü. Bu kurban evliydi ama ölümünden sadece birkaç hafta önce. Middlesex'te bir ailesi vardı, hayatının çoğunu orada geçirmişti.

Londra'ya gittiği kısa bir dönem hariç. Oraya gittiler.

özellikle bebeğin bir ajansa yerleştirilmesini araştırmak için.

Peabody odaya girdiğinde elini kaldırdı. Peabody ona, "Sadece kahve alıyorum," dedi.

"Yirmi bir yaşındaki Vic, İngiltere. Gündelik erkek arkadaşından hamile, bebeği doğurmayı tercih ediyor. Ailesi üzgün, erkek arkadaşını pek sevmiyor. Birkaç kez başı belaya girmiş, düzenli bir işi yok. Biraz el pençe divan durduktan sonra, kurban evlat edinme seçeneklerini araştırmak için Londra'ya gider. Birkaç gün hostelde kalır, sonra orta fiyatlı bir otele taşınır. Londra'da altı hafta kaldıktan sonra

Middlesex. Erkek arkadaş düzenli bir iş bulur, aşk galip gelir ve evlenip bebeği doğurma planları yapılır."

"Ama?"

"Doğum tarihinden birkaç hafta önce kayboluyor. İki gün sonra yeni kocasıyla kiraladıkları evin yakınındaki ormanda ortaya çıkar. Burası bir çöplük. Cinayet başka bir yerde işlendi, asla belirlenemedi."

"Yeni kocaya mı bakıyorlar?"

"Bir lazeroskopa. Sıkı yalanlanmış. Ölüm nedeni kafa travması, büyük ihtimalle düşme. Cesette ayrıca bağlanma izleri, el ve ayaklarda ve kollarda küçük perimortem morluklar görülmüştür. Ceset ölümden sonra parçalanmış. Parçalanmış ve fetüs çıkarılmış. Cansız."

"İğrenç." Peabody, Mavis'in duymadığından emin olmak için kapıya doğru baktı. "Ama Tandy ile aramızda önemli farklar var."

"Ve benzerlikler. Teoriye göre bu kadınları kaçıran kişi bebekleri istiyordu ve bu kurban öldüğünde, kaçıran kişi bebeği geri almaya çalıştı. Bunun için çok geç, Bu yüzden cesedi parçalayıp sonra da ikisini birden atarak olayı örtbas ediyor."

Eve yeni resmi ve ismi panosuna eklemek için ayağa kalktı. "Elimizde ne var? Üç genç, sağlıklı hamile kadın. Hiçbiri gebe kaldıkları sırada yasal olarak babaya bağlı değildi. En az ikisi evlat edinme konusunda bilgi almak istemiştir."

"Üçte üç yapalım," diye araya girdi Peabody. "İtalyan kurbanın kuzeni Belego'nun bu seçeneği araştırdığını ve aynı konuda bir danışmanla randevu aldığını doğruladı."

"Bir adın var mı?"

"Hayır. Ama kuzenim etrafa sorup Belego'nun bundan kimseye bahsedip bahsetmediğini öğrenecek."

"Üçte üç bana hitap ediyor. Şunu deneyelim. Londra, Floransa ve/veya Roma'da ofisleri olan ajansları araştırın. Tandy'nin Londra'daki doğum uzmanının adını biliyorum. Onu da etiketleyeceğiz. Ama önce, bakalım doktorun herhangi bir evlat edinme kurumu veya danışmanı ile ilişkili değildir."

Kısa bir araştırma, Tandy'nin kadın doğum uzmanının haftada üç gün bir kadın kliniğinde gönüllü olarak çalıştığını ortaya çıkardı. Middlesex'ten gelen kadının Londra'dayken kullandığı kliniğin aynısı olduğunu belirtti.

Konuşmaya değer, diye karar verdi ve sonraki on beş dakikasını doktorun izini sürerek geçirdi.

Onunla konuştuktan sonra adını ve kliniği panosuna ekledi. "Tandy'ye, Tandy'nin bazı kurumların ve danışmanlık hizmetlerinin isimlerini verdi. Başvurusunu iptal ettiği için herhangi birini ziyaret edip etmediğini teyit edemiyor. ve tıbbi kayıtlarının kopyalarını istedi. Defterini kontrol edip bana geri dönecek. iptal etmek için aradığı tarih ve hastalara rutin olarak verdikleri kurum ve hizmetlerin bir listesini gönderiyor."

Peabody, "Bunların hepsi Avrupa'da," diye belirtti. "Tandy kaçırıldıysa, buradaydı."

"Dünya küçük," diye cevap verdi Eve ve Roarke içeri girerken arkasını döndü.

"Sanırım bulgularımız ilginizi çekecek, Teğmen," dedi ve Eve'e bir disk uzattı.

16

ROARKE verileri ünitesine girip ekranda sıralarken EVE TANDY'yi kenara kaydirdı. Karmaşık ve aşırı ayrıntılı bir hesap çizelgesinde bir sürü sütunda yer alan bir sürü sayı gibi görünüyordu ona.

Görünüşe göre çok daha fazlasını görmüş.

"Benim için iki hesap şüpheliydi," diye söze başladı. "İlkinde, McNab ve ben hemfikiriz, boşluklar var, küçük boşluklar. Copperfield gibi titiz ve metodik bir muhasebecinin dosyalarında bu tür boşluklar olmazdı."

"Kurcalanmış mı?"

"Tekrar ediyorum, McNab ve ben aynı fikirdeyiz."

"Evet." McNab başını salladı. "Finansal saçmalıkları anlamayabilirim ama bir dosyayla ne zaman oynandığını bilirim. En azından bu kurcalamaların bir kısmı, Copperfield'ın Byson'la bir şeyler bulmak için ilk konuştuğu ve asistanının mesai saatleri dışında giriş yaptığını iddia ettiği zaman bana verdiği tarihlerle uyuyor. Bazıları daha da geriye gidiyor."

Roarke sözlerine şöyle devam etti: "Birisi onun çalışmalarını çok dikkatli bir şekilde silmiş ve/veya üzerinde oynamış." "Bana kalırsa, muhasebe konusunda iyi bir çalışma bilgisine sahip biri."

"İçeriden bir iş. Dosya numarası nedir?"

Ona verdiğinde, Eve ilgili dosya adına baktı. "Vay, vay, vay, eski dostlarımız Stubens, Robbins, Cavendish ve Mull."

"İlginç."

"Bir hukuk firması olduğunu söylemiştin." McNab sırtarak Roarke'ı işaret etti. "At gözlüklerini takmışsın ama çarpmışsın."

"Faturalandırılabilir saatler." Roarke ekranda hâlâ görüntülenen kör kopyasındaki sütunları vurgulamak için bir lazer işaretçi kullandı. "Ücretler, ortakların yüzdeleri. Oranlar."

"Ama elimizde bir şey var mı?" Eve sordu. "Yasadışı uygulamalar, finans, vergiler?"

Roarke başını salladı. "Elinizde boşluklar var ve onlar doldurulduğunda siz de doldurabilirsiniz. Ama rakamlar birbiriyle uyuyor ve yüzeyde hiçbir şey yanlış görünmüyor."

"Ama öyle," diye yakındı Eve. "Kapalı."

"Açtığım ikinci hesapta, bir şey Kesinlikle öyle." Ekranları değiştirdi. "Alt satırlar tam olarak toplanıyor," diye devam etti. "Ve hesap, inanıyorum ki, çoğu standart denetimde geçerli olacaktır. Ancak benim bulduğum ve kurbanınızın da bulduğundan şüphelendiğim şey, gelir ve giderlerin dikkatlice manipüle edilmiş olmasıydı.

Kendi başlarına yapamazlar. Burada ücretler var."

Bir bölümü vurgulamak için lazer işaretleyiciyi kullandı. "Bu ücretler tekrar ediyor - miktar olarak değil, gelir alanlarını koordine etmenin kesin yüzdeleri olarak - ve basitçe uyuşmuyor. Her zaman kazancın yüzde kırk beşi, eğer isterseniz, ve karşılık gelen miktarlarda, aynı yüzde kar amacı gütmeyen katkılar alanı altında ilk sırada görünmekte ve vergiden muaf tutulmaktadır. Bu da, bu şekilde manipüle edildiğinde, söz konusu ücreti muaf kılmaktadır."

"Vergi sahtekârlığı," dedi Eve.

"Elbette, ama bu pastanın sadece bir parçası. Bu da Gelirin kendisi parçalara ayrılır, alt hesaplara bölünür, giderler buna eklenir ve bundan düşülür. Gelir, bunlar düşüldükten sonra tekrar ana hesaba aktarılıyor. Daha sonra, tahmin etmem gerektiğinden, bir tür hayırseverlik vakfı aracılığıyla olduğunu varsaydığım bir şekilde - toplamı - dağıtılır. Müşteri, burada gördüğünüz gibi, doğrudan en üstten yüklü bir kesinti aldı. Her yıl.

"Miktarlar yıldan yıla değişiyor, ancak kurulum sabit kalıyor."

"Ne kadar yıkıyorlar?"

"Çalıştığım zaman dilimi için yılda altı ila sekiz milyon arasında. Ama bundan daha fazlası var. Vergi kaçırmanın ve para aklamanın daha basit yolları var. Bu müşterinin belki de vergi dışı bırakılamayacak bir geliri olduğunu söylemeliyim.

kesinlikle yasal. Bu bir operasyon," dedi Eve'e. "Kurnazca yönetilen ve kârlı bir operasyon ve bu ücretler ve masraflarla birkaç kişinin bundan pay aldığını söyleyebilirim."

"Copperfield bunu bulabilir miydi?"

"Eğer arıyorsa. Ya da bir sorusu varsa ve hesabı devralmadan önce cevabını bulmak için geriye dönüp araştırdıysa. Katmanları soymaya başladığınızda, sistematik olarak kalkıyorlar, çünkü kurulum çok basit sistematik."

"Anlamıyorum." Başını iki yana salladı. "Rakamları kastetmiyorum, onları anlamadığım kesin. Ama nedenini anlamıyorum. Eğer bu dediğiniz gibi bir operasyonsa, neden ikinci bir defter seti tutmadılar?"

"Açgözlülük güçlü bir teşviktir. Bu sistemde sadece şüpheli gelirler için değil, tüm gelirler için ağır vergi indirimleri var. Ancak bunları elde etmek için geliri, harcamayı bildirmek zorundasınız."

Başıyla onayladı. "Bu dosyadaki kör numara nedir?"

"024-93."

Masasına geri döndü ve onu çağırdı. "Sisters Three. Bir restoran zinciri. Londra, Paris, Roma, New York, Chicago."

"Bir restoran mı?" Roarke kaşlarını çattı. "Hayır, bu doğru değil. Bunlar bir restoranın hesapları değil."

Tekrar kontrol etti. "İşte böyle çıkıyor."

"Olabilir, ama bunlar bir restoranın dosyaları ve hesapları değil."

"Roarke, dosyaya bakıyorum, Copperfield'in 'Sisters Three' olarak işaretlediği dosyaya... Ve hesaptaki isimlerden hiçbir etiket dışında hiçbir yerde listelenmemiş."

"Dosyaları değiştirmiş."

"Etiketler. Diskler. Bunu neden yapsın ki? Ve kiminle değiştirdi?"

Eve bilgisayar ekranını tarayarak dosyayı aşağı doğru kaydırmaya başladı. "Madeline Bullock. Orosu çocuğu. Bunlar Bullock Vakfı için muhasebe dosyaları. Onun müşterisi değillerdi."

"Cavendish vs. öyleydi," diye hatırlıyor Roarke. "Ve Bullock Vakfı'nı temsil ediyorlar."

"Vakfın dosyalarına erişmiş," diye mırıldandı Eve. "Başka bir hesap altında etiketlemiş. Kimse rahatsız etmeyecekti hukuk bürosu ve vakıfla ilgili ne olduğunu arıyorlarsa, onun birimindeki dosyaya giriyor. Kraus, Robert Kraus. Bu hesabın başındaydı ve- Bullock ve oğluyla eğlendiği iddia edilen gece Copperfield ve Byson öldürüldü. Eğer bir mazerete ihtiyacınız varsa, neden kitaplarını pişirdiğiniz müşteriyi seçmiyorsunuz?"

Masasının etrafında volta attı. "Copperfield, hukuk firmasının hesaplarında ona uymayan bir şeyler görüyor. Bullock Vakfı'yla bağlantılı bir şey. İkisi de şirketinin müşterisi. Bu konuda büyük patronlardan birine ve vakfın muhasebecisine gitmez miydi? Kraus'a gider, endişelerini dile getirir, bazı sorular sorar. Belki onu başından savar ya da ilgileneceğini söyler. Ama kadın merak ediyor. ve çok titiz. Bir şeyler uyuşmuyor, o da bunu düzeltmek istiyor. Kendi başına bir göz atıyor. Senin gördüğünü görüyor," dedi Roarke'a.

"Bir kopyasını çıkarır." Başını salladı. "O emin olamazdı Kraus'a geri dönebilirdi, çünkü kendi gördüklerini onun neden görmediğini kendine sormuştu. Bu konuyu kiminle konuşabilirdi?"

Bu mu?"

"Nişanlısı. Ama sorularla geldiği için Kraus dikkatli davranıyor. Ve onun eriştiğini, kopyalarını aldığını görecektir. Biraz panik yapma zamanı. Tehdit edersin, rüşvet verirsin."

"Ve çıkarları olan iki kişinin mazeret gösterdiği bir çift cinayet planladılar. Dünyanın en prestijli ve hayırsever vakıflarından birinin yüzü olan iki kişi."

"Ve şimdi cinayete ortak olanlar, çarpı iki. Sanırım Bob ile konuşmak istiyorum. Peabody, benimle gel."

"Ah, Dallas, seninle birlikte olmaktan her zaman mutluyum, ama bence bu durumda sayı hesaplayıcını almalısın. Bu konuşmayı yapabilmemin imkanı yok."

Eve dudaklarını büzdü, Roarke'u inceledi. "Haklı. Hazır mısın?"

"Eğlenceli olmalı."

"Ve matematik özürölüler rahat bir nefes aldı." Peabody dedi ki. "Siz Kraus'la konuşurken McNab ve ben Tandy Willowby davası üzerinde çalışabiliriz."

"Güzel. Mavis'in görevindesin. Gidelim," dedi Roarke'a.

Kraus'u evde bulamadılar ama karısı Pazar günkü briç oyununu yarıda keserek onun Brooklyn'deki The Inner Circle'da golf oynadığını söyledi.

Rahat görünümlü bir kadındı, briç partisi için bebek mavisi kaşmir giymişti.

"Bu, o tatlı kız ve sevgili genç adamla ilgili, değil mi? Korkunç bir şey. Çok güzel bir zaman geçirdim. Geçen Aralık ayında şirketin tatil partisinde onunla sohbet ediyordum. Umarım bunu yapan kötü niyetli kişiyi bulursunuz."

"Geleceğim. O gece buradaydın, eğleniyordun, anlıyorum."

"Oh, evet. Madeline ve Win misafirlerimizdi. Akşam yemeği, biraz kart. Ve tüm bunlar olurken-" "Geç saatlere kadar mı oynadın?"

"Hatırladığım kadarıyla neredeyse gece yarısına kadar. Düşmeye hazırdım. Aslında bir hastalığa yakalandığımı düşünmüştüm, o kadar yorgundum. Ama iyi bir gece uykusundan sonra iyiydim. Ertesi sabah çok güzel bir brunch yaptık."

Brooklyn'e giderlerken Eve, "Karına uyumasına yardımcı olacak küçük bir şey ver," diye teoride bulundu. "Uyuması için bolca zaman var. Copperfield'a git, onunla ilgilen. Byson'a git, onunla ilgilen, eve git. Biraz dinlen, sonra da güzel bir brunch yap."

"Bilgisayarları ve diskleri ne yaptı?" Roarke sordu. "Evet, işte bu. Onları eve taşıdı. Muhtemelen orada karısının ilgilenmediği bir ofisi vardır. Ya da onları düzgün bir şekilde imha edene kadar tutmak için bir yer kiraladı. Bu teoride sadece küçük bir sorun var."

"Hangisi?" "Robert Kraus'un hiç ehliyeti ya da arabası olmamış. Bunu her kim yaptıysa özel bir ulaşım aracı olmalıydı. Yani bir suç ortağıyla çalıştı."

"Bullock mu Chase mi?" "Belki. Muhtemelen. Ya da şirketten başka biri. Cavendish ya da onun bakıcısı. Gördüğüm kadarıyla yayılıyor. Bir ya da daha fazla muhasebe firmasındaki insanlar neler olduğunu biliyor olmalıydı. Vakıftan bir ya da daha fazla kişi. Hukuk firmasından bir ya da daha fazla kişi. Bunun bir operasyon olduğunu söylediniz. Ben Bu. Para nereden geliyor? Akladıkları, akıttıkları, hokkabazlık yaptıkları fonlar? Kaynağı ne?"

"Bağışlar, hayırsever vakıflar, özel gelirler olarak listelenmiş. Belirli isimler ve şirketler olmadan daha derine inemezdim."

"Ücretler, yüzdeler. Muhtemelen muhasebeciye, avukata verilen rüşvet ya da sus payı olabilir. Bunu takip etmemiz gerekecek, çünkü bir yerlere ulaştı."

Inner Circle, spor meraklılarının bir tur oynayabilecekleri, vuruşlarını pratik edebilecekleri ve dostça bir şeyler içebilecekleri kapalı bir golf sahası ve atış poligonuydu. Ek ücret karşılığında, duvar ekranlarında spor kanallarının gösterildiği şık soyunma odaları, etkin görevliler, duş olanakları ve masör veya masöz hizmetleri vardı. Islak alanda jakuziler, saunalar, tur havuzu ve buhar odası bulunuyordu.

Kraus'u dokuzuncu delikte dört kişilik bir grup halinde buldular. Eve ona, "Birkaç dakikanı alacağım," dedi.

"Şimdi mi?" Tüvit golf şapkasının altında kaşları birbirine yaklaştı. "Müşterilerle bir turun ortasındayım."

"Arayı daha sonra kapatmanız gerekecek. Ya da sizinle birlikte yürüyebilirim," dedi Eve, "ve Bullock Vakfı'nın hesabındaki tutarsızlıkları müşterilerinizin önünde tartışabiliriz."

"Tutarsızlıklar mı? Bu çok saçma." Ama başucundaki kadına ve iki adama baktı. "Bir dakika." Ellerini özür dilemek için açarak onlara doğru ilerledi. Yüzü bir anda Eve'e doğru yürürken kızgınlık içindeydi. "Şimdi bu ne hakkında?"

"Milyonlarca dolarlık bir cinayet sebebi hakkında. Natalie Copperfield, Stuben ve Şirketi dosyasındaki şüpheli hesaplarla ilgili olarak size geldi."

"Stuben? Konuşmadı. Bana bir müşteriyle ilgili herhangi bir şey konuşup konuşmadığını sordunuz, ben de size konuşmadığını söyledim."

"Şüpheli hesaplar, müvekkiliniz olan Bullock Vakfı ile ilgili. Ve cinayetler için mazeretiniz."

Yüzü kızardı, etrafına bakındı. "Sesinizi alçaltabilir misiniz?"

Eve sadece omuz silkti ve başparmaklarını ceketinin ceplerine soktu. "Birinin bu konuşmaya kulak misafiri olmasıyla ilgili bir sorunuz varsa, bunu Merkez'e geri götürebiliriz."

İyice sinirlenmiş görünerek onları takip etmelerini işaret etti. "Bunu kulüp binasına götüreceğiz." Kraus dokuzuncu yeşil sahadan çıkıp güneş ışığı altında açık bir verandaya doğru yürüdü ve bir anahtar kartını bir yuvaya soktuktan sonra onlara şemsiyeli bir masa işaret etti.

"Neyle karşılaştığınızı sandığınızı bilmiyorum," diye söze başladı.

Roarke, "Fonların hayırsever vakıflar aracılığıyla aklanması," diye söze başladı. "Vergiden muaf olduğu iddia edilen fonların alt hesaplara aktarılması, daha sonra bu fonların tekrar vakfa aktarılması ve yeniden dağıtılması. Bu zekice bir döngü, yıkama yıllık hatırı sayılır bir gelir."

"Bullock Vakfı da şirketimiz gibi her türlü suçlamanın üzerindedir. Söylediğiniz şey imkânsız."

"Natalie Copperfield, Bullock hesaplarına erişti."

"Seni anlamıyorum ve belli ki sen de işimizi nasıl yürüttüğümüzü anlamak için. Natalie'nin bu veriler için izni yoktu."

"Ama sen öyleydin. Onlar senin. Katil onun ev ünitesini, disklerini almış. Ofis birimine girdi ve dosyaları sildi. Ama hepsini silememiş, özellikle de onun müşterisi olarak kaydedilmiş dosyaları. Dosyanın üzerindeki etiketi değiştirmiş. Bullock verileri hala oradaydı."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Eve öne doğru eğildi. "Seni biraz üşüteceğiz. kara para aklama, vergi kaçakçılığı. İki cinayet ve bir cinayetle ilgili yardım almak istiyorsan benimle şimdi konuşmak isteyeceksin."

"Ben kimseyi öldürmedim. Tanrım, sen deli misin?"
Kasketini çıkarırken eli biraz titredi. "Ben hiçbir zaman bir hespla oynamadım. Bu çok saçma."

"Karınız cinayet gecesi gece yarısından sonraya kadar kağıt oynadığınızı söylüyor. Ve çok yorgundu. Yatmaya gitti ve size Natalie Copperfield'in dairesine gitmek için fazlasıyla zaman verdi. İçeri girmek, onu zapt etmek, işkence etmek, öldürmek ve veri ünitesini almak için."

Artık sadece solgun değil, griydi de. "Hayır."

"Oradan Bick Byson'ın çatı katına gitmek, onunla boğuşmak, onu sersemletmek, onu öldürmeden ve veri birimini almadan önce onu zapt etmek ve sorgulamak. Onları çoktan yok ettiniz mi?"

"Hayatım boyunca başka bir insana zarar vermedim. O gece evden hiç çıkmadım. Tanrım, Tanrım, ne oldu? oluyor?"

"Yani kirli işleri Bullock ya da Chase'in yapmasına izin mi veriyorsun?" "Bu çok saçma. Tabii ki hayır."

"Diğer dosyalarınız için arama emri çıkartacağım, Bay Kraus. Birine yaptığınızı diğerlerine de yaptınız."

"İstedığınız her şey için arama emri çıkartabilirsiniz. Hiçbir şey bulamayacaksınız çünkü ben hiçbir şey yapmadım. Bullock hesapları konusunda yanılıyorsunuz. Natalie yanılmış olmalı, çünkü onlarda yanlış bir şey olamaz. Randall _"

Eve atladı. "Randall Sloan'ın bununla ne ilgisi var?"

Kraus ellerini yüzünde ovuşturduktan sonra garsonu el sallayarak uzaklaştırdı. "Viski, sek olsun. Bir double. Aman Tanrım, aman Tanrım."

"Randall Sloan'ın Bullock hesabıyla ne ilgisi var?"

"Bu onun hesabı. Kayıtlarda benim adım geçiyor ama onun hesabı."

"Neden bana bunun nasıl çalıştığını açıklamıyorsun?"

"Onları yıllar önce şirkete o getirdi. Ben daha yeni küçük ortak olarak geldi. Ama babası hesabın başına geçmesine izin vermedi. Randall'ın güvenilirliği, yetenekleri ve iş ahlakı konusunda bazı şüpheler vardı. O halkla ilişkilere daha uygun. Ama hesabı o getirdi ve ben yeniydim. Bana geldi, sordu... tam olarak soruyorum."

Kraus garsonun getirdiği bardağı aldı ve hızlıca bir yudum aldı. "Kendimi baskı altında hissettim ve dürüst olmak gerekirse, hesabın ona verilmemesinin haksızlık olduğunu düşündüm. Bu yüzden kendi adımı yazmayı kabul ettim ve asıl işi o yapacaktı. İş. Tabii ki her çeyrekte kâr-zarar durumunu kontrol ederdim. Ve herhangi bir sorun, herhangi bir soru olursa, ben devralırdım. Ancak müşteri memnun kaldı."

"Eminim öyledir," diye yanıtladı Eve.

"Bana gelmedi. Size yemin ederim, Natalie hiçbir sorun ya da soru için bana gelmedi."

"Sloan'ın Bullock için muhasebe yaptığını kim biliyordu?"

"Kimsenin bildiğini sanmıyordum. Bana bunun sadece bir mesele olduğunu söyledi. ve ona inandım. Ama Natalie'ye asla zarar vermezdi. Onun için neredeyse kızı gibiydi. Bu korkunç bir hata olmalı."

"Madeline Bullock oğluyla birlikte New York'a geldiğinde normalde sizin evinizde mi kalıyor?"

"Hayır. Ama Madeline eşimle konuşurken evimizi çok sevdiğini, ne kadar misafirperver ve huzurlu olduğunu söylemiş. Olaylar birbirini izledi ve bizimle kalmayı kabul ettiler. O kayıtları görmem gerek. Onları görmeye hakkım var. Eminim ortada bir yanlış anlaşılma vardır."

"Bana Randall Sloan'ın yaşam tarzından bahset."

"Lütfen benden bir ortağımın arkasından konuşmamı istemeyin. Bir arkadaşın. Ortağımın oğlu."

Eve hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi.

Kraus viskisinin kalanını içti ve bir tane daha içmesi için işaret etti. "Kumar oynar. Ya da oynadı. Ve kötü oynardı. Bir süre önce -ben şirkete gelmeden önce- bir ya da iki müşteriden biraz para aşırıldığına ve babasının bu paraları yerine koymak zorunda kaldığına dair söylentiler vardı. Ama kumar için bir programa girmiş. Yıllardır uygunsuz bir şey olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Babası... Jacob sert bir adamdır, dürüstlük bir tanrıdır. Oğlu bunu lekeledi. Randall asla ortak olamayacak. Bunu kabul ediyor. Yaptığı işi, her halükarda, yönetime tercih ediyor. muhasebe."

"Yine de el altından ona büyük bir hesap vermeniz için size baskı yaptı diyebiliriz."

"Onları o getirdi," diye tekrarladı Kraus ve Eve başını salladı. "Evet, bu ilginç, değil mi?"

Ona inanıyorsun," dedi Roarke, Kraus'u şemsiyenin altında, sahte güneş ışığında, başı ellerinin arasında otururken bıraktıklarında.

"Evet. Sen?"

"Evet, öyle. Dışarıdan gelen, tabiri caizse son adam, büyük adamın oğlu için bir iyilik yapıyor. Mantıklı. Ve Sloan ve Bullock'ların birbirlerini mazeret olarak kullanmamaları akıllıca olur."

"Bir sahtekârın varsa, onu kullanırsın. Sen sür," dedi ve Randall Sloan'ın adresini verdi. "Görünüşe göre yine Londra'ya gidiyorum."

Madeline Bullock'un Londra'daki evine bir mesaj gönderdi ve Summerset klonu olduğunu düşündüğü bir mesaj aldı. Yüzünün o kadar kemikli olmadığına karar verdi, ama aynı derecede asık suratlıydı.

"Bayan Bullock seyahatte."

"Nereye?"

"Söyleyemem."

"Scotland Yard önümüzdeki otuz dakika içinde kapınızı çalarsa, o zaman söyleyebilir misiniz?"

Aslında burnunu çekti. "Yapamadım."

"Tamam. Diyelim ki ev yandı. Bayan Bullock'a kötü haberi vermek için ona nasıl ulaşırdınız?"

"Özel numarasında, cebindeki 'link'te." "Neden onu bana vermiyorsun?"

"Teğmen, yabancı yetkililere Bayan Bullock'un özel işleriyle ilgili bilgi verme yükümlülüğüm yok."

"Anladım. Ama kolonilerde bile bilgi edinme yollarımız var." Kapattı. "Bunun için okula gidiyorlar mı?" diye sordu Roarke. "Sıkı Kıç Üniversitesi var mı? Summerset mezun oldu mu?"

"Sınıfında birinci. İhtiyacınız olan numarayı bulana kadar sürmek ister misiniz?"

"Seninle tanışmadan önce bir şekilde bu tür sinir bozucu işlerin üstesinden gelmeyi başarmıştım." Aramaya başladı, sonra durdu. Arkasına yaslandı. "Biliyor musun? Daha iyisini buldum." Evde Feeney var.

Bol ve soluk bir New York Liberties Arena Ball forması giymiş ve patlamış kızıl saçlarının üzerine bir top şapkası geçirmişti. "Evinizde bir kostüm partisi var ve ben davet edilmedim mi?"

"Oyun, saat iki yönünde." "Gülünç görünüyorsun."

Kafasını kaldırdı. "Bu formayı bana torunum verdi. Bir Pazar günü gardırobumu eleştirmek için beni mi etiketledin?"

"Hızlı bir taneye ihtiyacım var. Bir cep telefonu numarası arıyorum, özel ve şu anki konumu."

"Oyun," diye tekrarladı, "saat iki."

"Cinayet. Yirmi dört/yedi. Çabuk olacak. Sadece numaraya ve bölgeye ihtiyacım var. Lanet olası ülke. Madeline Bullock. Onun adına ya da Bullock Vakfı adına kayıtlı olabilir. Kişisel bir bağlantı olduğu için muhtemelen onun adına. Londra ev üssü."

"Doğru, doğru, doğru," dedi. Ve telefonu yüzüne kapattı.

Roarke, "Bunu senin için ben de yapabilirdim," dedi.

"Arabayı sen kullanıyorsun." Ve Peabody ile bağlantı

kurdu. "Al

Randall Sloan'a başka bir bakış. Finans, seyahat, mülk, emlak. O bir kumarbaz, bu yüzden ona bir gözle bakın Bu."

"Kokun var mı?"

"Evet, şimdi takip ediyorum. Mavis?"

"Bayıldı. Yaklaşık yarım saattir baygın."

"Güzel. Randall Sloan'ın izini bulabilirsem, onu sorgulamak için getireceğim. Size haber veririm."

"Dallas, elimde İngiltere'den ajansların ve danışmanların listesi var. Hepsi Avrupa merkezli."

Vites değiştirip Tandy'ye odaklandı. "Ver onları Roma ve Middlesex soruşturma memurları. Bu arada, her iki ülkede de ofisi olanları kendiniz araştırın. Özellikle de Avrupa'da birden fazla yeri olanları. Hazır eliniz değmişken onları da PPC'ye gönderin."

"Anladım. İyi şanslar."

Eve gözlerini ovuşturdu ve kırıştırtarak açtı.

"Sloan'a gitmeden önce neden biraz uyumuyorsun?"

Başını iki yana salladı, keşke yanımda bir fıçı kahve getirseydim diye düşündü. "Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmenin bir yolu yok. Eğer istedikleri bebekse, eğer oraya girip onu aldılarsa

dışarı. Bir gemi gibi olurdu." Eve Roarke'a döndü. "Elinde tuttuğu şeyden vazgeçtiğinde, harcanabilir."

"Yaptığından daha fazlasını yapamazsın Eve."

"Belki değil, ama bu yeterli olacağı anlamına gelmez. Eğer yaşıyorsa, korkudan aklını kaçırmış olmalı. Sadece kendisi için değil, bebek için de. O potansiyeli içinde taşıyorsun, sanırım dünyanın odak noktası o. Onu yaratıyor, koruyor, dünyaya getiriyorsun.

-İleri. Tüm rahatsızlık, rahatsızlık, acı, kan ve korkuya rağmen bu hayati önem taşır. Sağlığı, güvenliği, her şeyden önemlidir. Bunu Mavis'te görüyorum, görünüşünde, kendini tutuşunda, onu tutuşunda.

"İçimde bunu verecek güç var mı bilmiyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın. Sevgili Eve, tüm bunları ve daha fazlasını tamamen yabancılara veriyorsun."

"İşim bu."

"Sensin."

"Çocuklar, ebeveynler, tüm bunlar hakkında ne kadar berbat olduğumu biliyorsun."

Arabayı sürerken onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "İkimizin de içinde garip, karanlık yerler olduğunu biliyorum ve zaten sahip olduğumuz aileye bir yenisini eklemeye hazır olmadan önce biraz daha ışığın içeri sızması için biraz zamana ihtiyacımız olabilir. yapıldı."

"Tamam, güzel. Daha fazla ışık. Ben varım." "O zaman bence beş ya da altı tane olmalı."

"Beş ya da altı ne? Ne?" Düşündü... bir an için kalbinin gerçekten durduğunu düşündü. Kulaklarındaki uğultu o kadar yoğun ki adamın kahkahasını zar zor duydu. "Bu hiç komik değil."

"Kesinlikle öyleydi, özellikle de benim bakış açımdan. Yüzünüzü göremiyordunuz."

"Biliyorsunuz, bir gün, belki de bizim hayatımızda, tıp bilimi bir embriyoyu bir erkeğe yerleştirmenin bir yolunu bulacak,

Söz konusu adam göbekli bir domuzu yutmuş ve sindiremiyormuş gibi paytak paytak yürürken onu orada kuluçkaya yatırmak. O zaman neyin komik olduğunu göreceğiz."

"Seni sevdiğim pek çok şeyden biri de muhteşem hayal gücün."

"Adını implant listesine yazdığımda bunu hatırla. İnsanlar neden Pazar günleri evde kalmıyor?" diye merak etti, acı bir şekilde, trafiğe girerken. "Ne oldu? Evin nesi var? Bullock ve oğlu New York'tan ne tür bir ulaşım aracıyla ayrıldılar?"

"Seni sevdiğim bir başka şey de zihninin çok sayıda ve çeşitli kanalları. Bullock kuyularının derinliği göz önüne alındığında özel olduğuna şüphe yok."

"Vakıf mekiği. Görünüşte vakıf işi için gelmişler. Eğer hala seyahat ediyorsa. muhtemelen aynı mekiği kullanmışlardır."

"Kraus'un mazeretini ilk doğruladığınızda neredeydiler?"

"Bilmiyorum. Peabody doğrulamayı yaptı ve bir vakıf numarasıyla irtibata geçip geri aramak zorunda kaldı. O an için uygun değildi. Ama gerekirse o mekiğin izini sürebilirim. Uluslararası hukuk ve ilişkilerde yolumu bulmam gerekiyor ve bundan nefret ediyorum ama onları sorgulamak için elimde yeterince bilgi var. Ve sanırım İngiliz hükümeti hesaplarıyla çok ilgileniyorlar."

Roarke, "Orada bir darbe alabilirler," diye kabul etti. "Ama akıllıysa, ki yasal temsilcileri de öyle olacaktır, bunu Randall Sloan'ın şahsına ve şirkete yıkabilirler."

"Yasal temsilcileri de aynı gölgenin altında olduğu için bunu halledebilirim. Bu işi Global'e devretmek zorundayım. Randall Sloan'la konuştuktan sonra."

Randall Sloan, Tribeca'nın kıyısındaki eski ve zarif bir kahverengi taş evde yaşıyordu. Eve, kaldırımından üçüncü katın bir solaryuma dönüştürüldüğünü, böylece üstünün kavisli, soluk mavi camla kaplandığını görebiliyordu.

"Güncel bir ehliyeti var," dedi Eve. "Ve buradan dört blok ötede özel bir garajda bir araç tutuyor. Yani, cinayet sebebi."

"Mazereti olduğu düşünülürse, fırsat daha tehlikeli, değil mi? Yoksa o akşamki yemek arkadaşlarının onu koruduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Öyle hissetmedim, ama bunun üzerinden tekrar geçeceğiz. Belki bir araç olmuştur. Aletler her zaman kirlenmez. Eğer cinayetleri kendisi işlemediyse, onlardan haberi vardı." Ana girişe giden üç basamağı çıkmaya başladı. "Alarm yeşil yanıyor," diye işaret etti.

Zile basmak için elini kaldırdığında daha fazlası olduğunu fark etti ve kayıt cihazını devreye soktu.

"Dallas, Teğmen Eve, ve Roarke, Uzman Sivil Danışman, Sloan, Randall'ın konutunda. Varışta güvenlik sisteminin devre dışı bırakıldığını ve ön kapının kilitlenmediğini tespit ettim."

Otomatik olarak silahını çekti. Vızıldadı ve "Randall Sloan, ben polisten Teğmen Dallas. Yanımda sivil bir danışman var. Lütfen kabul edin."

Kulakları herhangi bir sese karşı tetikte bekledi. "Bay Sloan, tekrar ediyorum, polis konuşuyor. Eviniz güvenli değil." Yanıt gelmeyince, yürümesi gereken çizginin etrafından dolaştı ve kapıyı hafifçe araladı.

"Görünürde bir şey yok," dedi. "Tavşana gitmiş olabilir. Arama iznine ihtiyacım var."

"Kapı açık."

"Evet, içeri girip kontrol edebilirim. Tartışabilirim. Olası bir neden var ama izin almadan avukatlarına sızlanacakları bir şey vermiş olurum. Yeterince hızlı bir şekilde arama emri çıkartabilirim."

Arkasından biri onu selamladığında telefon etmeye başladı.

Döndüğünde Jake Sloan ve Rochelle DeLay'in el ele eve doğru yürüdüklerini gördü, yüzleri soğuktan pembeleşmişti.

"Teğmen, Jake ve Rochelle, hatırladınız mı?"

"Evet. Bu Roarke."

"Seni tanıdım." İlk basamağı çıkarken Jake elini uzattı. "Tanıştığımıza sevindim, genç ve çalışkan bir muhasebeci aradığınız her an yanınızda olduğumu bilmenizi isterim. mevcut."

"Bunu aklımda tutacağım." "Bu Rochelle."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Babamı görmeye mi geldin? Seni soğukta mı bekletiyor?" Jake başıyla kapıyı işaret etti. "Kapı açık."

Eve ona, "Onu bu şekilde bulduk," dedi.

"Gerçekten mi? Bu çok garip." Yanlarından geçip bağırarak içeri girdi. "Hey, baba! Misafirin var. İçeri gelin," dedi Eve ve Roarke'a. "Büyükbabamdaki Pazar anlaşması için onu almaya geldik." Jake saatinin kasketini çıkarıp dağınık bir şekilde ceketinin cebine soktu. "Oturmak ister misiniz? Üst katta olmalı."

Adam sokaktan ona seslendiğinde Eve silahını cebine koymuştu ve şimdi de eli silahındaydı. "Seninle gelmemin sakıncası var mı?"

"Şey..."

"Kapı açıldı Jake, güvenlik kapalıydı. İçimdeki polis yüzünden."

"Tabii. Tamam. Muhtemelen bize göz kulak olmak için açmıştır. Biraz geç kalıyoruz. Tekrar çalıştırmayı unuttu. Hepsi bu kadar."

Ama merdivenlere döndüğünde onu endişelendirdiğini görebiliyordu. "Baba? Hey, baba. Yukarı geliyorum ve kanunu getiriyorum." Bunu söylerken gülümsemeye çalıştı ama cevap gelmeyince gülümsemesi soldu.

Duyuları çok tanıdık bir şey yakaladı. "Arkamda mı kalmak istiyorsun?" dedi kayıtsızca ve öne geçmek için ön tarafa kaydı. "Hangisi onun yatak odası?"

"Sağdan ikinci. Dinle, Teğmen-"

Eve yatak odasının kapısını bir parmak eklemiyle hafifçe araladı.

Randall Sloan Pazar brunch'ına gelmeyecek, diye düşündü, Jake aceleyle odaya girmeye çalışırken onu engelleyerek.

Kubbeli tavandan özenle yapılmış krom bir avize sarkıyordu. Randall Sloan, asılı olduğu ipten pırıl pırıl direğinin etrafına sıkıca dolanmış.

17

"O GİTTİ." EVE, JAKE'in kollarını arkasından tutup onu duvara yaslamak zorunda kaldı. "Ona yardım edemezsin."

"Saçmalık! Saçmalık! O benim babam. O benim babam." "Özür dilerim." Genç, güçlü ve çaresizdi, bu yüzden

Eve'in tüm gücünü kullanarak onu silkeleyip içeri kaçmasını engelledi. Ve suç mahallini tehlikeye attı. "Dinle beni. Dinle, lanet olsun! Bunu yapmak zorunda olan benim.

Ona şimdi yardım etmeliyim ve eğer oraya gidip kanıtları mahvedersen bunu yapamam. Aşağıya inmeni istiyorum."

"Buradan ayrılmıyorum. Onu bırakmayacağım. Cehenneme kadar yolun var." Jake yüzünü duvara dayadı ve ağladı.

"Onu bana ver." Roarke onun yanına geldi. "Alt katta," dedi Rochelle'i sormasına fırsat vermeden. "Bağrıışmaları duyduğumuzda onu yerinde kalmaya ikna ettim.

Bırak onu ben alayım."

"Bir saha kitine ihtiyacım var."

"Evet, biliyorum. Jake, şimdi onu teğmene bırakmalısın. Onun işi bu. Sen benimle gel. Rochelle korkmuş durumda ve yalnız. Aşağı gel ve onunla kal."

"O benim babam. Babam içeride."

"Çok özür dilerim. Onu yerleştireceğim," dedi Roarke Eve'e, "elimden geleni yapacağım, sonra da gidip eşyalarını arabadan çıkar."

"Henüz kimseyle temasa geçmesini istemiyorum." "Ben hallederim. Hadi, Jake."

"Anlamıyorum. Bunu anlamıyorum." "Tabii ki

anlamıyorsun."

Roarke Jake'i uzaklaştırırken Eve Olay Yeri Merkezi'ni aradı ve odaya geri döndü. "Kurban Ana yatak odasının avizesine bağlı bir ipten sarkıyordu," diye kayıt cihazına başladı. "Görsel Kimlik Sloan'a ait, Randall. Görünürde bir boğuşma izi yok."

Konuşurken odayı taradı. "Yatak hazır ve rahatsız edilmemiş görünüyor. Gizlilik perdeleri devrede, perdeler açık."

Yatağın başucundaki lambaların açık olduğunu ve sağdakinin yanında içinde biraz beyaz kalmış tek bir şarap kadehinin durduğunu fark etti. Sloan yalınayaktı ama cesedin altında terlikler -görünüşe bakılırsa deri- vardı. Taba rengi bir kazak ve kahverengi bir pantolon giymişti. Bir sandalye devrilmişti. Arkasındaki çalışma alanında mini bilgisayar açıktı. Minibilgisayarı görebiliyordu. aktif ışık yanıp sönüyor.

Ön girişi tekrar aklına getirdi. Zorla girildiğine dair bir iz yok.

Roarke çantasıyla geri döndüğünde başıyla onu selamladı. "Teşekkürler."

"Peabody ile iletişime geçmemi ister misin?"

"Henüz değil. Elinde yeterince şey var. Onları aşağıda kontrol altında tutabilir misin? Hiçbir şeye dokunmalarını, kimseyle konuşmalarını istemiyorum."

"Pekâlâ." Kasvetli gözlerini Randall'a dikti. "Sanırım ona giden izleri takip edeceğini biliyordu."

"Öyle görünüyor, değil mi?" dedi mühürlenirken. Roarke bakışlarını ona kaydırды, kaşlarını kaldırdı. "Ama?" "Öyle hissetmiyor. Oğlunun bugün geleceğini biliyor. Oğlunun bugün geleceğini biliyor.

Jake'in onu bu şekilde bulmasını mı istiyor? Güvenliği kapalı, kapıyı açık bırakıyor. Bunun yerine neden kaçmıyor?"

"Suçluluk mu?"

"Uzun zamandır kirli. Birdenbire vicdanı mı sızladı?"

"Dolandırıcılık ve cinayet arasında dağlar kadar fark var." "Belki, ama bana intihar eden değil, kaçan biri gibi geldi." İçeri girdi ve çalışmaya başladı.

Odaya ilk o girdi. Adam gibi kaygan ve şık.

Pahalı kıyafetler, pahalı dekorlar, son teknoloji elektronik eşyalar. Bir adam

Rahatını, konforunu ve statü sembollerini seven biriydi.

Şarap kadehini kaldırıp kokladı. İçinde bir işaret bıraktı önce içindekileri, sonra da bardağın kendisini mühürledi.

Eldivenli parmağıyla bilgisayar ünitesine dokundu ve ekran açıldı. Üzerinde yazan metni okudu.

Özür dilerim. Çok üzgünüm. Bu şekilde yaşayamam. Yüzlerini görüyorum,

Natalie ve Bick. Sadece paraydı, sadece para. İşler çığırından çıktı. Onları öldürtmek için para ödediğime göre aklımı kaçırmış olmalıyım. Aklımı kaybettim ve şimdi de ruhumu kaybettim. Bağışlayın beni,

Çünkü kendimi affedemem. Bu korkunç eylemi sonsuza dek cehenneme götüreceğim.

Ekrandan cesede doğru döndü. "Oradaki bir şey tamamen gerçek: İşler kontrolden çıktı."

Parmak izlerinden cesedi teşhis etti, sonra elleri inceledi ve poşetledi. Göstergesi Cuma akşamı saat yirmi beşte öldü.

Bitişikteki banyoya geçerek bir yandan çalışırken bir yandan da kayıt tuttu. Temiz olduğunu, tezgahta birkaç erkek tuvalet malzemesinin ve parlak siyah bir saksıda büyük yapraklı bir bitkinin bulunduğunu not etti.

Ayrı buhar duşu, kurutma tüpü, mermer çerçeveli parlak jet küvet. Krom ısıtıcının üzerine büyük boy siyah bir havlu örtülmüştü.

Dolabı açtı, içindekileri taradı.

Losyonlar, iksirler - çoğunlukla yaşlanma karşıtı cilt ve saç ürünleri. Erkek doğum kontrol hapları, ağrı kesiciler, uyku ilaçları.

Tezgâhın çekmecesinde daha fazla bakım malzemesi ve diş hijyeni ürünü vardı.

Tekrar cesede baktı.

"O ilmiği bağlamak için alıştırmayı yapıyorsun Randall?" diye merak etti. "Kesinlikle mükemmel. Ders kitabına uygun bir ilmik oluşturmak için sabit bir el ve biraz beceri gerekir."

Zil sesini duyunca odadan çıktı ve süpürgecilerle buluşmak ve onlara arazinin durumunu anlatmak için aşağı indi.

Roarke'ı oturma odasında Jake ve Rochelle'le birlikte otururken buldu. Jake iki büküm oturmuş, kollarını bacaklarının arasına sarkıtmıştı. Gözleri kızarmış ve şişmişti, tıpkı yanında sessizce oturan Rochelle'in gözleri gibi.

Jake başını kaldırmadan, "Babamı görmem gerek," dedi. "Onu görmem gerek. Büyükbabam ve büyükbabamla konuşmam gerek."

"Yakında bunu ayarlayacağım." Kullanışlı olduğu için Eve onun önündeki alçak masaya oturdu. "Jake, babanı en son ne zaman gördün ya da onunla ne zaman konuştun?"

"Cuma günü. Nat ve Bick için ofiste bir anma töreni düzenledik. Aileleri şehirde bir tören yapmıyor. Biz de bir şeyler yapmak istedik. Hepimiz oradaydık."

"Saat kaçtı?"

"Günün sonuna doğru. Saat dört civarı. Ortaklar eve gitmek isteyen herkesin hemen gitmesine izin verdi. Babam ve ben birlikte ayrıldık, saat beş gibi. Bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sordu ama ben eve gittim. I onunla gitmeliydim. Onunla konuşmalıydım." "Üzgün

ya da depresif görünüyor muydu?"

Jake başını kaldırdı ve gözleri parladı. "Tanrı aşkına, bu

bir anma töreniydi."

"Jake," diye mırıldandı Rochelle ve bir elini onun kalçasına sürttü. "Yardım etmeye çalışıyor."

"O öldü. Nasıl yardım edebilir ki? Neden öldürsün ki? kendisi mi?" Jake talep etti. "Bunu neden yapsın ki? Gençti, sağlıklıydı ve başarılıydı. O-Oh, Tanrım, o Sağlıklı mıydı? Onda bir sorun vardı da biz mi bilmiyorduk?"

"Sana tekrar soracağım. Son zamanlarda üzgün ya da depresif görünüyor muydu?"

"Bilmiyorum. Üzüldüm. Hepimiz üzüldük ve şok olduk. Sanırım Cuma günü sinirli görünüyordu. Gergindi. Bana bir şey isteyip istemediğimi sordu. bir içki içmek için, ama o anlık bir şeydi. O da benden daha fazla takılmak istemedi."

"Kumarını nerede oynadığını biliyor musunuz?"

"Bu daha önceydi. Tanrım, yıllar önceydi. Artık bunu yapmıyor. Bıraktı."

"Pekâlâ. Cuma günü onu bıraktığınızda nereye gideceğinden bahsetti mi?"

"Hayır. Bilmiyorum. Dikkatimi vermiyordum. Üzgündüm. Tanrım, anneme söylemek zorundayım. Sonsuza dek boşandılar ama bilmeli. Büyükannem ve büyükbabam." Başını tekrar ellerinin arasına aldı. "Daha ne kadar dayanabilirler bilmiyorum."

"Babanızın dindar bir adam olduğunu söyleyebilir misiniz?" "Baba. Hayır, hiç de değil. Elinden geleni yapman gerektiğini söylerdi. Çünkü bir kere oldu mu, bitmiştir." Sesi çatallaştı. "Bitti."

"Hiç yelkencilik yaptı mı, Jake?"

"Yelken mi?" Başını tekrar kaldırdı, gözleri keder ve kafa karışıklığıyla bulutlanmıştı. "Hayır, suyu sevmezdi. Neden?"

"Sadece merak ettim. Bir ilişkisi var mıydı?"

"Hayır. Kadınları severdi ama sadece gezerdi."

"Eviyle ilgileniyor mu? Yemek, temizlik." "Bir droidi var."

"Tamam. Seni ve Rochelle'i büyükanne ve büyükbabana götürmesi için bir üniformalı göndereceğim."

"Babamı görmek istiyorum. Onu görmem gerek."

"En kısa zamanda senin ve ailenin onu görmesi için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Ama şimdi olmaz, burada olmaz. Şimdi git, ailenle birlikte ol."

Onları uğurladıktan sonra evin ilk katına doğru ilerlemeye başladı. Roarke'a, "Bilgisayara bir not bırakmış," dedi.

"Kullanışlı."

"Evet. Aslında, kendini feshedenlerin sadece küçük bir yüzdesi bir not bırakır. Copperfield ve Byson'a suikast düzenlediğini itiraf etti."

"Ayrıca kullanışlı."

"Evet, beni takip ediyorsun." Küçük bir medya odasına, bir yemek odasına doğru ilerledi. "Onlar profesyonel hit değildi, bir. Yani bir serseri tutmuş olabilir. Ama Copperfield'dan işkenceyle alınan bilgiler konusunda kime güvenecek?"

"Sadece doğrudan ilgili başka biri."

"Bingo. Ruhunu kaybetmek ve cehenneme gitmek hakkında yazmış.

Cehennemde büyük harf H. Bu bana dini bir eğilimi ya da oradaki büyük ateşe olan bir tür inancı gösteriyor. Ayrıca ilmi profesyonel bir cellat tarafından bağlanmış gibi görünüyordu. Ya da çok yetenekli bir denizci veya genç bir izci. Çok sakın ve hassas biri."

Mutfağa doğru ilerledi, kilerdeki -iyi stoklanmış- yardımcı dolabın kapağını açtı. "Droid nerede?"

"Burada değil. Üst katta mı?"

"Ben kontrol edeceğim. Neden e-man oynayıp güvenliğini, diskleri falan kontrol etmiyorsun?"

"Bu bir cinayet mi, Komiser?"

"Bana öyle geliyor. Adli tabip ne diyecek göreceğiz. Ama parmaklar işaret ediyor. Kapı neden açık, güvenlik neden kapalı?"

"Birileri cesedin kolayca ve hızlıca bulunmasını istedi."

"İşte böyle. Kendini öldürmeyi düşünen bir adam neden eylemden birkaç saat önce oğlunu içki içmeye davet eder? İstemez işte. Ya da isterse, ısrar eder. "Seninle konuşmam lazım. İçimi dökmem lazım" der. Ama yapmaz.

"Burada elindeki imkanlar ne olursa olsun iyi yaşamayı seven bir adam var. Düzenli bir ilişkisi yok, aile işine karşı gerçek bir ilgisi yok. Sert bir baba, gelecek vaat eden bir oğul ve sen de kara koyunsun. Ama kendi rahatını nasıl sağlayacağını biliyorsun. Senin bir kumar sorunu." "Var

mıydı yoksa var mıydı?"

"Kapı çivisi kadar ölü, kapı çivisi her neyse, o yüzden 'vardı'. Ama bahse girerim son saate kadar bir tane vardı. Açıklanamayan geliri aklamanın en iyi yolu onunla oynamaktır. Burada ağır bir bilinci olan bir adam görmüyorum. Ben bir fırsatçı görüyorum, ve biri "Eğer onu kokladığımızı düşündüyse çıldırmış olmalı. Ve birinin kurbanı olduğunu görüyorum."

Tesislerde droid yoktu ve e-adama göre Cuma günü için diskler çıkarılmış ve boş disklerle değiştirilmişti.

Eve, "Sisteminde bir sakinleştirici olacak," dedi.

"Kendini sakinleştirmek için yapabileceği bir şey

ilmiği kafasına geçirdi. Arayacağımız için üzerinde sersemletici bir işaret bulabiliriz."

"Onu neden öldürdün?"

"Belki açgözlülük yaptı, daha büyük bir pay istedi. Belki de oğlunun arkadaşlarının öldürülmesinden hoşlanmadı ya da sinirlendi. Öyle ya da böyle, o bir sorumluluktan ve kullanışlı bir keçi idi. Notu aldım, sahneyi aldım, oyuncaklarımı topladım ve uzaklaştım. Bu adamı suçlamak muhasebe şirketini de lekeliyor. Özür dilerim ama Bullock Vakfı'nın yeni bir firmaya ihtiyacı olacak. Çok fazla skandal, imaj için kötü. Avukatları dosyalarını istiyor ve firmada herhangi bir sahtekarlık ya da dolandırıcılık kaydı yok. fısıltı. Sloan vb. olaylara karışan tüm taraflar -bildiğimiz kadarıyla- şu anda ölü."

"Temiz ve düzenli."

"Katil böyle seviyor. İki boğma, bir asma. Aynı temel yöntem. Bu evi ziyaret ettiğine dair bankalarda herhangi bir kayıt olması ihtimaline karşı droidi alıyor. Çünkü buraya daha önce gelmiş. Yolunu biliyordu."

"Ve hazırlıklı geldim," diye sordu Roarke.

"Oh, evet. Kapıya geliyor. Biraz sohbet edelim. Yanında bir içkiye ne dersin? Kurbanın şarabına bir sakinleştirici katar. Yukarı çıkmaya yardım edeyim. Onu yukarı çıkarır, yere yatırır. Gerekirse sersemletir. Notu bilgisayara yazıyor. Anladığım kadarıyla hata yapmış, çünkü kendini çok fazla kaptırmış. Ruhumu kaybettim, büyük H'ye gidiyorum. İpi düzeltiyor, sersemlemiş ya da sersemletilmiş kurbanı sandalyeye çekiyor, bir tekme atıyor ve gösteriyi izliyor.

"İzlerdi," diye düşündü. "Natalie ve Bick'i izlediği gibi. Yüzünü, gözlerini izlerdi. Randall tekmeledi, terlikleri tekmeledi, ipi yakaladı. Kurbanın tırnaklarının altında ip liflerine ve dokuya benzeyen bir şey var. Biraz zaman alır. Düşerken boynu kırılmadığı sürece hızlı bir ölüm değil. Acı çekmiş ama sanırım bunu hak etmiş."

Artık boş olan yatak odasına kaşlarını çatarak baktı.
"Kendi ulaşım aracı olabilirdi ama bu kesin bir şey değil. O
olabilirdi
halka açık metroya binmek en iyisi olurdu ve droidi de aynı
yöntemle götürürdü.
hareketlilik."

"Yani droidi olan bir adam arıyorsunuz."

Biraz gülümsedi. "Belki." Bip sesi duyunca bağlantısını
çıkardı. "Dallas."

"Devre arası, o yüzden bunu hızlıca yapacağım."

Feeney'ye kaşlarını çattı. "Eğer acele ediyor olsaydın, iki
saat önce bana geri dönmüş olurdun."

"Bağlantı kullanılmıyorsa yer tespiti yapamam, değil mi?
Numarayı aldım." Ve ona okudu. "Ona bir izleyici
yerleştirdim, ama birkaç dakika öncesine kadar devreye
girmemişti, o zaman da sadece on beş saniyeliğine."

"Bir yerin var mı?"

"Size verebileceğim en iyi cevap

Yukarı Doğu." "New York mu? 'Link'

New York'ta mı?"

"Evet, nerede olmasını bekliyordun? Dinle Dallas, amigo
kızları var."

"Kimin amigo kızları var?"

"The Liberties. Devre arasını kaçırıyorum."

"Tanrı aşkına, onlar senin çocukların olacak kadar genç.
Senin çocuklarının çocukları."

"Bir erkek yarı çıplak kızların zıplamalarını ve yüksek
tekme atmalarını izleyemez, ölmüş de olabilir. İhtiyacın
olanı aldın mı?"

"Evet, evet ve teşekkürler. İzi açık tut, olur mu?
Amigolar," diye homurdandı Feeney aceleyle kapattığında.
"Erkeklerin basit zihinleri vardır."

"Basit olan zihinlerimiz değil," diye düzeltti Roarke.

Gölmek zorunda kaldı. "New York. Orospu çocuğu. Onlar Muhtemelen şehirden hiç ayrılmamış. Yukarı Doğu. Otel ya da özel bir konut olabilir. Vakfın ya da Bullock veya oğlunun o bölgede herhangi bir mülke sahip olup olmadıklarını ya da bu mülklerle ilgileri olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor."

"Bunu senin için evden de yapabilirim. Gideceğimiz yer ev. Bu konudaki raporunu oradan da kolayca yazabilirsin," dedi ve Eve itiraz edemeden onu kolundan tuttu. "Senin yemeğe ihtiyacın var, benim de öyle. Açlıktan ölüyorsun Eve. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Nasıl koşarsam koşayım, hareket etmem gerekiyor. Bu konuda daha hızlı hareket etseydim, Randall Sloan hala hayatta olacaktı ve ben de bu işi kapatıyor olacaktım."

Onunla birlikte kapıya doğru ilerledi, sonra durdu. "Bekle. Bekle. Randall gibi bir adam. Sigortası vardır." Bir daire çizdi. Üç katlı bir ev, diye düşündü. On iki oda ve solaryum. Sigortayı saklamak için çok yer var.

"Aptal değildi. Kraus'a, onun ama işi kendisi yaptı. Bir şeyler ters giderse, sorunu Kraus'un üzerine yıkar. Sigorta."

"Keçi, Kraus'ta yedek bir keçi tuttu."

"Emin olabilirsin. Randall'ın başı dertteydi, müvekkiline iğne yapması gerekiyordu, o kitapların bir kopyası bir yerlerdeydi. Daha önce almadıysa bile, Natalie'nin dosyalarıyla oynadığında onları kopyaladığı kesin."

"Sanırım bunu da düşünmüşler ve yerini tespit etmişlerdir."

"Belki, belki de değil. İşkence görmedi ve mekan da dağıtılmadı. Tüm kopyalara sahip olduklarını düşünmüş olabilirler ya da onunkini çoktan almış olabilirler. Ama bundan daha zeki, daha dikkatli olduğunu varsayalım. Buranın gözden geçirilmesi gerekiyor, yukarıdan aşağıya."

"Bu da saatler sürer," diye belirtti Roarke. "Eğer içinde saatler kaldığını sanıyorsan yanıyorsun. Uzlaşın," dedi bir tartışma çıkacağını tahmin ederek. "Peabody ve McNab bunu yapmak için geri döndü. Bir e-adam ve bir dedektif. Eğer burada bir şey varsa, onu bulacaklardır."

"İlk darbeyi onların vurmasına izin vereceğim." Dışarı çıktı, kapıyı mühürledi.

"Kopyası konusunda haklıysanız, onu tesis dışında saklamış olması mümkün. Bir banka kasası."

"Mümkün, ama bana öyle geliyor ki, özellikle şu anda kolayca erişilebilir olmasını isteyecektir. Her şey uçuyor, kalkanına ihtiyacı var. Ya bankacılık saatlerinden sonra ya da Pazar günü isterse?

Çok seyahat ederdi," diye devam etti arabaya binerken. "Eğer bir kasa kullandıysa, her yerde olabilir. O kadar çok seyahat eden biri nasıl kaçacağını, gerekirse nasıl hızlı ve hafif hareket edeceğini bilir."

Ve bunu düşünerek uykuya daldı.

Roarke evin önünde durduğunda uyandı ve neredeyse yatay bir şekilde gerindi. Hareket halindeki uyku onu canlandırmak yerine sersemletmiş, kafasını karıştırmış ve koltuğunu tekrar yukarı kaldırmak için kumandaları karıştırmasına neden olmuştu.

Roarke onu indirdiği gibi kumandanın kendi tarafından kaldırdı. "Senin gerçekten uyumaya ihtiyacın var."

"Gerçek kahveye ihtiyacım var."

Roarke onunla birlikte eve doğru yürürken, yanında yiyecek bir şeyler alacağına karar verdi.

Summerset'e "Kırmızı et," dedi. "Ofisi AC. Diğerleri yemediyse, kanlı bir inek gönderin."

"Hemen." Yukarı çıktıklarında Summerset bacaklarının arasında sallanan kediye kaldırdı. "Sadece biraz koyacağız bifteğin yanında güzel yeşil fasulye. Hoşuna gitmeyecek ama ona yedirecek, değil mi?"

Eve ofise girdiğinde Mavis tam olarak ortaya çıkmadı ama kendini sandalyeden dışarı atmayı başardı.
"Dönmüşsün."

"Evet, üzgünüm, işler karıştı. Başka bir şeyle ilgilenmem için bana birkaç dakika vermeniz gerekiyor."

"Listeyi aldın mı?" Peabody ona sordu. "Bana iyi görünen birkaç tane var."

"Neyin listesi?"

"Ajanslar, danışmanlar. Bunu PPC'nize göndermem gerektiğini söylemişsiniz."

"Doğru, doğru." Beyni lapa gibi olmuştu. "Gözden geçirme fırsatım olmadı. Bir işim çıktı. Bir fincan kahve için sana çikolataya bulanmış dünyayı verirdim."

"Senin için getireyim." Leonardo Mavis'i bir sandalyeye oturttu. "Çikolata hırsızı," dedi Peabody, Mavis'in Gülümseyin. "Her neyse, birkaçı benim için öne çıkıyor. Yani-"

"Birkaç dakika içinde bakacağım. Seni ve McNab'i bu görevden alıp başka bir göreve vermem gerekiyor. Randall Sloan öldü."

"Kahretsin, yoğun bir gün geçirmişsin."

"İntihar sahnesi, benim görüşüm bu. Olay yerinde çalıştım, süpürgeciler işlem yapacak."

Peabody ağzını açtı, Mavis'e baktı ve sonra başını salladı. "Tamam."

"Sana bilgi vereceğim, sonra da McNab'le birlikte olay yerine dönmenizi istiyorum."

Roarke, "Onları bir yemekte dolduracaksın," diye ekledi. "Listeye göz atar atmaz."

"Bekleyecek." Bir fincan kahve getirirken konuşan Leonardo'ydu. "Üzgünüm tatlım," dedi Mavis'e, "ama yemek yemesi ve biraz dinlenmesi gerekiyor."

"Tanrım." Eve kahveyi sanki içinde yaşam asası varmış gibi aldı. "Erkeklerin nesi var böyle?"

"O haklı." Mavis ellerini saçlarının arasından geçirdi. "O haklı. Kırbaçlanmış ve tekmelenmiş görünüyorsun. Yemek yiyeceğiz. Hepimiz oturup yiyeceğiz."

Bir masa getirdiler, sandalyeleri çektiler. Kahve beynindeki sisi dağıtmaya yardımcı olurken, Eve proteinin kanını yeniden hareketlendirdiğini itiraf etmek zorundaydı.

"Müthiş bir operasyon," diye yorumladı McNab, işin büyük kısmını hallettikten sonra. "Finansmanı ne sağlıyor?"

"Bu da başka bir soru. Kaçaklar, silahlar, mafya Para mı?" Eve bir omzunu kaldırdı. "Biz bulup çıkaracağız. Ya da Global bulacak. Bullock, Chase ya da onların maaşlı çalışanlarından biri bu operasyonu korumak için bildiğimiz kadarıyla üç kişiyi öldürdü."

"Ve hâlâ New York'talar." Peabody bifteği yutarken zevkle yüksek sesle mırıldanmamaya çalıştı. "Neden? Randall Sloan'ı öldürdükten sonra neden izlerini sürmeyelim ki? Görünüşe göre cesedi bulunmadan önce çoktan gitmiş olmak isteyeceklerdir."

"Başka bir soru. Burada hala işleri var. Bulundukları yerde kendilerini güvende hissediyorlar. Onların bakış açısına göre, soruşturmadan uzaklaştırıldılar. Olaya karışmamış bir adam için mazeret oldular ve o da onları korudu. Başka bir adam cinayetleri itiraf etti ve ölü olduğu için bu itirafı geri alamaz. Ama haklısınız, başka bir yerde olabilecekken burada kalmak için bir nedene ihtiyaçları var."

Yemeğini yerken düşüncelere daldı. "Cesedin zamanında bulunmasını istediler. Cesedi bırakmaları için bir sebep yok.

Güvenlik kapalı ve kapı başka türlü açılmaz. Ne kadar çabuk bulunursa, tüm bu düzensiz işi o kadar çabuk arkalarında bırakabilirler. "Bu kadar zengin ve güçlü olup da küçük insanların vakfınızı didiklemesi sinir bozucu olmalı," diye karar verdi. Karıncalar gibi."

Peabody, "Karıncaların topladığını sanmıyorum," dedi. "Muhtemelen daha çok kazıyorlar."

"Her neyse. Sen neysen osun ve onlar bir hiç. Meraklı muhasebeciyi satın almaya çalıştım ama o sinir bozucu derecede dürüst. Tüm yaşam tarzınızın, itibarınızın, servetinizin bir hesap uzmanı tarafından tehlikeye atıldığını görmeyeceksiniz. Bu yüzden cinayet kişiseldi. O seninle uğraştı, sen de onunla uğraştın. Evine gelebilirim. Aptal sürtük. Bu konuda ne yapacaksın? Ve ben canını yakacağım çünkü beni ve benimkini tehdit etme cüretini gösterdin. Sonra, bana söylediklerinden tatmin olduğumda seni kendi ellerimle öldüreceğim ve ölümünü izleyeceğim. Ama aynı şeyi sevgiline de yapacağımı söylemeden önce değil. Böylece acı, korku ve keder içinde öleceksin."

Küçücük yeni bir patatesi çatalladı. "Ne?" diye sordu, masa sessizlik içinde ona bakarken. "Ne?"

"Creepshow." Mavis su bardağını aldı, derin derin içti. "Kare."

"Ah. Üzgünüm."

"Böyle şeyler düşündüğünü, böyle şeyler hissettiğini nereden biliyorsun?" Leonardo, Eve'e bakarken Mavis'in kolunu okşadı.

"Hava durumunu düşünmediği kesin." Sonra gözlerini kıstı. "Randall Sloan garajda bir araba tutuyordu. O gece onu kullanmadı. Hem kendisi hem de mazereti taksi kullandıklarını belirtti. Bakalım garaja girip çıkan bir kayıt var mı? Katil iş için ödünç almış olabilir. Eğer yoksa, kiralama şirketlerini kontrol etmeye başlarız. Ya da araba hizmetler. Bullock Vakfı şehirde bir araba tutabilir veya buradayken belirli bir hizmeti kullanabilir."

Peabody not almak için not defterini çıkardığında Eve başını salladı. "Hayır, zaten yeterince işiniz var. Baxter'ı etiketleyeceğim. O da bu işe dahil olmak istedi. O alabilir

o ödev." Masadan kalktı. "Onunla şimdi irtibata geçeceğim, sonra da Tandy'yi araştırdığınız ajansların listelerine bakmak istiyorum."

Masanın karşısındaki Mavis gözlerini kapadı ve uzun bir nefes aldı. "Teşekkürler. Teşekkürler, Dallas."

Eve, Baxter'la konuşana kadar bekledi, sonra Mavis'ten kendisiyle birlikte oturma odasına gelmesini istedi. Kapıyı kapattı.

"Bana Tandy'nin öldüğünü düşündüğünü mü söyleyeceksin?" "Hayır, düşünmüyorum. Otur." Eve oturduğunda ondan uzaklaştı, gözleri aynı hızda olacak şekilde eğildi. "Ama sana kendini buna hazırlaman gerektiğini söyleyeceğim. Olasılık. Bir sebepten dolayı kaçırıldı ve her şey bu sebebin bebek olduğunu gösteriyor."

"Ve onu aldığı anda... Perşembe gününden beri. O olabilir _."

"Pek çok şey olabilir," diye araya girdi Eve. "Biz gidiyoruz olanla başa çıkmak. Bak, biliyorum ki ben Buna çok dikkat etmedim, yeterince bakmadım. Ama yemin ederim, kafamın içinde. Ve Peabody ben yokken çalışıyor."

"Dikkatini vermiyor gibi görünmüyorsun." Mavis şimdi uzandı ve Eve'in ellerini tuttu. "Ben öyle düşünmüyorum. Peabody'nin elinden geleni yaptığını ve iyi olduğunu biliyorum. Ama Dallas? O sen değilsin. Bu çok ağır bir baskı, biliyorum ama-"

"Su dökme. Hadi, gözyaşlarına bir ara ver."

"Onun için çok korkuyorum. Ve sürekli düşünüyorum, ya ben olsaydım? Ya bir yere kapatılmış olsaydım, bebeğimi koruyamasaydım. Kulağa dramatik bir prenses gibi gelecek ama

Birinin bebeğimi almasından ya da ona zarar vermesinden ölmeyi tercih ederim. Tandy'nin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Bir keresinde bu yüzden bebeği doğurmaya karar verdiğini söylemişti, tek başına kalacak olsa bile onu

doğurmaya devam etmek için. Bu

Bebek isteyen, ona iyi bir hayat verecek iyi insanlar olsa da, bebek onundu. Ve onların da onu kendisi kadar seveceğinden asla emin olamazdı."

"Ne tür iyi insanlar? Hiç detay verdi mi, spesifik bir şey?"

"Hayır, sadece... bekle." Gözleri yine kapalı, elleri karnının üzerinde hafif daireler çizerken Mavis yavaşça nefes alıp verdi.

"Oh, kahretsin. Kahretsin! Sen-"

"Hayır, hayır, peruk takma. Sadece odaklanmaya çalışıyorum. Bir keresinde Tandy ile şehirde çocuk yetiştirmek hakkında konuşuyorduk. Artıları, eksileri, la-la. Bebeğine bir taşra beyefendisi olarak lüks bir hayat verebilecekken, şehir anlaşılmamasını seçerek doğru şeyi yaptığını umduğunu söylerdi. Bazen böyle konuşurdu," diye ekledi Mavis ve gözlerini açtı. "Biliyorsun, yaver. Bey nedir?"

"Nereden bileyim, ben New York'luyum. Tamam, Peabody'nin listesinin üzerinden geçelim. Belki senin için başka bir şey çalar."

18

EVE MAVIS'i listeyle birlikte yere bıraktı, sonra Leonardo'ya yanına oturmasını işaret etti. "Neden başka bir çift göz, hafıza modunda başka bir beyin olmuyorsun? Bazı bebek konuşmalarında sen de var mıydın?"

"Elbette. Tandy'nin bir oğlu olacak." Büyük elini nazikçe Mavis'in karnına koydu. "Tandy öğrenmek istedi ve ben de onunla bebek, kendisi ve planları hakkında konuştum. Sadece onun doğum koçu olduğum için değil, aynı zamanda ona hediye olarak birkaç temel ve birkaç özel kıyafet tasarladığım için de bir fikir edinmek istedim."

"O evrendeki ve ötesindeki en tatlı kucaklayıcı ayı mı?" Mavis cıvıladı.

"Emin olabilirsin. Listeye bak. Onunla, onun hakkında yaptığınız konuşmaları kendinize hatırlatın. Bireysel olarak ve birlikte. Biriniz diğerinin hafızasından bir şeyler çıkarabilir. Bir dakika içinde döneceğim."

Roarke'ın masasında oturduğu ve araştırmasını yürüttüğü ofisine girdi. Kapıyı kapattı.

"Sorun mu var?" diye sordu ona.

"Evimiz, içlerinden birinin her an duygu yüklü bir hormon bombası gibi patlayabileceği insanlarla dolu. Benim için iki davada drone işi yapıyorsun, bunlardan biri sana karşı büyük bir kişisel hakaretle başladı. Seni bir Pazar günü Brooklyn'e sürükledim, sonra başka bir suç mahalline attım ve histerik bir tanığın sorumluluğunu sana bıraktım. Muhtemelen daha fazlası da vardır ama bunlar en önemli noktalar."

"Cennette başka bir gün."

"Seni seviyorum. Sadece bu konuda seni uyarmak istedim."

Adamın gözlerine dolan o zevk ve sevgi dolu bakışlar, kadının içinden geçip gitti. "Hatırlatılmak güzel. Çok yorgunsun Eve."

"Sen de biraz yıpranmış görünüyorsun."

"Şimdi öyle miyim?" Ayağa kalktı. "Belki de bana bir dakika tutunmalısın."

"Belki de yapmalıyım."

Masanın etrafına geldi ve birbirlerine tutundular. Kendi başına ayakta durabilirdi - Tanrı biliyor ya, bunu kanıtlamıştı. Ama ikiniz de zayıf olduğunuzu düşünmeden sırtınızı yaslayabileceğiniz bir erkeğe sahip olmak inanılmaz bir hediyeydi.

"Planladığımız kış tatili anlaşmasını birkaç kez erteledim."

"Hmm." Gözleri kapalıyken onunla birlikte biraz sallandı, saçlarının ve teninin kokusunu içine çekti. "Bazı şeyler ortaya çıktı."

"Her zaman gelirler. Mavis çocuğu doğurur doğurmaz ve biz de görevimizi yerine getirdikten sonra gidiyoruz."

"Öyle miyiz?"

"Söz veriyorum." Onun gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Sana ihtiyacım var, sadece sen ve ben zamanına. Bunu neden unuttuğumu bilmiyorum. Ayrıca, doğum odası olan eğlence evindeki görevimizi yerine getirme anlaşmasından sonra

Gerçekten de birkaç günlüğüne alkol ve seksle kafayı bulabileceğimiz bir yere gitmemiz gerekecek."

"Bu konuyu açmak zorundaydın."

"Ne? Seks mi?" Ellerini kaldırdı, adamın iki yanağını da okşadı. "Beynime bir tümör gibi yerleşti. Eğer ben bunu düşünmek zorundaysam, sen de düşünmek zorundasın."

"Hep seksi düşünüyorum."

"Komik adam." Bilgisayar görevinin tamamlandığını bildirdiğinde dudaklarını onunkilere bastırdı. "Bu benim verilerim mi?" Geri çekildi ve ortaya çıkan basılı kopyayı aldı.

"Böylece büyüleyici bir ara sona erdi."

Onu görmezden gelerek, çeşitli mülkleri, holdingleri, adresleri taradı, sonra gülümsemesinin kılıç keskinliğinde yayılmasına neden olan bir tanesine odaklandı. "Ve buraya bakın, Madeline'in East End Bulvarı'nda, seksen altıncı sokakta kendine bir pied-à-terre'i var."

"Anladığım kadarıyla başka bir Pazar ziyareti yapmak üzereyiz."

"Burada takılmak istiyorsan ben kendi başımın çaresine bakabilirim." "Patlayıcı hormonların saatli bombasıyla mı?

Hayır, teşekkür ederim.

sen."

Eve'in ofisine geri döndüklerinde Leonardo yardımcı ünitenin başında tek başına oturmuş, ekranı incelerken kaşlarını çatmıştı.

"Mavis?"

"Oh, işlemek. Yine." Gülümsedi. "Bugünlerde çok şirin bir mesanesi var."

"Çok güzel. Sıcakken cinayetlerle ilgili ipucunu takip etmem gerektiğini söyle. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Tanıdık gelen bir şey bulursan, belki bile olsa, onu işaretle. Döndüğümde araştırırız. Peabody ve McNab önce dönsün, onlara ver."

"Kalacağız. Dallas, Roarke, bu gece burada kalsak sorun olur mu? Yarın geri gelmek isteyecektir ya da eğer orada çalışıyorsanız Central'da oturmak isteyecektir. Bu kadar yıpranmışken şehir merkezine inip çıkmasından nefret ediyorum."

"Başımızın üstünde yerin var," dedi Roarke ona. "Neden Summerset'ten ona bir emzik ayarlamasını istemiyorsun? Onun ve bebek için neyin güvenli olduğunu bilir."

"Sen de bir tane almalısın," diye ekledi Eve. Sonra arkadaşını sevdiğini bildiği için Leonardo'nun yanına gitti ve geniş omzunu sıktı. "Ona Tandy'nin kafamın içinde olduğunu söyle. En iyi işlerimden bazılarını orada yapıyorum."

"Sana inanıyor. Bunu atlatmasını sağlayan da bu."

Ama baskı yok, diye düşündü Eve yola çıktıklarında bitkin bir halde. "Sen sür," dedi Roarke'a. "Ben de biraz kafamda çalışıyor."

Koltuğunu birkaç santim geriye yatırdı, gözlerini kapattı ve Tandy'yi odak noktasına getirdi.

Genç, sağlıklı, bekar, hamile, yakın aile bağları yok. Taşındı. Neden memleketteki arkadaşlarınızla/iş arkadaşlarınızla iletişim halinde kalmayasınız?

Saklanıyor musun?

Neyden? Kimden?

Bebeğin babası mı? Mümkün ama pek olası değil. Yeni iş arkadaşlarınıza ya da yeni hamile arkadaşınıza sizi hamile bırakan alçak herif hakkında söylenmek yok.

Eve, Tandy'nin dairesini düşündü. Bir yuva, demişti Peabody. Bir saklanma deliği değil. Saklanmak, belki, ama saplantılı bir şekilde değil. Daha çok yeni bir başlangıç gibi.

Benzer suç kurbanları orada da benzerdi. Yer değiştirme - en azından başlangıçta diğer Brit kurbanında. Yeni bir iş, yeni bir yer, yeni bir hayat. Belki de saklanmaktan çok kaçıyordu.

Neyden uzaklaşmak? Kimden?

Bir kadın öldü, ikisi kayıp. Bir doktor bulacaktı- Louise ya da Mira, belki de Mavis'in ebesi, Middlesex kurbanının otopsi raporunu incelemek için. Eğer kurban yaralı, ölü ya da ölmek üzereyse, katil bebeği çıkarmaya çalışmış olabilir.

Ve Tanrım, bu iğrençti.

Cesedi saklamak için bir girişim yok. Onun yerine kurbanın ana üssünün yakınına attılar. Eve, onun tutulduğu yerden uzağa diye düşündü. Katilin bulunduğu yerden uzağa.

Ama Belego ölü ya da diri hiç ortaya çıkmadı. Bebeği alalım mı? Cesetten kurtulmak mı? Mantıklı, diye düşündü. Polisler arıyor

Hamile ya da bebekli bir kaçırılan için. Ya da bir kaçak. Bir kez yer değiştirmiş, tekrar değiştirmiş.

İyi bir çiftin yanına yeni yerleştirilmiş sağlıklı bir bebek aramıyorlar. Belki de kaçırılma yerinden uzakta, taşrada bir yere.

Sağlıklı bebek, birinci öncelik. O yaştaki bir kadını mekiğe ya da herhangi bir hava nakil aracına bindiremezsiniz. Mavis dedi ki.

Otuzuncu haftasından sonra seyahat edemez miydi?

"Hâlâ New York'ta," diye mırıldandı Eve. "Tabii onu şehir dışına götürmedilerse. Çok uzağa değil ama. Onu gereğinden fazla strese sokmak istemezler. Onun üzerindeki her türlü stres fetüsün üzerindeki strestir. Ve o hâlâ hayatta."

"Çünkü mü?"

"Kendi kendine doğum yapmadıysa, paket hala içinde. Bunu zorlayacaklarını sanmıyorum - tüm süreci başlatmak için ne verirsiniz verin. Tüm bu kadınlar hamileliklerinin son haftalarında alındı.

Belki bu bir tesadüftür, belki de kaçırın kişi onları dönem sonuna kadar bekletiyordur."

Aklından geçmesine izin verdi. "Belki de o ya da o bir Hayal kırıklığına uğramış ebe veya kadın doğum uzmanı. Bebek doğurtmayı seviyor. O zaman anneden bir şekilde kurtulmak gerekiyordu. Bebekler kalamaz. Bu adam, bu kadın eve yeni bebekler katmaya devam ederse birileri bunu fark edecektir. Ya da..."

"Belki de işi berbat etmeye devam ediyordur," dedi Roarke sessizce. "İkisini de kaybeder ama denemeye devam eder."

"Evet, evet. Evet. Evet. Mavis'e bundan bahsetmeyeceğiz. Ahlaki bir fanatik olabilir. Benim için koordinasyon sağlayan kurbanlardan birinin bebeğin babasıyla evlenmiş olması dışında."

"Eğer yeterince fanatikseniz, yine de evlilik dışı hamile kalmıştır."

"Bunu göz ardı edemeyiz." Köşede duran ve ızgarası tüten bir kayar arabaya boş boş baktı. "Ama üç vagonda yankılanan vikler olduğu gerçeği

Ülkeler beni kâra yönlendiriyor. Bir iş. Yakala, kap, teslim et, sat. Kanıtları yok et."

"Soğuk."

"En soğuşu," diye kabul etti, sonra Roarke East End Avenue'ye park ederken doğruldu. "Ama sanırım bu da buz skalasında üst sıralarda yer alıyor."

Şehir Savaşları'nın külleri üzerine inşa edilmiş, cam ve taştan küçük bir saraydı. New York'un nehirleri boyunca büyüklük ve tarz açısından buna benzer birkaç tane vardı. su yolları. Cam, duvarlarının dışında durup hayranlıkla seyredenlere yaldızlı bronz rengini yansıtıyordu. Uzun bir günün sonunda güneş battığından, güvenlik ışıkları Kör cam ve sıcak kahverengi taşlar üzerinde aynı zengin renk.

Nehir kenarında geniş teraslar ve girişte uzun, geniş bir kemerle yükseliyordu.

Zile bastıktan sonra Eve rozetini ekrana doğru tuttu. güvenlik ekranı. Lazerin kırmızı ışını kapı açılmadan önce onu taradı.

Çekici, üniformalı hizmetçiyi daha konuşmadan bir droid sanmıştı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Teğmen Dallas, NYPSD, ve yardımcısı, Bayan Bullock ve/veya Bay Chase."

"Ne Bayan Bullock ne de Bay Chase arayanların evinde değil. Kartınızı bırakmak ister misiniz?"

"Sana bunu gösterdiğimde," Eve rozeti droidin yüzüne tuttu, "sosyalleşmek için burada olmadığım anlamına geliyor. Sizce Bayan Bullock ve/veya Bay Chase beni Polis Merkezi'nde aramayı tercih eder mi?"

"Burada beklerseniz, Bayan Bullock'a haber vereceğim."

Burası, zemini altın ve gümüş fayanslarla kaplı, ince kırmızı camdan karmaşık şekillerin ışık damlattığı resmi bir fuayeydi.

tavana baktı. Şık altın çerçeveler içinde tablolar vardı; hepsi gösterişli ve renkliydi ama Eve'in zihninde hiçbir anlamları yoktu.

Banklar, masalar, sandalyeler abanoz rengineydi ve koyu kırmızı renkle süslenmişti.

Girişten uzaklaştı, yukarı baktı
gümüş merdivenlerden iniyor ve doğuya, dekor renklerinin tersine çevrildiği geniş bir odaya bakıyordu - zemin için siyah ve kırmızı, mobilyalar için altın ve gümüş.

Yakut rengi ocakta bir ateş kükrüyordu ve yaldızlı camdan duvarın ötesinde uzun, karanlık nehir vardı.

Yumuşak bir şey yok, diye düşündü, sessiz, kadınsı ya da rahatlatıcı bir şey yok. Sadece titiz, biraz düzenli bir dekor - ona hafif bir baş ağrısı veren türden.

Kimse ayaklarını pırıl pırıl gümüş masaya uzatmaya ya da düz çizgili kanepenin altın minderlerine kıvrılıp kestirmeye cesaret edemezdi.

Topuklarının fayanslara vuruşunu duydu ve Madeline Bullock'u yakından incelemek için döndü.

Eve, kimlik fotoğraflarının onun hakkını vermediğine karar verdi. O bir varlıktı. Uzun boylu, görkemli, yakışıklı, gümüş sarısı saçları genç yüzüne dökülmüş ve ensesinde düzgün bir şekilde toplanmıştı.

Gözleri kutup mavisiydi, dudakları ocak gibi kırmızıya boyanmıştı. Bir kazak ve paçalı bir pantolon giymişti. Gözleri gözleriyle eşleşti ve elmaslar kulaklarından ve boğazından buz damlaları gibi parladı.

"Teğmen Dallas." Odayı, iyi döşenmiş bir yataın sakın bir denizde seyrettiği gibi geçti. Pürüzsüz ve önemli. Uzattığı el her iki eliyle de parlıyordu. elmaslar ve yakutlar. Eve, odaya uyacak şekilde süslenip süslenmediğini merak etti.

"Birkaç gün önce ortağınızla konuştum," diye devam etti Madeline, "Sloan, Myers ve Kraus'ta yaşanan o korkunç trajedi hakkında."

"Bu doğru."

"Ve sen de Roarke'sun." Gülümsemesi birkaç derece ısındı. "Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum. Ne kadar tuhaf."

"Bayan Bullock."

"Lütfen, lütfen, oturun. İkiniz için ne yapabileceğimi söyleyin." "Ülkeden ayrıldığınız izlenimine kapılmıştım, Bayan. Bullock," diye başladı Eve.

"Ve sen bizi dışarıda yakaladın." Hafifçe güldü, ipek bir fısıltıyla bacak bacak üstüne attı. "Oğlum ve ben karar verdik biraz zaman istedim, gizli olarak, anlarsınız ya."

"Terimi biliyorum," dedi Eve kuru bir sesle ve Madeline'in gülümsemesi bir nebze olsun azalmadı.

"Robert-Robert Kraus'a ve birkaç kişiye daha New York'tan ayrılacağımızı söyledik. Eminim eğlendirilmenin ne kadar yorucu olabileceğini anlamışsınızdır. Elbette, ikiniz de gençsiniz. Sürekli yemeklerden, partilerden ve şenliklerden hoşlanıyor olmalısınız."

"Şenlikler için yaşıyorum. Doyamıyorum." Bu kez gülümsemesi bir anlığına kaşlarını çatmaya doğru kaydı. "Bir daveti reddedemez miydin? Ya da oğlunuzla birkaç sakın akşam geçirmek istediğinizi açıklayamaz mıydınız?"

"Bizim konumumuzdaki insanlardan çok şey beklenir." Madeline ağır bir iç çekişle ellerini kaldırdı ve bıraktı. zarifçe kucağına bıraktı. "Bazen bu beklentiler bir yükür. Bu daveti kabul edip bunu reddedersen duyguların incinir. Bu sadece tüm bunlardan kaçınmak için küçük bir numaraydı ve o sessiz akşamlar. Şehrinizi çok seviyoruz. Ah, işte biraz içecek."

Droid, içinde sürahiler, çaydanlık, meyve ve peynir tabakları ve küçük buzlu kurabiyeler bulunan bir arabayı tekerlekli olarak getirdi.

"Size konyak ya da çay ikram edebilir miyim? Belki ikisinden de biraz."

Reddetmesini beklerken Roarke elini Eve'in dizine koydu ve hafifçe sıktı. "Çay çok güzel olurdu."

"Harika. Ben doldururum. İzninizle," dedi sessizce uzaklaşan droid'e. "Krema, limon?"

"İkimiz için de değil. Şeker yok, teşekkürler." Roarke öne geçti. "Etkileyici bir eviniz var. Muhteşem bir manzara."

"Manzara çok çekiciydi. Oturup saatlerce nehri izleyebilirdim. Tüm evlerimiz bir şekilde suya yakın. Kendimi çok etkilendim."

"Çok güzel bir eviniz var," diye araya girdi Eve, "ama bu yolculukta Robert Kraus'un evinde kaldınız."

"Tanıştık. Karısıyla tanıştınız mı? Çok hoş bir kadın. Daveti o yaptı ve eğlenceli görünüyordu. Birlikte güzel vakit geçiriyoruz. Kart oynamayı seviyoruz." Çayları dağıttıktan sonra kendi çayını doldurdu. "Korkarım bunun neden ilginizi çektiğini anlamıyorum."

"Bir cinayet soruşturmasının her detayı ilgimi çeker."

"Yani hala araştırılıyor mu? Her şeyin bittiğini umuyordum. Şimdiye kadar yerleşmiştir. Korkunç bir şey. İkisi de çok gençti. Ama eminim Robert'a bakmıyorsunuzdur?"

"Sadece resmin tamamını görüyorum. Randall Sloan'ı tanıyordunuz." "Elbette. İşte sosyal bir kelebek. Ne enerji ama! Evde oturan biri değil."

"Bilmiyorum. Orada öldü."

"Pardon? Ne dedin sen?"

"Randall Sloan bu öğleden sonra erken saatlerde evinin yatak odasındaki avizeye asılı halde bulundu."

"Aman Tanrım." Madeline bir elini göğüslerine bastırdı. "Yüce Tanrım. Randall mı? Öldü mü?"

"Onu en son ne zaman gördünüz ya da konuştunuz?"

"Ben... Ben bunu kabullenemiyorum. Bu büyük bir şok. Ben... Lütfen." Elini uzatıp gümüş bir kutuyu açtı. İçinde bir

interkom sistemi. "Brown, lütfen Bay Chase'e hemen aşağı gelmesini söyle."

Madeline arkasına yaslandı ve parmaklarını alnına bastırdı. "Özür dilerim, bu büyük bir şok. Adamı neredeyse on yıldır tanıyordum. Arkadaştık."

"Ne kadar yakın arkadaşınız?"

Ellerini kucağına bırakırken Madeline'in yanaklarında sıcak bir renk belirdi. "Böyle bir zamanda soru sormak zorunda olduğunuzun farkındayım, ancak bu sorudaki imayı çok zevksiz buluyorum."

"Polisler çok zevksizdir. Onunla kişisel bir ilişkiniz var mıydı?"

"Kesinlikle kastettiğiniz şekilde değil. Birbirimize eşlik etmekten keyif aldık."

"İşinizi babasının şirketine taşımanız için sizi ikna ettiğini duydum."

"O yaptı. Yıllar önce. Firmanın itibarını, etik değerlerini ve hizmetlerini tatmin edici buldum."

"Robert Kraus muhasebeciniz olarak listelenmiş."

"Bu doğru."

"Yine de Randall Sloan sizin defterlerinizi tuttu, vakfın defterlerini."

"Hayır, yanıyorsunuz. Robert biliyor."

"Randall Sloan ilk günden ölümüne kadar Bullock Vakfı'nın mali işlerini yürüttü."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Oh, Tanrım! Kazan! Sloan öldü."

Winfield Chase odanın içinde adım atarken kısa bir süre durdu. Annesine benziyordu, aynı güçlü yapı, aynı güçlü yüz, aynı buzul gözler. Sonra hareket etti. hızla ona doğru uzattığı eli tuttu.

"Randall? Bu nasıl oldu? Bir kaza mı oldu?"

Eve, "Cesedi bugün yatak odasında bir ipe asılı olarak bulundu," dedi.

"Kendini mi asmış? Neden böyle bir şey yapsın ki?" Winfield sordu.

"Kendini astığını söylemedim."

"Dedin ki..." Winfield annesinin elini okşarken kendini kontrol etti. "Onun asılmış olarak bulunduğunu söylemiştin. varsayıldı..." Gözlerini büyüttü. "Bize onun Öldürüldü mü?"

Bu süslü İngiliz kelime oyunu için ona hak vermek zorundaydı. Sanki Randall boğularak ölürken bir sigara ceketini giyiyor olmalıydı.

"Ben de öyle bir şey demedim. Konu soruşturma altında. Soruşturmacı olarak ikinize de Cuma günü akşam altı ile on saatleri arasında nerede olduğunuzu soracağım."

"Bu çok aşağılayıcı! Annemi bu şekilde sorgulamaya nasıl cüret edersin?" Parmakları Madeline'in kollarıyla birleşti ve Madeline'in boştaki eli Madeline'in kalçasına uzandı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Bullock, Madeline. Eski adıyla Chase, doğum adı Madeline Catherine Forrester." Vücut dillerinde bir şey vardı içini bir korku kapladı ama gözlerini sabit tuttu. "Kim olduğumu bilmiyorsan diye söylüyorum, ben Dallas, Teğmen Eve. Ta ki Ölüm nedeni Adli Tıp tarafından belirlendiğinden, bu konu sahipsiz, şüpheli bir ölüm olarak ele alınmaktadır. Soruya cevap verin."

"Anne, avukatımızı arayacağım."

"Devam et," diye davet etti Eve. "Cuma günü nerede olduğunu söylemekten korkuyorsan bir tanesine ihtiyacın olacak."

"Sakin ol, Win. Sakin ol. Bu çok üzücü. Bütün akşam evdeydik. Win ve ben planlarımızı konuştuk."

Bahar galası, vakfın Nisan ayında Madrid'de düzenleyeceği bir bağış toplama etkinliği. Sanırım sekiz kişi yemek yedik, sonra da müzik ve kağıt oynadık. Sanırım on bir gibi emekli olduk. Bu sana doğru geliyor mu Win?"

Burnunun ucuyla Eve'e baktı. "Akşam yemeğinde kuzu pirzola yedik, yanında da tütülenmiş domates çorbası içtik."

"Nefis. Randall Sloan'ın New York'taki evine hiç gittiniz mi?"

"Elbette." Madeline oğlunun elini sıkıca tutmaya devam etti. "Sık sık eğlenirdi."

"Bu yolculukta mı?"

"Hayır. Daha önce de açıkladığım gibi, sakın akşamlar arıyorduk."

"Doğru. Şehirde hiç araba kullandınız mı, Bay Chase?"

"New York'ta." Adam ona hafif bir hoşnutsuzluk ifadesiyle baktı. "Neden? Yapar mıydım?"

"Söyleyemem. Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Eve ayağa kalktı. "Oh, Sloan, Myers ve Kraus tarafından denetlenen hesaplarınız ABD ve İngiliz vergi makamlarına teslim edilecek ve sanırım aynı kurumlar başka ülkelerde de var."

"Bu çok çirkin!" Winfield ileri atılabilirdi ama annesi ayağa fırladı ve dizginleri onun üzerinde tuttu.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu. "Bunlarla ilgili bir dizi soru var

Hesaplar. Ben, ben bir cinayet polisiyim. Ne bilebilirim ki? Uygun kurumların cevapları bulacağından eminim."

"Vakıf hesaplarıyla ilgili herhangi bir soru varsa, Sloan, Myers ve Kraus tarafından yanıtlanacaktır. Robert Kraus..." Madeline durakladı ve boştaki elini tekrar göğsüne koydu. "Ama hayır, gerçekte bizim için hesapları tutanın Randall olduğunu söylediniz. Bu bile tek başına

irkin bir güven ihlali. Zimmetine mi geçirdi? Tanrım, onlara gvenmiştik, ona gvenmiştik."

Chase'e doğru eğildi ve Chase'in kolu onun omuzlarına dolandı. "Bizi kullanıyor muydu?" Madeline sordu. "Bu yüzden mi kendini öldürdü?"

"Bu düzenli olurdu, değil mi? Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Ve Eve, bunun onlara düşünecek çok şey vereceğini düşündü.

Arabaya bindiğinde karanlık bir şekilde sırtıyordu.

"Bahar galasına davet edileceğimizi sanmıyorum. Madrid," diye yorumladı Roarke.

"Kalbimi kırıyor. Onlardan bir sürü aldın mı? şu sevdiğin İngiliz misafir odası filmleri gibi, eski zaman filmleri. Ayakları üzerinde düşünüyor, hakkını vereyim. O asla Kapiyı alacağımızı düşündü ama kapiyı aldığımızda bizi bekliyordu. Öte yandan onun yönlendirilmeye ve kısa bir tasmaya ihtiyaı var. Öfkeli biri."

"Onları ldrd."

"Eminim yledir. Beni sorgulayacak mısınız? Beni tehdit mi etti? Evet, hepsini yaptı, sonra eve geldi ve anneme her şeyi anlattı. Eminim  cinayetin hesapları örtbas etmediğini fark edince çok kızmışlardır."

"Bunu Randall Sloan'a yükleyecekler."

"Deneyecekler. Bu konuda Federaller ve Global'ın endişelenmesine izin vereceğim. Birinci dereceden cinayet,  suç. İşlemek için komplo, önce ve sonra suç ortağı. Bu konuda onları topa tutacağım."

"Nasıl olduğunu sorabilir miyim?"

"DNA'sını Byson'ın yumruğunda bıraktı. Yani bilim onu yakalayacak. Ve benim kurnaz araştırma becerilerim, bize o DNA'dan bir örnek vermesi için onu zorlayacak bir arama emri çıkarmaya yetecek kadarını bir araya getiriyor. Peabody ve McNab'in şansı yaver giderse, Sloan'ın evinde onları suçlayacak bir şey bulunur. Ben de

Win'i Interview'a götürürsem, onun içine işeyeceğim. Annesi onu tutmadan üzerime gelecek ve kusacak. Bunu onda görebiliyorum."

"Bu gece İngiltere'ye, herhangi bir yere doğru yola çıkabilirler." "Olabilir. Kalkmazlar. Uçuş onları şüpheli gösterir. O

bunun için çok fazla kontrolleri var. Oynamak zorunda oldukları şey şok ve öfke. Dostları, elleriyle öldürdükleri dostları, onları kandırdı ve istismar etti. Onların övgüye değer vakıflarını kendi çıkarları için kullandı. Utanç ve dehşet! Şu anda bunun üzerinde çalışıyor ve Cavendish'i -ya da İngiltere'deki bağlantılarından birini- arayarak işin iç yüzünü anlatacak, tedbir kararları, yasaklama emirleri, şapkadan çıkarabilecekleri her şeyi çıkarttıracak.

"Cavendish'i de kutuya sokmalıyım. Otuz dakika içinde onu terleteceğim. Omurgası yok. Onları ele verecek. Cinayetleri biliyor ve onu kafesten çıkaracak bir anlaşma için her şeyi yapacaktır."

Roarke bir ışıkta durdu ve onu inceledi. "Oldukça sinirlisin, değil mi Teğmen?"

"Evet, öyle. Benim için parça parça düşüyor. Chase için arama emri çıkartmaya başlayacağım. Cavendish." Linkini çıkardı. "Sabaha kadar ikisini de kutuya koyabilirim."

Hem bir APA'yı hem de komutanının Pazar gecesi, onları gösterge panelindeki konferans bağlantısına yerleştirdim ve Roarke kapıdan içeri girdiğinde hala çantayı inceliyordum.

Eve, "Chase'in zorunlu DNA örneğine ihtiyacım var," diye karşı çıktı.

İnce bir elbise giymiş olan APA Cher Reo ekranda kaşlarını çatı. "İddiaya göre şüpheli muhasebe uygulamaları, İddiaya göre, muhasebeci olmayan ve kendini asmadan önce cinayetleri itiraf eden bir intihar notu bırakan bir adam

tarafından denetlendi."

"Adli Tıp kendi kendini feshetme kararı vermeyecek." "Emin olamazsınız."

"Eminim amına koyayım." Eve yüzünü buruşturdu. "Affedersiniz, Komutan."

Whitney sadece içini çekti. "Eğer teğmen 'lanet olası' eminsen, Reo, bunun için bastırmalıyız. Chase temizse, en kötü ihtimalle hakarete uğrar ve elçiliğine şikayette bulunur, avukatları da bizimle uğraşmak zorunda kalır."

"Seninle aynı fikirde olan bir yargıç bulacağım," dedi Reo. "Aynı şey Cavendish için de geçerli olacak. Bu çok sallantılı, Dallas."

"Bunu sağlam yapacağım. İkisini de yarın 8.00'e kadar istiyorum. Teşekkür ederim Komutan. Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim."

"Peki ya ben?" Reo talep etti. "Sen de."

"İyi işti." Roarke onu öpmek için eğildi. "Sana bir izin belgesi verirdim."

"Eminim öyledir. Taşaklarına kadar avukatlık yapacaklar ama bunun onlara bir faydası olmayacak. Onları çivileyeceğim, Roarke. Natalie için, Bick için ve Randall Sloan pisliği için. Ve ben işimi bitirdiğimde, Federaller ve Global, vergi kaçakçılığı ve para kaçakçılığı için zaman eklemek için parçaları toplamak zorunda kalacaklar. aklama ve üzerlerine yapıştırmak istedikleri başka ne varsa."

Ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken bir kolunu onun beline doladı. "Bu sefer sana gerçekten ihtiyacım vardı, as."

"Öde bana."

İçeri girdiğinde gülüşü alaycı bir ifadeye dönüştü. ve Summerset'i gördü. "Hiç burada olmayan bir yerde olamaz mısın?"

Onu görmezden geldi ve doğrudan Roarke'la konuştu. "Yatıştırıcı Mavis'i uyuyacak kadar sakinleştirdi. Onu ve Leonardo'yu üçüncü kattaki mavi misafir odasına yerleştirdim. Orası sessiz ve dinlenmeye ihtiyacı var." Şimdi o kara gözlerini Eve'e dikmişti. "Bugün çok hareketli ve üzgündü."

"Evet, beni suçla."

Roarke, "Tandy Willowby'yi her kim kaçırdıysa suçlu odur," dedi. "Ve hepimiz Mavis'in ihtiyacı olduğu kadar dinlenmesini ve bakım görmesini istiyoruz."

"Elbette." Summerset boğazını temizledi. "Endişeliyim." Eve'e tekrar baktı.

Aynı karanlık gözlerde bir özür vardı. "Endişeliyim."

Eğer bacaklı bir süpürge sopası birine sevgi besleyebiliyorsa, Eve Summerset'in Mavis'e sevgi beslediğini biliyordu. "Onu bağlamadığım sürece zapt edemiyorum. Tek yapabileceğim Tandy'yi bulmak. Willowby."

"Teğmen," dedi Summerset merdivenlerden çıkarken, "size bir enerji güçlendirici yapabilirim, sizin sevmediğiniz kimyasalları içermeyen bir tane."

"Bana bir güçlendirici yapabilirsin ve ben onu bedenimi mi?" Kadın bir homurdandı. "Yakın zamanda aklımı kaybetmiş gibi mi görünüyorum?"

Devam etti ve tekrar Roarke'a baktı. "Onun hazırladığı hiçbir cadı karışımını almayacağım, o yüzden unut gitsin."

"Ben bir şey demedim."

"Bunu düşünüyordun. Kahve alacağım ve Peabody'nin peşine takılacağım. Eğer Mavis bu gece çalışmazsa, ben giderim.

Onu ve McNab'i rahatlatmak için kendim oraya gideceğim. Baxter'ı bilgilendirmeliyim. Yarınki görüşmelere o da katılmak isteyecektir."

"Eve, Yüce İsa, uykuya ihtiyacın var."

"Hiçbir şey söylemiyorsun

sanıyordum." "Lanet olası sevişme

cehennemî."

Bağlantısı sinyal verdiğinde ancak bu kadar ilerleyebilmişti. "Sanırım o İrlandalı düşüncesini tutsan iyi olur. Dallas."

Peabody, "Şuna bakın," diye seslendi ve Eve'in bir kasanın karanlık ağzını görebilmesi için 'link'ini çevirdi.

"Vay anasını!"

"Bu bulduğumuz ikinci. Neredeyse vazgeçiyorduk ama adamım inatçıdır." Yorgun gözlü Peabody öpücük sesleri çıkardı.

"Kes şunu."

"Bunu hak etti. İlk kasa kütüphanedeydi. Sahte ön yüz, çalışan bir beyni olan herhangi bir hırsızın yapamayacağı bir şey değil.

bulundu ve patlatıldı. Temizlendi. Sloan'ı kim öldürdüyse ilk önce onun bulduğunu düşünerek çok üzüldük."

"Eminim o da öyle yapmıştır. Sloan'un sakladığı suçlayıcı her şeyi temizlemiştir."

"Ama McNab, 'Boş ver onu, Dişi Vücut' dedi - benimle konuşuyordu. Kurbanın biraz akıllı olduğunu söylemiştin, o zaman neden başka bir delik açmasın, hem de daha derin bir delik. Burada değilse başka bir yerde, ama biz buradayız, o yüzden devam edeceğiz. bakıyor ve bakıyor ve-"

"Saçmalıyorsun."

"Özür dilerim. Beynim bir saat önce uykuya daldı. Geri kalan kısmım henüz anlamadı. Her neyse, bunu mutfakta bulduk. Kilerin içine yerleştirilmişti. Adamın en önemli tüketim malzemelerini orada sakladığını da eklemeliyim. Hiçbir şey yemedik. Zor ve acı vericiydi ama direndik. Ve İskoç aygırının kırması otuz beş dakika süren bu güzel küçük kasada nakit para bulduk. İki yüz elli büyük mücevher. Ve... bir sürü disk. "Dallas" diye etiketlenmişler ve o bok çuvalının bir kısmı Bullock Vakfı kayıtları."

"Motherload. Hepsini paketleyin, hepsini kaydedin, hepsini getirin."

Eve dişlek bir sırtışıla Roarke'a döndü. "Piçleri yakaladım." Elindeki uzun, bulanık yeşil sıvı dolu bardağı görünce sırtışı soldu. "Nereden buldun bunu?"

"Perilerden."

"Peri suyu istemiyorum." Ayaklarını dikti, yumruklarını kaldırarak boksör duruşu aldı. "Ve eğer onu içime dökmeye çalışırsan, kanayacaksın."

"Oh, canım, dehşete düştüm. Zar zor dik durabilen bir kadın tarafından bedensel zarar vermekle tehdit edildim. Yarısı benim için," dedi kadın hırlarken. "Yarısı senin için."

"Lanet olsun." Mantıklı davranacaksa ona yumruk atamazdı. "Önce sen."

Gözleri onunkilerdeyken bardağı kaldırdı ve içindekilerin yarısını içti. Sonra başını eğip bardağı uzattı.

"İğrenç, değil mi?"

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Sıra sende."

On iki yaşındaki inatçı bir çocuğun gurur duyacağını düşündüğü bir yüz ifadesi takındı ama bardağı kaptı, gözlerini sıkıca kapadı ve kalanını yuttu. "İşte oldu. Şimdi mutlu musun?"

"Tropik güneşin altında çıplak dans ettiğimizde daha mutlu olacağım ama bu da idare eder."

"Tamam." Gözlerini ovuşturdu. "Şunu bağlamaya başlayalım."

19

BAXTER'LA İLETİŞİME GEÇTİĞİNDE, NEREDEYSE KAPISINDAYDI. "Düşündüm ki Sana elimdekini verebilirim, sen de bana kendininkini ver. Şahsen. Trueheart yanımda. Çocuğun yapabileceği bir şey olmalı."

Her zaman bir şeyler vardır, diye düşündü Eve ve notlarını bir araya getirmeye başladı. Trueheart drone çalabilir ve raporunu yazabilirdi. Baxter'la çalıştığı aylara rağmen, Trueheart Mayıs ayında hala papatyalar kadar taze ve bir çocuk kadar hevesliydi. köpek yavrusu onların arasında oynuyor. Drone işi hakkında ciyaklamazdı.

"Daha fazla polis," dedi Roarke. "Daha fazla kahve o zaman." "Çıplak dans, tropik güneş, yakın gelecek."

"Sanal odada pratik yapmak için on beş dakika ayırabileceğimizi sanmıyorum." Kahveyi onun dirseğine koydu.

"Son birkaç yıldır bulduğumuz her fırsatta antrenman yapıyoruz. Bence profesyonel olmaya hazırız. Yıkadıkları para nereden geliyor?"

"Bu konuda Federaller ve Global'in endişelenmesine izin vereceğinizi sanıyordum?"

"Evet, ama bu beni rahatsız ediyor." Ayağa kalkıp tahtaya doğru yürüdü, Bullock ve Chase'in fotoğraflarını inceledi. Zihninde birlikte duruşlarını, birbirlerine dokunuşlarını gördü. "Onlar sadece anne ve oğul değiller."

Roarke bir şey söylemeyince, dönüp ona baktı. Başını salladı. "Sen de gördün."

"Sanırım sen ve ben bu tür şeylere herkesten daha yatkın olabiliriz. Gördüm... diyelim... arasındaki yakınlığı onları."

"Bu çok temiz bir kelime ama bana göre enstest de öyle. Sadece işin özüne inmiyor. Kadın yönetiyor, erkek yönetiyor." Bu onun içinde bir şeylerin kıvrılmasına neden oldu. "Onu kötü şeylerden koruması gerekirken örümcek gibi davranıyor. Bunun yerine onu kullanıyor ve çarpıtıyor... ve bu benimle ilgili değil."

Ona doğru ilerledi, ellerini omuzlarına koydu, dudaklarını saçlarına değdirdi. "Tandy'nin başına gelenlerin benim de başıma gelebileceği gibi, senin de başına gelmesini nasıl engelleyebilirsin?"

Eve, eli onun elini kapatana kadar uzandı. "Öldürme işini o yapardı. Bunu onda görebilirdiniz, cilanın altındaki şiddeti. Ama düğmeye basan o olurdu. Belki de çok fazla anlam çıkarıyorum."

"Eğer öyleyse, ben de aynı sayfayı okuyorum."

"Pekala." Nefes aldı ve elini indirdi. "Eğer haklıysak, onları Mülakat'a aldığım da kullanacağım bir şey. Ama şimdilik... Paranın kaynağı ne? Yasadışılar, Silah mı? Bu doğru gelmiyor. Mafya parası. Bilmiyorum. Bunu dışarı vermiyorlar. Başka pek çok yol var," diye düşündü. "Kayıt dışı para kazanmanın pek çok yolu var, ama bana öyle geliyor ki," diye düzeltti, "bana öyle geliyor ki, ilgilendikleri bir şey. Ya da zevk aldıkları. Ya da inandıkları. Onlar kendi kendilerini tatmin eden puştlardır."

"Mükemmel bir tanımlama."

"Beni anlıyorsun." Başını salladı. "Titiz, dürüst ve kendini beğenmiş. Organize suçlarla bağlantı kurduklarını göremiyorum, çünkü gösteriyi yönetmeyi seviyor. Keşke bunu Mira'yla birlikte yapabilseydim, bir profil çıkarabilseydim."

"Görünüşe göre sizin de bir tane var."

"Evde elmas takıyor. Pazar akşamı evde takılırken takım elbise giyiyor. Etrafta kimse yokken bile böyle bir imajları var.

Yarattıkları ve besledikleri şey budur, hatta

karanlıkta çiftleşiyorlar. Ve seks, bu birliğin başka bir seviyesi, diğerlerinin üstünde olmak. Onun kim olduğunu biliyor musunuz? Belki kaçakçılık yapıyordur- ince bir sınıf ve romantizm parıltısı var."

"Teşekkür ederim sevgilim."

Ona gözlerini devirdi. Gençliğinde servetinin önemli bir bölümünü bu şekilde kazandığını hatırlatması için ona güvendi. "Mücevherler, sanat eserleri, kaliteli şaraplar. Bu tür şeyler olabilir. Belki ince bir şantaj."

"Peabody ve McNab'ın getirdiği diskler size en azından bir kısmını anlatacaktır."

"Evet. Muhtemelen şifrelenmiş. Baş belası. Evlerinin ve diğer mülklerinin çoğu vakıf adına." Huzursuz bir şekilde panonun önünde volta attı. "Ama bu sadece vergi kanunlarındaki boşlukları doldurmanın bir yolu. Ve ben Mücevherlerin, sanat eserlerinin ve yüksek fiyatlı eşyaların çoğunun nakit parayla satın alındığına bahse girerim."

Sonra başparmağını ekrandaki verilere doğru salladı. "Bir de ona bakın. Ellisine merdiven dayamış, evlenmemiş, birlikte yaşamamış, hala annesiyle yaşıyor. Annesiyle çalışıyor.

Annesiyle seyahat ediyor. Aralarında geçenleri örtbas etmekle uğraşmak zorunda hissetmiyorlar. O yapmadı.

"Bizim kim olduğumuzu biliyor musun?" diye değil, onun kim olduğunu. Güç onda. Kontrol onda."

Eve, polis ayaklarının ofise doğru ilerlediğini duyunca bu yolu bir kenara itti.

Trueheart'ı üniformasız görmek her zaman sürpriz olmuştur. Eve'in zihninde bir dostluk filmindeki başrol oyuncularını gibi görünüyorlardı. Kurnaz görünümlü kıdemli polis ve onun genç aygır çırağı.

"Kahve." Baxter bunu bir dua gibi söyledi. "Bağla beni, evlat. Dallas, Roarke."

"Araçta ne yazıyor?" Eve sordu.

"Diskleri her yirmi dörtte bir boşaltın, böylece söz konusu gece çoktan geçmiş olur. Kayıt yok."

"Bana squat mı getirdin?"

"Sana melme getireyim mi?" Trueheart'tan kahveyi aldı, oturdu ve bacaklarını uzattı. "zel garaj, aylık creti benim dairemin ve buradaki çocuğun kirasının toplamından daha fazla. Anahtar kartı ve içeri girmek için şifre. Burası yarım düzine araç barındırıyor ve size söyleyeyim, hepsi de gösterişliydi. Vic'inki sağlam bir arazi aracı. Dört kişilik. Dolu."

"Bu büyüleyici, Baxter."

"Bu şekilde oluyor. İnceliyorduk, müdürü çağırmak zorunda kaldık, o da bize bir şey vermedi. Ama biz oradayken, arabası klasik Sunstorm-Triple X model, jet şarjlı, yerde altı tane olan bir adam geldi. Siyah ve cehennem ağzı gibi parlak, gümüş cam tavanlı. Modelini biliyor musun?" diye sordu Roarke'a. "İlk kez 2035'te mi üretildi?"

"Gerçekten de öyle. Çok güzel bir makine." "Arabayı sürdüğünde neredeyse ağlayacaktım."

"Güzel bir yolculuktu," diye onayladı Trueheart, sonra Eve ona bir bakış atınca biraz kızardı.

"Görünüşe göre oyuncaklarla oynarken çok eğlenmişsiniz. Ama bu bana ne kazandıracak?"

"Konuşma sırasında, Sunstorm'un sahibi -Derrick Newman adında biri, daha önce hiç Sloan'la gerçekten tanışmıştı, aracına hayrandı ve Zorlu hava koşulları ve arazi sürüşleri için bunun gibi bir tane satın almayı düşünüyorum."

"Sahibi öldüğüne göre belki bir anlaşma yapabilir."

"Sloan'la hiç tanışmamış olmasına rağmen," diye tekrarladı Baxter, "arazi aracının her zaman ve alışkanlıkla yuvasına geri çekildiğini fark etmişti. Bir hafta boyunca bu şekilde park edilmişti."

Newman, arşamba günü akşam saat yedi sularında, şu anki sıkışık halini almak ve ertesı Cumartesi günü yapılacak olan kardeşının düğününün prova yemeği için Oyster Bay'e gitmek üzere kendi aracını aldı. Perşembe günü saat  biraz geçe aracını garaja geri getirdi. Sabah, akıntı o akşam yola çıkmaya tenezzül etmediği için. O sırada, biraz da merakla, arazinin n tarafta olduğunu fark etti."

Eve dudaklarını büzdü. "Bu çok da önemli olmayabilir."

"yle değil. Newman Sloan'ın park alışkanlığından bahsettiğinde, müdür de bunu doğruladı. Sloan o yeri üç yıldır kiralamış ve hiçbir zaman n tarafa park etmemiş. Ta ki bir hafta önce arşamba gecesi ya da Perşembe sabahı erken saatlere kadar."

"O araca el konulmasını istiyorum. Süpürme araçlarının molekül molekül üzerinden geçmesini istiyorum."

"yle olacağını düşünmüştüm. Biz oradayken bir telefon görüşmesi yaptım. şu anda yolda." "İyi iş."

Baxter omuz silkerek, "Yine de bir şeyler yapmışım gibi hissediyorum," dedi. "Palma'yla her gün konuşuyorum. Olay yeri temizlenir temizlenmez gelip kız kardeşının eşyalarını toplamak istiyor."

"Bunun üzerinde çalışıyorum." Eve onu bilgilendirdi, başını salladı Peabody ve McNab, o toparlanırken geldiler.

"Poşetlendi, etiketlendi, kaydedildi, teslim edildi." Peabody, McNab ile birlikte kanıt torbalarını Eve'in masasına bırakırken esnedi.

"Para güzel kokar. Özellikle de çok para."

"Ona kahve getir," diye emretti Eve.

"nce bunu i." Roarke çoktan doldurduğu bir başka glendiriciyi uzattı.

Peabody, "İğrenç görünüyor," dedi ve suratını astı. "Bunu sadece senin için yaptım."

"Aww." Ağırlaşmış gözlerinde yıldızlarla yutkundu.
"İğrenç."

"Evet, biliyorum. Sen de lan."

"Enerji yükseltici mi? Onları severim." Trueheart daha fazla kahve dağıtırken o hiç şikâyet etmeden kendi kahvesini içti.

"Şimdi, herkes rahatladıysa." Eve mührü açtı Peabody'nin baş harfleriyle işaretlenmiş ve içinde Bullock Vakfı diskleri bulunan kanıt torbaları. "Geçen yıldan başlayıp geriye doğru gideceğiz."

İlk diski bilgisayara taktı. "Verileri görüntüle, ekran bir."

Kodlanmamış diye düşündü ve biraz Eğer enerjisi olsaydı mutluluk dansı yapardı. "Roarke? Tercüme?"

"Aylık hesaplar," diye doğruladı. "Randall Sloan'ın kişisel kopyası diyebilirim. Şirkette kayıtlı dosyaların aksine burada oldukça açık bir şekilde belirtilmiş. Aylık ücretini görüyorsunuz." Roarke bir lazer alıp işaret etti. "Ve Madeline Bullock'un, Winfield Chase'in komisyonları - listelendikleri gibi. Ayrıca New York'taki Cavendish'in yasal ücretleri için kesintiler. Londra'daki hukuk bürosu aylık avukatlık ücreti ve faturalandırılabilir saatler üzerinden kesinti yapıyor."

"Yani, İngilizce olarak."

"Bu hesapların yapılış şekli, resmi olarak burada daha açık bir şekilde belgelenmiştir. Ve çok ama çok yasadışı. Vergi avcıları yıllarca yüzlerindeki salyaları silecekler."

"Burada gelire bakıyorum," dedi Eve, göz gezdirerek. "Öncelikle bireyler aracılığıyla. Bunun dışında diğer bireylere ve bazı kurumlara ödenen ücretler. Hastaneler, tıbbi hizmetler... yemek, konaklama, ulaşım."

"Samuel ve Reece Russo, çeyrek milyon ödendi." "Bu bir taksit," diye açıkladı Roarke. "Dört taksitten biri."

"Sam ve Reece için bir milyon ve Maryanna Clover'dan da benzer bir miktar. Yine aynı şekilde, sadece geçen yılın ilk çeyreğinde bireylerden dört, hayır, beş taksit ödemesi almışsınız. Ne ödüyorlar? ne için?"

"Bu gelire bağlı harcamalar hikayeyi anlatabilir." Roarke ekrandaki harcamaları sıraladı. "Russo'ların Sybil Hopson'a taksit başına on bin avroluk bir ödemesi var, iki bin avro da Leticia Brownburn, M.D.'ye aylık avans olarak yapılan ödeme, geçen yılın Ekim ayında on binlik bir toplu ödeme ile birlikte. Bir diğeri, Sunday's Child'a bağış olarak listelenmiş. Yasal ücretler bu işlem için vakıf tarafından ödenen on iki bine ulaşıyor."

"Yani bir milyon için, esas olarak vergiden muaf gelir olarak ayarladıkları şeyde, yüz binin altında harcama yapıyorlar. İyi bir getiri," diye karar verdi Eve. "Sunday's Child nedir?"

"Çocuk yerleştirme ajansı," diye mırıldandı yarı uykulu Peabody. "Londra merkezli."

Eve arkasını döndü. "Ne?"

"Ha? Ne?" Peabody sandalyedeki kamburundan kalktı ve hızla gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim. Dalmış olmalıyım."

"Sunday's Child."

"Oh, adam kaçırma olayına geçtik. Listedeki ajanslardan biri. Londra merkezli, Floransa, Roma, Oxford, Milano, ah, Berlin'de ofisleri var. Yerler. Üzgünüm, notlarımı gözden geçirmem gerekecek."

"Bu ajans Tandy'nin dosyasındaki listede yer alıyor ve Bullock Vakfı'nın başlıca yararlanıcılarından biri olarak görünüyor?" Baxter'a baktı. "Tesadüf saçmalıktır, değil mi?"

"Yaşamak için kelimeler. Tanrım, Dallas, burada kesişiyor muyuz?"

"Trueheart, Leticia Brownburn, M.D., Londra. Sunday's Child'la bir ilişkisi var mı bilmek istiyorum. Roarke, bu dosyaları olabildiğince hızlı bir şekilde incelemeni istiyorum, bir modelimiz var mı diye bak. Başka benzer kurumlar, doğum merkezleri var mı?"

Hareket çok hızlıydı. İki ofisteki tüm birimler kullanıldığından Eve PPC'sini çıkardı. "Russo, Samuel ve Russo, Reece ile ilgili veri çalışması," diye başladı ve Sloan'ın dosyada listelediği kimlik numaralarını okudu.

Çalışan...Russo, Samuel, DOB: 5 Ağustos, 2018, Russo, Reece, kızlık soyadı Bickle ile evli, 10 Mayıs, 2050. İkamet: Londra, İngiltere; Sardunya, İtalya; Cenevre, İsviçre; Nevis. Bir çocuk, erkek, DOB: 15 Eylül, 2059, özel evlat edinme yoluyla.

"Bu kadar yeter, çalışmayı durdurun. Hopson'a veri göndermeye başlayın, Sybil," diye emretti ve kimlik numarasını okudu.

Çalışıyor...Hopson, Sybil, DOB: 3 Mart, 2040. Ebeveynleri

-

"Bunu geç. İkamet ve çocuk."

Oxford Üniversitesi'nde yaşıyor. Öğrenci. Çocuğu yok. Canlı doğumla sonuçlanan kayıtlı bir gebelik, erkek, 15 Eylül, 2059. Özel evlat edinme yoluyla yerleştirildi.

"Russo ve Hopson için kullanılan yerleştirme ajansı." Çalışmak... Sunday's Child, Londra.

"Bu yasadışı değil, Dallas." Baxter onun yanında durdu. "Avrupa'da özel evlat edinme ya da taşıyıcı anneliğin iç yüzünü bilmiyorum ama burada böyle bir şey yapabilirler."

"Ödemeler çok yüksek," diye karşı çıktı Eve. "Bu kız çocuğunu sattı ve insan satmak tüm dünyada yasa dışıdır."

"Ücrete eğitim teşviki, masraf geri ödemesi diyebilirsiniz. Biraz uğraşacaklar ama muhtemelen kazıyıp çıkaracaklar."

"Olabilir. Ama parayı sakladılar, hesaplarla oynadılar, böylece kabul edilebilir limitin çok altında kaldılar, gelirin büyük kısmını bildirmedi. Ve eğer görüldüğü gibiyse, özünde büyük bir kârla bebek satma operasyonu yürütüyorlar. Medya raporlarında iyi görünmeyecekler. bu vurur. Dahası, bunu saklamak için üç kişiyi öldürdüler."

Baxter, "Bu Palma'nın kız kardeşinin tesadüfen bulduğu şey," diye mırıldandı.

"Tam olarak neyi içerdiğini bildiğinden şüpheliyim, ama araştırdı ve güçlü bir ipucu elde etti. Baxter, başka Tandy gibi kayıp kadınlar ve fetüsle birlikte öldürülen en az bir kişi. İş dönüp dolaşıp buna gelecek." Ekrana doğru başını salladı. "Tam da buna geri dönecek."

"Kadınları sokakta yakalamak mı? Çocuklarını çalmak mı?"

"Bunun gibi bir şey. Eğer bu kadınlar Sunday's Child'la temasa geçtiyse, belki dava bile açmışlardır. Toplanan ücretler vakıf."

Artık parçalardan daha fazlasıydı. Resim doluydu ve önünde tamamlandı. "Sonra diyelim ki kadın fikrini değiştirdi, çekip gitti. Bu kadınlar başka bir yere taşındı, belki de kendilerini tehdit altında hissettiler ya da baskı göreceklelerinden, yasal olarak takip edileceklerinden korktular. Doğuma yakın bir zamanda kaçırılıyorlar. Bunun bir nedeni var."

"Ürün için daha kısa bekleme süresi," dedi acımasızca.

"Ürün teslim edildiğinde, kadın artık ihtiyaç duyulur ve imha edilir. Bu masrafları çok düşük tutar. Roarke ile çalışın, bana bebek ücretini ödeyen ve masrafların sürünün geri kalanını takip etmediği birini bulun."

"Ben

hallederim."

"Trueheart."

"Teğmen, Brownburn Sunday's Child'ın yönetim kurulunda ve kadın doğum uzmanı olarak görev yapıyor."

"Peabody, ajansın New York'ta bir şubesi var mı?"

"Sadece Avrupa'da."

"O zaman başka bir ajans, dosyalarda görünen bir ajans. Onu İngiltere'ye geri götürmediler, vadesi bu kadar yakinken olmaz. Ürünün güvenli ve uygulanabilir olduğundan emin olmak istiyorlar. Belki New Jersey, Connecticut. Belki..."

Yemin ederek masanın üzerine atladı. Kör pencereli büyük ev. Dışarıyı görebiliyorsun ama içeriyi göremiyorsun, diye düşündü Cher Reo'yla aceleyle bağlantı kurarken.

Incognito, kışımın kenarı.

"Tanrım, Dallas, bu gece kaç kere gecemi mahvedeceksin?" Reo karmakarışık sarı saçlarını itti. "Şansım yaver gitmek üzere."

"Daha şanslı olacaksın. Arama iznine ihtiyacım var."

"Lanet olası arama emirlerinizi aldım ve size şunu söyleyeyim, onlar için kışımı yırttım."

"East End Avenue'deki Bullock konutu için arama ve el koyma istiyorum. Tüm içerik."

"Öyle mi? Hepsi bu mu?" Reo'nun hafif Güneyli tonu bal gibi tatlıydı.

"Orada bir kadını rızası dışında tuttuklarına inanmak için sebeplerim var. Çok hamile bir kadın ve biz ona ulaşmadan önce doğum yaparsa hayatı sona erecek. Eğer orada tutulmuyorsa, nerede olduğuna dair kanıt bulmak için binayı arama yetkisine ihtiyacım var."

"Dallas, onlar katil mi yoksa adam kaçıran mı?"

"Biri diğerine yol açtı. Reo, bu kadın perşembeden beri kayıp. Şimdiden çok geç kalmış olabilirim. Beni geç bırakma."

"İnanmak için nedenin var "dan daha fazlasına ihtiyacım var Dallas. Zorunlu DNA'na giden yolda dans ettim. Senin için bir

Ayrı bir konuda ikinci bir arama emri çıkarsa, diğer takımın avukatları taciz çığlıkları atacaklardır."

"Zamanım yok-" Eve sözünü kesti, nefes aldı. "Peabody'yi vereceğim, o da sana şarkıyı söyleyecek. Bir operasyon hazırlıyorum, Reo. Arama emri olsun ya da olmasın, bir saat içinde içeri gireceğim."

Eve parmağını bağlantıya doğru uzatarak Roarke'ın ofisine girdi.

Roarke ona, "Modelinizi anladım Teğmen," dedi. "Yılda en fazla on çocuk, doğumda, ücret karşılığında yerleştiriliyor, en az dört. Son sekiz yılda, altmış beş milyon avroluk brüt kâr karşılığında altmış beş yerleştirme."

"East End'deki ev için arama emri çıkartıyorum. Sanırım Tandy'yi orada tutuyor olabilirler. Baxter."

"Burada şehir dışına ait bazı e-oyuncaklar var," dedi. ekrandan yukarı bakarak. "Elimdeki altmış beş dosyadan altısında harcamalar diğerlerinden önemli ölçüde düşüktü ve bir dosyada da satın alma ücreti geri ödenir."

"Jones, Emily, Middlesex ve/veya Londra, İngiltere." "İlk ve tek harcama listesindeki isim bu. geri ödenen ücret üzerinden sağlık görevlileri dışında bir kişiye. Ve Dallas? Tandy burada." McNab ona baktı. "Geçen Mayıs sonunda ona yapılan bir ödeme Haziran başında tamamen geri döndü."

"Fikrini değiştirdi, onlara geri ödedi. Ama bu işe yaramadı. İçeri giriyoruz."

Ofisinde, bildiği kadarıyla evin planını ana hatlarıyla çizdi.

"Konu büyük olasılıkla ikinci ya da üçüncü katta tutuluyor. Benim oyum üçüncüye. Kısıtlanmış olabilir ve

şüphesiz kameralarla korunuyor. Binada en az iki şüpheli ve bir hizmetçi droid var. Durum göz önüne alındığında, droid ya da insan bir sağlık görevlisinin de olduğunu varsaymak zorundayız. Her iki şüpheli de şiddet yanlısı olarak değerlendirilmelidir."

Roarke'a baktı. "Güvenliklerini uzaktan tehlikeye atabilir misin?"

"Yapabilirim, evet."

"Güvenlik sağlandıktan sonra hızla içeri giriyoruz. Önceliğimiz şahsın yerini tespit etmek ve güvenliğini sağlamak. Peabody, sen ve Trueheart bu işin başında olacaksınız. McNab, senin ve Roarke'ın droidler de dahil olmak üzere tüm elektronik cihazları indirmenizi istiyorum. Baxter, bu şüphelileri sana ve bana bırakıyor. Direniyorlar. zaptedildi."

"Her türlü yolla mı?"

"Konuşmalarını istiyorum. Yürümek isteğe bağlı. İletişim cihazları Kanal A'da olacak. Şahsın bulunduğu dakikayı ve durumunu bilmek istiyorum. Şöyle hareket edeceğiz."

East End malikânesinin kemiklerini çizdiği duvar ekranına geri döndü.

İşini bitirdiğinde yatak odasına gitti, kavrama parçasını taktı, birincil silahını ve bağlarını kontrol etti. Sonra, gözleri sıcak ve bulanık olduğu için banyo lavabosunda buz gibi su akıttı.

Nefesini içine çekerek yüzünü içine daldırdı.

Nefes nefese ayağa kalktı, sonra gözleri lavabonun üzerindeki aynada Roarke'ınkilerle buluştu. "Sakın bana az yaktığımı söyleme."

"Bariz olanı belirtmem gerek yok, bunun diğer kısmı da şarj olana kadar bunun bekleyemeyeceği."

"Sen de." Hâlâ sıırılsıklam olan kadın döndü ve adamın yanağına dokundu. "Solgun görünüyorsun. Neredeyse hiç solgun görünmüyorsun."

"Geçtiğimiz birkaç gün bana polis olmak için zaten aldığım ücretin iki katını ödeyemeyeceğinizi hatırlattı."

"Mesele para değil, mesele macera." O güldüğünde, bir havlu kaptı ve ıslak yüzünü ovaladı. "Tüm bunların birbirine karıştığı o rüyayı düşünüyorum. Ve orospu çocuğu, öyleydi. Öyle. Eğer bunu daha önce görseydim-"

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, ama bilseydim, Tandy şu anda evinde kendi yatağında olurdu ve Bullock, Chase ve diğerleri kafeslerde olurdu." Havluyu bir kenara fırlattı. "Tanrım, Roarke, Tanrım, bu gece oraya nasıl girdim, yüzlerine nasıl baktım. Üzerlerinde baskı kurdum ve eğer bu yüzden paniklerlerse ya da programı zorlarsa... O oradaydı. Lanet olsun, Tandy oradaydı, biliyorum. Biz orada otururken o kaltak çay dolduruyordu."

"Ve eğer bir nsezinin peşinden gidip Peabody ve McNab'i kayıtlara bakmaları için Sloan'a geri gndermeseydin bunu henüz bilmiyor olacaktık. Diğerlerini kimse bulamadı Eve. Kimse onları bulmaya yaklaşamadı. Bunu unutma."

"Onu bulduğumuzda ve hâlâ nefes alıyorsa, bulacağım." Saati kontrol etti. "Hiç beklemiyorum arama izni için daha uzun. Sıraya dizelim ve indirelim."

Son bir saat içinde kar yağmaya başlamıştı. Kalın, yağlı, ıslak taneler. Ekibi ve Roarke ile McNab'ın operasyon için seçtiği elektronik cihazlar Roarke'ın araçlarından birine yüklenmişti. İri arazi araçları.

Yolda giderken Bullock'ların evinin iini gözünde canlandırdı. Geniş bir antre, solda merdivenler, sağda oturma alanı. Doğu duvarında terasa açılan cam kapılar. Olası kaçış yolu.

Ama kamayacaklardı, kaacaklarına inanmıyordu. Kaamayacak kadar kendi önemlerine gömülmüşlerdi.

Chase'e sabaha kadar zorunlu tebligat yapılmayacaktı. Bahse girerim annesiyle ikisi de

Şimdiye kadar vicdansızların uykusu. Ve kötü bir uyandırma çağrısı almak üzereydiler.

Roarke minibüsü malikânenin yarım blok aşağısında ve caddenin karşısında durdurdu. "Hadi oyuncakları çıkaralım, lan."

"Önünüzde."

McNab koltuğunda bağdaş kurmuş, küçük bir klavyenin kumandalarıyla uğraşıyordu. "İşte bu çok soğuk. Ben zaten koordinatları programladım. Hazırsanız harekete geçmeye hazırız."

"Baxter? Neden benimle yer değiştirmiyorsun?" Kendisi arkaya doğru ilerlese de Roarke kontrolleri McNab'a bıraktı. "Devam et."

"Kızılötesi ve ısı sensörleri devrede. Görüntü ekranda, bu kaltak çok hızlı! Tamam, görünüşe göre iki sıcak bedenimiz var, ikinci seviye. Yatay. Sleepy-by. Aynı oda, aynı yatak. Anne ve oğlunu aradığımızı sanıyordum."

"Öyleyiz," dedi Eve karnına bir şey saplanırken. "Oh.

Hasta. İki sıcak beden," diye tekrarladı. "İkinci seviye, Doğru, ikinci oda."

"Sadece iki tane," diye sordu Eve ve ona özür dileyen bir bakış gönderdi.

"Aldığım şey bu. Vücut ısını, kalp atış hızını, kütle ve yoğunluğu, boy ve ağırlığı gösteriyor. Bu vahşi bir ekipman ve bana droid sayısını veriyor - üç birinci seviye, bir üçüncü seviye - ama üçüncü bir insana dair herhangi bir işaret görmüyorum. Ve bu görüntülerin hiçbirinde de bir bebek görünmüyor."

"Ian," diye mırıldandı Roarke, "şuraya bir bak." Roarke parmak ucuyla üçüncü kattaki bir alana dokundu.

"Boş alan olmaması gereken yerde boş alan. Soğuk oda. Tanrım, kayıyor olmalıyım. Sensörlere karşı korumalı."

"Onları atlatabilir misin?" Eve talep etti.

Roarke ona, "Bu birkaç dakika sürecektir," dedi.

"Beklemiyorum. Gidiyoruz-" Bağlantısı bip sesi çıkardığında sözünü kesti. "Reo. Bana aldığını söyle."

"Ruhumdan geriye kalanları satmak zorunda kaldım ve ateşli randevum soğudu. Malları getirsen iyi olur, Dallas. Arama emri şimdi geliyor."

"İyi iş, Reo."

"Bir de bana sor. Kadını bulursan, beni etiketlersin. Bir dakika."

"Tamamdır. Bir iyilik daha."

"Onları biriktiriyorsun."

"Teğmen Jaye Smith ile irtibata geçin. Kendisi MPU'dan. Onu bu konuda bilgilendirin. Arama emri hâlâ askıdayken onu içeri almak istemedim."

"Elbette, mesaj droidiniz olmaktan mutluluk duyarım. Ben buradayken başka bir şey-"

Eve kapattı. "Başlıyoruz."

"Burada henüz net değilim."

Eve Roarke'a, "Bırak onu," dedi. "Peabody, Trueheart, siz benim ve Baxter'ın arkasındasınız, doğruca üçüncü kata çıkın. Sen o odayı al. Roarke, McNab. Siz ana katı tarayın, sonra yukarı çıkın. Güvenliği indirin," diye emretti.

Yine de onun yüzünde kızgınlığın titreştiğini görebiliyordu. Roarke ilk görevi henüz bitirmediği için küçük, şık bir sinyal bozucu aldı, arabadan indi ve sokağın aşağısına doğru yürüdü.

Eve, hedefe yakınlığa mı ihtiyaç duyduğundan ya da bir sürü polisin onun yöntemini izlemesini umursamadığından emin değildi.

üst düzey bir güvenlik sistemini otuz beş saniyenin altında bir sürede kapatıyor.

"İkincil sistem etkinleştirildi." Kadın ona katıldığında sesi soğuk ve esintiliydi. "İkincil sistemi atlamam gerekiyor."

otomatik alarm, eğer ev halkının habersiz olmasını istiyorsanız." "İstiyorum. Ne kadar zamanınız var?"

"On iki saniye daha."

Sinyal bozucunun bir ızgarasında zamanın geri sayımını izlerken, başka bir ızgarada yanıp sönen bir dizi diğerinin bulanıklaşmasını izledi. Durdular, sinyal bozucu bip sesi çıkardı. Ve zaman üç saniye kaldığını gösterdi.

"İkincil geliyor. Ve işte buradayız."

Diğerlerine işaret ettikten sonra sessiz, karlı caddede koşmaya başladı. "Kayda geçin," diye mırıldandı, sonra Roarke'a başıyla işaret etti.

Kayıt cihazları aktif hale getirilmiş olabilirdi ama o kilitleri açmak için çömeldiğinde vücudunu, ellerini onların menzilinden uzak tutacak kadar çevirdi.

İş bittiğinde, ekibe her birimin hangi yöne gideceğini hatırlatmak için el işaretlerini kullandı. Baxter'a "Ben alçaktan gidiyorum." dedi.

"Sen bilirsin."

Silahlarını çekerek onunla birlikte ilerledi. Arkalarında, Roarke ve McNab sağa doğru sıyrıldılar.

"Polis!" Eve, arkasında Peabody ve Trueheart olduğu halde merdivenlerden çıkarken bağırdı. "Bu binaya girme, arama yapma ve aşağıdaki hususları yerine getirme izniniz var.

Arama emrinin şartlarıyla ilgili her türlü eşyaya el koyabilirsiniz. Git, git," diye Peabody'ye emretti ve Baxter'la birlikte merdivenlerden ikinci kata çıktı.

Aşağıda bir şeyin çarptığını duydu ve devam etti.

Chase sol taraftaki odadan fırladı, aceleyle ekose bir cübbenin kemerini bağlıyordu.

"Bunun anlamı ne? Bu çok çirkin."

Eve arama emrini kaldırdı. "Burası Amerika ve biz çirkinliklere bayılırız. Bunun şartlarıyla işbirliği yapacaksın

ya da kısıtlanıp binadan çıkarılacaksınız. Umarım işbirliğine yatkın değilsinizdir."

"Derhal avukatımızı arıyorum." Madeline'in cübbesi parlak kırmızıydı, solgun saçları dağınıktı. Ve özenle uygulanmış iyileştirmeler olmadan, Eve beş yaş daha yaşlı sayılırdı. Öfkeden titreyerek kapının girişinde oğlunun yanında durdu.

Sevgilisi.

"Buyurun. Dedektif Baxter size eşlik etmekten mutluluk duyacaktır."

"Dedektif Baxter cehenneme gidebilir, sen de öyle. Burası benim evim. Burası benim yatak odam." Dramatik bir şekilde arkasını işaret etti. "Davet edilmeden kimse giremez."

"Davetiye," dedi Eve, arama emrini tekrar havaya kaldırarak. Sonra arkasına uzandı ve bağlarını salladı. "Yeni bir bilezik seti ister misin?"

Öfke yanaklarını kırmızıya boyadı. "Win, hiçbir şey söyleme. Hiçbir şey yapma. Bu gece bitmeden sadece işini bitirmekle kalmayacağım, Teğmen, postunu alacağım." Yatak odasına geri dönerken bornozun etekleri dışarı fırladı.

"Bir yeteneği var, değil mi?" Eve konuşur gibi söyledi. "Her zaman onun dediklerini yapıyorsun, değil mi Win? İyi bir çocuksun ve onu becerirken bile annene dikkat ediyor musun?"

"Bu ne cüret, seni pis fikirli fahişe."

"Onları gördüğüm gibi adlandırıyorum. Natalie Copperfield'ı öldürmeden önce ona işkence yapmanı annen mi söyledi, yoksa bu senin fikrin miydi?"

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Doğru, annen sana sessiz olmanı söyledi. Sorun yok. Evi aramayı bitirdiğimizde ihtiyacımız olan her şeye sahip olacağız. Tandy'nin üçüncü katta olduğunu biliyorum. Şu anda yukarıda iki polis var, onu soğuk odanızdan çıkarıyorlar."

Bunu onun gözlerinde gördü, bu yüzden adam cübbesinin cebinden bayıltıcıyı çıkardığında hazırды. Tekme atarak onu etkisiz hale getirdi, sonra adam saldırdığında dönerek vurduğu yumruğun omzundan sıyrılmasını sağladı.

Dirseğı

Solar pleksusuna saplanan yumruk onu ikiye katladı ama ileri doğru hareketini bir boğa gibi ona çarpmak için kullandı. Adrenalin pompalandı

Kızın sırtı duvara çarptığında elleri kızın içine doğru kapandı. boğazının etrafında. Dizleri bacaklarının arasına sertçe girdiğinde, içindeki hava hırıldayarak çıktı ve bir balon gibi söndü.

"İşbirliğı yapmayarak gecemi mahvettin. Şimdi Winfield Chase, bir memura saldırmaktan tutuklusun." Onu yüzüstü yatırmak için eğildi, kollarını arkaya doğru çekti ve kelepçeleri taktı. "Ve inan bana bu sadece başlangıç."

Tam zamanında kafasını kaldırıp Madeline'in yatak odasından koşarak çıktığını gördü, elleri pençe gibi kıvrılmış, yüzü ölüm saçıyordu. Eve ayağa fırladığında bile, Baxter kapı aralığından dışarı fırladı ve Madeline'i uçan bir çalımla yere serdi.

"Üzgünüm, Dallas. Benden kaçtı."

"Sorun değil." Omzunu kıvırdı ve Roarke ile McNab'in merdivenlerden çıkışını izledi.

McNab ona "İlk seviye güvenli, Teğmen," dedi. "Üç droid; biri hizmetçi, ikisi güvenlik. Aşağıdalar."

"Ve bu ikisi de öyle. McNab, Baxter'ın onları aşağıda tutmasına yardım et. Roarke ve ben yukarı çıkıyoruz."

20

ÜÇÜNCÜ KATTA SOLUK YEŞİL laboratuvar önlüğü giymiş bir DROID devrilmiş bir sandalyeye yaslanmış yerde yatıyordu.

"Onu yıkmak zorundaydık." Peabody, ustasını duvarla bütünleşecek şekilde tasarlanmış bir kapıdaki kilit yuvasından çıkardı.

Trueheart küçük bir bilgisayar ünitesinin önünde çömeldi. "Droid içeri girdiğimizi duyunca bunu devre dışı bırakmış olmalı." Trueheart başını salladı. "Yeniden etkinleştiremem."

"Kilidi açmaya çalışacağım." Roarke ceketinin cebinden bazı aletler çıkardı.

"Tıbbi bir müdahaleye benziyor." Eve droid'e ayağıyla hafif bir tekme attı. "Taşınabilir doğum ekipmanları, fetal monitör." Çenesini bir tekerlekli arabaya doğru kaldırdı. "Isınma tepsisi. Havlularınız, tartınız ve benzeri şeyler var. Bunları doğumhanede görmüştüm. doğum sınıfı. İçeride."

Peabody, "Üzerinde kameralar olmalı," dedi. "Droid burada oturup onu ekrandan izleyebilir. Şüpheliler?"

"Aşağı. McNab ve Baxter'ın elindeler. Bunu içeri çağır, Peabody. Şüphelilerin içeri alınmasını istiyorum. Ambulans ve nakil ekibini alarma geçirin. Roarke?"

"Geliyor. Karmaşık küçük piç."

"Peabody, üniformalılara Cavendish hakkındaki arama emrinin bir kopyasını almalarını söyle. Onu hemen getirmelerini istiyorum. Reo ve Teğmen Smith'le temasa geç, onlara durumu anlat. Bruberry için de arama emri istiyorum. Aşağıda büyük bir parti verelim. Merkez."

"Şapkaları ve flamaları ben alırım."

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı Roarke. "Evet, seni sevişen kaltak, şimdi seni yakaladım."

Dar krom şerit boyunca yeşil bir ışık noktası parladı.

"İçeride başka bir muhafız olabilir," dedi Eve, "Yani-"

"Sen alçal," diye bitirdi Roarke.

Başını sallayarak kapıyı itti ve açtı. "Işıklar açık," diye seslendi, silahıyla ve gözleriyle odayı taradı. "Tandy Willowby, polis. Ben Dallas."

Sessiz bir klasik müzik çalıyordu ve hava hafif çiçek kokuyordu. Duvarlar, çayırların ve sakin mavi denizlerin resimleriyle neşeli bir şekilde sıcak sarıydı. Rahat sandalyeler, yastıklı masalar, perdeli pencerelerin dışında hafifçe yağın kar, bir konfor ve rahatlık sahnesi yarattı.

Yatakta, solgun, çukur gözlü Tandy doğruldu, yumruğunda beyaz ve keskin bir şey tutuyordu.

"Dallas?" Sesi ince, paslıydı ve vücudu titremeye başlamıştı. "Dallas mı? Bebeğimi alacaklar. Onu alacaklar. Dışarı çıkamıyorum."

"Şimdi her şey yolunda. Artık iyisin. Seni dışarı çıkaracağız."

"Beni içeri kilitlediler. Bebeğe bakamam. Buna hakkım yok."

"Saçmalık. Peabody."

"Artık onlar için endişelenmene gerek yok. Al bakalım." Peabody yavaşça yatağa doğru ilerledi. "Neden onu bana şimdi vermiyorsun? Sana bir palto alacağız. Seni tuvalete götüreceğiz. hastane."

"Hayır, hayır, hayır!" Gözleri çıldırmış olan Tandy geri çekildi.

"Hastane yok.
Bebeği alacaklar."

"Yapmayacaklar." Eve silahını kılıfına soktu ve yürüdü hızlıca yatağa doğru yürüdü. Elini uzattı. "Çünkü onlara izin vermeyeceğim."

Tandy ince, keskin plastiği düşürdü, sonra basitçe Eve'in üzerine yığıldı. "Lütfen, lütfen, lütfen, bizi buradan çıkar."

"İşte şimdi." Roarke ceketini çıkardı. "Dışarısı soğuk. Kollarını içeri sok, bir kız var."

"Benimle kal." Gözyaşları akan Tandy, Eve'in elini tuttu. "Lütfen, benimle kal. Bebeğimi almalarına izin verme. Kim o? Kim o?" Trueheart'ı gördüğünde Eve'e sarıldı.

"O benimkilerden biri. O iyi adamlardan biri. Trueheart, aşağı in, Baxter ve McNab'e yardım et. O insanların gitmesini istiyorum."

"Evet, efendim."

"Yürüyebilecek misin, Tandy?"

"Buradan çıkabilirim. Yürüyerek çıkabilirim. Bebek iyi, tekmeliyor. Hastaneye gitmek istemiyorum, lütfen. Yalnız kalmak istemiyorum. Geri gelebilirler. Geri gelebilirler. _"

"Mavis'i görmek istiyorsun, değil mi?" Roarke onun yataktan kalkmasına yardım ederken sesini hafif ve nazik tuttu. "Bizim evde ve senin için endişeleniyor. Neden şimdi Mavis'i görmeye gitmiyoruz?"

Roarke, Tandy'nin odadan çıkmasına yardım ederken Eve'e uzun uzun baktı.

Peabody, "Biraz sarsılmış," diye yorumladı. "Çoğunlukla sadece korkmuş. Nasıl idare etmek istersin? Sen şüphelileri götürürken ben de onunla senin evine gidebilirim."

Oh, nasıl da diledi. Ama iki hamile kadını Roarke'ın üzerine yıkamazdı. "Ben Tandy ile gideceğim, sakınleştğinde ondan bir ifade alacağım. Şüphelilerin kayıt altına alındığından ve gece için kafeslendiğinden emin olun. Görüşme için sabaha kadar bekleyecekler. Bakalım nasıl sevecekler. kilit altında olmak. O zaman eve git, biraz uyu."

"Bu konuda çok iyiyim. Şu odaya bak. Tüm konfor. Piçler."

Eve Olay Yeri'ni aradı, Baxter, Trueheart ve McNab, Tandy'nin hapsedildiği odayı incelemek ve evi aramak için onlarla birlikte çalışacaktı. Nefret ediyordu. Olay yerinden ayrılmış, işi bırakmış ama aracın arkasına tırmanmış. Bakıma ihtiyacı olan bir kurbanı vardı.

"Çok korkmuştum." Tandy, Roarke'un paltosuna sarınmış, battaniyeyle örtülmüş bir halde ön yolcu koltuğuna oturdu.

"Sanırım

beni öldüreceklerdi. Bebeği alıp beni öldüreceklerdi. Beni orada bıraktılar. Her gün, günde bir kez geldi. Ve bana çoktan ölmüşüm gibi baktı. Yapamazdım. herhangi bir şey."

"Etiketi nereden aldın?" Eve ona sordu. "Neyi?"

"Elinde tuttuğun plastik sustalı."

"Oh. Bana yemek getirdiler. Droid getirdi. Bebeği sağlıklı tutmak gerekiyormuş, öyle dedi. Korkunç bir şey, her zaman neşeliydi. Sınavlar için beni tuttuğunda bile. Plastik kaşıklardan birkaçını avuçladım, yemem için getirdikleri tek şey buydu. Plastik kaşıklar. Ve geceleri ışıkları kapattıklarında, onları yorganın altında kesip birbirine sürttüm. Saatlerce, öyle görünüyordu. Ben onlardan birine zarar verecek. Bir şekilde."

"Keşke şansın olsaydı. Bana ne olduğunu anlatmak ister misin, yoksa bunu daha sonraya mı bırakmak istersin?"

"Perşembe günüydü. Otobüs durağına yürümek için işten çıkmıştım. Ve o -adı Madeline Bullock- bana doğru yürüdü. Çok utanmıştım. Daha önce, Londra'da hamile olduğumu öğrendiğimde ve işler yolunda gitmeyecek gibi görüldüğünde, bu ajansa gitmiştim. Bebeği evlatlık verecektim. Yapılacak en iyi şey bu gibi görünüyordu. I-"

"Bunu biliyoruz. Vakıf adı altında bir operasyon yürütüyorlar. Bebek satıyorlar."

"Oh, Tanrım. Tanrım. Ben tam bir aptalım."

"Değilsin," dedi Roarke ona. "Onlara güvendin."

"Yaptım. Yaptım. Danışmanlar vardı ve çok nazik, çok anlayışlıydılar. Bayan Bullock benimle tanışmak için kendisi geldi, o da geldi. Oğlu. Değerli bir çifte ve bebeğime nasıl bir hediye verdiğimi söylediler. Bir sözleşme imzaladım ve bana para verdiler. Masraflar için dediler. Uygun yiyecek, giyecek. Onların sağlık personelinin ve tesislerini kullanmayı kabul etmek zorundaydım ama her şey çok güzeldi. Düzenli bakım ve izleme, danışmanlık hizmeti alacaktım ve vakıf bana kalacak yer ve istediğim takdirde eğitim konusunda yardımcı olacaktı.

okula geri dönmek ya da kariyer danışmanlığı. Hepsi."

"Çok tatlı bir kap."

"Evet, çok tatlı. Ama fikrimi değiştirdim." Koltuğunda kamburlaşırken kollarını karnına doladı. "Her zaman bir aile kurmak, anne olmak istemiştım ama şimdi kendimi inkar ediyordum. Yeterince zekiyim, güçlüyüm ve Sağlıklı. Ben çocuk değilim. Bebek için iyi bir hayat kurabilirim. Parayı geri aldım. Neredeyse hiç harcamamıştım ve aradaki farkı birikimlerimle kapattım."

Yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Çok sert davrandılar. Bir sözleşme imzalamıştım, yasal olarak bağlayıcıydı. Beni mahkemeye vereceklerdi ve kanun beni yükümlölüklerimi yerine getirmeye zorlayacaktı. Nasıl bir anne olabilirdim ki, yalancı ve dolandırıcı. Korkunçtu. Parayı bıraktım. Çok üzgündüm ve kendimi sorguluyordum. Haklı mıydılar? Korkunç bir anne mi olacaktım?

Anne? Mahkeme bebeğimi alır mıydı? Parayı geri verdiğimi nasıl kanıtlayabilirdim? Aptalca, çok aptalca."

"Demek New York'a geldin," diye sordu Eve.

"Bunu yapmayacağım diye düşündüm. Bunu riske atamam. Ben... Neredeyse bir düzine kez bebeğin babasını görmeye gidiyordum, ama bu seçimi yapmıştım,

bu yüzden sonuna kadar takip edecektim. I

Toparlandım, işimden ayrıldım, bazı eşyalarımı sattım. Bir evim vardı. Hafta sonu için Paris'e giden bir arkadaşşıma otostop çektim. Hatta yalan söyledim, ona orada iş arayacağımı söyledim. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama polisleri üzerime salacaklarını falan düşündüm."

Başını geriye atan Tandy, karnının üzerinde hafif daireler çizirken gözlerini kapattı. "Çok kızgındım, sadece çok Herkese kızgın. Paris'ten Venedik'e otobüsle, oradan da New York'a mekikle gittim. Başlarda çok yalnızdım, neredeyse geri dönüyordum. Ama sonra işimi buldum ve harikaydı. Bir ebeye yazıldım ve Mavis'le tanıştım. Her şey çok doğru görünüyordu. Özledim... Evdekileri özledim ama bebeği düşünmek zorundaydım."

"O zaman Perşembe günü işten ayrıldınız."

"Cuma günü izinliydim ve Cumartesi günü Mavis'in partisi vardı. Her şey hakkında çok iyi hissediyordum. Ve işte oradaydı. Ve işte oradaydı. Beni gördüğüne şaşırdı, çok nazikti ve nasıl olduğumu sordu. Kaçıp gittiğim için çok utanmıştım ama o tüm bunları bir kenara bıraktı. Arabası olduğunu ve beni eve bırakacağını söyledi. Ve bu güzel limuzin sihirli bir şekilde kaldırıma yanaştığında ben de hemen yanına gittim."

Daire çiziyor, diye düşündü Eve. Park etmedi, kayıt bırakmadı.

"Şoför yola çıkarken o da benimle birlikte arkada oturdu. Bana bir şişe su verdi ve Londra hakkında sohbet ettik. Ve sonra... Kendimi çok garip hissettim ve hatırlayamıyorum. Ta ki o odada uyanana kadar."

Tandy tekrar titrediğinde Eve, "Artık bu işin dışındasın," dedi. "Sen dışarıdasın ve kilitli olanlar onlar."

"Dışarıdayım. Evet, dışarıdayız ve güvendeyiz. İkisi de oradaydı," diye devam etti daha kararlı bir sesle. "Ve o korkunç droid, uyandığımda orada oturmuş bana bakıyordu. Ve bana işlerin nasıl olacağını söylediler. Bebek benim değildi, imzamı atmıştım. Ben sadece onun doğumuna vesile oldum."

Şimdi arkasına bakmak ve Eve'in gözleriyle buluşmak için yer değiştirdi. "Bunu bana söylediler, hepsi çok sakindi, hatta ben

Çığlık atıp kaçmaya çalıştım ve droid beni yatağa geri yatırdı. Bana iyi davranılacağını, uygun şekilde besleneceğimi, dinleneceğimi, uyarılacağımı ve bir hafta içinde sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirmemi beklediklerini söylediler.

"Deli olduklarını, beni çocuğumdan vazgeçmeye zorlayamayacaklarını söyledim. Dedi ki -oğul- dedi ki onların serveti, gücü, mevkisi varmış. Benimse doğurgan bir rahimden başka hiçbir şeyim yoktu. Onu bıraktılar Gece gündüz müzik çalıyor. Bebek için iyi. Odadaki her şey sürgülenmişti. Bir şey bile fırlatamıyordum. Pencerelelere vurdum ama kimse göremedi. Sesim kısılana kadar bağırdım ama kimse beni duymadı.

"Bugün günlerden ne?"

"Pazartesi sabahı erken," dedi Eve ona.

"Sadece Pazartesi," dedi Tandy ve başını tekrar dinlendirmek için döndü. "Daha uzun sürdü. Çok daha uzun. Bebeğimi kurtardın. Beni kurtardın. Eğer iki yüz yıl daha yaşarsam, bunu asla unutmayacağım."

Işıklar açıldı, pencerelerde parlıyordu, Karın beyaz bir vizon gibi uzandığı toprakları sular altında bırakıyordu. Sessiz bir fısıltıyla yağmaya devam ederken ağaç dalları ağırlaşmıştı.

"Saray gibi bir yer." Tandy'nin sesi titriyordu. "Bir kış sarayı gibi. Kendimi kurtarılmış bir prenses gibi hissediyorum. Sizler de benim parlak zırhlı şövalyelerimsiniz," dedi, yanaklarındaki taze gözyaşlarını silerek.

Daha evin önüne geldiklerinde evin kapısı açıldı ve Eve'in cüppelerinden birinin içinde cüceleşmiş olan Mavis dışarı fırladı. Summerset ve Leonardo arkasından koştu.

"Mavis, bekleyeceğine söz vermiştin." Summerset onun koluna uzandı.

"Biliyorum, özür dilerim. Yapamam. Tandy!" Kapıyı kırarak açtı. "Tandy! Sen iyi misin? Bebek?"

"Bizi kurtardılar."

Eve, tam zamanında, diye düşündü, iki kadın da gözyaşlarına boğuldu ve birbirlerinin kollarına düştü.

"Şimdi seni içeri götürelim, soğuktan kurtaralım, tatlım." Leonardo büyük kollarını her ikisinin de etrafına sardı. "Şimdi içeri gel, Tandy."

Summerset, "Onları doğruca hazırladığım odaya götür," diye emretti. "Birazdan orada olacağım."

Leonardo'nun koruduğu eve doğru yürürlerken Mavis Eve'e baktı. "Onu bulacağını biliyordum. Bulacağını biliyordum."

"Onlar artık senin." Eve Summerset'i işaret etti. "Benim işim var."

"Teğmen."

Döndü ve ona kaşlarını çattı. "Ne?"

"Aferin."

"Huh. Teşekkürler." İçeri girdiklerinde Roarke'a kaşlarını kaldırdı. "Peabody'nin peşine takılmam lazım. Mahkumların güvenliği sağlandı, olay yerinde Baxter ile görüşün ve Reo ve Smith ile tamamlayın."

"Evet, tabii ki. Biraz uyuduktan sonra." "Gevşek uçlar sarkıyor."

"Bu daha sonra halledilebilir. Güçlendiriciden ve kendi adrenalininizden her ne aldıysanız yıkandı, Teğmen. Ay gibi solgunsunuz ve kelimeleriniz gevelemeye başladı."

"Kahve."

"Hayatta olmaz."

Haklı olmalıydı, çünkü odaklanmayı başardığında yatak odasında ayakta duruyordu. "Bir

Saat yatay," dedi silah kayışını çıkarırken.

"Dört; bu da size sabah sisteminize biraz yakıt koymanız ve şüphelilerinizi ızgara yapmak için şehir merkezine gitmeniz için yeterli zamanı verir."

"Sadece ızgara değil." Botlarını çıkarmak için oturdu. "Onları kızartacağım. Beni yatağa taşımayacak mısın?"

"Hâlâ giyiniksin."

"'S' okay. Kıyafetlerimle uyuyabilirim." Uykulu bir şekilde gülümsedi ve kollarını ona doğru uzattı.

Onu ayağa kaldırdı, yatağa taşırken biraz sendeledi, sonra ikisini de yorganın üzerine bıraktı. "Yapabileceğimin en iyisi."

"Yeterince iyi." Kadın adama, adam da kadına sarıldı ve ikisi de uykuya daldı.

Eve, dört ve yakıt konusunda haklı olduğuna karar **verdi**. Uzun ve zorlu bir gün geçirecekti ve bunun için şarj olması gerekiyordu.

Beklendiği gibi, Bullock ve diğerleri bir avukat filosu çağırmışlardı. Eve, kendisi ve ekibi Whitney ve Reo'ya eksiksiz raporlar verirken hepsinin güveçte pişmesine izin veriyordu.

Reo ona "Federaller ve Global dolandırıcılığa, kâr amacı gütmeyen bebek operasyonuna ve vakfın parmağını soktuğu diğer her şeye el koymak isteyeceklerdir" dedi.

"Alabilirler."

"Ve bununla bir tarla günü. Londra'daki hukuk firması da sıcak koltuğa oturacak. Kendine uluslararası bir olay buldun, Dallas."

"Üç tane DB'm var. Onlar benim. Tandy Willowby'nin kaçırılması ve iradesi dışında alıkonulmasına gelince, bu MPU'daki Teğmen Smith ile paylaşıyor."

"O nasıl? Willowby?"

"İyi, bana öyle söylendi. Ben evden çıktığımda uyuyordu." Whitney'e döndü. "Bu işe Cavendish'le başlamak istiyorum, efendim. Zayıf kardeş o."

"Karar senin."

Reo ayağa kalktı. "Adam kaçırma olayında onları yakaladık ve Global için kanıtlar orada. Üç cinayet, bu bir etiket."

"Ben getiririm."

Reo başını salladı. "İzlememin sakıncası var mı?"

Cavendish Sorgu'daydı, solgun ve terli görünüyordu ve yanında iki keskin görünümlü takım elbise vardı. Soldaki hemen ayağa kalktı. "Müvekkilim gece boyunca kefaletsiz tutuldu ve yaklaşık bir saat bu odada bekletildi. Şikâyetinde bulunmayı ve bu saçma maskaralığı bitirdiğinizde, müvekkilim hakkında bir iç soruşturma başlatılmasını talep etmeyi düşünüyoruz. sen."

"Maskaralık mı?" Eve, Peabody'ye dedi ki.

"Konuşamadığınız ama ellerinizi ve vücut dilinizi kullanarak karşınızdakinin kelimeyi ya da ifadeyi tahmin etmesini sağlamanız gereken bir oyun gibi."

"Şaka yapmıyorsun değil mi? Bu iyi, çünkü Bay Cavendish'in kendi avukatıyla konuşma hakkı olsa da, ben avukatlarla konuşmak zorunda değilim. Kayıtlara geçsin. Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, Cavendish, Walter ve iki temsilcisiyle resmi görüşme yapıyorlar. Suçlamaları okuyacağım."

Okuduktan sonra oturdu ve bacaklarını açtı. "Gözden Geçirilmiş Miranda'yı zaten okudunuz, Bay Cavendish-"

"Müvekkilim Büyük Britanya vatandaşıdır-"

"Tanrı Kral'ı korusun. Bu konudaki hak ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum. Söyleyecek bir şeyim yok."

"Tamam, konuşmayı ben yapacağım. Cinayete iştirakten başlayacağız, üç suçtan. Şimdi, İngilizler seni isteyebilir ve seni onların gözetiminde sınır dışı etmeyi kabul edebiliriz, ki bu beni üzer. Yine de doğal hayatının geri kalanını orada geçirirsin ve vergi mükelleflerinin parasından tasarruf etmiş olursun."

"Müvekkilimi herhangi bir cinayetle ya da suçla ilişkilendirecek hiçbir şeyiniz yok."

Eve, doğrudan Cavendish'le konuşarak, "Elimde sadece seni bağlayacak kadar değil," dedi, "seni baştan ayağa zincirleyip denize atacak kadar da bilgi var. Randall Sloan özel kayıtlar tutardı, Cavendish. Chase onları almadı. Ben aldım. Üstünde adın yazıyor."

Adamın üst dudağının üzerinde boncuk boncuk ter damlaları oluşunca gülümsedi.
Evet, zayıf kız kardeş.

"Bullock Vakfı'nın kâr amacıyla bebek insan satışını ve bu operasyondan elde edilen kârı artırmak için hileli vergi raporlamasını içeren faaliyet uygulamalarından haberdardınız. Chase'in bu uygulamaların en azından bir kısmını keşfeden Natalie Copperfield ve Bick Byson'ı öldürmeyi planladığının da farkındaydınız. Bunu onlara yapacağını biliyordunuz."

Eve iki olay yeri fotoğrafını masanın üzerine itti.

"Müvekkilimin bu suçların hiçbiri hakkında bilgisi yoktur."

"Besin zincirinin en altında olabilirsin, Walt, ama biliyordun. Bullock ve Chase bunu özel olarak konuşmak için ofisine geldiler, değil mi? Sen güzel bir öğle yemeği yerken iki kişiyi nasıl öldüreceğini tartıştı."

"Bu çok saçma." Avukatlardan biri ayağa kalktı. "Elinizde spekülasyondan başka bir şey yok. Asılsız spekülasyonlar. Bu

röportaj-"

"Bende daha fazlası var, Walter. Yan odada kız arkadaşın var."

Adamın gözleri kapıya doğru kaydığında Eve sırtıttı. "Evet, bu doğru ve tüm bu olanları senin kucağına iteceğine dair kitap yapardım. Senin için çalıştı, ona söyleneni yaptı, bilmiyordu. Bunu oynayabilir ve sen de bunun için batarsın. Senin gibiler hep böyle yapar. Alnında SAP dövmesi var. Ondan hoşlanmıyorum, bu yüzden önce seninle konuşacağım. Ben Eğer beni mutlu etmezsen ona teklif edeceğim anlaşmayı sana teklif ediyorum."

"Anlaşma yok," diye tersledi takım elbise.

"Bahse girerim Stuben, Robbins, Cavendish ve Mull." Eve ilk kez avukatla konuştu. "Onlar da büyük bir bok yığınının içindeler. Orada bir sürü akıllı avukat var, değil mi Walter - Bullock ve Chase'i temsil eden akıllı avukatlar. Sanırım seni de suç ortağı olarak seçmişlerdir. Seni buraya gönderdiler, sana yoğun bir iş verdiler, sana hiç saygı göstermediler. Şimdi ortalık kızışıyor ve sizce kim yanacak?"

"Bu cinayetler işlendiğinde evde karımla yataktaydım." Cavendish kravatını çekiştirdi. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Bana yalan söylemek istemezsin. Burada seni kollayan tek kişi benken beni gerçekten kızdırmak istemezsin. Chase, Randall Sloan'ı öldürdü, ona tuzak kurdu, onu ortadan kaldırdı. Sana ne yapacağını merak ediyorum. Belki de ikinizi bir kutuya koyup bunu öğrenmeliyim."

Avukatlardan biri, "Tehditlere müsamaha gösterilmeyecek," diye tersledi.

"Tehdit değil, sadece spekülasyon. İşte nasıl olduğu, Randall Sloan'ın özel kayıtlarında nasıl belgelendiği. Copperfield aklına yatmayan bir şeyle karşılaştı ve iyi bir kız olarak tavsiye almak için Randall Sloan'a gitti. Onu tanıyordu, arkadaşının babasını.

Şirketin başındaydı, ona güveniyordu. Belki yangını kendisi söndürmeye çalışmıştır ama kadın yanlış sorular soruyor. O Bullock'la bağlantı kurar, Bullock da seninle. Artık işin içindesin. Rüşvet işe yaramayınca oğlunu Copperfield'in üzerine saldı. Ne yaptıklarını biliyordun, bu da seni suç ortağı yapar."

"Daha fazla spekülasyon," dedi avukat. "Müvekkilime ya da Bayan Bullock ve oğluna karşı elinizde somut bir şey yok."

"Kime inanıyorsun, Walter? Stuben'in takım elbisesine mi, yoksa seni kısıvrak yakalayan polise mi? Senin için her şey bitti, ve sen bunu biliyorsun. Hayatınız, kariyeriniz, lüks ofisiniz, masraf hesabınız. Ama nasıl yapmak istediğinizi seçebilirsiniz.

Elinde ne kaldıysa harca. Üç suç, cinayete iştirak ya da - şimdi işbirliği yaparsan- üç suç adaleti engelleme. Bir kafeste hapis yatacaksın, ama şartlı tahliye için uygun olacaksın. Hayatını içeride değil, dışarıda sonlandıracağını. Bir kez teklif edersen otuz saniye var."

Eve onun gözlerine bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar yakınına eğildi. "Yan odaya gittiğimde bunu kabul edeceğini biliyorsun. Bir saniye bile düşünmeden seni kurtların önüne atacak. Tik tak, Walter. Yirmi saniye kaldı."

"Bunu yazılı olarak istiyorum." "Cavendish-"

"Kapa çeneni!" diye avukata çıkıştı. "Söz konusu olan senin hayatın değil, değil mi? Bunun için suçu üstlenmeyeceğim. Yazılı olarak," diye tekrarladı. "Ve size bildiğim her şeyi anlatacağım."

Peabody onlar dışarı çıktıktan sonra, "Kolay oldu," diye yorum yaptı.

"Beni ısıtmadı bile." Eve omuzlarını yuvarladı. "Omurgasız piç. Engellemede sağlam bir on sent yapacak."

"Bir de dolandırıcılık var. Teklifte ona bundan bahsetmediniz."

Eve sırtıttı. "Oops. Uluslararası vergi kaçakçılığı ya da herhangi bir uluslararası suçla ilgili bir anlaşma teklif etmek benim yetkim dahilinde değil. Tanrım, sanırım on sentten çok daha fazla hapis yatacak."

"Sırada kimi istiyorsun?"

"Bruberry'yi alacağız. Patronu onu yüzüstü bıraktığı için çok ama çok mutsuz olacak."

"Sence çözülür mü?" "En fazla iki saat."

"Üzerine para koymak mı?"

Eve düşündü. "Elli."

"Tamamdır."

Bir saat elli üç dakika sonra Peabody Mülakat'tan çıktı. "Biraz ikilemde kaldım. Ben elli yaşındayım ama onun düşüşünü izlemek oldukça soğuktu. Sadece çatlamadı. patladı."

"Ve sırların nerede kilitli olduğunu patronundan daha iyi biliyordu." Eve ellerini birbirine sürttü. "Chase için iki katı mı, hiç mi?"

"Sırada Bullock var diye düşünmüştüm." "Hayır, onu sona saklıyorum."

Peabody, "Bahse gerek yok," diye karar verdi. "Adımlarını hızlandırıyorsun."

Döndüklerinde Baxter'ın koridorda hızla ilerlediğini gördüler. "Süpürücü raporu, elden teslim etmek istedim." O Eve'in eline içinde disk olan bir dosya tutuşturdu. "Sloan'ın aracında. Sürücü koltuğunda tek bir saç teli buldular. Bu Chase'in. EDD raporu," diye ekledi ve bir tane daha uzattı. "Yeni en iyi arkadaşım McNab, Londra'daki Doktor Letitia Brownburn'e ve ondan gelen mesajlar buldu. Oradaki yetkililer onu çoktan tutukladılar ve Sunday's Child'ın uygulamalarıyla ilgili daha fazla soruşturma yapılana kadar kapatılması için bir emir çıkardılar. Cavendish'in ofisine de mesajlar var-

Madeline'den Bruberry'ye ve Madeline'den de Stuben ile uzun uzun konuştuğu Londra ofisine. Yakında gerçekleşecek bir teslimattan şifreli bir şekilde bahsettiler."

"Cavendish ve Bruberry şişman kadınlar gibi şarkı söyledi," dedi Eve ona. "Sırada Chase var."

"Reo ile birlikte Gözlem'de olacağım."

"Baxter, neden bu turu sen atmıyorsun? Ben gözlemleyeceğim." Peabody Eve'e baktı. "Bu senin için uygun mu?"

"Tamam."

"Bunu takdir ediyorum. Nasıl halletmek istersin?"

"Sert ve acımasız. Anlaşma yok, iyi polis yok. Onun bir
Öfke. Hadi onu kızdıralım."

"Tarzını sevdim."

Birlikte içeri girdiler. Eve, Chase'in üç avukatla birlikte oturduğu masanın üzerindeki dosyaları tokatladı.

"Kayda başla." Verileri okudu. "Burada çok fazla takım elbise var." Hiçbiri konuşmadan elini kaldırdı. "İki tekrardan fazlası benim takdirime bağlı.
Biriniz dışarı çıksın."

"Bay Chase bir İngiliz vatandaşı olduğu ve kendisine yöneltilen saçma suçlamalar çok ciddi olduğu için Uluslararası hukuk, ceza hukuku ve vergi hukuku için temsil."

"Ne istediğiniz pek umurumda değil. Biriniz dışarı çıksın. Ya şimdi, ya da bu görüşme biter ve müvekkiliniz siz ikiye düşene kadar hücresinde oturmaya devam eder."

"Biraz nezaket bekliyoruz."

"Onu alamayacaksınız. Dedektif." Kapıya doğru döndü.

"Uluslararası ve kriminal işlerle ilgilenebilirim." Elli yaşlarında esmer bir kadın olan yalnız kadın net, aksansız bir sesle konuştu

tonlar. "Bu meselenin bir an önce çözüme kavuşturulmasının müşterimizin yararına olacağını düşünüyorum."

Adamlardan biri ayağa kalktı ve sert adımlarla odadan çıktı.

"Bay Chase, size Gözden Geçirilmiş Miranda okundu, bu doğru mu?"

Adam taş gibi bir sessizlikle otururken, kadın tekrar konuştu.

"Bayım.

Chase haklarının okunduğunu kabul ediyor."

"Bunu kendisinden duyuyorum, kayıtlara geçsin ya da tekrar söyleyeyim, bu görüşme bitmiştir."

"Haklarım okundu," diye tersledi Chase. "Ve tartaklandım. Polis şiddeti nedeniyle suç duyurusunda bulunacağım."

"Bana iyi göründünüz. Tutuklanmanız sırasında meydana gelmiş olabilecek herhangi bir yaralanmayı belgelemek için fiziksel muayene mi talep ediyorsunuz?"

"Bana saldırdın."

"Aynı fikirde değilim ve bana yapılan saldırı kaydedildi. Şimdi, haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı, Bay Chase? Cevap veriyor," dedi Eve tekrar. "Kayıtlara geçsin."

"Bu medeniyetsiz şehrinizde olduğu gibi onları anlıyorum."

"Güzel. Bu medeniyetsiz şehirde insanları çeşitli suçlardan dolayı tüm doğal yaşamları boyunca kafeslere koymayı seviyoruz. Şimdi, nereden başlayalım?"

"Teğmen." Esmer kadın çantasından bir kâğıt çıkardı. "Bayan Bullock ve Bay Chase'in New York'taki evinde geçici olarak ikamet eden Tandy Willowby konusunu açıklığa kavuşturabilir miyiz?"

"İkamet etmek mi? Siz İngilizler bir kadının iradesi dışında bir odaya kilitlenmesine böyle mi diyorsunuz?" Baxter'a başını salladı. "Ve aynı dili konuştuğumuzu söylüyorlar. dil."

"Bana saklanıyormuş gibi görünmedi. Eminim kilitli ve çaresiz kadınları seviyorsundur, Chase. Hamile de olsunlar ki sana karşı koyamasınlar. Siktiğimin sapığı."

"Her türlü küfrü not edeceğiz," dedi esmer kadın kibarca.

"Otuzbirci." Eve, Chase'e karanlık bir şekilde sırtıttı. "Bahse girerim Sen maymunu tokatlarken güvenlik ekranında Tandy'yi izledim."

"Seni iğrenç kaltak."

"Bay Chase." Esmer kadın elini onunkinin üzerine koydu. "Teğmen, lütfen. Bunu çabucak açıklığa kavuşturup yolumuza devam edebileceğimize inanıyorum. Elimde Bayan Bullock'un yazdırdığı bir ifade var. Bay Chase'in onayladığı ve imzaladığı bir belge. Bunu kanıt olarak okumak istiyorum."

"Keyfine bak."

"Perşembe günü, akşam saat altıdan kısa bir süre sonra, Bayan Bullock alışveriş yapmakta olduğu Madison Avenue'de Bayan Willowby'yi fark etti. Geçen yılın Mayıs ayında Bayan Willowby Bullock Vakfı'ndan çocuğunun evlatlık verilmesinde kendisine yardımcı olması için yardım istemiştir. Ancak Bayan Willowby danışmanla, doğum uzmanıyla ve yerleştirme ajansı ile daha sonra yaptığı randevulara gelmedi. Onu iyi görünce rahatlayan Bayan Bullock ona yaklaştı. O sırada Bayan Willowby oldukça perişan bir hale geldi ve Bayan Bullock'tan yardım istedi. Endişelenen Bayan Bullock, Bayan Willowby'nin arabasına binmesine yardım etti, onu eve götürmek niyetindeydi. Ama Bayan Willowby sadece intihar tehdidinde varacak kadar histerikleşti. Neredeyse doğum yapmak üzereydi ve ne duygusal ne de maddi gücü olmadığı için çocuğa bakamayacağını fark etmişti. Bayan Bullock endişeyle ve yardım etme arzusuyla, Bayan Willowby'nin tam rızasıyla genç kadını evine götürdü. Bayan Willowby'yi evine yerleştirdi. Willowby orada tıbbi yardım ayarladı, danışmanlık ve evlat edinme için gerekli düzenlemeleri yapmaya başladı.

Bayan Willowby'nin aynı ruh hali içinde kalması durumunda işlemlere devam edilecektir."

"Burada durabilirsin, çünkü kürek getirmedi ve bu odaya atılmış olabilecek en büyük saçmalık bu. Tandy konusunda elimizdesin Chase. Sadece onun ifadesini değil, beş polis ve bir sivilin ifadesini de aldık, hepsi de onun isteği dışında bir odaya kilitlendiğine tanıklık edecek."

Avukat, "Bayan Willowby'nin ruh hali," diye söze başladı ve Eve sandalyesinden kalkarak avukatın yüzüne kapandı.

"Bir odaya kilitlenseydiniz ve rızanız olmadan bir tıbbi droid tarafından muayene edilseydiniz ruh haliniz nasıl olurdu merak ediyorum. İfadeni ve bu saçmalığın geri kalanını tikiştirebilirsin. Tikiştirebilirsin kardeşim, çünkü Stuben ve şirket batarsa, kıçınız büyük olasılıkla rüzgarda çırılçıplak asılı kalacak."

"Eğer bu görüşme biraz edep çerçevesinde yürütülemezse-"

"Terbiyenin de senin de canın cehenneme. Hoşuna gitmiyorsa, kapı orada." Chase'e doğru kaydı. "EDD şimdi bile madencilik yapıyor tıbbi droidin hafıza bankaları. Bunun için zamanımı harcamama gerek yok, çünkü sen ve annen bunun için aşağı ineceksiniz, Win. Bu arada, seni aşağı indirdiğimizde temsilcilerine annenle yattığını söyledin mi?"

"Kapa çenenin."

"Teğmen, lütfen." Kadın avukat elini kaldırdı ama Eve şaşkınlıktan gözlerini kırıştırdığını görmüştü. "Bayan Teğmen'i Bullock'un ve Bay Chase'in itibarının zedelenmesi kabul edilemez."

"Burada, yine medeniyetsiz ABD'de, ensest de öyle. Tandy Willowby'nin kaçırılması ve iradesi dışında alıkonulması suçundan yirmi beş yıldan müebbet'e kadar. Ve eğer o alıkonulduğu sırada ona tecavüz ettiğinizi tespit edersek-"

"O pis sürtüğe hiç dokunmadım!"

"Oh?" Eve dosyalardan birini karıştırdı. "Doğru, doğru, o oyunu oynamıyorsun, çünkü her şey annenle ilgili."

"Belki de -ne diyorsunuz onlara- Nancy oğlanlarından hoşlanıyordur."

Baxter önerdi. "Evet, bahse girerim bu çocuk annesiyle yapmadığı zamanlarda küçük oğlanlarla uğraşmayı seviyordur."

"Beni isyan ettiriyorsun. Bu iş bitmeden ikinizi de gömeceğiz."

"Hayır, o erkeklerle oynamaz," dedi Eve. "Annem bundan hoşlanmazdı. Tandy'ye de tecavüz etmedin, değil mi Win? Annenden başka hiç kimse için kalkmadın. Ondan başkası için odunu kaldıramazsın, değil mi?"

Eve'in sözleri üzerine Chase sandalyeden kalkıp ona doğru hamle yaptı. Avukatların ve Baxter'ın onu zapt etmesi gerekti.

"Teğmen, bu kabul edilemez. Müvekkilimle bu şekilde konuşulmasına izin vermeyeceğim."

"Bir şikâyet yaz." Ayağ a kalktı, etrafında döndü ve Chase'in omzunun arkasına yaslandı. Chase zor nefes alıyordu ve Chase'den yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Sen yapmadın

Natalie'ye de tecavüz edemezsin. Başka bir pis sürtük mü? Annen gibi değil, o önemli biri ve seni, ihtiyaçlarını anlıyor. Sen ve annenin çok fazla sırrınız var. Sen küçük bir çocukken sana dokunduğ anda sana söylediğ i bu değil miydi? Sadece ikinizin arasında bir sır. İyi bir çocuk olduğ un, annenin dediklerini yaptığ ın sürece her şey yolunda.

"Sonra o Copperfield kaltağ ı hiç iş i olmayan iş lere burnunu sokmaya başladı ve seni alaşağ ı etmeye çalışacaktı. Senin iş ini sorgulama cüretini gösterdi. Bunu yapmanı annen mi söyledi, Win? Bence söyledi. Annen ne derse onu yaparsın, yoksa onunla yatacak vaktin olmaz. Randall Sloan'ın arabasını kullanmanı söyledi mi? Saçını buldum.

o."

"Müvekkilim ve Bay Randall Sloan tanışıyorlardı.

Herhangi bir zamanda o arabaya binmiş olabilir."

"Sürdü," diye düzeltti Eve. "Sürücü koltuğunda saç vardı. Senin saçın. DNA'n, tıpkı senin DNA'nın Bick Byson'ın parmak eklemlerinde olduğu gibi. Sersemletici silahını kullanamadan seni patlattım, seni korkak. Bir erkek gibi dövüşmeyi bilmiyorsun, ama o zaman sen bir erkek değilsin. Sadece annesiyle yatan bir çocuksun.

Yine de yarı boyunuzdaki bir kadını tokatlamak, bağlamak kolaydı. Parmaklarını kırmak, yüzünü dövmek, derisini yakmak. Bundan zevk aldın, tıpkı onu boğarken gözlerini izlemekten zevk aldığın gibi. Bahse girerim annenle birlikte olmadığın zamanlarda bunu yapmanın tek yolu budur."

"Bu görüşme sona ermiştir," diye başladı esmer kadın. "Seninkini izlemek hoşuma giderdi," dedi Chase usulca.

"Kız avukatın ne yapacağını söylemesine izin mi vereceksin? Tıpkı annem gibi. Şunu yap, Win, bunu yap. Cici köpek."

"Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. Kapa çeneni!" diye bağırdı avukatına. "Aptal herif. Bu kadar yeter. Bu kişi tarafından sorgulanmaktan, senin tarafından yatıştırılmaktan bıktım. Bıktım artık. yapılması gerekenden fazlasını yapmadı. O insanları öldürmesi için bir haydut kiralayan Randall Sloan'dı. O. kendini asmadan önce itiraf etti."

"Nereden biliyorsunuz? Orada mıydınız?" "Bize kendiniz söylediniz."

"Hayır, söylemedim. Randall Sloan'ın asılı bulunduğunu söyledim, nokta. Kendi kendini öldürmedi. Onu sen öldürdün ve bunu sahneledin. Çünkü sen omurgasız bir korkaksın. Roma'da Sophia Belego'yu ve İngiltere'de Middlesex'te Emily Jones'u öldürdün. Hamile kadınlar gözünüze batıyor olmalı."

Baxter, "Çünkü Sevgili Anneciği dışında kalkamıyor," dedi.

"Bunun seksle bir ilgisi yok! Bir sözleşme imzaladılar!" Yumruğunu masaya vurdu. "Yasal bir belgeye imza attılar

ve biz de düzgün bir şekilde taranmış ebeveynlere söz verdik. Buna hakları yoktu!"

"Evet, bir fetüsü dokuz ay boyunca taşımak sana herhangi bir hak vermez. Sophia Belego'yu kaçırdın, değil mi? Çocuğu aldın, kuluçka makinesinden kurtuldun. Emily Jones'ta pek işe yaramadı. Onda ürünü kaybettim. Nasıl? Chase?"

"Biz bir hizmet sunuyoruz!" diye bağırdı avukatlarının uyarıları üzerine. "Zamanımızı, uzmanlığımızı ve adımızı Kendi yaptıklarıyla, kendi zayıflıklarıyla zor durumda olan bu kadınlara yardım edin ve değerli çiftlere bir hediye verin."

"Güzel, dolgun bir ücret karşılığında."

"Onlara para ödeniyor, değil mi? Çocuk düzgün bir şekilde yetiştirilirken kendilerini geliştirmeleri için bir şans veriliyor. Beni sorgulamaya nasıl cüret edersin?"

Solundaki avukatı resmen silkeledi ve sağındakine elinin tersiyle vurdu. "Hareketlerimi haklı çıkarmaya ihtiyacım yok." Ayağa fırladı.

Esmer kadın kanayan dudağını sildi ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Bu görüşme-"

"Kapa çeneni! Sana çeneni kapamanı söylemedim mi?"

"Natalie Copperfield," dedi Eve düz bir sesle. "Bick Byson, Randall Sloan."

"Etrafta gizlice dolaşıp işimize burunlarını sokuyorlar. Özensiz olduğu için Sloan'ın hatası. Tembel, beceriksiz."

"Yani onları öldürmek zorundaydın. Hepsini. Bu bir gurur meselesiydi," diye devam etti Eve sakince. "İş meselesi."

"Bullock Vakfı'nın korunması gerekiyordu. Bu, o zavallı insanların hepsinden daha büyük bir şey. Annem vakfın kalbidir ve onu olduğundan daha ileri götürmüştür. Bu bize karşı bir şantajdı, hepsine karşı. Yaptığım şey, önemli bir hayır kurumunu korumak için kendimi savunmaktı."

Mendili hâlâ kanayan dudağına bastıran esmer kadın elini kaldırdı. "Müşterimize danışmamız gerekiyor."

"Kovuldun." Chase dişlerini göstererek, iki avukatın da geri çekilmesine neden olacak kadar şiddetli bir hareket yaptı. "Size ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsunuz? Aptallar. Panderers. Çıkın dışarı. İkinizden de bıktım artık. Gözümün önünden kaybolun."

"Bay Chase-"

Avukatlar odayı boşaltırken, "Şimdi kendi adıma konuşabilirim ve konuşacağım," dedi.

Şimdi, diye düşündü Eve, bu işi yapacağız. Yüzünü boş, sesini de düzgün tuttu. "Bay Chase, kayıtlara geçmesi için söylüyorum, temsilcilerinizi görevden aldınız mı?"

Eve'e karşı dudağını büktü. "Kendi adıma konuşuyorum." "Şu anda avukat hakkınızdan feragat mı ediyorsunuz?"

"Bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor, seni cahil budala."

"Muhtemelen bu kadarı yeterli. Kayıtlara geçmesi için Bay Chase'in temsilcilerini azlettiğini ve bu görüşmeye hukuk müşaviri olmadan devam edemezsiniz."

Durakladı, yüzüne endişeli ve saygılı bir ifade yerleştirdi. "Şantaj mı dediniz? Bu olaya farklı bir boyut kazandırıyor. Neden bize bunun nasıl başladığını anlatmıyorsunuz? Randall Sloan tarafından Natalie Copperfield'in sorular," diye başladı Eve.

Ve onlara her ayrıntıyı verdi.

21

Eve dışarı çıktığında PEABODY'nin elinde bir t p PEPSI vardı. "Sen Genellikle sıcak bir sorgulamadan sonra kafeininizi soğuk seversiniz." Bir tanesini Baxter'a uzattı. "Senden emin olamadım."

"Ne şekilde olursa olsun alacağım."

Eve derin bir yudum almadan önce, "Evet, bunu birkaç kadından duydum," dedi.

Baxter saatler sonra ilk kez güldü. "Teşekkür ederim. O pisliği seninle birlikte indirmeme izin ver, Dallas. Palma'yı arayıp onu yakaladığımızı haber vereceğim."

"Dallas, sen g r şmedeyken Jacob Sloan geldi. Onu salona koydular."

"Tamam, onu ben alırım. Bullock'u yukarı getirebilirsin."

"Ondan önce ara vermek istemediğine emin misin?"

Daha önce de
Yaklaşık altı saat boyunca, neredeyse hiç durmadan."

"Bağlıyorum, paketliyorum, yazıyorum." Boynundaki sertliği ovuşturdu. "Sonra eve gidiyorum, sen de  yle."

"Yaşasın. Onu yukarı getirtirim."

Eve içkisini salona taşıdı, ellerini yüzüne sürdü, sonra Jacob Sloan'ın karşısındaki masaya oturmak işin yürüdü.

Daha yaşlı, daha zayıf ve bitkin görünüyordu.

"Bay Sloan, evinize gidip ailenizle birlikte olmalısınız."

"Oğlumu Winfield Chase mi öldürdü? Kaynaklarım var," dedi.

Eve kaşlarını kaldırdığında. "Tutuklandığını biliyorum, annesiyle birlikte. Madeline'in torpilden başka bir şey yaptığını düşünmüyorum, bu yüzden size soruyorum, oğlumu Winfield Chase mi öldürdü?"

"Evet. Az önce itiraf etti. İntihar sahnesini Natalie Copperfield ve Bick Byson cinayetlerine oğlunuzu da bulaştırdığınızı itiraf etti."

Adam dudaklarını büküp başını salladığında Eve ayağa kalktı. Otomat boykotunu kırdı ve bir şişe su programladı. Tekrar oturdu ve suyu adamın önüne koydu.

"Teşekkür ederim." Elini kaldırırken eli biraz titredi. ve içti. "Oğlum birçok açıdan benim için bir hayal kırıklığıydı. Bencil ve tembeldi; gençliğini, evliliğini ve itibarını kumarda harcadı. Ama o benim oğlumdu."

"Kaybınız için çok üzgünüm."

Yavaşça biraz daha içti, sonra nefesini verdi. "Natalie ve Bick, zeki ve temizdiler. Birlikte yaşamları daha yeni başlıyordu. Pişman olacağım..." Bir kez daha dudaklarını birbirine bastırdı. "Ailelerine haber verildi mi?"

"Şu anda yapılıyor."

"O zaman onlarla temasa geçmeden önce yarına kadar bekleyeceğim. Onları neden öldürdü? Bana söyleyebilir misiniz?"

"Size şunu söyleyebilirim ki Natalie işini yapıyordu ve düzeltmeye çalıştığı bir şey buldu, düzeltmeye çalıştı."

"Oğlum. İşini yapmıyordu." Eve hiçbir şey söylemeyince başını salladı. "Bu torunum ve karım için zor olacak, çok zor olacak."

"O zaman siz de onlarla birlikte olmalısınız Bay Sloan."

"Evet, onlarla birlikte olmalıyım." Ayağa kalktı. "Benden, ailemden, şirketimden emin olmak için ihtiyacınız olan her şey

Winfield Chase hayatının her saniyesini hapisanede geçiriyor, sadece sormanız yeterli." Elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Eve o gittikten sonra bir süre daha oturdu, içkisini bitirdi. Sonra tuvalete gitti ve yüzünü soğuk suyla ovdu.

Madeline Bullock'la yüzleşmeye gitti.

Eve'in tahminine göre, yanında sadece iki avukat olduğu için haber yayılmıştı.

"Kayda başla," dedi Eve ve rutini başlattı.

"Oğlunuz beş cinayet işlediğini itiraf etti," diye başladı Madeline'in gözlerine bakarak. "Görüyorum ki bundan haberiniz var. Ayrıca bu cinayetlerin her birine ve Tandy Willowby'nin kaçırılmasına karıştığınızı da ayrıntılı olarak anlattı."

Avukatlardan biri, "Bayan Bullock bir açıklama yapmaya hazır," dedi.

"Bu saçmalığı dikte etmiyor musun Madeline? Tamam, duyalım bakalım."

"Dehşetimi, kederimi, suçluluğumu anlamayı beklemiyorum." Madeline dantelli bir mendili dudaklarına bastırdı. "Oğlum... kendimi nasıl suçlamayabilirim? O benden doğdu. Ama içinde bir şey... çarpıktı. Böyle bir şiddet, böyle bir öfke. Uzun süre ondan korkarak yaşadım."

"Lütfen. Vakıf üzerindeki hakimiyetini kaybetmekten başka bir şeyden korkmuyorsun; vakfın parasından, prestijinden ve neredeyse kocan öldüğünden beri yürüttüğün operasyondan."

"Anlamanız mümkün değil. Beni buna zorladı... bu anlatılamaz."

"Onunla seks yapmak mı? Bak, konuşulabilir. Ve bu daha da saçmalık. Oğlunuza cinsel tacizde bulunuyormuşsunuz. hayat."

"Ne korkunç bir şey söyledin." Madeline yıkılır gibi oldu ve bir an için yüzünü mendiline gömdü. "Win hasta ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok-"

"O senden geldi," dedi Eve, öfkesinin yükseldiğini hissederek, kendisini geldiği adamla, ona defalarca tecavüz eden adamla soğuk bir odada kapana kısılmış olarak gördü. "Ve sen onu sömürdün ve istismar ettin. Onu tam olarak bu hale sen getirdin."

"Yaşadığım dehşeti bilmen mümkün değil." "Benimle korkular hakkında konuşmak istemezsin. Bende Oğlunuzdan, Walter Cavendish'ten, Ellyn Bruberry'den gelen ifadelerin hepsi kontrolün sizde olduğunu, kararları alan ve emirleri veren kişi olduğunuzu söylüyor. Sizce Ellerinizi cinayete bulaştırmadığınız için temiz mi çıkıyorsunuz?"

"Win bana ne dediyse yaptım. Aksi takdirde beni öldürebilirdi."

Madeline masanın öbür ucuna uzanıp Eve'in ellerini tuttu, Eve de teni kirlenmiş gibi hissetse de buna izin verdi. Çok iyisin, Bu işte çok iyisin Madeline, diye düşündü.

"Size sesleniyorum, kadın kadına. Beni korumanız için yalvarıyorum. Oğlumun içinde bir canavar var. Çok korkuyorum."

Avukatlardan biri, "Bayan Bullock oğlunun hastalığının adeta bir tutsağı olmuştur," diye söze başladı. "Fiziksel ve duygusal istismarın kurbanı oldu. Onu kullandı-"

"Seni kullandı mı?" Eve, Madeline'in yüzüne bakıp babasınınkini görünce ellerini serbest bırakarak araya girdi. "Bu sadece saçmalık, Madeline. Kimse seni kullanamaz. Ve kıcını kurtarmak için kendi oğlunun üzerine yuvarlanan bir anneden daha zayıf, daha acınası bir şey düşünemiyorum. İşin bitti, anladın mı? Çıkış yolun yok."

Terlemeni istiyorum, diye düşündü Eve. Titremeni, acı çekmeni ve feryat etmeni istiyorum. "Tıbbi droidin hafızasındaki kayıtları aldık. Sen de oradasın. İngiliz Yetkililer Doktor Brownburn'ü aldılar - ki kendisi zaten itiraf etti, emirleri doğrudan sizden aldığını söyledi. Kimse zayıfları yemez, korkmuş küçük anne rolü yapıyorsun, Madeline. Güç sensin. Dahası, sen lanet bir örümceksin, bir kan emicisin ve bu belli oluyor."

"Bu kişiye söyleyecek başka bir şeyim yok," diye tersledi Madeline. "İngiliz Konsolosluğu ile konuşmak istiyorum. Ben

Kişisel dostum olan Cumhurbaşkanınızla ve Başbakanla konuştum."

"İngiltere Kralı'nı da ekleyin, benim için sorun yok." Eve öne doğru eğildi. "Senden öyle hızlı kaçacaklar ki kırbaçlanacaklar. Global bebeklerini aldığınız kadınlarla, onları satın alan insanlarla konuşmaya başlayana kadar bekleyin. Liste elimizde Madeline. İsimler, yerler ve uluslararası medya elimizde. tango yapacağım."

"Aradığın şey bu, değil mi?" Madeline burnundan hava emdi. "Medyanın ilgisi. Benim adım, Bullock Vakfı'nın itibarı Bana karşı ne üretirsen üret. Ezilirsiniz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Eve, Madeline'in gözlerinin içine baktı, ve gülümsedi. Korkunun ilk gerçek parıltısını görene kadar gülümsemeye devam etti. "Binlerce kişi alkışlarken seni çarmıha gerecekler.

Ve burada seninle işim bittiğinde, Sophia Belego için İtalyan yetkililere hesap vermek zorunda kalacaksın-Chase bize onun kalıntılarını nerede bulacaklarını söyledi. Sophia kaybolduğunda Roma'da onunla birlikteydin. Senin de orada bir evin var ve orada tutulduğuna dair kanıt bulacaklar."

"Oğlum akıl hastası. Profesyonel yardıma ihtiyacı var."

"Eğer öyleyse, onu bu hale siz getirdiniz, sekse, kadınlara ve kendine bakışını çarpıttınız, böylece zevkinizi alabildiniz."

"Teğmen." Madeline kutup gözleriyle Eve'e bakarken avukat konuştu. "Bayan Bullock'un Bay Chase'in saldırgan olduğunu zaten belirtmiştim."

"Bayan Bullock bir yalancı, bir sapık ve bir korkak. Cinayet ve adam kaçırma planlarını hizmetkârların önünde tartışmamalısın Madeline. Droidler bile, özellikle de kayıt tuttukları için droidler."

Eve bir dosyayı çevirip açtı. "Burada Win'e Natalie Copperfield'ı öldürmesini söylediğiniz bir ses izi eşleşmesi var."

"Bu imkansız. Ben yalnızken-"

"Ona emirleri verdiğinde," diye bitirdi Eve, Madeline sözünü kesince. "Biliyorsun, senin gibi insanlar Hizmetçilerden habersiz. Muhtemelen yalnız olduğunuzu düşündünüz." Dosyayı kapattı.

"Elimde Randall Sloan'ın kayıtları var - oğlunuz orada işleri karıştırmış ve ikinci kasayı bulamamış. Birden fazla doğrulayıcı ifade ve Tandy'nin ilk elden anlattıkları var. Tutuklanmadan önce silmeye vakit bulamadığınız ve kanıt dağına daha fazla ağırlık katan bağlantı iletileri var. Pes et, Madeline. En azından oğlun kendi işi olarak gördüğü şey için övgü alacak kadar gururluydu. Senin ona verdiğin iş."

"Söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Tamam." Eve ayağa kalktı. "Seni cinayet komplosundan tutukluyorum, birden fazla suçtan. Bu seni gezegen dışı bir tesise koyacak, birkaç ömür boyu hapis cezası. Ve bu Federaller, Global, İngilizler, İtalyanlar devreye girmeden önce. Sence o şık bakışlarını gezegen dışı bir kafeste ne kadar tutabilir Peabody?"

"Altı ay, dışarıda."

"Bununla gideceğim. Kefaletle serbest bırakılmayacaksın ve avukatların da sana aynı şeyi söyleyecek - hakimi ne kadar tatlı dille ikna etmeye çalışırlarsa çalışsınlar. Sen en önemli kaçış risklerinden birisin. Mezarlarda bir iki gün daha kaldıktan sonra anlaşma yapmak isteyeceksin ama ben bu odadan çıktığımda anlaşma falan olmayacak."

Kapıya doğru yöneldi.

"Teğmen." Seslenen avukatlardan biriydi, sonra eğilip Madeline'in kulağına bir şeyler mırıldandı.

"Bunu kesinlikle düşünmeyeceğim." Başını iki yana salladı. "Blöf yapıyor. İddia ettiğinin yarısına bile sahip değil. Blöf yapıyor."

Eve kapıyı açarken gülümsedi, sonra son bir kez arkasına baktı. "Hayır, bakmıyorum."

Onlar uzaklaşırken Peabody, "Onun anlaşmasını istemedin," dedi.

"Hayır, yapmadım. O, oğlunun olabileceğinden bile daha kötü. Onu o yarattı, onu bozdu ve kullandı. O daha kötü ve ben onun önümüzdeki elli yıl boyunca beton bir kafeste yaşadığını hayal etmek istiyorum. Evine git, Peabody. İyi iş çıkardın."

"Sen gittiğinde ben de giderim."

Eve iç çekti. "O zaman şu lanet şeyi yazalım ve buradan defolup gidelim."

Saat altıda kapıdan girmiş olabilirdi ama Eve bunu yapmak için kışını sürüklediğini kabul etmeye hazırdı. Jet küvetinde uzun bir ıslanma ve bir şişe Şarabın ardından on saat aralıksız uyumadan önce kocasıyla tembel bir seks yaptı.

Oğlunun bedenini okşayan Madeline Bullock'un görüntüsünün kafasından çıkmasını istiyordu.

Salondan gelen müziği ve Mavis'in sesini duyduğu için Eve ıslanmadan, seks yapmadan ve uyumadan önce biraz daha beklemesi gerekebileceğini biliyordu.

Summerset ona bir fincan çay uzatırken Mavis sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını bir çorabın üzerine koymuştu; bu da onun neden fuayede görünmediğini açıklıyordu. Leonardo oturdu Roarke gözlerinde hoşgörölü bir bakışla şarabını yudumlarken ona gülümsüyordu.

"Kendimi çok şımartılmış hissediyorum. Benimle ilgilenmediğinden değil, şeker dudaklım," dedi Leonardo'ya. "Ama bugün küçük bir tatil gibi bir şey oldu. Summerset, gelip bizimle yaşamalısın."

Eve içeri girerken, "Al onu, o senin," dedi.

"Dallas! Dallas!"

"Sakın kalkma." Eve ona el salladı. "Çok uzun süreceksin ve ben zaten oturacağım." Öyle de yaptı, Roarke'ın sandalyesinin koluna oturdu, böylece onun şarabını içebilecekti.

"Tandy dinleniyor. Bugün ayaktaydı ve Summerset gayet iyi olduğunu söyledi." Mavis ona bir mesaj gönderdi.

taparcasına baktı. "İkimize de hamile prensesler gibi davrandı."

"İkiniz de zor birkaç gün geçirdiniz. Şu kanepelerden bir tane alın." Tepsiyi uzattı. "Bunlar sizin favorim."

"Pek aç değilim ama belki bir tane. Ya da iki. Biz Tandy uyandığında onu eve götüreceğim, saçından çekil. Henüz eve yalnız gitmeye hazır değil. Gerçi bu durum uzun sürmeyebilir."

"Hmm?" Eve'in yapabildiği en iyi şey buydu çünkü zihni çoktan dalgalanmaya başlamıştı.

"Aaron bugün onu yarım düzine kez burada etiketledi. Erkek arkadaşı mı? Çok tatlı, çok yalvaran biri. Konuştular da konuştular. Çok ağladı ama güldü de. Bugün onu görmeye gelmek istedi - aslında yalvardı, ama kız hazır değildi. Ama bu gece bizim eve gelebileceğini söyledi. Ona evlenme teklif etti."

"Güzel."

"Henüz evet demedi ama diyecek. Bana tek istediğinin bu olduğunu ve belki de tüm bunların daha güçlü bir aile olabilirler. Onu bulacağını biliyordum,

Dallas." "Öyle demiştin."

"Ne kadar söylesem az. Yaptıklarınızın ne anlama geldiğini size anlatamam. Sen ve Roarke, Peabody, McNab, Baxter, o tatlı Trueheart. Umarım o korkunç insanlar yüzleri çürüyene kadar kendi vücut atıklarının içinde bir hücrede otururlar."

Leonardo, "Oyuncak ayı," diye mırıldandı ve kız yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum. Kötü enerji dışarı, iyi enerji içeri." Mavis sandalyesinde kaydı. "Ama elimde değil. Bana olan her şeyi anlattı."

"Sarıldı. Bullock hariç her yerde itiraflar var. Ama orada bir tane için çok zorlamadım. İhtiyacım yoktu ve onun kıvranmasını izlemek hoşuma gitti."

"Meşgul küçük arı," diye araya girdi Roarke.

"Kovanınızdan çıkacağız." Mavis yine kıpırdandı, yine yüzünü buruşturdu.

"Mavis?" Leonardo oturduğu yerden yarı yarıya kalktı.

"Sadece yanlış oturuyorum, hepsi bu. Rahat etmek zor. Bu günlerde. Sadece on gün kaldı. Bana yardım et, bebeğim, böylece bu karışıklıkları çözebilirim."

Onu ayağa kaldırırken, Tandy paytak paytak içeri girdi. "Özür dilerim. Oh, merhaba, Dallas, Roarke. Size çok teşekkür etmek istiyorum ve söylemek istediğim çok şey var. Ama korkarım suyum geldi."

"Gerçekten mi?" Eve'in beti benzi atarken Mavis ciyak ciyak bağırdı. "Oh, oğlum, oh, oğlum! Tandy." Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde arkadaşının ellerini tutmak için acele etti. "Bir bebeğimiz olacak! Aaron'ı çağırmamızı istiyorsun, değil mi?"

"İstiyorum." Tandy'nin yüzüne güneş ışığı vurdu. "Gerçekten istiyorum."

"Hiçbir şey için endişelenme. Leonardo senin evine gidip çantayı alacak ve ben de seninle birlikte doğum merkezi. Ve biz...Oh. Uh-oh."

Mavis bir elini karnının yan tarafına bastırdı, biraz kamburlaştı ve nefes aldı. "Vay be. Oops. Sanırım doğum sancısı çekiyorum."

Leonardo sarhoş bir boğa gibi odanın içinde ilerlerken Eve parmaklarını gözlerine bastırdı. "Bu mükemmel."

"İkisi de mi?" Roarke Eve'in elini tuttu, ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte çekti. "Şimdi mi? İkisi de mi?"

"Tek kelimeyle mükemmel."

Daha yeni iki uluslararası suçluyu alaşağı eden bir operasyonu yönetmemiş miydi? Ve bu sırada bir katilin taşaklarını bizzat tekmelememiş miydi?

Bullock ile mülakatta oturup kendi babasının yüzünü görerek kişisel bir şeytanla yüzleşmemiş miydi?

Bunu halledebilirdi. Lütfen Tanrım.

Ama salonunda doğum sancısı çeken iki kadın birbirlerine bağırıyor ve o kadar hızlı konuşuyorlardı ki kelimeler bulanıklaşıyordu; bir baba adayı ise her an bayılacakmış gibi görünüyordu. Ve kendi kocası. Soğukkanlılığıyla nam salmış biri olarak, onu deliliğe doğru itmişti.

Kadın ona ters ters bakmak için omzunun üzerinden baktığında, adam sadece onu işaret etti ve şarabının kalanını yudumladı.

"Tamam, dur! Dur! Yapacağımız şey şu."

Ciyaklamalar ve gevezelikler sanki bir lazerle kesilmiş gibi kesildi ve tüm gözler ona döndü. İlk net düşüncesi Summerset için çılgınca çılgılık atmak olduğundan, kendi yükselen histerisini acımasızca ısırdı.

"Pekâlâ. Herkes arazi araçlarından birine binecek ve doğum merkezine gideceğiz.

"Ama çantama ihtiyacım var." Tandy karnını ovuşturdu, küçük nefesler verdi. "Onu almalıyım. İçinde müziğim ve odağım var-"

"Ben de, ben de, ben de." Mavis bir elini sırtının alt kısmına bastırdı. "Eğer çantalarımızı almazsak-"

"Şimdi yapacağımız şey şu. Peabody ve McNab'e ikinizin de evine gidip çantaları almalarını söyleyeceğim. Ama biz gidiyoruz. Şimdi."

"Hanımlar, paltolarınıza ihtiyacınız var." Roarke ayağa kalktı ve Eve'in omzuna destekleyici bir el koydu. "Özür dilerim, tuttum," dedi.

ona dedi ki. "Ah, Summerset, tam da ihtiyacımız olan kişi. Hemen bir araca ihtiyacımız var."

"Doğum mu yapıyorsun, Tandy?"

"Suyum geldi ve Mavis'in kasılmaları başladı." "Ne kadar hoş, değil mi?" dedi Eve'i sakinleştiren bir ses tonuyla. ona normalde vurmak istediğinden daha sert bir yumruk atmak istiyordu. "Bebeklerinizi birlikte doğuracaksınız. Mavis, kasılmalar ne kadar aralıklarla oluyor?"

"Zamanı unuttum." Leonardo'nun içinden olgun bir panik fışkırdı. "Zamanlamayı unuttum."

"Her şey yolunda. Kasılmaların yeni mi başladı?" Summerset ona sordu.

"Sanırım birkaç saattir ara ara oluyor. Belki üç."

"Birkaç saat." Eve onun ağzından çıkan aynı olgun paniği duydu. "Tanrım, Mavis."

"Hiç sorun değil." Summerset Eve'e lanetleyici bir bakış attı. "Tandy, en son ne zaman kasıldın?"

"Um. Aşağı yukarı şimdi." Yavaş bir nefes aldı.

"Zamana ihtiyacım var!" Leonardo uzun kollarını havaya kaldırdı. "Zamana ihtiyacım var."

"Hayır." Eve parmağıyla Leonardo'yu işaret etti.

"Gitmemiz gerek." "Ebeyle temasa geçen oldu mu?"

Summerset sordu. "Kahretsin." Eve saçını çekti. "Sen ara onu," diye emretti.

Summerset. "Ona iki kişi geldiğimizi söyle. Peabody ile temasa geç, McNab'la birlikte Tandy ve Mavis'in dairelerindeki bebek çantalarını alsınlar. Görünüşe göre onları almazsak mahvolacağız. Sen de Aaron Applebee ile temasa geç."

"Oh, evet, lütfen." Tandy ışınlandı.

"Ona nereye ve neden gittiğimizi söyle." "Elbette, şimdi, bayanlar, oturun."

"Otur! Oturmak yok," diye tersledi Eve. "Gidiyorum."

"Bu işler zaman alır. Biz paltolarınızı ve uygun aracı sizin için ısıtırken siz rahat olun.

Tandy, Aaron'unla kendin konuşmak istemez misin?"

"Evet. Evet, teşekkür ederim, gerçekten isterim."

Summerset cebinden bir 'link' çıkarıp uzattı. "Ebeyle bağlantı kuracağım ve birazdan paltolarınızla birlikte döneceğim."

Kusurları ne kadar çok olursa olsun, Summerset çok becerikliydi - Eve bunu kabul etmek zorundaydı. On beş dakika içinde kapıdan içeri girmişlerdi. Mavis ve Tandy'nin ısrarı üzerine Summerset de dahil olmak üzere hepsi.

Genişleme, kasılmalar, odak noktaları, emzirme hakkında sürekli konuşuluyordu. Eve nostaljik bir şekilde en son ne zaman bir görevde bir ekiple ata bindiğini hatırlıyordu. Polislerin konuşmaları, ölüm ya da yaralanma olasılığı.

Çok daha az stresli olmuştu.

Yolda iki kez, Leonardo başını dizlerinin arasına koymak zorunda kaldı. Onu gerçekten suçlayamazdı.

"Onları girişe bırakacağım, sonra da park edeceğim." Roarke Eve'e doğru bir bakış attı. "Meksika'ya varana kadar sürmeye devam etmeyeceğim. Hemen geliyorum. Söz veriyorum."

"Unutma, eğer yapmazsan seni yakalarım, tüm uzuvlarınızı parçalayın, sonra da onları küçük, çirkin köpeklere yedin."

"Not edildi."

İçeride iki parlak gözlü, neşeli hemşire tarafından karşılandılar, ancak Eve'in yükü hafifletme rahatlığı kısa sürdü.

"Bizimle gelmek zorundasın."

"Seninle geleyim mi?" Gözlerini Mavis'e dikti. "Leonardo-"

"Bizi kontrol etmesi gerekiyor." Mavis Eve'in elini tuttu ve sarıldı. "Gelmek zorundasın. Uh-oh."

İşaretleri şimdi fark eden Eve, Summerset'e baktı. "Bir tane daha içiyor."

"Evet, bu iş böyle yapılır. Sen de onunla git. Ben Leonardo ve Roarke'u getireceğim."

Bu işin herhangi bir kısmını tek başına üstlenmek zorunda kalması hiç adil, hiç doğru görünmüyordu. Ama Mavis'in eli ve hemşireler hepsini uzaklaştırıyordu.

"Ekibin geri kalanı yerine yerleşmeden hiçbir şeyi vurmayacaksınız, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Daha çok zaman var." Mavis'in hemşiresi Eve'e gülümsedi. "Ben Dolly, seninle ben ilgileneceğim Mavis. Randa burada olacak yakında."

"Ben Opal. İkinizi de odanıza yerleştirip ne kadar ilerlediğinize bakacağız. Çantalarınızı görmedim."

"Biri onları getiriyor." Tandy Eve'in boştaki elini buldu ve yakaladı. "Başladığımızda evde değildik. Erkek arkadaşım, nişanlım, bebeğin babası geliyor."

"Size doğru gönderildiğinden emin olacağız. Merak etme anne. Bu ikiniz için de bir ilk, değil mi? Ve siz arkadaşsınız, aynı anda bebek sahibi oluyorsunuz. Eğlenceli değil mi?"

"Bir fıçı dolusu maymun," diye mırıldandı Eve.

22

HASTANELERDEN NEFRET EDERDİ. Pastel duvarlara melek bebeklerin resimlerini koymaları, küçük, bahçe gibi oturma alanları düzenlemeleri ve personeli gökkuşakları. Hâlâ bir hastaneydi - doktorların ve makinelerin vücudunuzu ele geçirdiği ve genellikle bir tür acının söz konusu olduğu bir yer.

Mavis'in şöhretli statüsü nedeniyle, üst düzey bir otel süiti gibi döşenmiş bir doğum odasına götürüldüğüne şüphe yoktu. İhtişamın içinde yıkanan Tandy koridorun karşısındaki lüks bir odaya yerleşti.

Eve'in şu an için tek yapması gerekenin, suçlamalarını gidecekleri yere ulaştırmak olduğuna dair umutları çabucak suya düştü. Mavis'in elindeki kurban gibi tutuşu bırakmasının tek yolu Eve'in oraya gidip Tandy'yi kontrol edeceği ve hemen geri döneceği sözünü vermesiydi.

"Leonardo ve ben onunla birlikte olacaktık. Ve şimdi biz de geri sayımdayız. Aaron gelene kadar kimsesi yok."

Eve iki kadına da tehlikeli, yaralı bir hayvana davranır gibi davranmaya hazır olduğu için Mavis'in bembeyaz olmuş elini okşadı. "Elbette, sorun değil. Ben hallederim."

Oraya doğru yürüdü, kapıyı iterek açtı ve kendini tamamen çıplak, kocaman hamile bir kadının kısa mavi bir önlük giymesine yardım edilirken buldu.

"Tanrım." Eve elini gözlerinin üzerine vurdu. "Özür dilerim. Mavis iyi olduğundan emin olmak istedi."

"Benim için endişelenmeyin." Tandy'nin sesi neşeli ve parlaktı. "Şimdi onunla birlikte olman gerekiyor."

"Sorun değil. Ben gidiyorum."

"Oh, oh, Dallas. Aaron'a tekrar ulaşabilir misin? Yolda olduğundan emin ol."

"Emin olabilirsin." Döndü, geri gitti ve çıplak bir Mavis'le karşılaştı. "Lütfen, kutsal ve iyi olan her şey adına, biri bu kadınların üstünü örtebilir mi?"

Mavis kıkırdadı, Dolly elbisesini çılgın girdaplar içinde mavi ve pembe başının üzerinde. "Tandy iyi mi? Leonardo geliyor mu? Aaron geliyor mu?"

"O iyi. Kontrol edeceğim."

Kaçmak için çaresiz kalan Eve koridora fırladı. Orada Aaron'un nihayet bir taksiye bindiğini ve Leonardo'nun da check-in işlemlerini yeni tamamladığını gördü.

"Cesaret," diye hatırlattı kendine ve Mavis'in içine geri döndü.

"Hey! Kablolu yayındayım!" Heyecandan yüzü kızarmış bir halde yatakta doğruluyordu. "Bak, bu bebeğin kalp atışı, bu da kasılmaları ölçmek için."

Dolly koruyucu eldivenini taktı. "Sadece rahim ağzını kontrol edeceğiz."

Tanrı merhamet etsin. "Koridorda olacağım."

"Hayır, gitme!" Mavis elini uzattı. Tanrı'nın olmadığı fikrini kabullenen Eve, Mavis'in pozisyonunu almasıyla elini tuttu.

"Leonardo yukarı geliyor," dedi Eve, gözlerini Mavis'in yüzünden ayırmamaya dikkat ederek.

"Yaklaşık üç santimetre," diye açıkladı Dolly. "Çok zamanınız var, rahat olun. Size getirebileceğim bir şey olursa haber verin. Ve sen, Dallas, doğru mu?"

"Evet."

"Size ne getireyim?"

"Kocaman bir bardak şarap."

Dolly güldü. "Şimdi, şimdi, bebekten sonra kadeh kaldırına kadar alkol yok. Güzel bir fincan çaya ne dersin?"

Eve kahve istemeye başladı ama sonra hastane çamurunun da polis kahvesi kadar kötü olduğunu hatırladı. "Pepsi var mı?"

"Tabii ki."

"Moonpie!" Leonardo elinde sarı güllerle dolu kocaman bir vazoyla içeri girdiğinde Mavis seslendi. "Ah, bana çiçek getirmişsin ve ben daha bebeğimi doğurmadım bile."

"Güneş ışığı gibiler, bu yüzden onlara odaklanabilirsiniz. çanta buraya gelir." Eğildi ve onu alnından nazikçe öptü. "Sen iyi misin? Sana buz parçaları getireyim mi? Denge topu? Müzik ister misin?"

"Ben mag. Üç santimetre ve artıyor. Burada olmanıza çok sevindim. Hepinizin burada olmasına çok sevindim. Tam hayal ettiğim gibi. Summerset, bir melek olup Tandy ile birlikte olur musun... Oh! İşte küçük bir tane geliyor."

Leonardo orada olduğu için Eve uzaklaşarak Roarke'un yanında durdu. "Onları çıplak gördüm, ikisini de ve şimdi hayatım boyunca korkacağım. İnsan vücudu böyle esnemek için yaratılmamış."

"Ben daha çok vücutlarının diğer bölgelerinin esnemesi konusunda endişeliyim."

"Oh, lütfen."

"O kadar da kötü değildi," dedi Mavis neşeyle, sonra da Leonardo'ya yapışkan bir bakış attı. "Tatlı ayıcık? Bana daha önce ne sorduğunu biliyorsun. Geçen hafta, geçen ay ve ondan önceki ay?"

Kızın iki elini de avuçlarının içine almış ve kalbine bastırmıştı. "Melek Gözler!"

"Evet."

Muhtemelen şu anki durumun habercisi olan yoğun bir kilitlenmeye girdiklerinde Eve kendi gözlerini kaçırdı.

"Evleniyoruz!" Mavis şarkı söyledi. "Hadi canım?" Eve cevap verdi.

"Kesinlikle hiç. Tamamen evleneceğiz."

"Ona aylardır soruyorum." Leonardo'nun yüzü bakır bir ay gibi parlıyordu. "Ve sonunda! Sana en harika gelinliği tasarlayacağım."

"Oh, ama hayır. Tatlım, bunu şimdi yapmalıyız. Bebek doğmadan önce."

"Şimdi mi?"

"Bunun doğru olduğunu biliyorum. Bebek geliyor ve onu ilk kez gördüğümüzde sana tapan eşin olmak istiyorum. Yakından ve kişisel olarak. Lütfen?"

"Ama ruhsatımız ya da herhangi bir düzenlememiz yok." Alt dudağı titredi. "Ama şimdi olmak zorunda."

"Durun bakalım." Eve, su kanalları açılmadan önce bir elini kaldırdı. başlayabilir. "Sanırım bunu halledebiliriz. Bize biraz zaman verin."

Roarke ile birlikte dışarı çıktı. "Belediye başkanını arayacağım," dedi 'link'ini çıkarırken. "Eğer belediye başkanı çünkü onunla hızlıca konuştum, ona rüşvet vermeni istiyorum."

"Bunu yapabilirim. Hakemlik yapacak birine ihtiyaçları olacak. Merkezde buna uygun biri olmalı. Gidip öğreneyim."

Eve başını salladı, nefes aldı. "Sayın Başkan, bu Teğmen Dallas. Sizden kişisel bir iyilik isteyeceğim."

Telefon görüşmesini bitirdiğinde, Peabody ve McNab asansörden fırladılar. "Yardım birlikleri, efendim, erzakla birlikte." Peabody manyak gibi sırttı. "Durum nedir?"

"Bebekleri olacak. Bu da yetmezmiş gibi Mavis, Leonardo ile evlenmeye karar verdi. Şimdi."

"Burada mı? Şimdi mi? Vay anasını."

"Belediye başkanını onlara özel bir ruhsat vermesi için ikna ettim. Roarke anlaşılmayı yapacak birini arıyor."

"McNab, geri dön ve 'bağlantı ağacını' baştan başlat. Bağlantı kurmayı biz yaptık," dedi Peabody Eve'e. "Elimde bir liste vardı. Şimdi yeniden başla ve onlara güncel bilgileri ver. Düşün ve bebek."

"Ben hallederim. Tandy?"

"Bu taraftan. Mavis bu taraftan."

"Ben onunkini alacağım." Peabody küçük bir dans yaptı. "Gelmeden önce tacı çantasına koyduğuma çok sevindim. Gelin başlığı olarak takacak."

Peabody kapıyı açtığı anda, ondan ve Mavis'ten ciyaklamalar duyuldu. Eve parmaklarını gözlerine bastırdı. Parmaklarını bıraktığında Roarke, Eve'in Aaron Applebee olarak tanıdığı çok solgun bir adamla koridordan geliyordu.

"Gezgin bir baba buldum," dedi Roarke.

"O kadar değiştim ki aklım bir türlü çalışmıyor. Tanrım, sen Dallas'sın."

Eve kendini savunamadan, adam kollarını ona doladı ve başını omzuna koydu. Adamın boğuk bir hıçkırıkla ağladığını duyduğunda dehşeti daha da arttı.

"Teşekkür ederim. Oh, çok yaşa. Tandy'm için, bebeğimiz için teşekkür ederim."

"Ah. Muhtemelen seni görmek isteyecektir. İşte."

"Tandy." Hızla uzaklaştı, koridorun karşısındaki kapıya doğru koştu. "Tandy!"

"Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Sakin ol, Teğmen." Eli Eve'in elinin üzerindeydi. Roarke, Tandy'nin odasından çıktığında Summerset'e soran bir bakış fırlattı. "Ve?"

"Çok hızlı ilerliyor. İki, en fazla üç saat içinde bir bebeğimiz olacağını söyleyebilirim."

"Bizim de bir düğünümüz olacak. Mavis ve Leonardo."

Summerset'in dudakları Eve'in zihninde o kadar nadir görülen bir gülümsemeyle kıvrıldı ki, yüzünün bundan dolayı çökmediğine şaşırdı. "Bu çok hoş. Onunla birlikte olman gerekmiyor mu? Onun koçluk ekibi olarak?"

"Burada çalışıyorduk." Eve kımıldadı. "Peabody içeride."

Summerset ona, "Onun istediği sensin," diye hatırlattı. "Ben de bir dakikalığına içeri gireceğim."

Eve kararlı bir şekilde, "Kendimi suçlu hissetmeyeceğim," dedi. "Suçlu hissetmeyeceğim. Tamam, kahretsin, kendimi suçlu hissediyorum."

"Bir kez daha makata mı?" "Makat deme."

Sonraki bir saat Peabody ve McNab'in iki emekçi kadın arasında koşucu olarak duruyordu. Trina aceleyle içeri girdi ve Mavis'in saçını yapmakta ısrar etti. Ebe iki oda arasında gidip geldi ve iki kadın da programa uygun, Tandy önde gidiyor.

Tandy on santimetreye ulaştığında Mavis altı santimetrede durdu ve itme izni verildi.

'Bağlantı ağacı' sayesinde süit doldu. Sesler ve bedenlerle doluydu. Doktor Mira ve kocası Louise DiMatto ve Charles, Feeney, Nadine, doğrudan onun kulübü Down and Dirty'den gelen Crack'in büyük bir kısmı.

"Gerçek bir düğün gibi. Çok mutluyum. Nasıl görünüyorum?"

Leonardo Mavis'in parmaklarını öptü. "Sen dünyanın en güzel kadınısın."

"Oh, benim tatlı köpeğim. Hadi yapalım şu işi! Her şeyimiz var, değil mi? Çiçekler." Roarke'ın getirdiği küçük menekşe demetini sıktı. "Müzik, arkadaşlar. Başhemşire." Eve'e bakıp iç çekti. "Sağdıç." Ve Roarke'a.

"Her şeyi." Sonra Leonardo'nun gözleri büyüdü. "Bir yüzük. Senin için bir yüzüğüm yok."

"Oh." Alt dudağı tekrar titredi ve kahramanca sıkılaştırıldı. "Oh, şey, bu önemli değil, bebeğim. Yüzükler her zaman önemli değildir zaten."

Summerset ilerledi. Sert bir şekilde kolalı gömleğinden bir zincir çıkardı. "Ödünç bir şey kabul ederseniz, kendinizinkini alana kadar bunu kullanırsanız memnun olurum. Bu karımındı."

Mavis'in kirpiklerinde gözyaşları titredi. "Çok onur duyarım, teşekkür ederim. Beni verir misiniz? Sorun olur mu?"

Yüzüğü zincirden çıkarıp Leonardo'ya uzattı. Eve onun sessizce boğazını temizlediğini duydu. "Bundan büyük onur duyarım."

Geri döndüğünde Eve onun gözleriyle karşılaştı. "Aferin," dedi.

Mükemmeldi, diye düşündü Eve. Mavis'in gösterişli doğum odasında, etrafı arkadaşlarıyla çevrili ve aptal bir taç takarak yeminlerini ve sözlerini vermesi -kasılmalar için birkaç duraklamayla birlikte- mükemmeldi.

McNab her şeyi polis kayıt cihazına kaydetmişti. Onunki de dahil olmak üzere odada tek bir kuru göz yoktu, Leonardo'nun iri elleri ödünç yüzüğü Mavis'in narin parmağına geçirdiğinde.

Alkışlar, öpücükler ve şampanyadan sonra Roarke içeri soktu -ona her zaman güvenebilirdiniz- ebe kapıdan içeri girdi.

"Tebrikler, en iyi dileklerimle. yeni bir hayatın başladığını duyurdu. Tandy ve Aaron'ın bir oğlu oldu. Üç kilo üç onsluk bir mükemmellik. Mavis, Tandy'nin enerjisini sana gönderdiğini söylemeliyim. Ya Dallas? Seni biraz görmek istiyor."

"Ben mi? Neden?"

"Ben sadece elçiyim. Pekala anne, bakalım nasılsın."

Eve, "Benimle geliyorsun," dedi ve Roarke'ın elini kavradı.

"Beni istemedi."

"Oraya yalnız gitmeyeceğim." Onu da yanına çekti.

Diğer süitte, Tandy de yeni baba gibi solgun, terli ve biraz cam gibi gözlerle bakıyordu. Elinde maviye sarılmış küçük bir bohça vardı.

"Burada her şey yolunda mı?"

"Her şey harika. Çok güzel değil mi?" Tandy bebeği çevirdi, öyle sıkı sarılmıştı ki Eve'in aklına mavi bir bebek geldi.

yuvarlak, uzaylı yüzlü bir sosis.

"Güzel," diye kabul etti, ne beklendiğini biliyordu.
"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun, heyecanlı, her iki erkeğime de delicesine aşığım. Ama seni özellikle Quentin Dallas ile tanıştırmak istedim.

Applebee."

"Kim?"

"Yeni gelen, Teğmen." Roarke onu biraz ileri itti.

"Her şey yolunda, değil mi?" Tandy ona sordu. "Senin adını onurlandırmasını istedik. Sen olmasaydın bizimle birlikte olamazdı."

Şaşırان ve duygulanan Eve ellerini ceplerine soktu ve gülümsedi. "Bu çok hoş. Gerçekten hoş. Küçük bir adam için çok fazla isim var."

"Ona buna uygun yaşamayı öğreteceğiz." Aaron eğildi, anneyi ve çocuğu öptü. "Mavis nasıl?"

"Ebe yavaş ve istikrarlı ol dedi. Biraz zaman alacak."

"İzin verdiklerinde geleceğim."

"Buralarda olacak. Biraz dinlensen iyi olur."

Dışarı çıktığında Feeney koridorda durmuş kötü bir kahve içiyordu. "Ebe bir şey kontrol ediyor. O sırada orada kalmayacağım."

"Hangi akli başında insan bunu yapar?" Eve'in iletişim cihazı sinyal verdi.

"Bir yere gideceğini sanma," dedi Roarke karanlık bir sesle. "Hey, ben kaydoldum, sonuna kadar gideceğim. Dallas."

"Teğmen." Whitney'nin yüzü ekranı doldurdu. "Derhal Riker'ın kadın tesisine rapor vermelisiniz."

"Komutan. Şu anda bu görevi yerine getiremiyorum. Doğum merkezindeyim. Mavis-"

"Şimdi mi?"

"Evet, efendim. Ya da kısaca. Bu Madeline Bullock'la ilgili bir sorun mu?"

"Öyle. O öldü. Oğlu boynunu kırmış."

Whitney'nin soruşturmayı yürütmesi için Baxter'ı çağıracağından emin olduktan sonra, başını ellerinin arasına alarak bahçedeki güzel yerlerden birine oturdu.

"Neden kendini suçluyorsun?" Roarke'ın sesinde sabırsızlık vardı. "Neden bunu üstlenmek zorundasın? Bir gardiyani oğlunun ziyaretine izin vermesi için ikna eden oydu."

"Aptal. Aptalca. Birbirlerini görmelerine ya da konuşmalarına asla izin verilmemeliydi. Bu noktada olmaz. Bir gardiyani ikna ettiyse ne olayım. Birine rüşvet verdi ve kışları iyice tekmelenecek."

"O zaman neden burada oturup sorumluluğu üstleniyorsun?"

Arkasına yaslandı. "Onu kızdırdı, yaptığı buydu. Onu zorladı, hikayesini doğrulaması için onu zorladı, onun pahasına kendi postunu kurtarmak için. 'Ben senin annenim. Bana hayat borçlusun.' Kadının bunu söylediğini ve adamın da onu dinlediğini duyabiliyorum.

Sonunda onun feda edileceğini anladı. Onun için kurtarılacak, sevilecek kadar önemli olmadığını."

"Ve hala, bunu bile bile, burada oturuyorsun."

"Onun düşmesini, en sert şekilde düşmesini istedim. Bu yüzden Mülakat'ta onu sona sakladım. Bırakın terlesin. Bu yüzden onu daha fazla zorlamadım - biraz daha terlemesine izin verdim, yarın tekrar üzerine gidecektim. Ona bir anlaşma teklif etmedim ve teklif etme hakkım da vardı. İyi bir anlaşmayla ve yeterince çekiçe kapatabilirdim. Ama ona kızartmasını göreceğimi söyledim. Görmesine izin verdim. Görmesini istedim."

"Ve neden olmasın? Tüm bu olanlardan, cinayetten, sefaletten o sorumluydu. Adalet istediniz."

"Hayır, ya da sadece değil. Ona acı ve korku vermek istedim. O cinayetleri işledi ve onları yapmaktan zevk aldı. Ama kadın onu en başından beri saptırdı. Onu olduğu şey haline getirdi ve onu aracı olarak kullandı, onu istismar etti-"

Roarke onun elini kaldırdı ve dudaklarına bastırdı. "Tıpkı senin gibi."

"Kutunun içinde ona saldırdığımda babamı gördüm. Onu hissettim ve bana yaptıklarını, yapmak istediklerini hissettim."

"O bir canavardı, tıpkı onun gibi. Ama ne olursa olsun, Winfield Chase yetişkin bir adamdı. Ondan kaçabilirdi. O yardım alabilirdi."

"Sizinle işleri bittiğinde yardıma ya da kaçışa inanmıyorsunuz."

"O sen değildi, Eve. Ve sen asla, ne olursa olsun, Chase gibi olamazdın. Asla onun seçimlerini yapamazdın."

"Hayır. Bunu biliyorum. Ve evet, onun da seçenekleri vardı, hepimizin var, ama o bunları sınırladı. Onları çarpıttı."

"Baban da sana bunu yapardı, yapmaya çalışırdı."

"O geri geliyor, kafamda, rüyalarımnda. Ben de onda onu gördüm. Gözlerine baktığımda onu gördüm ve bedelini ödemesini istedim. Acı çekmesini, bedel ödemesini ve nedenini bilmesini istedim.

Şimdi ödemeyi yaptı. Nedenini anladı mı bilmiyorum."

"Onun ölmesini mi istediniz?"

"Hayır. Hayır, çünkü o zaman her şey biter ve bu yeterli bir ödeme olmaz." Titrek bir nefes aldı, sonra daha güçlü bir nefes daha aldı. "Whitney her şeyin çok hızlı olduğunu söyledi. Konuşuyorlarmış ve Chase uzanıp onun boynunu kırmış. Sonrasında direnmeye bile çalışmamış, sadece onu götürmelerine izin vermiş. Onu intihar gözetimine almışlar."

"Bana bak, beni dinle." Sesi sert ve kararlıydı. Buna izin vermeyecekti, bu yükü onun taşımasına izin vermeyecekti. "Ne istersen iste, bu oyunu nasıl oynarsan oyna, aynı şekilde sonuçlanacağını göremiyor musun? Bir anlaşmayla tatmin olmazdı. Yine de onu kullanmaya çalışacaktı, o da yine onu öldürecekti."

"Belki. Belki."

"Eve, dakikalar önce o çocuğu gördün, adının bir parçasını taşıyan o minik yeni yaşamı. Senin için bir başlangıç var ve sen bunun gerçekleşmesine yardımcı oldun. Bu saf bir şey. Biz olamayız, sen ve ben, ve o böyle kalmayacak. Ama yaptığın şeyle, olduğun şeyle, ona ailesini verdin."

"O zaman ait olduğu yere kapat." Gözlerini kapadı, başını salladı. "Haklısın, haklı olduğunu biliyorum. Kapatacağım."

"Dallas mı? Özür dilerim." Peabody bir esnemeyi bastırdı. "Mavis seni soruyor. Oh, ve yediye kadar çıktı. Bazılarımız bir şeyler atıştırmak için aşağıya iniyor. Leonardo'yu alıyoruz, çünkü Ebe zamanımız olduğunu söyledi."

"Ama-"

"Sadece seninle biraz sessiz zaman geçirmek istediğini söyledi."

"Tamam, tamam. Yüzündeki o rahatlamış ifadeyi sil, as," diye uyardı Roarke. "Kalkış için hâlâ orada olacaksın."

"Tanrı bana acısın." Ama adam ayağa kalktı, kollarını ona doladı, dudaklarını alnına götürdü. "Neler olduğunu düşün kurtuldu," diye mırıldandı. "Oğlunu kucağına aldığı anda Tandy'nin yüzündeki ifadeyi düşün. Burada karanlığa yer yok."

"Yine doğru." Ona bir an daha sarıldı. "Teşekkürler."

Eve tekrar içeri girdiğinde Mavis'in biraz yıpranmaya başladığını düşündü. "Bir şey oldu." Mavis yatakta biraz daha dik durdu. "Tandy? Bebek mi?"

"Hayır, hayır, iyiler. İşle ilgili bir şey." Kapat şunu, diye hatırlattı kendine ve neyin başladığını hatırla. "Önemli bir şey değil."

"Gitmek zorunda değil misin?"

"Mavis, sen bu işi bitirene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Sen nasılsın? İnsanların sana bunu sormasından bıktın mı?"

"Oldukça iyiyim ve hayır. Odak noktası olmak biraz soğuk, anlıyor musun? Performans sergilediğim zamanlardaki gibi değil. Bu çok gerçek, hatta ilkel bir şey ve bunu yapabilecek tek kişi benim. Burada oturup benimle birlikte

olabilir misin?" "Emrindeyim."

Mavis yatağı okşadığı için Eve yatağın kenarına oturdu. "İstedim... Oh, işte yine geliyor. Güçleniyor. Kahretsin, lanet olsun, siktir."

"Nefes almalısın. Odaklanma olayı nerede?"

"Sen, şu anda. Bakmaktan bıktım güneş ışığı."

Mavis pufladı, Eve'in gözlerinin içine o kadar sert bakıyordu ki, Eve onun beynine saplanıp saplanmadığını merak etti. Sonra sınıftaki seçeneklerden birini hatırladı ve

Ellerini Mavis'in karnında gezdiriyor, şimdi beton yığını gibi hissettiren yere hafif daireler çiziyordu.

"Geri çekiliyor, değil mi? Evet, öyle," dedi Eve monitöre doğru bir bakış atarak. "Aşağı iniyor, dengeleniyor, iyi iş. Üfle gitsin."

O zaman Mavis sırtıtmayı başardı. "Sınıfta dikkatini veriyormuşsun."

"Size bir polis olduğumu hatırlatırım. Her şeyi duyar ve görürüz. Biliyorsun, bunun için ilaçları var."

"Evet, ben de bunu düşünüyorum. Sadece daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Sanırım önce bir süre daha devam edeceğim. Şu anda sadece sen ve ben zamanı istiyorum. Bak."

Sol elini kaldırdı ve Summerset'in yüzüğü parladı. "Evet, senin adına sevindim."

"Artık iki yaşlı evli kadın. Kimin aklına gelirdi ki? Çok yakında anne olacağım. İyi bir anne olmayı her şeyden çok istiyorum."

"Mavis, çantanın içinde."

"İşleri berbat etmenin pek çok yolu var. Eskiden ben de berbat biriydim. Ama kendime geldim, değil mi?"

"Evet, yaptın."

"Her şey yeniden değişmeden önce sana bir şey söylemek istedim. Çünkü bunun her şeyi değiştireceğini biliyorum. İyi bir değişim. Çok büyük bir değişim, ama yine de. Dallas, sen tanıdığım en iyi insansın."

"Zaten uyuşturucu almadığına emin misin?"

Mavis sulu bir kahkaha attı. "Ciddiyim. Leonardo, o çok tatlı ama sen en iyisisin. Doğru olanı yapıyorsun, önemli olanı yapıyorsun, ne gerekiyorsa yapıyorsun. Sen ailemin ilk üyesisin ve beni gerçekten yola sen çıkardın. Sen olmasaydın burada olamazdım, bunu yapamazdım."

"Bence Leonardo'nun bununla daha çok ilgisi var."

Mavis sırtıttı, karnını ovuşturdu. "Evet, işin eğlenceli kısmı ondaydı. Seni seviyorum. Seni seviyoruz." Eve'in elini tuttu ve karnının üzerine koydu. "Sana söylemek istedim."

"Mavis, eğer seni sevmeseydim, bu odadan binlerce kilometre uzakta olurdum."

"Biliyorum." Şimdi hınzırca bir kahkaha attı. "Bunu bilmek bir tür tekme. Ama sen doğru olanı yapıyorsun. Önemli olanı yapıyorsun, bu yüzden tamamen sıkışmış durumdasın. Oh, kahretsin, lanet olsun, işte bir tane daha geliyor."

İki saat sonra, biraz da gerginliği azaltacak bir şeyle Mavis'in "ıkınmaya hazır" olduğu açıklandı.

"Pekâlâ, takım." Randa, Mavis'in bacaklarının arasındaki çadırı kaldırdı. "Pozisyonlar."

"Neden benim pozisyonum bu?" Eve, yatağın altına doğru manevra yapıldığında talepte bulundu.

"Mavis, bir sonraki kasılmada uzun ve derin bir nefes almanı, 10'a kadar tutmanı ve ıkınmanı istiyorum. Dallas, ona direnç ver. Leonardo, direnç göster, çek. Roarke, nefes al."

"Geliyor!"

"Nefesinizi alın ve gidin. İt! Bir, iki..."

"Mag! İnanılmazsın," dedi Leonardo kasılma geçtiğinde. "Sen bir mucizesin. Şimdi yavaş nefes al, şekerim. Aşırı nefes almak istemezsin."

"Seni seviyorum," dedi Mavis gözleri kapalı ve yüzü gevşek bir şekilde. "Ama bana bir kez daha nasıl nefes alacağımı söylersen, dilini ağzından çeker ve seni onunla boğarım. İşte yine geliyor."

Sonraki bir saat boyunca Leonardo, Mavis'in yüzünü serin bezlerle yıkadı, ona buz parçaları verdi, utanç içinde kamburlaştı

aşırı şakacı cesaretlendirmesini tersledi.

Eve kendi adına işini yaptı ve aşağıda olup bitenlerden başka her yere baktı.

"Bence yer değiştirmeliyiz." Mavis bir sonraki tur için emilirken gözlerini Roarke'a dikti.

"Cennette ya da cehennemde beni oraya indirebilecek hiçbir güç yok."

"İşte böyle Maviş," diye teşvik etti Randa. "Bak, kafa."

Roarke içgüdüsel olarak Mavis'e tutulan aynaya baktı. "Oh, Tanrım! Gözlerim."

Leonardo'nun tuttuğu parlak kırmızı kayışı çekip ayağıyla Eve'e doğru kuvvetlice iten Mavis, neredeyse insanlık dışı bir hırıltı çıkardı, sonra geriye yaslanıp nefes nefese kaldı.

Ebe ona "Birkaç tane daha," dedi. "Sadece birkaç tane daha."

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin, starshine!"

Mavis Leonardo'ya dişlerini gösterdi. "Yer değiştirmek mi istiyorsun? Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Ayağa kalktı, kayışı kavradı ve boştaki elini önce tırnaklarıyla Roarke'inkine geçirdi.

"Kafa dışarıda. Ne harika bir yüz!"

Eve tek gözünü kapatarak aşağı baktı ve Mavis'in kasıklarından dışarı fırlamış, belli belirsiz insana benzeyen ıslak, gevşek yüzü gördü. "Bu mümkün mü? Bu doğru olabilir mi?"

"Bir tane daha Mavis, sonra bir bebeğin olacak." "Çok yoruldum."

Eve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve Mavis'in Sırlı camlar onunkilerle buluştu. "Bir kez daha, para için atış." "Tamam, tamam, işte geliyor."

Mavis şiddetle iterken kaygan, kıvranarak dışarı kayd. Mavis'in ağlamaklı kahkahasına karşılık, bebeğin çığlığı çığ ve sinirliydi. "Bebeğim! Bebeğimiz! Ne oldu? O kısmı göremiyorum. Dingle'ı var mı yok mu?"

Ebe şimdi-
ağlayan bebek. "Dingle-free. Bu bir kız. Ciddi ciğerleri var."

Leonardo kordonu keserken ağladı, bebek Mavis'in karnına yatırılırken ağladı. "Güzel kızlarıma bakın. Kızlarıma bakın." Bunu bir dua gibi söyledi. "Onları görüyor musun?"

"Her şey yolunda baba." Mavis mırıldanarak bir eliyle onun saçlarını, diğer eliyle de bebeğin sırtını okşadı. "Merhaba bebeğim.

Merhaba, gerçek aşk. Dünyanın senin için berbat olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ona bir dakikalığına ihtiyacımız olacak," dedi Randa Mavis'e. "Sadece onu temizlemek ve tartmak için. Dolly onu alıp hemen sana geri getirecek. O gerçekten çok güzel, anne."

"Anne." Mavis, Dolly onu kaldırmadan önce dudaklarını bebeğin başına bastırdı. "Ben bir anneyim. Teşekkür ederim." Roarke'ın eline uzandı, sonra Eve'e gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Çok güzel bir kız." Roarke eğilip Mavis'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Mükemmel güzellikte bir oyuncak bebek gibi."

"Adına yakışacak." Leonardo gözlerindeki yaşları sildi.

"İsimler konusunda her yere gittik, hatırladın mı Dallas?"

"Sanırım bana en son Turp'la uğramıştın."

"Kayısı." Mavis gözlerini devirdi ve sadece parladı. "Ama kız olursa daha yumuşak bir şey seçmeye karar verdik. Tatlı bir şey. O Bella. Bella Eve. Ona Belle diyeceğiz."

Güzel Belle pembe bir battaniyeye sarıldı, güzel kel başı pembe bir şapkayla örtüldü ve

babasının büyük kollarında. "Şimdi," diye fısıldadı, "her şeye sahibim. Dünyaya sahibim."

Saatler sonra Eve kendi yatak odasının sessizliğinde durdu ve botlarını çıkardı. "Ne gündü ama."

"Hem de birkaç tane."

"İyi iş çıkardık, değil mi? Koç Roarke."

"Bazı sallantılı anlar oldu ama bence evet, gayet iyiydik. Ve tanrılara şükürler olsun ki bitti."

"O videoya benziyordu - tam olarak şekillenmeden önceki pod insanları videosu."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdiren Roarke kaşlarını çatarak ona baktı. "Vücut Hırsızlarının İstilasası mı?"

"Evet, öyle. Yani dışarı çıktığında öyle görünüyordu ama sonra öyle görünmedi. Çoğunlukla gerçek gibiydi. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Mavis'in bizi bunu yapmaya ikna etmesine sevindim. Bunu onunla birlikte yapmak çok şey ifade ediyordu."

"Öyle oldu." Ona doğru ilerledi ve kollarını ona doladı. "Ve senin adını taşıyan iki hayatın, iki yeni başlangıcın var. Bu büyük bir övgü, Teğmen."

"Umarım onları tutuklamak zorunda kalmam."

Güldü, onu kucakladı. "Seni yatakta istiyorum."

"Ben de orada olmak istiyorum. Senin de gelmene çok sevinirim." Dudaklarını onun boynunun kenarına bastırdı. "Yarın işteki pisliği temizlemem gerekiyor. Son kalanını da bağlayacağım. İki gün sürebilir ama daha fazla değil. Her neyse, içeri girip Belle'e bakmazsak yeni anne somurtacak. Ama sonra, sadece sen ve ben, dostum. Tropik güneşin altında çıplak dans edeceğiz."

"Hallelujah."

Ona sarıldığında, her şeyi, soruları, cevapları, yaşamı ve ölümü bıraktı. Hepsi sabaha kadar onu bekleyecekti.

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya
www.penguin.com/robbchecklist adresini ziyaret edin](http://www.penguin.com/robbchecklist)

VISIT PENGUIN.COM

Hakkında daha fazlasını arıyorum
okuduğun kitap?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kitap önerileri, okuma
grubu rehberleri, videolar,
yazar tanıtımları ve daha
fazlası için.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

